

Керелин
Спаркс

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ПЪРВА

КАК ДА СЕ
ОМЪЖИШ ЗА
ВАМПИР
МИЛИОНЕР

ИЗДАТЕЛСКА КНИГА
ТИАРА БУКС

КЕРЕЛИН СПАРКС
КАК ДА СЕ ОМЪЖИШ ЗА
ВАМПИР МИЛИОНЕР

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Роман Драганести е може би съвършеният мъж. Богат, преуспял, красив и чаровен — той е всичко, за което едно момиче може да мечтае, като изключим малкия недостатък, че също така е и вампир. И какво от това, че е малко по-стар и обикновено гледа на човешките жени като на обект за вечеря, а не за среща?

Да, Роман Драганести е вампир, но вампир, който загубва един от вампирските си зъби, когато ги забива в нещо, в което наистина не е трябвало да го прави. И сега има една нощ на разположение, за да намери зъболекар, преди неговите естествени възстановителни способности да затворят раната и да го оставят да се храни на една страна за цяла вечност.

Нещата не вървят добре и при Шана Уилън... След като става свидетел на ужасно убийство, дело на руската мафия, тя е следваща в списъка им за премахване. А кариерата ѝ на зъболекар изглежда върви надолу, защото има страх от кръв. Когато Роман я спасява от опит за убийство, тя започва да се пита дали не е открила единственият мъж, който може да я опази жива. Въпреки че привличането помежду им е мигновено и страстно, ще успее ли Шана да превъзмогне страха си от кръвта и да оправи зъба на Роман? А ако го направи, какво ще му попречи да го използва върху нея?

Първият паранормален роман на Керелин Спаркс „Как да се омъжиш за вампир милионер“ се издига от прилеповата пещера толкова бързо, че става бестселъров дебютен роман на онлайн книжарницата „Бордърс“ за 2005 година. Всяка една от книгите в поредицата „Рискована любов“ се превръща в бестселър на „Ю Ес Ей Тудей“. Когато четвъртата книга — „The Undead Next Door“ попада в списъка с бестселъри на Ню Йорк Таймс, дори Неживите ѝ обръщат внимание, което прави Керелин леко нервна. Тя живее в района на Грейтър Хюстън със съпруга и децата си в къща, пълна с чесън. Досега не е имало вампири в семейството ѝ. Върколаците са изцяло друг въпрос.

Бъди смел, самоуверен и луд!

БЛАГОДАРНОСТИ

С любов и благодарност на моите приятели по перо, които ми помагат да остана здравомислеща в лошите моменти и се радват заедно с мен на добрите — М. Дж. Сел, Вики Дрейлин, Вики Уайълтън и Санди Уейдър. Също така искрените ми благодарности и към тези брилянтни жени — агентът ми, Мишел Граджковски и редактора ми, Ерика Санг.

ГЛАВА 1

Роман Драганести знаеше, че някой тихо бе влязъл в кабинета в дома му. Или враг, или близък приятел. Приятел, реши той. Зложелател никога не би могъл да мине през охраната на входа на градската му къща в елитния манхатънски квартал Горен Ийст Сайд. Или покрай бодигардовете, които бяха позиционирани на всеки един от петте етажа.

С отличното си нощно зрение Роман подозираше, че може да вижда много по-добре от неканения си гост. И подозренията му бяха потвърдени, когато тъмният силует се препъна в раклата в стил Луи XVI и изруга тихо.

Грегори Холщайн. Приятел, но досаден такъв. Вицепрезидентът по маркетинг на „Роматех Индъстрис“ подхождаше към всеки проблем с неуморен ентузиазъм. Това беше достатъчно, за да накара Роман да се почувства стар. Наистина стар.

— Какво искаш, Грегори?

Гостът му се обърна рязко и хвърли бърз поглед по посока на Роман.

— Защо седиш тук, сам в тъмното?

— Хм? Труден въпрос. Сигурно съм искал да бъда сам. И на тъмно. И ти трябва да го правиш по-често. Нощното ти зрение не е такова, каквото би трябвало да бъде.

— Защо да се тормозя да го тренирам, когато градът е осветен през цялата нощ? — Грегори опипа стената, докато не намери ключа. Осветлението се включи и стаята се изпълни с приглушена златиста светлина. — Ето, така е по-добре.

Роман се облегна назад в хладната кожа на креслото с висока облегалка и отпи от винената си чаша. Течността опари гърлото му. Дяволски противно усещане.

— Посещението ти има ли някаква цел?

— Разбира се. Тръгна си от работа твърде рано, а ние имаме да ти покажем нещо важно. Много ще ти хареса.

Роман остави чашата на махагоновото бюро пред себе си.

— Убедил съм се, че разполагаме с изобилие от време.

Грегори изсумтя.

— Опитай се да покажеш малко вълнение. Имахме невероятен напредък в лабораторията — той забеляза наполовина празната чаша на Роман. — Искан ми се да празнувам. Какво пиеш?

— Няма да ти хареса.

Грегори тръгна към мокрия бар.

— Защо? Да не би вкусовете ти да са твърде изискани за мен? — той хвана гарафата и изсипа малко от червената течност в чашата. — Цветът изглежда добре.

— Приеми съвета ми и си вземи друга бутилка от хладилника.

— Ха! Ако ти можеш да го пиеш, и аз мога.

Грегори отпи голяма глътка, преди да тресне чашата на масата и да погледне с победоносно доволство към Роман. След миг очите му се отвориха широко. Обикновено бледото му лице стана пурпурночервено. Клокочещ звук затрептя дълбоко в гърлото му и той започна да пръска слюнка. Закашля се, след което започна да проклина и после отново се закашля. Най-накрая се подпря с длани на бара и се наведе напред, за да си поеме дъх.

Наистина противно усещане, помисли си Роман.

— Оправи ли се?

Грегори потрепери и си пое дълбоко дъх.

— Какво имаше в това?

— Десет процента чеснов сок.

— Какво, по дяволите? — Грегори рязко се изправи. — Да не си полудял? Да не се опитваш да се отровиш?

— Реших да видя дали старите легенди са истина — устата на Роман се изви в лека усмивка. — Очевидно някои от нас са по-податливи от други.

— Очевидно някои от нас обичат да живеят дяволски опасно!

Опитът на Роман да се усмихне замря.

— Тази забележка щеше да има по-голям ефект, ако вече не бяхме мъртви.

Грегори се приближи към него.

— Нали не смяташ пак да започваш с глупостите, за това какъв нещастен и отвратителен демон от ада си ти?

— Погледни фактите, Грегори. Оцеляваме векове наред, като отнемаме животи. Бог се е отвърнал от нас.

— Няма да пиеш това — Грегори дръпна чашата от ръката на Роман и я постави далеч от него. — Чуй ме. Никой вампир никога не е правил повече от теб, за да защити живите и да укроти тези измежду нас, които имат ненаситен апетит.

— Излиза, че сме най-благовъзпитаната банда от демонични създания на Земята. Браво. Обади се на папата. Готов съм да ме обявят за светец.

Нетърпеливото изражение на Грегори премина в любопитно размишление.

— Истина ли е тогава това, което казват? Че преди си бил монах?

— Предпочитам да не живея в миналото.

— Не съм сигурен.

Роман сви ръце в юмруци. Неговото минало беше тема, която не обсъждаше с никого.

— Ако не се лъжа, спомена някакъв вид разработка в лабораторията?

— О, да. Боже, оставих Ласло да чака в коридора. Искях да подготвя сцената, така да се каже.

Роман пое дълбоко дъх и бавно отпусна ръце.

— Тогава ти предлагам да започнеш. Ноцта не е безкрайна.

— Вярно е. А и ще ходя на клуб по-късно. Симон току-що прелетя от Париж и, човече...

— ... крилата й са уморени? Тази смешка остаря преди стотина години — Роман присви ръце отново. — Върни се на темата, Грегори, или ще те пратя насила в ковчега ти за непослушание.

Той го погледна раздражено.

— Споменах го просто в случай че искаш да се присъединиш към нас. Дяволски по-забавно е от това да седиш тук сам и да пиеш отрова — той нагласи черната си копринената вратовръзка. — Знаеш, че Симон винаги си е падала по теб. В действителност всяка от дамите на долния етаж с радост ще те развесели.

— Не ги намирам кой знае колко весели. Последния път, когато ги видях, всички бяха мъртви.

— Ами ако ще си придирчив, може би трябва да пробваш с някоя жива.

— Не — Роман скочи на крака, грабна чашата си и се придвижи със скоростта на вампир до мокрия бар. — Не и смъртна. Никога повече.

— Опа. Това май е чувствителна тема.

— Край на дискусиата.

Роман изля сместа от кръв и чесън в канала, след което изпразни остатъка от отровната течност от гарафата. Беше си научил урока много отдавна. Връзката със смъртен може да доведе само до разбито сърце. Буквално. А той предпочиташе да не получава кол в сърцето. Какъв страхотен избор в любовта — мъртва жена вампир или жива, която ще го иска мъртъв. И това никога нямаше да се промени. Неговото бездушно съществуване щеше да продължи векове наред. Не беше чудно, че е потиснат.

Като учен обикновено можеше да намери нещо интригуващо, с което да занимава ума си. Но понякога, както тази нощ, това не беше достатъчно. И какво от това, че беше близо до откриването на формула, която можеше да позволи на вампир да стои буден през деня? Какво щеше да прави той с тези допълнителни часове? Да работи повече? Имаше векове пред себе си за това.

Истината го беше осенила тази нощ. Ако останеше буден през деня, нямаше да има с кого да си говори. Само щеше да добави допълнителни часове на самота към тъй наречения си живот. И точно тогава се отказа и се прибра у дома. За да бъде сам в тъмното и да слуша монотонното биене на студеното си, самотно сърце. Облекчението щеше да дойде с изгрева, когато сърцето му щеше да спре и той за пореден път да бъде мъртъв за през деня. За нещастие беше започнал да се чувства като умрял през цялото време.

— Роман, добре ли си? — Грегори го гледеше предпазливо. — Чувал съм, че от време на време много старите като теб изпадат в мрачно настроение.

— Благодаря, че ми напомни. И тъй като и без това не се подмладявам, може би ще доведеш Ласло от коридора?

— Вярно. Извинявай — Грегори дръпна силно маншетите на снежнобялата си вечерна риза. — Така, значи исках да подготвя сцената. Помниш ли официалната мисия на „Роматех Индъстрис“? Да направи света еднакво безопасен за вампири и смъртни.

— Запознат съм с нея. Доколкото ми е известно, аз съм авторът.

— Да, но главната заплаха за мира винаги са били бедните и Бунтовниците.

— Да, знам.

Не всички съвременни вампири бяха абсурдно богати като Роман и въпреки че компанията му правеше синтетичната кръв евтина и достъпна, тези, които бяха финансово възпрепятствани щяха винаги да бъдат изкушени да се хранят безплатно от смъртни. Роман се опитваше да ги убеди, че безплатен обяд няма. Смъртните жертви имаха склонност да се засягат. А после можеха да наемат няколко поклонници на Бъфи и проклетите малки убийци да унищожат всеки вампир, изпречил се на пътя им, дори миролюбивите, спазващи закона, които не биха ухапали и блъха. Тъжната истина беше, че докато дори един вампир напада смъртни, никой от техния вид нямаше да е в безопасност на Земята.

Роман се върна при бюрото си.

— Мисля, че те оставих да отговаряш за проблема с бедните.

— Работя върху това. Презентацията ще е готова след няколко дни. Междувременно на Ласло му хрумна брилянтна идея как да се справим с Бунтовниците.

Роман седна тежко в стола си. Бунтовниците бяха най-опасната група вампири. Тайно общество, което се наричаше Истинските и отхвърляше еволюираните способности на съвременните вампири. Бунтовниците имаха възможността да си купят най-скъпата кръв, произведена от „Роматех Индъстрис“. Можеха да си позволят най-екзотичната гурме кръв от най-популярната Романова линия вампирска фюжън кухня. Можеха дори да си позволят да пият от най-финия кристал. Просто не искаха.

За тях тръпката от пиенето на кръв не беше самата кръв. Тези създания живееха, за да хапят. Вярвах, че нищо не може да замести дълбокото удоволствие от това да си забиеш зъбите в топлата, уязвима кожа на врата на смъртен.

В последната година общуването между Бунтовниците и съвременните вампири беше стигнало до ниво на неизказано военно положение. Положение, което можеше да доведе до много смърт — и на смъртни, и на вампири.

— Нека Ласло да влезе.

Грегори се придвижи бързо до вратата и я отвори.

— Готови сме.

— Време беше — Ласло звучеше разстроено. — Охраната отвън обмисля да направи пълно претърсване на нашия почетен гост.

— Тъй, хубаво девойче е дошло — промърмори охранителят с шотландски акцент.

— Остави я на мира!

Ласло влезе с маршова стъпка в офиса на Роман, стиснал здраво жена между ръцете си, сякаш щяха да играят танго. Не само че беше по-висока от ниския вампир химик, но и беше видимо гола.

Роман скочи на крака.

— Довел си смъртна тук? Гола смъртна?

— Успокой се, Роман, тя не е истинска — Грегори се наведе към Ласло. — Шефът малко го изнервят смъртните жени.

— Не съм изнервен, Грегори. Всеки нерв в мен умря преди повече от петстотин години.

Роман виждаше само гърба на изкуствената жена, но нейната дълга, руса коса и заоблено дупе определено изглеждаха истински.

Ласло постави жената в едно кресло. Краката ѝ стърчаха напред и той се наведе да ги свие. Колената ѝ пукнаха леко.

Грегори клекна до нея.

— Изглежда съвсем като жива, не мислиш ли?

— Съвсем — Роман огледа къдравата коса между краката на жената, оформена в тясна стриптийзърска прическа. — Явно е боядисана блондинка.

— Виж — Грегори се ухили и леко разтвори краката ѝ. — Има си всичко. Сладко, нали?

Роман преглътна.

— Това... — той прочисти гърло и опита отново. — Това някакъв вид смъртна секс играчка ли е?

— Да, сър — Ласло отвори устата ѝ. — Вижте. Има дори език. Материята е съвсем като истинската — той пхна един къс и дебел пръст вътре. — Вакуумът предизвиква много реалистично усещане за смучене.

Роман погледна към Грегори, който беше коленичил между краката на жената и се възхищаваше на гледката, после отправи поглед към Ласло, който плъзгаше пръста си навътре-навън в устата на

куклата. Мътните го взели. Ако беше способен да получи главоболие, досега щеше да има мигрена.

— Да ви оставя ли тримата насаме?

— Не, сър — niskият химик се помъчи да освободи пръста си от ненаситната уста на куклата. — Просто искахме да ви покажем колко е истинска — пръстът му се освободи с лек пукот, след което устата на куклата замръзна в усмивка, която изглежда показваше, че е доволна.

— Невероятна е — Грегори прокара одобряващо ръка надолу по крака ѝ. — Ласло я поръча по пощата.

— Каталогът беше твой — Ласло изглеждаше засрамен. — Аз обикновено не правя секс със смъртни. Голяма цапаница е.

И е твърде опасен. Роман премести поглед от красивите гърди на куклата с известно затруднение. Може би Грегори беше прав и той трябваше да се отдаде на забавление с някоя от дамите-вампири. Ако смъртните могат да си представят, че тази кукла е жива, той можеше да направи същото с някой вампир. Но как можеше мъртва жена да стопли душата му?

Грегори повдигна едно от стъпалата на куклата, за да го огледа по-отблизо.

— Тази мацка е съблазнителна обаче.

Роман въздъхна. Тази смъртна секс играчка ли се предполагаше, че може да реши проблема с Бунтовниците? Губеха му времето, а на всичкото отгоре го караха да се чувства едновременно възбуден и дяволски самотен.

— Всички вампири, които познавам, предпочитат менталния секс. Предполагам, че същото важи и за Бунтовниците.

— Страхувам се, че не е възможно с тази — Ласло почука главата на куклата и се чу звук, като от потропване по зрял пъпеш.

Роман забеляза, че куклата все още се усмихва, макар че сините ѝ стъклени очи гледаха право напред с празен поглед.

— Значи има същия коефициент на интелигентност като Симон.

— Ей — намръщи се Грегори, докато гушкеше стъпалото на куклата до гърдите си. — Това не е много любезно.

— Както и това, да ми губиш времето — Роман го изгледа гневно. — Как може тази играчка да реши проблема с Бунтовниците?

— Но тя е повече от играчка, сър — Ласло се заигра с копчетата на бялата си престилка. — Тя е преобразена.

— В АВГА — Грегори подръпна игриво малкото пръстче на крака на куклата. — Сладка малка АВГА. Ела при татко.

Роман стисна челюст, напомняйки си първо да се увери, че е прибрал вампирските си зъби. Иначе можеше, без да иска, да пробие долната си устна.

— Просветете ме, моля, преди да прибягна към насилие.

Грегори се засмя, явно непритеснен от гнева на шефа си.

— АВГА е Андроид за вампирски глад^[1].

Ласло завъртя хлабавото копче на лабораторната си престилка. Челото му се беше набръчкало от притеснение. Очевидно приемаше избухливостта на шефа си много по-сериозно.

— Тя е перфектното решение за вампир, който все още иска да хапе. И ще бъде налична във всички раси и полове.

— Имаш намерение да правиш и мъжки играчки, така ли? — попита Роман.

— Да, евентуално — хлабавото копче падна на пода. Ласло го вдигна и го мушна в джоба си. — Грегори мисли, че можем да я рекламираме в Дигиталния вампирски канал. АВГА ще може да бъде избирана в различни цветове. Кафяво, черно...

— А тази сигурно е бялата? — Роман направи гримаса. — Правният отдел ще е във възторг.

— Можем да ѝ направим няколко рекламни снимки във вечерна рокля — Грегори милваше свода на крака ѝ. — И със секси, черни сандали с високи токчета.

Роман погледна неспокойно вицепрезидента на маркетинговия отдел, след което се обърна към Ласло.

— Да не би да казваш, че тази кукла може да бъде използвана за хранене?

— Да! — Ласло кимна ентузиазирано. — Точно както жива жена, тя може да прави няколко неща едновременно — да задоволи и сексуалните, и хранителните ви нужди. Ето. Нека ти покажа — той наведе куклата напред и отметна косата ѝ на една страна. — Направих го тук отзад, където няма да е толкова забележимо.

Роман изучаваше малкия превключвател и U-образния разрез. В основата на U-то се подаваше малка тръба със скоба накрая.

— Сложил си туба в нея?

— Да. Специално е проектирана да имитира истинска артерия. Поставихме и циркулация отвътре — Ласло прокара пръст на фалшивата артерия. — Минава през гръдния ѝ кош, след това от единия край на врата до другия и накрая се връща пак на гърдите.

— И си го напълнил с кръв?

— Да, сър. Ще се продава с безплатна фуния. Кръвта и батериите няма да бъдат включени.

— Както обикновено — отбеляза Роман сухо.

— Лесна е за използване — Ласло посочи към врата на куклата. — Махате скобата, пххате малка фуния, избирате два литра от любимата си кръв от „Роматех Индъстрис“ и я пълните догоре.

— Разбирам. Светва ли лампичка, когато започне да спада?

Ласло се намръщи.

— Предполагам, че мога да поставя индикатор...

— Шегувах се — въздъхна Роман. — Моля те, продължи.

— Да, сър — Ласло прочисти гърлото си. — Превключвателят включва малка помпа, поставена в гръдния ѝ кош. Фалшиво сърце, така да се каже. Тя ще накара кръвта да се движи през артериите и да симулира истински пулс.

Роман кимна.

— И точно затова са батериите.

— Мхм — гласът на Грегори звучеше приглушено. — За да работи неуморно.

Роман погледна към вицепрезидента си и го видя да драска със зъби палеца на крака на АВГА. Червеният блясък в очите на Грегори служеше като различен вид индикатор.

— Грегори! Стига.

С ниско ръмжене Грегори пусна крака на куклата.

— Вече не си забавен.

Роман пое дълбоко дъх и си пожела да можеше да се помоли за търпение. Но едва ли някой себеуважаващ се Бог би искал да чуе молитвите на демон със смъртна секс играчка.

— Тествана ли е вече?

— Не, сър — Ласло щракна ключа на АВГА. — Мислехме, че вие трябва да имате честта да бъдете първи.

Първи. Погледът на Роман се спусна по перфектното тяло на куклата, тяло, което сега пулсираше отвътре с животворна кръв.

— Значи най-сетне е възможно, хем вълкът да хапе, хем агнето да е цяло.

Грегори се усмихна, докато пригладдаше черното си вечерно сако.

— Опитай на вкус... Наслади се.

Роман повдигна вежда към вицепрезидента си по маркетинг. Без съмнение това тестване беше идея на Грегори. Сигурно си мисли, че шефът му се нуждае от малко вълнение, за да се почувства жив. За нещастие беше прав.

Роман протегна ръка да докосне врата на АВГА. Кожата беше постудена от истинската човешка кожа, но все пак много мека. Под пръстите му артерията пулсираше силно и постоянно. Първоначално той чувстваше пулса само с пръсти, но след това тупкащото усещане плъзна по ръката му и към рамото. Той преглътна тежко. Колко време беше минало? Осемнадесет години?

Пулсът се разпростря в него, изпълвайки празното му сърце и всичките му сетива. Ноздрите му се разшириха. Вече надушваше кръвта. А положителна. Любимата му. Цялото му тяло пулсираше в синхрон с жената. Разумните му мисли бавно се изплъзваха, победени от силно усещане, каквото не беше изпитвал от години. Жажда за кръв.

Дълбоко в гърлото му завибрира ръмжене. Слабините му се втвърдиха. Обви пръсти около врата на куклата и я притегли към себе си.

— Ще я взема.

Със светкавична скорост я метна на кадифеното кресло. Тя остана да лежи с прегънати крака, сега разтворени в коленете. Еротичната гледка беше почти непоносима. Малкото количество кръв във вените на Роман крещеше за още. Още жена. Още кръв.

Той седна, избута русата ѝ коса настрани и оголи шията ѝ. Глуповатата ѝ гримаса беше малко смуцаваща, но лесно се игнорираше. Когато се наведе, видя нещо да се оглежда в празните ѝ, стъклени очи. Не беше той, защото нямаше отражение. Всичко, което можеше да види, беше червената, пламтяща светлина на собствените си очи. АВГА го беше възбудила. Той обърна лицето ѝ настрани, за да открие врата ѝ. Пулсиращата артерия в нея викаше: Взemi ме. Взemi ме.

С ниско ръмжене той се притисна към тялото ѝ. Зъбите му изскочиха навън, изпращайки вълна от удоволствие през тялото му. Миризмата на кръв се вряза в него, лишавайки го от последното му късче самоконтрол. Звярът отвътре беше пуснат на свобода.

Той я ухапа. Твърде късно обезумялото му съзнание осъзна необичаен факт. Кожата ѝ може и да беше мека като човешката на повърхността, но вътрешният материал беше твърде различен. Твърда, дебела, здрава пластмаса. Дори това да имаше някакво значение, той не му обърна внимание, защото миризмата на кръв разгони мислите му. Инстинктите му възтържествуваха, като ревяха в ума му подобно на изгладняло животно. Зъбите му потънаха още по-дълбоко, докато най-накрая не почувства това сладко пукване, когато премина през артериалната стена. Беше в рая. Плуваше в кръв.

С дълго засмукване кръвта текна по зъбите му и напълни устата му. Той преглътна и жадно запи. Тя беше възхитителна. Беше негова.

Той плъзна ръка към гърдата ѝ и я стисна. Какъв глупак е бил, да се задоволява да пие кръв от чаша. Как можеше да е възможно да се замени горещата струя кръв, стичаща се по зъбите? По дяволите, беше забравил колко сладко беше това. Беше изживяване за цялото тяло. Той бе твърд като камък. Всичките му сетива пламнаха. Никога нямаше да пие от чаша отново.

Той засмука още веднъж шията ѝ и осъзна, че я беше пресушил. Беше великолепа до последната капка. Но след миг една ясна мисъл се появи в главата му и проби чувствената замаяност. По дяволите, беше изгубил контрол. Ако тя беше смъртна, сега щеше да е мъртва. И той щеше да е убил още едно Божие чедо.

Как точно служеше това произведение на каузата за цивилизоване на вампирските навици? Куклата щеше да напомня на всеки вампир какво силно удоволствие има в хапането. Никой вампир, дори най-развитият модерен такъв нямаше да може да вкуси това, без да пожелае истинското преживяване. Всичко, за което можеше да мисли сега, беше да ухапе първата жива жена, на която се натъкне. АВГА не беше отговорът на проблема с опазването на хората.

Тя беше погребалният звън на тяхното съществуване.

Със стон Роман откъсна устата си от врата ѝ. Кръв опръска бялата кожа на куклата и в първия момент той си помисли, че тя има

бликаща рана. Но не, той беше сигурен, че я беше пресушил. Проклятие, кръвта идваше от него.

— Какво, по дяволите?

— О, Боже мили — прошепна Ласло.

— Какво? — Роман погледна към врата ѝ и там, забит в твърдата пластмаса, беше един от неговите вампирски зъби.

— Леле! — Грегори пристъпи по-близо, за да види по-добре. — Как се случи това?

— Пластмасата... — още кръв покапа от устата на Роман. Проклятие, губеше обяда си. — Пластмасата е прекалено твърда и гумена отвътре. Изобщо не е като човешката кожа.

— О, Боже — Ласло атакува още едно копче с нервни пръсти. — Това е ужасно. Тъканта беше толкова реална на повърхността. Не помислих... Съжалявам, сър.

— Това е най-малкият ни проблем — Роман дръпна силно зъба си от шията на момичето. Щеше да сподели нещастните си заключения по-късно. Сега имаше нужда зъбът му да бъде оправен.

— Все още кървиш — Грегори му подаде бяла носна кърпа.

— Захранващата вена, която се свързва със зъба, е отворена — Роман притисна кърпата към зеещата дупка, където трябваше да се намира десният му зъб. — По дяволите.

— Можете да използвате собствената си лекуваща сила, за да запечатате вената — предложи Ласло.

— Ще се шатвори ша пощоянно. Ще ям на една щрана зафинаги — Роман премахна кървавата кърпичка от устата си и постави наново зъба в дупката.

Грегори се наведе, за да погледне.

— Мисля, че успя.

Роман отпусна хватката си върху зъба и се опита да прибере кучешките си зъби. Левият го направи, както и трябваше, но десният падна от устата му и се приземи върху стомаха на АВГА. От раната изтече още кръв.

— Мамка му — Роман отново натъпка носната кърпа в устата си.

— Сър, предлагам да отидете на зъболекар — Ласло вдигна зъба и го върна на Роман. — Чувал съм, че могат да поставят обратно изгубен зъб.

— О, да — изсумтя Грегори. — Какво се предполага да направи, да се появи в някой зъболекарски кабинет и да каже: „Извинете, аз съм вампир и изгубих кучешкия си зъб във врата на секс играчка.“ Няма да има опашка доброволци да му помогнат.

— Трябва ми вампиршки шъболекар — съобщи Роман. — Погледни в Черните страници.

— Черните страници? — Грегори се придвижи бързо до бюрото на Роман и започна да отваря чекмеджетата. — Между другото, започваш да фъфлиш.

— Имам шкапан парцал в уцата! Виж в долното чекмедже.

Грегори намери черния телефонен указател за бизнес и фирми на вампири и запрелиства с палец белите му страници.

— Добре — той прокара пръст надолу по рекламите. — Парцели за гробища. Поправка на ковчези. Услуги за охрана на крипти. Крипти по поръчка — петдесет процента отстъпка. Интересно.

— Грегори — изръмжа Роман.

— Така — той обърна страницата. — Добре. Буква Д. Дискотечни умения — научете се да се движите като латино любовник. Доставка на пръст — спете като бебе във висококачествена почва от Прародината. Костюми на Дракула — от малки до големи размери.

Роман изстена.

— Много шъм жагазил — той преглътна и направи гримаса при вкуса на застоялата кръв. Първият път беше по-вкусна.

Грегори отгърна друга страница.

— Драперии — гарантираме, че блокират досадното слънце. Дупки под сгради — вашият избор за няколко етажни разпределения — той въздъхна. — Това е. Няма дентални услуги.

Роман се строполи в креслото.

— Ще трябва да отида на шмъртен — проклетие. Щеше да се наложи да използва контрол над ума, а по-късно да изтрие всички спомени на зъболекаря. Иначе никой смъртен нямаше да поиска да му помогне.

— Трудно ще намериш смъртен зъболекар, който да работи в средата на нощта — Ласло се втурна към мокрия бар и сграбчи руло кухненска хартия. После започна да попива кръвта от АВГА и погледна притеснено Роман. — Сър, може би ще е най-добре да държите зъба в устата си.

Грегори беше на бюрото и прелистваше „Жълтите страници“^[2].

— Леле, има хиляди зъболекари — той се изправи рязко и се ухили. — Намерих! Дентална клиника „Бели и блестящи в Сохо“^[3]... отворена двадесет и четири часа на ден за града, който никога не спи. Бинго!

Ласло издиша дълбоко.

— Какво успокоение. Не съм сигурен, тъй като никога не съм чувал нещо подобно да се е случвало преди, но се страхувам, че ако зъбът ви не бъде успешно имплантиран тази нощ, никога няма да може.

Роман се изправи.

— Какво имаш предвид?

Ласло хвърли окървавените салфетки в кошчето за боклук до бюрото.

— Нашите травми се лекуват естествено, докато спим. Когато настъпи зората и си легнете с все още липсващ зъб, тялото ви ще затвори хранващата вена и раната завинаги.

По дяволите. Роман стана.

— Тогава трябва да щане тажи нощ.

— Да, сър — Ласло опипа едно от копчетата на лабораторната си престилка. — С малко късмет ще бъдете в идеална форма за годишната конференция.

Кръв господня! Роман преглътна. Как можеше да забрави пролетната годишна конференция? Откриването на бала беше планирано за след две нощи. Всички главни повелители на сборища от цял свят щяха да са там. Като господар на най-голямата колония в Америка, Роман беше домакин на голямото събитие. Ако се появеше с липсващ зъб, щеше да слуша подигравки цял век напред.

Грегори взе къс хартия и надраска на нея адреса.

— Ето. Искаш ли да дойдем с теб?

Роман махна носната кърпичка и зъба от устата си, така че нарежданията му да бъдат ясни.

— Ласло ще ме закара. Ще вземем АВГА с нас, така че всички да си помислят, че я връщаме в лабораторията. Ти, Грегори, ще излезеш със Симон, както беше планирал. Всичко ще изглежда съвсем нормално.

— Много добре — Грегори прескочи до шефа си и му подаде адреса на зъболекарската клиника. — Успех. Ако се нуждаеш от помощ, се обади.

— Всичко ще е наред — Роман погледна сурово двамата си служители. — Никога повече няма да споменаваме този инцидент пред когото и да било. Разбрахте ли?

— Да, сър — Ласло вдигна АВГА.

Роман наблюдаваше как ръката на химика се плъзна по закръглените ѝ задни части. Кръв господня, след всичко, което се беше случило, той все още беше твърд. Тялото му бумтеше от желание и искаше още кръв и женска плът. Можеше само да се надява, че този зъболекар ще бъде мъж. Господ да е на помощ на всяка смъртна жена, която пресечеше пътя му точно сега.

Все още имаше един зъб и се страхуваше, че може да го използва.

---

[1] Vampire Artificial Nutritional Needs Appliance — Устройство за изкуствено задоволяване на вампирски хранителни нужди. — букв.пр. — Б.пр. ↑

[2] Онлайн бизнес справочник. — Б.пр. ↑

[3] Квартал в западната част в Долен Манхатън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Това бе поредната безкрайно скучна нощ в стоматологичната клиника. Шана Уилън се облегна назад в скърцащия офисстол и се загледа в белите плочи на тавана. Влажното петно все още бе там. Каква изненада. Отне ѝ три нощи да стигне до заключението, че петното има формата на дакел. Такъв беше животът ѝ.

С поредното силно проскърцване тя се изправи в стола си и погледна часовника на радиото. Два и половина сутринта. Оставаха шест часа от смяната. Тя включи радиото. Асансьорната музика се лееше провлачено, изпълвайки кабинката с монотонната, инструментална версия на „Strangers in the Night“^[1].

Да бе, все едно ще срещне висок, тъмен и красив непознат, в когото ще се влюби. Не и в нейния скучен живот. Снощи кулминацията на вечерта ѝ бе, когато се научи как да накара стола си да скърца в такт с музиката.

Тя скръсти ръце на бюрото си със стон и положи глава върху тях. Как беше поговорката? Внимавай какво си пожелаващ, защото може и да го получиш? Е, тя помоли за скука и, по дяволите, бе я получила. През шестте седмици, в които работеше в клиниката, бе имала един пациент. Младо момче с брекети. Посред нощ телта от брекетите се бе разхлабила в устата му. Обезумелите му родители го бяха довели тук, за да може отново да наниже телта. В противен случай тя би могла да се забие във вътрешната страна на устата на момчето, а резултатът щеше да бъде... кръв.

Шана потръпна. Само мисълта за кръв я замайваше. В тъмните кътчета на мозъка ѝ се надигнаха спомени от Инцидента. Ужасни кръвави картини, които ѝ се надсмиваха и заплашваха да излязат на светло. Не, тя нямаше да им позволи да съсипят деня ѝ. Или новия ѝ живот. Те принадлежаха към друг живот, на друг човек. Те принадлежаха на смелото и щастливо момиче, което беше през първите двадесет и седем години от живота си, преди целият ад да се стовари върху ѝ. Сега, благодарение на Програмата за защита на

свидетели, тя бе скучната Джейн Уилсън, която живееше в скучно таванско помещение в скучен квартал и прекарва всяка нощ в скучна работа.

Скуката бе хубаво нещо. Скуката бе безопасна. Джейн Уилсън трябваше да бъде невидима и да изчезне сред океана от безброй лица в Манхатън, за да остане жива. За съжаление, изглежда дори скуката можеше да причинява стрес. Имаше прекалено много време за размисъл. Време за спомени.

Тя изключи музиката и започна да се разхожда в празната чакалня. Осемнадесет стола, тапицирани в редуващи се оттенъци на пепелявосиньо и зелено, стояха наредени до бледосините стени. Копие на „Водни лилии“ на Моне^[2] висеше на една от стените, за да успокоява уплашените пациенти. Шана се съмняваше, че действа. Тя бе по-нервна от всякога.

Обикновено препълнена денем, клиниката бе едно самотно място през нощта. Толкова по-добре. Ако дойдеше някой със сериозен проблем, Шана вече не бе сигурна, че би могла да се справи с него. Тя беше добър зъболекар преди... Инцидента. Не мисли за това. Но какво щеше да стане, ако някой дойде в клиниката по спешност? Миналата седмица случайно се бе порязала, докато бръснеше краката си.

Една мъничка капка кръв и коленете ѝ се разтрепериха толкова силно, че беше принудена да легне.

Може би трябваше да се откаже от стоматологията. И какво от това, ако загуби кариерата си? Бе загубила всичко останало, включително и семейството си. Министерството на правосъдието бе дало ясно да се разбере, че при никакви обстоятелства не бива да се свързва със семейството си, или стари приятели. Така не само щеше да постави собствения си живот в опасност, но и би застрашила и тези, които обичаше.

Джейн Уилсън нямаше семейство или приятели. Назначен ѝ бе съдебен служител, с когото да разговаря. Нищо чудно, че наддаде четири килограма и половина през последните два месеца. Яденето бе единствената тръпка, която ѝ бе останала. Това и разговорите с красивия млад доставчик на пица. Тя ускори темпото, докато обикаляше в кръг чакалнята. Ако продължаваше да яде пица всяка вечер, щеше да надебелее като кит и тогава лошите момчета може би никога нямаше да я познаят. Тя може би щеше да е дебела и в

безопасност през останалата част от живота си. Шана простена. В безопасност, дебела, отегчена и самотна.

Рязкото почукване на входната врата я накара да спре. Вероятно бе доставчикът на пица, но дори и да бе така, за секунда сърцето ѝ подскочи в гърдите. Тя пое дълбоко дъх и се приближи до предните прозорци.

Надзърна през белите хоризонтални щори, които винаги държеше затворени през нощта, така че никой да не може да погледне вътре.

— Аз съм, доктор Уилсън — извика Томи. — Нося пицата ви.

— Добре.

Тя отключи вратата. Клиниката може и да беше отворена през цялата нощ, но тя все пак взимаше предпазни мерки. Отключваше вратата само за пациенти. И пица.

— Здравсти, докторе — поздрави я Томи с усмивка. За последните две седмици младежът бе правил доставки всяка вечер и Шана се радваше на неговите тийнейджърски опити за флирт толкова, колкото и на пицата. В действителност това бе най-хубавата част от деня ѝ. Господи, беше на път да стане жалка.

— Здравей, Томи. Как върви? — тя отиде на гишето, за да намери чантата си.

— Имам за вас една гигантска Пеперони — Томи пъкна пръст в колана на хлабавите си дънки и го дръпна напред, а след това отпусна ръката си. Дънките леко се плъзнаха надолу по тесните му бедра, разкривайки три сантиметра от копринените му боксерки със Скуби Ду.

— Но аз си поръчах малка.

— Не говорех за пицата, докторе — Томи ѝ намигна и сложи кутията с пица на гишето.

— Ясно. Е, това ми идва малко в повече. Аз също нямах предвид пицата.

— Съжалявам — той я дари със стеснителна усмивка и порозовели бузи. — Един мъж трябва да се пробва, нали знаеш.

— Предполагам — тя плати пицата.

— Благодаря — Томи прибра парите в джоба си. — Знаете ли, ние правим всякакви видове пица. Трябва да опитате нещо ново.

— Може би ще го направя. Утре.

Той завъртя очи.

— Така казахте и миналата седмица.

Телефонът звънна и въздухът сякаш се разцепи от острия звук. Шана подскочи.

— Леле! Може би трябва да минете на безкофеиново кафе.

— Не мисля, че съм чувала този телефон да звъни, откакто започнах да работя тук.

Телефонът издрънча отново. Иха, доставчик на пица и телефонен звън по едно и също време. Това бе повече вълнение, отколкото беше виждала от седмици.

— Ще те оставя да се захващаш за работа. До утре, д-р Уилсън — Томи ѝ махна за довиждане и наперено се отправи към входната врата.

— Чао.

Шана се възхити на смъкнатите му дънки отзад. Определено щеше да мине на диета. След пицата. Телефонът звънна отново и тя вдигна слушалката.

— Дентална клиника „Бели и блестящи в Сохо“. Мога ли да ви помогна?

— Да, можете — грубият глас на мъжа бе последван от тежко издишване. После още едно.

О, страхотно. Перверзник, който да разведри вечерта ѝ.

— Мисля, че сте сгрешили номера.

Тя тръгна да сваля телефонната слушалка от ухото си, когато отново чу гласа му.

— А аз мисля, че ти си с грешно име, Шана.

Тя ахна. Това трябваше да е грешка. Аха, Шана беше толкова често срещано име. Хората постоянно се обаждаха някъде и търсеха някоя Шана. Кого заблуждаваше? Трябваше ли да затвори? Не, те вече знаеха коя е тя.

И къде беше.

Цялото ѝ тяло се разтърси от ужас. О, Боже мой, те идваха за нея. Успокой се! Трябваше да остане спокойна.

— Страхувам се, че сте сгрешили номера. Аз съм доктор Джейн Уилсън от дентална клиника „Бели и...“

— Стига глупости! Знаем къде си, Шана. Време е за разплата.

Щрак. Разговорът беше приключен, а кошмарът се бе завърнал.

— О, не, не, не!

Тя остави слушалката на място и осъзна, че мънка все по-високо и по-високо и скоро щеше да стигне до писъци. Хайде, стегни се! Умствено си удари една плесница и набра 911.

— Обажда се доктор Джейн Уилсън от дентална клиника „Бели и блестящи в Сохо“. Аз... нападат ме.

Тя даде адреса и диспечерът я увери, че патрулната кола вече е на път. Ясно. И несъмнено приблизителното време за пристигането ѝ, щеше да е около десет минути след убийството ѝ.

Тя ахна, когато си спомни, че входната врата бе отключена. Втурна се към нея и я заключи. Докато хвърчеше през клиниката към задния вход, грабна мобилния телефон от джоба на лабораторната си престилка и набра номера на назначения по нейния случай следовател.

Първо позвъняване.

— Хайде, Боб. Вдигни.

Тя стигна до задната врата. Всички допълнителни резета бяха спуснати.

Второ позвъняване.

О, не! Каква загуба на време. Цялата предна част на клиниката бе от стъкло. Заключването на вратата нямаше да задържи никого. Те просто щяха да стрелят през стъклото. Тогава щяха да застрелят и нея. Трябваше да измисли нещо по-добро от това. Трябваше да се махне оттук.

Третото позвъняване бе последвано от щракване.

— Боб, имам нужда от помощ!

Тя бе прекъсната от отегчен глас.

— Не съм в офиса в момента, но ако оставите вашето име и номер, ще се свържа с вас възможно най-скоро.

Сигнал.

— Това са глупости, Боб! — тя се затича обратно към офиса за чантата си. — Ти каза, че винаги ще си насреща. Те знаят къде съм и идват за мен.

Тя натисна бутона „КРАЙ“ и пусна телефона обратно в джоба си. Този проклет Боб! Толкова струваха захаросаните уверения, че правителството може да я защити. Щеше да му покаже. Ами да, щеше... щеше да спре да си плаща данъците. Разбира се, ако я убият, това вече нямаше да бъде проблем.

Концентрирай се, порица се тя наум. Този вид объркано мислене можеше да я убие. Тя се плъзна до бюрото и сграбчи чантата си. Щеше да избяга отзад и да тича, докато намери такси. След това щеше да отиде... къде? Ако знаеха, къде работи, вероятно знаеха и къде живее. О, Боже, беше толкова прецакана.

— Добър вечер — избоботи дълбок глас в другия край на стаята.

Шана изпищя и подскочи. До входната врата стоеше великолепен мъж. Великолепен? Тя наистина се побъркваше, щом залиташе по наемни убийци. Той държеше нещо бяло до устата си, но тя почти не забеляза това, защото очите му приковаха вниманието ѝ и не го пуснаха. Погледът му премина над нея. Очите му бяха в златистокафяв цвят и проблясваха хищно.

В главата я удари струя от студен въздух, така внезапно и интензивно, че тя притисна ръка към слепоочието си.

— Как... влязохте?

Той продължи да се взира в нея, но с леко движение на едната ръка направи знак към вратата.

— Това не е възможно — прошепна тя.

Заклучената врата и прозорците бяха непокътнати.

Беше ли възможно да се е промъкнал по-рано? Не, тя би забелязала този мъж. Всяка клетка в тялото ѝ усещаше този мъж. Дали въображението ѝ бе виновно или очите му наистина ставаха все позлатни, по-напрегнати?

Неговата дълга до раменете черна коса се къдреше леко по краищата. Черен пуловер подчертаваше широките му рамене, черни дънки обгръщаха бедрата и дългите му крака. Той беше висок, смугъл и красив... наемен убиец. Боже мой. Вероятно би могъл да убие една жена, просто като ѝ причинява учестено сърцебиене. В действителност вероятно точно това правеше. Не носеше никакво оръжие. Разбира се, тези негови големи ръце...

Студена болка отново прониза главата ѝ, напомняйки ѝ за усещането, което изпитва, когато изгълта леден шейк твърде бързо.

— Не съм дошъл да ви нараня — гласът му беше нисък, почти хипнотичен.

Ето как го правеше. Той довеждаше жертвите си до транс със златните си очи и меден глас, а след това, преди да са осъзнали... тя

поклати глава. Не, тя би могла да се бори срещу това. Нямахте да се предаде.

Той се намръщи, а тъмните му вежди се събраха.

— Упорствате.

— И още как — тя започна да рови в чантата си и измъкна пистолета си, марка Берета-Томкат, 32 калибър.

— Изненада, нещастник.

Никакъв шок или страх не се изписа на лицето му, а само лек намек на раздразнение.

— Госпожо, оръжието е излишно.

О, предпазителя! С треперещи пръсти, тя го освободи, а след това насочи пистолета обратно към широките му гърди. Надяваше се, че той не е забелязал липсата на опит. Тя разшири своята позиция и използва и двете си ръце, както бе видяла в полицейските предавания.

— Имам пълен пълнител с името ти върху него, боклук. Свършен си.

Нещо проблесна в очите му. Трябваше да е страх, но тя можеше да се закълне, че бе развеселеност. Той пристъпи към нея.

— Хвърлете пистолета, моля. И драматизма.

— Не! — тя му хвърли най-злия поглед, на който бе способна. — Ще стрелям. И ще те убия.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — той направи още една крачка към нея.

Тя вдигна пистолета още малко.

— Сериозна съм. Не ми пука колко невероятно красив си. Ще те разпръсна из цялата стая.

Тъмните му вежди се повдигнаха. Сега той изглеждаше изненадан. Той я огледа бавно още веднъж, а очите му потъмняха до цвета на горещо, разтопено злато.

— Спри да ме гледаш по този начин — ръцете й трепереха.

Той отново пристъпи към нея.

— Няма да ви нараня. Имам нужда от помощта ви — той свали кърпичката от устата си. Червени петна оцветяваха белия памук. Кръв.

Шана ахна. Тя свали ръцете си. Стомахът й се обърна.

— Ти... ти кървиш.

— Оставете оръжието, преди да сте се простреляли в крака.

— Не — тя вдигна отново Беретата и се опита да не мисли за кръв. В крайна сметка, ако го простреляше, щеше да има много повече.

— Нуждая се от помощта ви. Падна ми зъб.

— Ти... ти си пациент?

— Да. Можете ли да ми помогнете?

— О, по дяволите — тя пусна пистолета в чантата си. — Съжалявам за това.

— Обикновено не посрещате пациентите си с насочен пистолет?
— в очите му проблеснаха игриви пламъчета.

О, Боже, той бе великолепен. Какъв късмет, съвършеният мъж да влезе в живота две минути преди смъртта ѝ.

— Вижте, те ще бъдат тук всеки момент. По-добре е да изчезвате. И то бързо.

Очите му се присвиха.

— В беда ли си?

— Да. И ако ви хванат тук, ще убият и вас. Хайде — тя грабна чантата си. — Нека да отидем отзад.

— Да не би да се притеснявате за мен?

Тя погледна назад. Той все още се въртеше до бюрото.

— Разбира се. Не искам да виждам как убиват невинни хора.

— Аз не съм някой, който бихте нарекла невинен.

Тя изсумтя.

— За да ме убиете ли дойдохте?

— Не.

— Тогава за мен сте достатъчно невинен. Хайде — тя мина през стаята за прегледи.

— Има ли друга клиника, където можете да ми помогнете за зъба ми?

Тя се обърна и си пое дъх. Той стоеше точно зад нея, въпреки че не го бе чула да се движи.

— Как...

Той разтвори дланта си.

— Ето зъба.

Тя трепна. Няколко капки кръв, образуваха локвичка в дланта му, но с усилие тя успя да се съсредоточи върху зъба.

— Какво? Това да не е някаква извратена шега? Това не е човешки зъб.

Устата му се стегна.

— Това е моят зъб. Трябва да го върнете обратно на мястото му.

— Няма начин да имплантирам животински зъб в устата ви. Това е просто извратено. Това... това нещо е от куче. Или от вълк.

Ноздрите му пламнаха и на нея ѝ се стори, че той порасна със седем сантиметра. Пръстите му се свиха в юмрук около зъба.

— Как смеете, госпожо. Аз не съм върколак.

Тя премигна. Добре, той беше странен. Малко откачен може би. Освен ако...

— О, разбирам. Томи ви е пратил.

— Не познавам никакъв Томи.

— Кой тогава...

Шана бе прекъсната от шума на спиращи автомобили пред клиниката. Дали беше полицията? Моля те, Господи, нека да бъде полицията. Тя тръгна към вратата на офиса и надзърна навън. Нямахше сирени и мигащи светлини. Тежки стъпки тропаха по тротоара.

Кожата ѝ се покри със студена пот. Тя притисна чантата към гърдите си.

— Те са тук.

Откаченият пациент уви вълчия си зъб в бялата кърпа и я пхна в джоба.

— Кой са те?

— Хората, които искат да ме убият — тя се завтече през стаята за прегледи към задната врата.

— Толкова лош зъболекар ли сте?

— Не — тя завъртя ключалката с треперещи пръсти.

— Направила ли сте нещо нередно?

— Не, видях нещо, което не трябваше. Което ще направиш и ти, ако не се махнеш оттук.

Тя сграбчи ръката му, за да го избута през задната врата. Струйка кръв потече от ъгълчето на устата му. Той бързо я избърса с ръка, но остана червено петно по изваяната му челюст.

Там имаше толкова много кръв. Толкова много безжизнени лица, покрити с кръв. И бедната Карън. Кръвта бе изпълнила устата ѝ, задушавайки последните ѝ думи.

— О, Боже.

Коленете на Шана трепереха. Погледът ѝ се замъгли. Не сега. Не и когато трябваше да бяга.

Откаченият пациент я сграбчи.

— Добре ли сте?

Тя погледна ръката му, която стискаше здраво рамото ѝ. Червено петно оцветяваше бялата ѝ престилка. Кръв. Очите ѝ се затвориха, когато тя се отпусна върху него. Чантата ѝ падна на пода.

Той я вдигна на ръце.

— Не — тя припаднаше. Не можеше да позволи това да се случи. Направи един последен немощен опит да отвори очите си. Лицето му бе близо. Светът избледняваше, а той все още я изучаваше, очите му бавно започваха да светят.

Очите му бяха червени. Червени като кръв.

Мъртва, скоро тя щеше да бъде мъртва. Също като Карън.

— Спасявайте се, моля ви... — прошепна тя. След това всичко потъна в мрак.

Невероятно. Ако Роман беше по-неопитен, щеше да се закълне, че тя не е смъртна. За повече от петстотин години той никога не бе срещал смъртен, който може да устои на неговия контрол върху ума. Никога не бе срещал смъртен, който иска да го спаси, вместо да го убие. Кръв господня, тя дори бе повярвала, че е невинен. И невероятно красив... това бяха точните ѝ думи.

Но тя бе смъртна. Тялото ѝ бе топло и меко в прегръдките му. Той наведе главата си по-ниско и вдиша дълбоко през носа. Богат аромат на прясна човешка кръв изпълни сетивата му. Тип А позитивна. Любимата му. Хватката му се стегна. Слабините му се втвърдиха. Тя беше толкова уязвима в ръцете му, главата ѝ бе паднала назад, излагайки девствена бяла шия. И по дяволите, останалата част от нея изглеждаше също толкова вкусна.

Колкото и да жадуваше за тялото ѝ, умът ѝ го заинтригува дори още повече. Как, по дяволите, бе успяла да блокира неговия контрол върху ума? Всеки път, в който се бе опитал, тя го хвърляше обратно в лицето му. Борбата между умовете им не го бе ядосала изобщо. Точно обратното. Той все пак беше успял да прочете някои от мислите ѝ. Очевидно тя се изплаши от гледката на кръв. И последната ѝ мисъл преди припадък бе за смъртта.

Но тя си беше съвсем жива. Трептеше с топлина и енергия, изпълнена с живот, и дори в безсъзнание предизвикваше у него адска ерекция. Кръв господня. Какво щеше да прави с нея?

Неговият свръхчувствителен слух долови мъжки гласове, които идваха от тротоара отпред.

— Шана! Не усложнявай нещата. Пусни ни вътре.

Шана? Той забеляза нейната свежа кожа, розова уста и светлите лунички, пръснати по вирнатото ѝ носле. Името ѝ подходдаше. Меката ѝ, кестенява коса изглеждаше боядисана. Интересно. Защо красива, млада жена криеше истинския цвят на косата си? Едно нещо бе сигурно. АВГА бе слаб заместител на истинската жена.

— Това е, кучко! Влизаме — нещо се удари в предната част на клиниката, разбивайки стъклото. Щорите се раздрънчаха.

Кръв господня. Тези хора наистина искаха да я наранят. Какво толкова бе направила? Той сериозно се съмняваше, че е нещо престъпно. Тя бе твърде несръчна с пистолета си. И прекалено доверчива към него. В действителност, тя изглеждаше по-притеснена за неговата сигурност, отколкото за своята. С последните си думи го помоли да спасява себе си. Не нея.

Най-смисленото му действие би трябвало да е, да я пусне и да избяга. В крайна сметка имаше и други стоматолози, а той рядко се забъркваше със света на смъртните.

Погледна надолу към лицето ѝ. Спасявайте се. Моля ви.

Не можеше да го направи. Не можеше да я остави да умре. Тя беше... различна. Нещо вътре в него, може би инстинктът, който бе замрял в продължение на векове, пламна във вътрешността му и той разбра, че държи рядко съкровище в ръцете си.

В кабинета отпред бяха разбити още прозорци. Кръв господня. Той трябваше да се движи бързо. За негово щастие това не бе проблем. Вдигна я на рамо и хвана странната чанта със снимки на Мерилин Монро, щампирани от двете страни. Открехна задната врата и надникна навън.

Сградите от другата страна на улицата бяха залепени една за друга с метални противопожарни изходи, които се спускаха зигзагообразно по стените. Повечето от фирмите бяха затворени. Само един ресторант на ъгъла все още светеше. По протежение на натоварената улица минаваха коли, но от тази страна беше тихо. И от

двете страни бяха подредени паркирани коли. Неговите изключително остри сетива усетиха живот. Двама мъже зад паркирана кола от другата страна на улицата. Той не можеше да ги види, но усещаше присъствието им и поддушваше кръвта, която препускаше през вените им.

За един миг той блъсна вратата и прелетя до края на пресечката. Докато се придвижваше зад ъгъла, видя как двамата смъртни тъкмо започват да реагират. Те се затичаха към отворената врата с извадени пистолети. Роман се бе придвижил толкова бързо, че те не би трябвало дори да са го видели. Той заобиколи още един ъгъл на улицата пред клиниката. Там се скри зад паркиран бус и започна да наблюдава развитието на случката.

Три черни седана блокираха улицата. Трима, не, четирима мъже бяха там — двама се държаха като караули, докато другите двама си пробиваха път през стъклената витрина. По дяволите. Кой бяха тези мъже, които искаха Шана мъртва?

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Дръж се, сладка моя. Отиваме на разходка.

Той се съсредоточи върху покрива на десететажната сграда зад него. Секунда по-късно те бяха там и той наблюдаваше бандата гангстери долу.

Късове от стъкло се пръскаха по тротоара, скърцайки под обувките на кандидат-убийците на Шана. От прозорците на клиниката останаха само назъбени сталагмити. Един от главорезите протегна облечената си в ръкавица ръка през счупената стъклена врата и я отключи. Останалите извадиха пистолети от палтата си и влязоха в клиниката.

Вратата се тресна зад тях, което доведе до дъжд от стъкло, валящ върху тротоара. Хоризонталните щори се люлееха напред-назад с метален, шумолящ звук. Скоро се чу стържене и разбиване на мебели.

— Кой са тези мъже? — прошепна той, но не получи отговор. Шана все още лежеше върху рамото му. Почувства се глупаво, стоейки там с дамска чанта в ръка.

Роман забеляза някакви пластмасови мебели на покрива — два зелени стола, малка масичка и шезлонг, оставен в хоризонтално положение. Докато полагаше зъболекарката върху шезлонга, ръката му

се плъзна надолу по тялото ѝ и напипа нещо твърдо в джоба ѝ. Изглеждаше като мобилен телефон.

Той остави чантата ѝ и извади телефона от джоба. Обади се на Ласло и го върна с колата. Можеше да се свърже с други вампири умствено, но телепатичната комуникация невинаги гарантираше поверителност. Роман бе изправен пред дилема, която не искаше случайно да бъде дочута от друг вампир. Липсваше му един зъб и току-що бе отвлякъл смъртен зъболекар, който имаше по-големи неприятности от него самия.

Той с бързи движения се върна до ръба на сградата и надникна долу. Бандитите напускаха клиниката, като сега бяха шест, тъй като четиримата от предната част се бяха присъединили към двамата отзад. Жестикулираха гневно. Техните негодуващи проклетия проникваха през въздуха и стигаха до неговия свръхчувствителен слух.

Руснаци. С физика на ръग्би защитници. Роман погледна през рамо към Шана. Тя трудно щеше да оцелее с тези гори по петите си.

Внезапно мъжете спряха. Гласовете им заглъхнаха. От сенките изплува още една фигура. По дяволите, явно бандитите бяха седем. Как беше пропуснал този? Винаги можеше да усети течащата кръв и топлото тяло на смъртен, но този се бе изплъзнал от полезрението му.

Останалите шестима бавно се събраха накуп, като че ли така се чувстваха в безопасност. Шестима срещу един. Как можеше шестима яки главорези да се страхуват от един човек? Тъмната фигура тръгна към предната част на клиниката. Ивици светлина преминаха през опустошените щори и осветиха лицето му.

По дяволите! Роман отстъпи назад. Нищо чудно, че не бе усетил седмия човек. Той бе Иван Петровски, господарят на руското вампирско сметище. И един от най-старите му врагове.

През последните петдесет години Петровски разделяше времето си между Ню Йорк и Русия, поддържайки строг контрол над руските вампири по света. Роман и приятелите му постоянно следяха този стар враг. По последни сведения Петровски печелел добри пари като наемен убиец.

Предлагането на почистващи услуги бе вековна традиция сред по-жестоките вампири. Убиването на смъртни бе лесно, дори приятно за тях, така че защо да не им се плаща за удоволствието да излязат и да се нахранят? Тази логика очевидно се бе харесала на Петровски и той си

изкарваше прехраната с работа, която обичаше. И без съмнение се справяше отлично с нея.

Роман бе чувал, че предпочитаният работодател на Петровски бе руската мафия. Това би обяснило шестимата рускоговорещи въоръжени смъртни с него. Кръв господня. Руската мафия искаше Шана мъртва.

Дали руснаците знаеха, че Петровски бе вампир? Или просто мислеха, че той е наемен убиец от старата школа, който предпочита да работи през нощта? Така или иначе, те явно се бояха от него.

И имаше защо. Никой смъртен не би имал шанс срещу него. Нито дори смелата млада жена с Берета, скрита в пайетената ѝ чанта с Мерилин Монро.

Стон привлече вниманието му към смелата млада жена. Тя се събуждаше. Кръв господня, ако руснаците бяха наели Иван Петровски да убие Шана, тя нямаше да преживее още една нощ.

Освен ако... освен ако тя не бе под защитата на друг вампир. Вампир с достатъчно власт и ресурси, за да се справи с цялото сбирше на руските вампири. Вампир с готов въоръжен отряд. Вампир, който се е борил с Петровски преди и е оцелял. Вампир, който отчаяно се нуждае от зъболекар.

Роман тихо я приближи. Тя вдигна ръка към челото си и изстена. Борбата ѝ срещу контрола на съзнанието му вероятно бе довела до главоболие. И все пак, самият факт, че тя можеше да му се противопостави, беше изумителен. Но тъй като не можеше да я контролира, нямаше представа какво би направила или казала след това. Кое то я превръщаше в опасен товар. Това я правеше... интригуваща.

Разкопчаната ѝ престилка се бе разтворила и разкриваше бледорозова тениска, перфектно прилепнала към гърдите ѝ. С всяко вдишване гръдният ѝ кош се разширяваше. Дънките започнаха да го стягат. Сгорещената ѝ кръв се движеше във вените ѝ, привличайки го по-близо с всеки удар на сърцето ѝ. Погледът му премина надолу към тесните черни панталони, които обгръщаха бедрата ѝ. Тя беше толкова красива и щеше да бъде толкова вкусна. По повече от един начин.

Кръв господня. Той искаше да я задържи. Тя вярваше, че е невинен. Вярваше, че той заслужава да бъде спасен. Но какво ще стане, ако разбере истината? Ако открие, че е демон, тя щеше да

поиска да го убие. Бе научил това с Елайза. Роман се изправи. Не можеше да се остави да бъде уязвим отново. Но щеше ли тази жена да го предаде? Тя изглеждаше някак различна. Беше го помолила да се спаси. Нейното сърце бе чисто.

Шана изстена отново. Кръв господня, тя бе уязвимата. Как би могъл да я остави на това чудовище Петровски? Роман бе единственият в Ню Йорк, който можеше да я предпази. Погледът му бродеше надолу по тялото ѝ и обратно към красивото ѝ лице. О, той можеше да я защити и още как. Но докато тялото му виеше от глад и тръпнеше от желание, нямаше начин да гарантира, че ще е в безопасност. Не и от него.

---

[1] „Strangers in the Night“ е популярна песен, композирана от Бърт Кемпфърт с английски текст от Чарлз Сингълтън и Еди Снайдер. Песента става известна през 1966 г. в изпълнение на Франк Синатра. — Б.пр. ↑

[2] Оскар Клод Моне (14 ноември 1840 г. — 5 декември 1926 г.) е френски художник, основател, водач и непоколебим защитник на стила Импресионизъм. Картината „Водни лилии“ е вдъхновена от прекрасната картина на художника в Живерни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Шана потърка челото си. В далечината чу клаксони на коли и вой от сирена на линейка. Едва ли имаше такива звуци в отвъдното. Тя определено все още бе жива. Но къде?

Отвори очи и видя нощното небе, звездите бяха отчасти скрити от мъгла. Лек ветрец разроши косата до бузата ѝ. Тя погледна надясно. Покрив? Лежеше върху някакви градински мебели. Как бе стигнала дотук? Погледна наляво.

Той. Откаченият пациент с вълчия зъб. Трябва да я е довел тук и сега идваше право към нея. Тя побърза да се изправи на шезлонга и ахна, когато крехката мебел започна да се накланя.

— Внимателно — той се появи до нея внезапно и я стресна, като я прихвана под мишниците. Как бе стигнал до нея толкова бързо?

Болката в главата ѝ стана с няколко градуса по-студена. Хватката му бе здрава. Собственическа.

— Пусни ме.

— Добре.

Той я пусна и се изправи в целия си ръст.

Шана преглътна. Не си беше дала сметка колко е висок. И голям.

— Можеш да ми благодариш по-късно за това, че ти спасих живота.

Отново този глас. Нисък и секси. Толкова изкусителен, но тя не бе в настроение да се доверява на някого в момента.

— Ще ти изпратя картичка.

— Не ми вярваш.

Бързо схващаше.

— Защо трябва да ти вярвам? Доколкото разбирам, ти си ме отвлякъл без мое разрешение.

Устата му се изкриви.

— Обикновено даваш ли разрешението си?

Тя го изгледа свирепо.

— Къде си ме довел?

— Ние сме от другата страна на улицата срещу твоята клиника — той отиде към перваза. — След като не ми вярваш, увери се сама.

Да бе, да застане на ръба на покрив с психопат. Няма начин. Беше достатъчно глупава да припадне в клиниката, когато трябваше да бяга. Не можеше да си позволи повече моменти на слабост, като този. Великолепният мъж трябва да я е изнесъл навън. Той наистина бе спасил живота ѝ. Висок, тъмен, красив и герой. Като цяло перфектен, с изключение на факта, че искаше да му се сложи вълчи зъб в устата. Дали бе сгрещила в предположението си, че той е върколак? Това ли бе причината да не се страхува от пистолета ѝ? Само сребърни куршуми можеха да го наранят. Почуди се дали ще завие срещу луната.

Я се стегни. Тя потърка бодящото я чело. Трябваше да спре да си представя глупости и да реши какво ще прави по-нататък.

Тя забеляза чантата в краката си. Слава богу! Взе я в скута си и надзърна вътре. Да! Беретата все още бе там. Все още можеше да се защити. Дори срещу великолепния върколак, ако се наложеше.

— Те все още са там, ако искаш да ги видиш — той погледна назад към нея.

Тя щракна закопчалката на чантата си и го погледна с невинно изражение като Бамби.

— Кои?

Погледът му прелетя към чантата ѝ, а след това обратно към лицето ѝ.

— Мъжете, които искат да те убият.

— Ами, всъщност, мисля, че видях достатъчно от тях за днес. Така, че сега просто ще тръгвам — тя се изправи на крака.

— Ако тръгнеш сега, ще те хванат.

Това вероятно бе истина. Но беше ли тя в безопасност на покрива с великолепен мъж, избягал от клиника за душевно болни? Тя притисна чантата към гърдите си.

— Добре, ще остана още малко.

— Добре — гласът му омекна. — Аз ще остана с теб.

Тя отстъпи назад, оставяйки мебелите между тях.

— Защо ме спаси?

Той се усмихна бавно.

— Имам нужда от зъболекар.

Не и с усмивка като тази. Мамка му. Усмивка като тази би могла да разтопи една жена в локва от трептящи хормони. Топя се, стопявам се.

— Как... как ме качи тук?

Очите му проблясваха в тъмнината.

— Донесох те.

Тя преглътна. Очевидно няколкото излишни килограма от пицата не бяха проблем за този човек.

— Носил си ме по целия път до покрива?

— Аз... използвах асансьора — той извади мобилен телефон от задния си джоб. — Ще се обадя на някого да ни вземе.

Нас? Той шегуваше ли се? Нямахше му никакво доверие. Но той я спаси от наемните убийци. И досега се бе държал като джентълмен. Тя се спусна към ръба на сградата, държейки се на безопасно разстояние от мистериозния си спасител.

Тя погледна надолу. Виж ти, не беше я излъгал. Те бяха от другата страна на улицата срещу клиниката. Три черни седана бяха препречили улицата, а група мъже стояха там и разговаряха. Планираха как да я убият. Тя беше толкова прецакана. Може би й трябваше съюзник. Може би трябваше да се довери на лудия, но великолепен върколак.

— Радинка? — той държеше мобилния телефон до бузата си. — Можеш ли да ми дадеш номера на мобилния на Ласло?

Радинка? Ласло? Това руски имена ли бяха? Кожата й изстина и настръхна. О, Боже. Голям проблем. Този човек най-вероятно се преструваше на неин приятел, така че да я примамва далеч от града и...

— Благодаря, Радинка — той набра друг номер.

Шана се огледа и намери вратата към стълбището.

Сега, ако успееш просто да се измъкне оттам, без той да я забележи.

— Ласло — гласът му стана властен. — Докарай колата веднага. Имаме извънредна ситуация тук.

Шана отстъпваше бавно и тихо.

— Не, нямаш време да ходиш първо в лабораторията. Обърни сега — кратка пауза. — Не, не съм оправил зъба. Но зъболекарят е с мен — той погледна към нея.

Тя замръзна и се опита да изглежда отегчена. Може би трябваше да си затананика мелодия, но всичко, което ѝ дойде наум, бе песента, която бе чула по-рано тази вечер. „Strangers in the Night“. Е, това определено пасваше.

— Още ли не си обърнал? — върколакът звучеше раздразнен. — Добре. Сега слушай внимателно. Не трябва, повтарям, не трябва да минаваш покрай клиниката. Отиди на пресечката северно от нея и ще се срещнем там. Разбра ли?

Още една пауза. Той се обърна, за да погледне през перваза. Шана възобнови скришното си настъпление към стълбището.

— Ще ти обясня по-късно. Просто следвай указанията ми и ще бъдем в безопасност.

Тя се плъзна покрай пластмасовите мебели.

— Знам, че си просто химик, но имам пълно доверие в твоите способности. Помни, че не искаме никой друг да знае за това. Сега ми хрумна, нашата... пътничка все още ли е в колата с теб? — върколакът тръгна към ъгъла на сградата с гръб към нея и гласът му се сниши.

Значи този мошеник не искаше тя да чуе това. Можеш ли да ме чуеш сега? Фразата я предизвика. Не, не можеше да чуе, по дяволите. Бързо на пръсти тя хукна след него. Нейният стар учител по балет щеше да бъде впечатлен от скоростта ѝ.

— Виж, Ласло. Имам зъболекар с мен и не искам да я тревожа повече, отколкото е необходимо. Така че махни АВГА от задната седалка и я натикай в багажника.

Шана спря. Устата ѝ остана отворена. Гърлото ѝ се стегна, затруднявайки дишането ѝ.

— Не ме интересува колко боклуци имаш в багажника. Няма да обикаляш наоколо с голо тяло в колата.

О, не! Не ѝ достигаше въздух. Той беше убиец.

Той внезапно се завъртя с лице към нея. Със сдържан писък, тя отскочи назад.

— Шана? — той затвори телефона и ѝ го подаде.

— Стой далеч от мен — тя отстъпи назад и започна да ровичка в чантата си.

Той се намръщи.

— Не си ли искаш телефона?

Това беше нейният телефон? Той беше убиец и крадец. Тя измъкна Беретата си и я насочи към него.

— Не мърдай.

— Недей с това отново. Не мога да ти помогна, ако продължаваш да се бориш с мен.

— Да бе, като че ли наистина искаш да ми помогнеш — тя продължи към стълбището. — Чух те да говориш с приятеля си. „О, Ласло, имаме гости. Натикай мъртвото тяло в багажника.“

— Не е това, което си мислиш.

— Не съм глупачка, Вълчо — тя продължи да се движи към стълбите. Поне стоеше на едно място и не правеше никакви движения. — Трябваше да те застрелям още първия път.

— Не стреляй. Мъжете долу ще го чуят. Ще дойдат тук и аз не съм сигурен, че мога да се справя с всички тях.

— С всички тях? Леле, колко сме самоуверени.

Очите му потъмняха.

— Имам някои специални таланти.

— О, обзалагам се, че е така. Обзалагам се, че бедното момиче в багажника може да каже много за твоите специални таланти.

— Тя не може да говори.

— Без майтап. Мъртвите не са много разговорливи.

Устата му трепна.

Тя стигна до вратата на стълбището.

— Ако тръгнеш след мен, ще те убия.

Тя отвори вратата, но още преди да е мигнала, той се появи там. Затръшна вратата, изтръгна пистолета от ръката ѝ и го хвърли настрана. Оръжието се удари с трясък и се плъзна по покрива. Тя се извиваше като червей, дърпаше се и го ритна в пищялите. Той я сграбчи за китките и я притисна към вратата.

— За Бога, жено, толкова си трудна за контролиране.

— И още как — тя се опъваше срещу хватката му, но не можеше да освободи китките си.

Той се наведе по-близо. Дишането му раздвижи косата ѝ и докосна челото ѝ.

— Шана — той прошепна името ѝ като хладен полъх.

Тя потръпна. Хипнотичният му глас я притегляше и създаваше у нея измамно усещане за спокойствие и сигурност. Фалшива сигурност.

— Няма да ти позволя да ме убиеш.

— Не искам да те убивам.

— Добре. Тогава ме пусни.

Той наведе глава и дъхът му погъделичка врата ѝ.

— Искам те жива. Топла и жива.

Друга тръпка зигзагообразно премина през тялото ѝ. О, Боже, той щеше да я докосне. Може би дори да я целуне. Тя чакаше, а сърцето блъскаше в гърдите ѝ. Гласът му прошепна в ухото ѝ:

— Имам нужда от теб.

Тя отвори устата си, след това я затвори, когато осъзна колко близо бе до това да каже „да“.

Той се отдръпна назад, но все още стискаше китките ѝ.

— Трябва да ми повярваш, Шана. Мога да те защитя.

Главоболието ѝ се завърна с двойна сила, студената болка пронизваше слепоочието ѝ. Тя събра всичките си сили, всяка фибра на съпротива и заби коляното си в слабините му.

Дъхът изскочи шумно от тялото му и задуши вика му, преди той да успее да изригне от гърлото му. От устата му излязоха само няколко неясни хрипящи звука. Той се преви и падна на колене. Лицето му, което преди бе бледо, се покри с морави петна.

Шана се сви. Добре го беше подредила. Тя забеляза пистолета си под масата и се засили да го вземе.

— Пресвета Богородице! — той ахна, паднал на четири крака. — Адски боли.

— Това е идеята, здравеняко — тя пусна Беретата обратно в чантата си, след това се насочи към стълбището.

— Аз никога... никой не ми е причинявал такова нещо — той се втренчи в нея, а изкривеното от болката изражение премина в зашеметена почуда. — Защо?

— Просто един от моите специални таланти — тя се спря на вратата на стълбището и сграбчи дръжката. — Не тръгвай след мен. Следващия път ще те прострелям там долу — вратата се отвори със силно скърцане.

Шана пристъпи на площадката на стълбището и пусна вратата. Тя започна да се затваря със също толкова силно скърцане. Шана беше по средата на стълбите, когато вратата се затвори докрай и я остави в пълна тъмнина. Чудесно. Тя забави крачка. Последното нещо, което

искаше, бе да се държи като едно от онези момичета във филмите. Те винаги загубваха равновесие и изкълчваха глезена си, а след това лежаха безпомощни и започваха да крещят, когато се появяваше злодеят. Стълбището свърши и тя беше на последната площадка. Започна да се промъква бавно с протегнати пред себе си ръце, докато стигна до вратата.

Тя дръпна вратата и бе посрещната от светлина. Коридорът беше празен. Добре. Шана се затича към асансьора. Имаше табелка пред металните врати. Не работи. Мамка му! Тя погледна през рамо. Така, явно този мерзавец я бе излъгал. Не можеше да я е довел с асансьора. Огледа се за служебен асансьор, но не можа да открие такъв. Както и да беше успял да я заведе на покрива, сега нямаше време да се притеснява за това.

Намери централното стълбище. Добре, че беше осветено отвътре. Тя полетя по стълбите и стигна до приземния етаж. Не се чуваше шум зад нея. Слава Богу. Изглежда, че върколакът не я преследваше. Леко открехна вратата на стълбището и надникна навън. Фоайето беше празно и слабо осветено. Главният вход на сградата имаше две стъклени врати. През тях можеше да види черните коли и наемните убийци.

Плъзна се във фоайето, като се притискаше към стените и се отправи към задния вход. Светещият червен знак „Изход“ ѝ изглеждаше като фар, обещаващ свобода. Безопасност. Щеше да намери такси, да отиде в някой затънтен малък хотел, а след това в безопасната стая и отново щеше да се обади на Боб Мендоса. И ако следователят все още го нямаше, щеше да опразни банковата си сметка на сутринта и да се качи на влак за някъде. Където и да е.

Тя надзърна навън и след като не видя никого, напусна сградата. След секунда една силна ръка обгърна кръста ѝ и притисна гърба ѝ до твърдо като скала тяло. Друга ръка притисна устата ѝ в желязна хватка. Тя зарита нападателя си в пищялите и започна да стъпва с всичка сила върху краката му.

— Шана, спри. Аз съм — познат вече глас прошепна в ухото ѝ.

Върколакът? Как би могъл да я изпревари надолу по стълбите? Тя изстена раздражено срещу ръката му.

— Хайде.

Той я издърпа надолу по улицата, покрай редица празни маси с чадъри. Един флаг хвърчеше отгоре и обявяваше името на бистрото, покрай което минаха. Следващият магазин имаше стъклена витрина с метални решетки. Той я завлече към дълбоко поставената врата. Сводът над главите им ги засенчваше от уличните лампи.

— Ласло ще бъде тук скоро. Мълчи, докато пристигне.

Тя поклати глава и се опита да отмести ръката му.

— Можеш ли да дишаш нормално? — звучеше загрижен.

Тя поклати глава отново.

— Няма да крещиш, ако те пусна, нали? Съжалявам, но не мога да ти позволя да вдигаш шум, когато наемните убийци са толкова близо — той разхлаби хватката си.

— Не съм толкова глупава — промърмори тя срещу дланта му.

— Мисля, че си много интелигентна, но доста си затънала. Този вид стрес може да предизвика всеки да направи грешен ход.

Тя обърна главата си, за да види лицето му. Челюстта му бе силна и здрава. Очите му бяха фокусирани върху улицата и без съмнение претърсваха мястото за опасност.

— Кой си ти? — прошепна тя.

Той погледна надолу и по широката му уста заигра сянка на усмивка.

— Някой, който се нуждае от зъболекар.

— Не ме лъжи. Има толкова много зъболекари в този град.

— Не лъжа.

— Излъга ме за асансьора. Не работи. Трябваше да сляза по стълбите.

Устата му се стегна и той възобнови търсенето за опасност, без да си дава труд да отговори.

— Как слезе толкова бързо?

— Има ли значение. Искам да те защитя.

— Защо? Защо ще си правиш труда?

Той замълча.

— Сложно е — той я погледна и болката в очите му отне дъха й. Който и да бе този човек, той разбираше какво е страданието.

— Няма да ме нараниш, така ли?

— Не, сладка моя. Отдавна приключих с причиняването на болка — той се усмихна тъжно. — Освен това, ако наистина исках да те

убия, бих могъл да го направя поне десетина пъти досега.

— Колко успокоително — тя потрепери и ръцете му се затегнаха около нея.

От другата страна на улицата блестеше неонов знак. Местният екстрасенс все още работеше. Шана размишляваше дали да се втурне натам и да се обади на полицията. Или може би трябваше да помисли за бъдещето си. Дали имаше такова или жизненият ѝ път свършваше? Странно, но не се чувстваше застрашена. Ръцете на върколака бяха силни.

Гърдите, на които се бе облегла, бяха широки и твърди. И той твърдеше, че иска да я предпази. А тя беше толкова самотна напоследък. Искаше ѝ се да му вярва.

Тя пое дълбоко дъх, за да успокои нервите си, и се изкашля.

— Господи, как смърди тук. Какво е това място?

— Магазин за пури. Предполагам, че не пушиш?

— Не. А ти?

Той се усмихна кисело.

— Само ако съм на слънце.

Хъ? Преди да успее да отговори, една тъмнозелена кола мина покрай тях и върколакът започна да я влачи към тротоара.

— Това е Ласло — той махна с ръка, за да привлече вниманието на приятеля си.

Зелената хонда Акорд отби и паркира. Върколакът тръгна към нея и затегли Шана със себе си.

Трябваше ли наистина му се довери? Щом веднъж се качи в колата с него, как щеше да избяга?

— Кой е този Ласло? Руснак ли е?

— Не.

— Името му не звучи особено американско.

Върколакът повдигна едната си вежда, сякаш намери коментара ѝ за досаден.

— Той е унгарец по народност.

— А ти?

— Американец.

— Тук ли си роден?

Сега повдигна и двете си вежди. Той определено бе раздразнен. Но имаше лек акцент и тя предпочиташе да бъде в безопасност,

отколкото да съжалява.

Мъжът в хондата потършува там известно време и капакът на багажника се отвори с няколко сантиметра. Шана подскочи, когато си спомни внезапно, че вътре вероятно имаше труп.

— Спокойно — върколакът затегна хватката си.

— Шегуваш ли се? — тя се опита да се отдалечи, но опитът ѝ се провали напълно. — Там няма ли труп?

Той въздъхна.

— Боже, помогни ми. Предполагам, че съм заслужил това.

Нисък човек в бяла престилка изскочи от зелената хонда.

— О, ето ви, сър. Дойдох възможно най-бързо — той забеляза Шана и напипа копчето на лабораторната си престилка. — Добър вечер, госпожице. Вие ли сте зъболекарят?

— Тя е — върколакът погледна през рамо. — Бързаме, Ласло.

— Да, сър — Ласло отвори задната врата и се наведе вътре. — Ще махна АВГА да не ви се пречка.

Той се изправи и повлачи от задната седалка голо тяло на жена.

Шана ахна.

Върколакът сложи ръка на устата ѝ.

— Тя не е истинска.

Шана се бореше да избяга, но той я притисна здраво до гърдите си.

— Погледни я, Шана. Тя е играчка. Играчка с човешки размери.

Ласло забеляза безпокойството ѝ.

— Той е прав, госпожице. Тя не е истинска — той вдигна перуката от главата ѝ, а след това я плъсна отново.

О, Боже. Нейният върколак не беше убиец. Той беше перверзник.

Тя го сръга с лакът в стомаха и като го изненада, успя да се откъсне от ръцете му.

— Шана — той се опита да я улови, но тя отскочи назад.

— Стой далеч от мен, перверзник такъв.

— Какво?

Тя посочи куклата, която Ласло пъхаше в багажника.

— Всеки човек, който притежава подобна играчка, трябва да е перверзник.

Върколакът примига.

— Това... това не е моята кола.

— И това не е твоята играчка?

— Не — той погледна назад. — По дяволите! — той я сграбчи и я бутна към колата. — Качвай се.

— Защо?

Тя се хвана за рамката на вратата с две ръце и стегна лакти. Това бе маневра, която винаги работеше в анимационните филмчета, когато някоя котка не искаше да влезе във вана с вода.

Върколакът застана до нея, скривайки гледката ѝ.

— По улицата се задава черна кола. Не можем да им позволим да ни видят.

Черна кола? Черен седан или зелена хонда. Изглежда, това бе нейният избор. Дано това бе правилното решение. Тя се качи на задната седалка на хондата Акорд и остави чантата си на пода. Погледна през задния прозорец, но не можеше да види черна кола. Ласло все още не бе затворил багажника.

— Побързай, Ласло! Трябва да тръгваме — върколакът седна до нея, затвори вратата и погледна през задния прозорец.

Ласло затръшна капака на багажника.

— По дяволите — върколакът сграбчи Шана за раменете и я натисна надолу.

— Ау!

Всичко стана толкова бързо. Вълна от въздух и след това, тряс, носът ѝ бе наврян в грапав, черен деним. О, страхотно, лицето ѝ бе забито в скута му. Ноздрите ѝ се изпълниха с аромата на мъж и свеж сапун. Или това беше прах за пране? Тя се опита да седне, но той я задържа.

— Съжалявам, но прозорците ни не са затъмнени и не мога да рискувам да те видят.

Двигателят запали и те потеглиха. Тя чувстваше как колата вибрира около нея, а дънките му правеха пълен масаж на лицето ѝ.

Тя се размърда, докато носът и устата ѝ намериха въздух. След няколко дълбоки вдишвания осъзна, че нейният скъпоценен излаз на въздух е процепът между краката му. Чудесно. Значи пъшкеше в чатала му.

— Черният автомобил ни следва — Ласло звучеше разтревожен.

— Знам — върколакът звучеше ядосан. — Завий надясно.

Шана се опита да се обърне настрани, но колата направи завой и тя загуби равновесие. Падна върху върколака, а задната част на главата ѝ се удари в ципа му. Опа. Може би той не бе забелязал. Тя се попремести напред, по-далеч от слабините му.

— Целиш ли нещо с това мърдане?

О, Боже. Забелязал е.

— Аз... аз не можех да дишам.

Тя изви рамо и сгъна краката си така, че да легне на една страна с буза върху бедрата му.

Колата внезапно спря. Шана се плъзна назад и удари ципа му отново.

Той се сви.

— Съжалявам.

Божичко. Първо беше забила коляното си в него. Сега го блъскаше с главата си. Колко малтретиране можеше да понесе мъж за една вечер? Тя отново премести главата си напред.

— Съжалявам, сър — каза Ласло. — Светофарът изведнъж стана червен.

— Разбирам — върколакът положи нежно ръка върху главата на Шана. — Би ли спряла да мърдаш, ако обичаш?

— Сър, идват зад нас!

— Няма нищо. Остави ги да ни огледат добре. Ще видят само двама мъже.

— Какво да правя сега? — попита Ласло. — Направо ли да продължа или да обърна?

— Завий наляво на следващото кръстовище. Ще видим дали ще ни последват тогава.

— Да, сър — Ласло звучеше, сякаш му е лошо. — Знаете, че аз не съм обучен за тези неща. Може би трябваше да се обадите на Конър или Иън.

— Справяш се чудесно. Това ми напомня... — върколакът повдигна бедрата си.

Шана ахна и се хвана за коленете му, за да запази равновесие. Мускулите в бедрата му се опънаха и надуха под бузата ѝ. О, Господи, какво вълнуващо пътуване.

— Готово — той отпусна бедрата си назад върху седалката. — Проклетият ти телефон беше в задния ми джоб.

— О! — тя се завъртя по гърба си, за да види. Колата се наклони напред и тя се търкулна върху слабините му с нос върху ципа му.

— Съжалявам — промърмори тя и се отдръпна.

— Няма... проблем — той пусна телефона на седалката на колата. — Не мисля, че трябва да го използваш. Ако те знаят номера ти, могат да проследят всяко обаждане, което направиш, и ще открият местонахождението ти.

Той премести ръката си на рамото ѝ, може би с надеждата да спре търкалянето ѝ.

Колата кривна вляво. За щастие този път тя се плъзна само малко надолу по бедрата му.

— Продължават ли да ни следват? — попита тя.

— Не ги виждам — Ласло звучеше развълнуван.

— Да не бързаме да празнуваме — върколакът погледна от двете си страни през прозореца. — Карай наоколо още малко, за да се уверим.

— Да, сър. Към вашия дом или към лабораторията отиваме?

— Каква лаборатория? — Шана се опита да седне.

Върколакът стегна хватката си върху рамото ѝ и я принуди да остане на място.

— Стой долу. Още не сме приключили.

Чудесно. Тя започна да подозира, че му харесва да я малтретира.

— Добре. Каква лаборатория?

Той погледна надолу към нея.

— „Роматех Индъстрис“.

— О, чувала съм за тях.

Той повдигна едната си вежда.

— Така ли?

— Разбира се. Спасили са живота на милиони хора с тяхната изкуствена кръв. Там ли работите?

— Да, и двамата работим там.

Шана изпусна една въздишка на облекчение.

— Това е чудесно. Тогава вие участвате в спасяването на животи, не в... унищожаването им.

— Да, това е нашето желание.

— Така и не ми се представи. Не мога все да те наричам върколак.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Казах ти, аз не съм върколак.

— Имаш вълчи зъб в джоба си.

— Това е част от експеримент. Като куклата в багажника.

— О! — Шана обърна глава към предната седалка. — Върху това ли работиш, Ласло?

— Да, госпожице. Куклата е един от моите текущи експерименти. Нищо, за което да се тревожите.

— Е, това е успокояващо — Шана се усмихна. — Не ми се нрави мисълта да обикалям наоколо с двойка перверзници.

Тя се обърна отново към върколака, но носят ѝ опря в ципа му. Опа. Панталоните му не стърчаха толкова преди малко.

Тя се отдръпна леко.

— Може би вече трябва да седна.

— Не е безопасно.

Да бе. А беше в безопасност на един инч от нарастващата му мъжественост. Очевидно атаката ѝ срещу слабините му по-рано не беше довела до трайно увреждане. Върколакът бе по пътя на пълното възстановяване. Много пълно.

— И така, как се казваш?

— Роман. Роман Драганести.

Ласло направи твърде бърз завой на ъгъла.

Тя се отърка в Роман. Огромният, твърд като скала Роман.

— Съжалявам — тя наклони главата си далеч от неговата ерекция. Той нарастваше с всяка изминала минута.

— Къде искате да отидете? — попита Ласло. — В лабораторията или в дома си?

Ръката на Роман се премести от рамото към шията ѝ. Пръстите му нежно я милваха и чертаеха малки кръгове върху кожата ѝ.

Тя потръпна. Сърцето ѝ започна да препуска.

— Ще я заведем в дома ми — прошепна той.

Шана преглътна тежко. Някак си знаеше, че тази вечер поема по път, който щеше да промени остатъка от живота ѝ.

Колата рязко спря. Главата ѝ се поклащаше заедно с движението на автомобила, триейки се в опънатите от зверския размер на ерекцията му панталони. Той изпъшка и се загледа в лицето ѝ.

Тя ахна. Очите му бяха червени. Не може да бъде. Това трябваше да е отражение от червен светофар.

— Сигурен ли си, че тя ще е в безопасност в твоята къща? — попита Ласло.

— Докато устата ми остане затворена... — той се усмихна леко, — а ципът ми вдигнат, да.

Шана преглътна тежко и се обърна. Трябваше да оцени скуката, докато я имаше. Толкова голямо вълнение можеше да убие едно момиче.

ГЛАВА 4

Толкова за запазването на бушуващата му похот в тайна. Доколкото Роман виждаше, прекрасната зъболекарка в скута му най-накрая осъзна безсмислието на това да се опитва да избегне ерекцията му. Всеки път, когато тя успееше да остави малко пространство между главата си и чатала му, той се изправяше пред предизвикателството да изпълни тази празнина.

Дори той самият се изненада. Не бе изпитвал толкова силно желание през последните сто години. Сега, вместо да се блъска в него, Шана лежеше неподвижно върху чатала му. Нейните опушено сини очи гледаха тавана на колата, сякаш нищо не се случваше. Но червенината по бузите ѝ и тръпката, която разтърсваше топлото ѝ тяло от време на време, му говореше друго. Тя остро го усещаше. И знаеше, че той я желае.

Не беше нужно да четете мислите ѝ, за да го разбере. Вместо това можеше да прочете тялото ѝ. Тази разлика беше нова за него, а резултатът бе мощен и разпалваше страстта му още повече.

— Роман? — тя погледна към него и се изчерви още повече. — Не искам да звуча като мрънкащо дете, но стигнахме ли вече?

Той погледна през прозореца.

— Сега сме в Сентръл парк. Почти стигнахме.

— Ооо. Ъм, сам ли живееш?

— Не. Известен брой... хора живеят там. И имам дежурна охрана денонощно. Ще бъдеш в безопасност.

— Защо ти е толкова охрана?

Той продължи да гледа през прозореца.

— За да се чувствам в безопасност.

— От какво?

— Не искаш да знаеш.

— О, това беше доста информативно — промърмори тя.

Роман не можа да се сдържи и се усмихна. Вампирките в сборището му бяха твърде заети с опитите си да го съблазнят, за да

покажат недоволство от него. Отношението на Шана бе освежаваща промяна, въпреки че той се надяваше раздразнението ѝ да не доведе до друг удар с коляно в слабините. Някак си бе успял да просъществува общо петстотин четиридесет и четири години, без да изпита точно тази форма на мъчение. Убийците на вампири удряха право в сърцето.

Но ако трябваше да бъде честен, Шана нападаше и сърцето му. Изсъхналата черупка в гърдите му биеше с древен, първобитен ритъм. Притежание и защита. Той искаше тази жена. И нямаше да позволи на своя стар враг да я има или да я нарани.

Но това далеч не беше всичко. Той искаше да знае защо не успяваше да я контролира. Тя бе умствено предизвикателство, на което не можеше да устои. И очевидно, като се има предвид сегашното му състояние, физически я намираше също толкова неустойима.

— Пристигнахме, сър — Ласло намали и спря, като паркира в непосредствена близост до една от колите на Роман.

Роман отвори вратата си. Повдигна главата на Шана и се плъзна изпод нея. Тя седна.

— Не. Стой долу, докато се уверя, че е безопасно.

Тя въздъхна раздразнено.

— Добре.

Роман излезе и затвори вратата. Ласло направи същото. Той даде знак на химика да го последва на няколко метра от колата.

— Добре се справи, Ласло. Благодаря ти.

— Пак заповядайте, сър. Мога ли вече да се върна в лабораторията?

— Все още не. Първо, искам да влезеш вътре и да предупредиш всички, че имаме смъртен гост. Трябва да я защитим, но в същото време тя не трябва да разбере какви сме в действителност.

— Може ли да попитам, защо правите това, сър?

Роман огледа улицата за някакви следи от руснаците.

— Чувал ли си за господаря на руското сборище, Иван Петровски?

— О, Боже — Ласло се вкопчи в едното от останалите две копчета на лабораторната си престилка. — Казват, че той е зъл и безпощаден.

— Да. И по някаква причина иска да убие зъболекарката. Но аз също се нуждая от нея. Тоест, трябва да се погрижим тя да е в

безопасност, без Петровски да разбере, че ние сме тези, които объркват плановете му.

— О, Боже — Ласло започна да върти копчето необуздано. — Той ще бъде толкова ядосан... може да ни обяви война.

— Точно така. Но няма никаква причина Шана да разбира за това. Ще продължаваме да я държим в неведение, колкото е възможно по-дълго.

— Това може да се окаже трудно, след като живее в къщата ви.

— Знам, но трябва да опитаме. Ако тя научи твърде много, ще изтрия паметта ѝ.

Като изпълнителен директор на голяма корпорация Роман постоянно се бореше да остане невидим за света на смъртните. Контролът върху ума и изтриването на паметта улесняваха задачата му. За съжаление не бе сигурен, че може да изтрие паметта на Шана.

Той се изкачи на предните стъпала на градската си къща и набра кода на алармата.

— Обясни им ситуацията възможно най-бързо.

— Да, сър — Ласло отвори вратата и бе посрещнат от дълъг кинжал, насочен към гърлото му. — Опа!

Той се препъна назад и се блъсна в Роман, който го спаси от падане по стълбите.

— Извинете ме, сър — Конър пъкна шотландската си къса сабя обратно в ножницата, висяща на колана му. — Не ви очаквах на входната врата.

— Радвам се, че си бдителен — Роман бутна Ласло във входа. — Имаме гост. Ласло ще обясни.

Ласло кимна, а пръстите му отново се заиграха с копчето на лабораторната престилка. Конър затвори вратата.

Роман забърза надолу по стълбите и се запъти към хондата. Отвори задната врата и откри Шана с насочено оръжие към него.

— О, това си ти — тя изпусна една въздишка на облекчение и върна Беретата си в чантата. — Доста се забавихте. Бях започнала да си мисля, че сте ме забравили.

— Сега си под моя защита. Ще се погрижа да си в безопасност — той се усмихна. — Поне вече не искаш да ме застреляш.

— Да, това винаги е положителен знак във всяка връзка.

Роман се засмя. Този ръждясал звук определено бе смях. Кръв господня, колко време бе минало, откакто се бе смял за последно? Дори не можеше да си спомни. И ето че красивата Шана върна усмивката му. Прекрасната зъболекарка бе донесла искрица живот в прокълнатото му, безкрайно съществуване.

И все пак той трябваше да се бори с непреодолимия импулс да бъде с нея. В края на краищата той бе демон. Тя бе смъртна. Исторически погледнато, той трябваше да гледа на нея като на обяд и да жадува кръвта, а не компанията ѝ. Но Роман искаше нейната компания. Сякаш умът му чакаше следващите думи, които ще излязат от устата ѝ, само за да има удоволствието да ѝ отговори. И тялото му чакаше нетърпеливо следващото случайно докосване. По дяволите, случайно не бе достатъчно.

— Може би не трябва да ти вярвам, но по някаква причина е така.

Тя излезе от колата и цялото му тяло незабавно застана нащрек от близостта ѝ.

— Права си — прошепна той и вдигна ръка, за да докосне бузата ѝ. — Изобщо не трябва да ми се доверяваш.

Очите ѝ се разшириха.

— Ти... не каза ли, че съм в безопасност?

— Има различни видове опасност — той прокара пръстите си по челюстта ѝ.

Тя отстъпи назад, но не и преди той да почувства тръпката, която мина през нея. Шана се обърна към градската му къща и сложи чантичката на рамото си.

— Значи тук живееш? Много е хубаво. Всъщност е очарователно. Хубав квартал.

— Благодаря.

— На кой етаж си? — говореше бързо, защото очевидно се опитваше да се престори, че не се е случило нищо и че въздухът между тях не трепти от сексуално напрежение. Може би не го усещаше. Може би само за него бе така.

— Кой етаж предпочиташ?

Тя се обърна към него и погледът ѝ бе уловен от неговия. Брадичката ѝ се повдигна леко, а устата ѝ бавно се отвори. О, да, и тя го усещаше. Звучеше задъхана.

— Какво искаш да кажеш?

Той пристъпи към нея.

— Всички са мои.

Тя отстъпи крачка назад.

— Цялата сграда?

— Да. И ще се погрижа да имаш нов гардероб.

— Какво? Чакай — тя се откъсна от погледа му и си проби път между две коли, за да се качи на тротоара. — Аз не съм ти... метреса. Имам собствени дрехи и с радост ще платя за стаята и храната.

— Дрехите са в дома ти, а аз се съмнявам, че е безопасно да се върнеш там. Ще се погрижа за облеклото ти — той се качи на тротоара до нея, — освен ако не предпочиташ да останеш без такова.

Тя преглътна.

— Няколко дрехи ще свършат работа. Ще ти върна парите.

— Не искам парите ти.

— Ами няма вероятност да получиш нещо друго!

— Нито дори малко благодарност затова че спасих живота ти?

— Благодарна съм — тя го изгледа свирепо. — Но можеш да очакваш, че всичките ми „благодарности“ ще бъдат изразени във вертикално положение.

— В такъв случай нека ти напомня... — той пристъпи по-близо — че сега сме вертикално разположени.

— Аз... предполагам, че е така — свирепият поглед се разсея и се превърна в предпазливо размишление.

Той застана толкова близо, че само една малка част отделяше гърдите му от нейните. Постави ръка върху кръста ѝ в случай че се опита да се отдръпне. Но тя не го направи.

Той докосна бузата ѝ, която беше толкова мека и топла. Тя пое дълбоко дъх и затвори очи. Роман прокара пръстите си надолу към врата ѝ. Пулсът ѝ препускаше и забързваше все повече своя ход. Когато тя отвори очи, в тях имаше доверие. И желание.

Той я дръпна към гърдите си и плъзна устните си от слепоочието в меката ѝ коса. Беше виждал шокираното ѝ изражение предишния път, когато очите му бяха станали червени. Така че просто, за да е безопасно, той искаше да избягва контакт с очите, докато нейните се затворят плътно, а устните ѝ се разтворят, молейки за първата им целувка.

Той отметна косата ѝ назад и оголи врата ѝ, след това плъзна устата си надолу покрай сладкото ѝ ухо към туптящия пулс.

Тя наклони главата си назад с въздишка. Той вдиша аромата ѝ. Кръвна група А положителна, която препускаше през всяка клетка в тялото ѝ. Той прокара върха на езика си по протежението на артерията и усети как тя потръпва в отговор. Роман рискува да погледне към лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени. Тя бе готова. Той се обърна да я целуне точно когато върху тях падна сноп светлина.

— Опа, грешка — шотландският акцент наблегна на буквата „р“. Конър бе отворил входната врата.

Шана подскочи и се втренчи във вратата.

— Какво не е наред? — попита Ласло. — Ъм, може би трябва да затворим вратата.

— Няма начин — намеси се Грегори. — Искам да гледам.

Шана се изчерви и се отдръпна.

Роман се втренчи в тримата мъже, които бяха задръстили рамката на вратата.

— Избра най-подходящия момент, Конър.

— Да, сър — кожата на Конър стана няколко нюанса по-светла от червената му коса. — Вече всичко е готово.

Може би в крайна сметка наистина бе подходящият момент. Сега, когато се замисли за това, Роман се сети, че устата му сигурно щеше да има вкус на кръв, а Шана се страхуваше от нея. Целувката можеше да се превърне в истинско бедствие. Трябваше да бъде по-внимателен в бъдеще.

Бъдеще? Какво бъдеще можеше да има? Беше се заклел никога повече да не се замесва със смъртни. Веднъж, след като узнаеа кой наистина е той, те неизменно искаха да го убият. И кой можеше да ги вини? Той бе демонично създание.

— Ела — Роман я хвана за лакътя, за да я съпроводи нагоре по стълбите.

Тя не помръдна. Беше замръзнала на място, взирайки се във вратата.

— Шана?

Тя се взираше в Конър.

— Роман, на вратата има човек, облечен в шотландски килт.

— В къщата има дузина шотландци. Те са моята охрана.

— Наистина ли? Невероятно — тя продължи нагоре по стълбите без него. Без дори да погледне в неговата посока.

Мамка му. Забрави ли вече прегръдката им?

— Добре дошли, милейди — Конър отстъпи назад, за да й направи място да мине.

Ласло и Грегори се отдръпнаха, макар че тя изглежда бе забравила за присъствието им.

Тя се усмихна и застана пред шотландеца.

— Милейди? Никога преди не са ме наричали така. Звучи почти... средновековно.

Имаше добра причина за това. Старомодният чар, излъчван от Конър, наистина беше стар. Роман се втурна по стълбите.

— Малко е старомоден.

— Е, харесва ми — тя огледа входната зала с полирани мраморни подове и широко стълбище. — И харесвам тази къща. Невероятно красива е.

— Благодаря ти.

Роман заключи вратата и я въведе.

Шана върна вниманието си към Конър.

— Харесвам килта ви. На кого е това каре?

— Това е тартанът на клана Бюканън — той се поклони леко.

— И малките пискюли на чорапите ви... те са същият цвят като килта. Толкова е сладко.

— Ех, девойче — това са пискюлите на ластика, който стяга аргайл чорапите ми.

— Това нож ли е? — тя се наведе, за да погледне чорапите на Конър отблизо.

Роман потисна ръмженето си. След малко щеше да каже, че косматите колене на Конър са сладки.

— Конър, заведи нашата гостенка в кухнята. Може да е гладна.

— Да, сър.

— И кажи на хората си да патрулират на всеки половин час.

— Да, сър — Конър тръгна към гърба на входната зала. — Оттук, госпожице.

— Отиди с него, Шана. Ще дойда за теб след малко.

— Тъй вярно, сър — тя му хвърли раздразнен поглед, а след това последва Конър към кухнята и измърмори: — Трябваше да го

застрелям.

Грегори подсвирна тихо, когато вратата на кухнята се затвори.

— Сладката ти зъболекарка е борбено маце.

— Грегори... — Роман го изгледа строго, но Грегори не му обърна внимание.

Той оправи копринената си вратовръзка.

— Да, мисля, че се нуждая от преглед. Имам кариес и ми трябва пломба.

— Достатъчно! — Роман изръмжа. — Ще стоиш далече от нея. Разбра ли?

— Да, знаем. Видяхме как ти текат лигите по нея отвън — Грегори тръгна към Роман с проблясващи очи. — Значи си си паднал по смъртна, а? Да не забрави за „никога вече“?

Роман вдигна вежда.

Грегори се ухили.

— Знаеш ли, личи си, че тя наистина харесва тези мъжки поли. Може би Конър би могъл да ти заеме една от неговите.

— Наричат се килтове — каза Ласло, докато си играеше с едно копче.

— Все тая — Грегори погледна Роман. — И така, колко секси са краката ти?

Роман му хвърли предупредителен поглед.

— Защо си тук, Грегори? Мислех, че ще излизаш със Симон.

— О, направих го. Заведох я в онзи нов клуб на Таймс Скуеър, но след това тя се ядоса, защото никой не я позна.

— Защо трябва да я познават?

— Тя е известен модел, брато! Беше на корицата на „Космо“ миналия месец. Не следиш ли какво се случва? Така или иначе, тя беше толкова ядосана, че метна една маса през дансинга.

Роман простена. Превръщането във вампир може значително да увеличи силата и да развие петте сетива, но за съжаление не подобряваше интелигентността.

— Помислих, че може да изглежда подозрително толкова слаба жена да е толкова силна — продължи Грегори, — така че се погрижих. Изтрих паметта на всички и я доведох отново тук. Сега е с харема ти, където получава съчувствие и педикюр.

— Бих предпочел да не ги наричаш мой харем — Роман погледна към затворените врати на приемния салон. — Те там ли са?

— Да — Грегори погледна развеселен. — Казах им да останат там и да пазят тишина, но кой знае дали ще ме послушат?

Роман въздъхна.

— Нямам време да се занимавам с тях. Обади се на майка си и виж дали може да ги наглежда.

Грегори изсумтя.

— Ще е във възторг — той извади мобилен телефон от джоба си и се отдалечи, за да се обади.

— Ласло?

Ниският химик подскочи.

— Да, сър?

— Ще отидеш ли в кухнята да попиташ Шана от какво ще се нуждае за... тъъ, процедурата?

Ласло изглеждаше объркан за секунда, но после изражението му се проясни.

— О, да! Процедурата.

— И кажи на Конър, да дойде тук за малко.

— Да, сър — Ласло изчезна към кухнята.

— Мама тръгва насам — Грегори пушна телефона в джоба си. — Така, значи зъболекарката не е имплантирала зъба ти все още?

— Не. Натъкнахме се на проблем. Иван Петровски. Изглежда младата зъболекарка е в най-новия му списък с мишени.

— Шегуваш се! Какво е направила?

— Не знам точно — Роман погледна към кухнята. — Но смятам да разбера.

Вратата на кухнята се залюля и Конър излезе във фоайето. Той се срещна с тях в основата на стълбите.

— Може ли да ми обясните защо току-що направих сандвич с пуешко за зъболекар?

Роман въздъхна. Трябваше да обясни ситуацията на шефа на охраната си.

— По-рано тази вечер загубих един зъб при провеждане на експеримент — той извади кървавата кърпичка от джоба на дънките си и показа съдържанието ѝ.

— Загубил си зъба си? Боже милостиви — прошепна Конър. — Никога преди не съм чувал това да се е случвало на някого.

— Нито пък аз — призна Роман тъжно. — А аз съм вампир на над петстотин години.

— Уау! Може би е от старост — предположи Грегори, след това се сви от погледа, който му отправиха Роман и Конър.

— Единственото обяснение, за което мога да се сетя, е нашата нова диета — Роман уви зъба и го пхна обратно в джоба си. — Това е единственото нещо, което се е променило, откакто станахме вампири.

Конър се намръщи.

— Но ние все още пием кръв, друже. Не виждам разликата.

— Става въпрос за начина, по който я пием — обясни Роман. — Вече не хапем. Кога за последен път някой от вас е вадил зъбите си?

— Аз дори не помня — Грегори дръпна единия край на черната си папийонка, за да я развърже. — Кой се нуждае от зъби, когато пием храната си от чаша?

— Да — съгласи се Конър. — И ако не ги държим прибрани, ще ни пречат и ще се удрят в стъклото.

— Точно така — Роман не хареса заключението си, но това беше единственото обяснение, за което се сещаше. — Мисля, че случаят е такъв: „Ако не ги ползваме, ще ги загубим.“

— Гадно — промърмори Конър. — Имаме нужда от проклетите си зъби.

Очите на Грегори се разшириха.

— Е, не можем да започнем да хапем смъртни. Отказвам! Целият напредък, който сме постигнали, ще бъде загубен.

— Точно така — Роман кимна. Грегори Холщайн бе досаден на моменти, но бе напълно отдаден на тяхната мисия да направят света безопасен, както за вампирите, така и за смъртните. — Може би бихме могли да направим някаква програма за упражнения.

— Да! — очите на Грегори заблестяха. — Заемам се с това веднага.

Роман се усмихна. Грегори нападаше всеки проблем с безотказен ентузиазъм. В моменти като този той знаеше, че повишението на Грегори е било мъдро решение.

Кухненската врата се отвори и Ласло хукна към тях.

— Има проблем, сър. Дамата настоява, че процедурата за имплантиране може да се осъществи най-успешно в стоматологичен кабинет, а тя отказва да се върне на работното си място.

— Тя е права относно клиниката й — призна Роман. — Без съмнение полицията вече е из цялото място.

Конър стисна юмрука си върху дръжката на шотландската си къса сабя.

— Ласло ни каза, че има някакви копелета, които искат да убият бедната жена. Проклети кучи синове.

— Да — Роман въздъхна. Той се надяваше Шана да успее да поправи зъба му в безопасността и спокойствието на неговия дом. — Грегори, трябва да намериш друг стоматологичен кабинет наблизо, който да можем да използваме.

— Няма проблем, брато.

— По-добре да ида да нагледам девойчето — изръмжа Конър. — Не можем да я оставим да рови в хладилника ни.

Шотландецът побърза обратно към кухнята.

Ласло зачопли хлабаво копче на престилката си.

— Сър, тя спомена конкретен продукт, който значително ще увеличи шансовете ви за успешна реимплантация. Тя бе сигурна, че всеки стоматологичен кабинет ще разполага с този продукт.

— Добре — Роман извади носната кърпичка с увития зъб от джоба си и я връчи на Ласло — Искам да отидеш с Грегори и се грижи за зъба ми, докато дойда.

Ласло преглътна и прибра зъба в джоба на престилката си.

— Ние... ще влезем с взлом, нали?

— Не се тревожи за това — Грегори хвана дребния химик за рамото и го поведе към входната врата. — Мястото ще бъде празно и смъртните никога няма да разберат какво се е случило.

— Ами, добре тогава... предполагам — на вратата Ласло спря и погледна назад. — Трябва да ви предупредя, сър. Въпреки че младата дама ни даде доста информация, настоява, че при никакви обстоятелства няма да постави вълчи зъб в устата ви.

Грегори се засмя.

— Тя мисли, че това е зъб на вълк?

Роман сви рамене.

— Логично е да направи такова грешно заключение.

— Е, да — Грегори му хвърли раздражен поглед. — Но защо просто не постави вярното заключение в главата ѝ?

Роман замълча. Ласло и Грегори го гледаха и чакаха отговор. Кръв господня. Не понесе ли достатъчно унижение за една нощ?

— Аз, ъм... не успях да окажа контрол над ума ѝ.

Ченето на Ласло увисна.

Грегори подскочи назад.

— Адско! Не си могъл да окажеш контрол върху един нищожен смъртен?

Роман стисна юмруци.

— Не.

Грегори плесна с ръка челото си.

— Адско!

— Защо пък да е адско? Откога стана ангел? — в такива моменти да уволни Грегори изглеждаше мъдро решение.

— Това означава, че затъвам в зашеметена почуда. Леле, брато. Трябва да наваксаш с жаргона.

Ласло се намръщи, пръстите му въртяха още по-бързо копчето.

— Моля за извинение, сър, но това случвало ли се е преди?

— Не.

— Може би наистина остаряваш — предположи Грегори.

— Майната ти — изръмжа Роман.

— Не, не. Трябва да звучиш по-модерно, брато. Опитай с попиперлива дума — Грегори направи пауза, след това лицето му бавно започна да порозовява. — Това, ъъ, се отнасяше за мен, нали?

Роман вдигна вежди.

— Младите загряват малко по-бавно.

Ласло премина през фойето.

— Това е малко извън моите компетенции, но ми се струва, че е много вероятно да пропускате една вероятност.

Те се обърнаха и се втренчиха в дребния химик.

Той облиза устните си и дръпна едно копче.

— Тъй като господин Драганести никога не е имал подобен... проблем преди, отговорът не може да е в способностите му или в... липсата на такива — копчето се търколи на пода и химикът се наведе да го вдигне.

— Какво искаш да кажеш? — попита Грегори.

Ласло плъзна откъснатото копче в джоба на престилката си.

— Искам да кажа, че проблемът може би е свързан със смъртната жена.

— Тя притежава изключително силна воля — призна Роман. — Никога не съм срещал смъртен, който може да устои на силите ни.

— Съгласен съм — Ласло кимна и атакува последното копче на лабораторната си престилка. — Но остава фактът, че по някакъв начин тя успява. Има нещо различно в тази жена.

След изявлението на Ласло настана пълна тишина. Роман вече подозираше, че е различна, но да чуе как един от най-умните му учени достига до същото заключение — това вече бе притеснително.

— Това е лошо — промърмори Грегори. — Наистина лошо. Ако не можем да я контролираме, тогава тя е...

— Интригуваща — прошепна Роман.

Грегори трепна.

— Щях да кажа опасна.

Това също. Но дори опасността изглеждаше привлекателна за Роман тази вечер. Особено когато включваше Шана.

— Бихме могли да опитаме да намерим друг зъболекар — предложи Ласло.

— Не — Роман поклати глава. — Имаме само няколко часа тъмнина и ти сам каза, Ласло — зъбът трябва да бъде оправен тази вечер. Грегори, заведи Ласло до най-близката стоматологична клиника и я охранявайте. Вземете неговата кола. Тя е отпред. Ласло, направете, каквото можете, за да спасите зъба ми. Дайте ни тридесет минути, след това се обадете в моя офис на горния етаж.

Очите на Ласло се разшириха.

— Ще използвате моя глас, за да се телепортирате?

— Да — това би бил най-бързият начин да приключат с процедурата. Но те никога нямаше да успеят да го направят, ако не контролираше напълно съзнанието на Шана и след това не изтриеше паметта ѝ. — Грегори, върни се, колкото можеш по-скоро. Ще се нуждаем от теб и Конър за зъболекарката. Трябва да окажем контрол над ума ѝ.

— Няма проблем — Грегори сви рамене. — В клуба изтрих близо сто съзнания на смъртни, и то наведнъж. Това ще бъде като детска игра.

Притесненото изражение на лицето на Ласло ясно показваше, че не споделя увереността на Грегори.

— Трябва да проработи — каза Роман. — Дори и ако може да устои на силите на един вампир, няма как да се справи и с трима ни.

Докато Грегори и Ласло бързаха към входната врата, думите на химика отекнаха в съзнанието на Роман. Имаше нещо различно в Шана. Какво щеше да стане, ако той не успее да контролира съзнанието ѝ? Тя никога не би се съгласила да се имплантира зъбът му, докато вярва, че той принадлежи на животно. Щеше да прекара остатъка от вечността в подигравки. Еднозъбото чудо.

А той не смееше да ѝ каже, че е вампир. Тя нямаше да иска да имплантира зъба му. Щеше да реагира като Елайза и да пожелае да забие кол в сърцето му.

ГЛАВА 5

— Кажи ми, че си намерил Шана Уилън — Иван Петровски се втренчи в четирима от най-добрите бандити, с които разполагаше руската мафия.

Те избягваха очите му. Страхливци. Иван бе настоял да останат в близост до стоматологичната клиника в случай че Шана Уилън се криеше наблизо. Тези четирима мъже бяха завършили търсенето в близките улички и се върнаха с празни ръце.

На три пресечки отгук, пред разрушената клиника спряха полицейски коли. Техните мигащи светлини отскачаха от близките сгради, събуждайки жителите им. Смъртните дръзваха да излязат на улицата, надявайки се да видят нещо вълнуващо. Като труп например.

Това бе тръпка, която Иван обикновено бе щастлив да им предостави, но тази вечер главорезите на Стеша бяха прецакали всичко. Некомпетентни страхливци.

Иван тръгна към двата черни седана, които се бяха отдалечили от местопрестъплението, преди полицията да пристигне.

— Не може просто да изчезне. Тя е само един смъртен.

Четиримата бандити го последваха. Рус гигант с квадратна челюст отговори:

— Не я видяхме да излиза нито отпред, нито отзад.

Иван вдиша мириса на русия неандерталец. Нулева положителна. Твърде безвкусен. Твърде глупав, по дяволите.

— И вие мислите, че наистина е изчезнала?

Нямаше отговор. Поместваха се некомфортно със забити в земята погледи.

— Видяхме задната врата да се отваря — най-накрая призна единият гангстер, чието лице бе покрито с белези от акне.

— И? — Иван чакаше нетърпеливо.

— Помислих, че съм видял двама души — намръщи се този с акнето. — Но когато стигнахме до вратата, там нямаше никого.

— Аз помислих, че чух нещо. Подобно на шумолене... — обяви третият гангстер.

— Шумолене? — Иван стисна юмруци. — Това ли е всичко, което можеш да ми кажеш?

През него премина напрежение, което се спря в мускулите в горната част на гръбнака му. Той внезапно наведе главата си назад и когато вратът му изпука, почувства леко облекчение.

Четиримата смъртни трепнаха.

Стеша Братски, местният руски мафиотски бос, бе настоял собствените му хора да участват в залавянето на Шана Уилън. Голяма грешка. Пръстите го сърбяха да сграбчи дебелите им като на бикове вратове и да изстиска живота от тях. Само ако бе използвал собствените си вампири. Тогава момичето Уилън щеше да бъде мъртво, и той да получи премия от двеста и петдесет бона.

Той щеше да получи парите по един или друг начин. Припомни си интериора на стоматологичната клиника. Нямаше и следа от момичето. Единственото интересно нещо, което беше открил, бе неизядена пица с името на заведението, изписана върху кутията в червени и зелени букви.

— Къде се намира „Вкуснотии при Карло“?

— В Малката Италия^[1] — отговори русият гангстер. — Правят страхотна пица.

— Повече харесвам лазанята им — каза този с акнето.

— Идиоти! — изгледа ги кръвнишки Иван. — Как ще обясните провала си на Стеша тази вечер? Братовчед му в Бостън излежава доживотна присъда, защото тази малка кучка свидетелства срещу него в съда.

Те запристъпваха от крак на крак.

Иван пое дълбоко дъх. Не се интересуваеше какво се е случило със Стеша или неговото семейство. Те бяха смъртни в края на краищата. Но тези момчета работеха за тях, така че трябваше да покажат повече лоялност. И по-малко глупост.

— Отсега нататък аз ще използвам мои хора през нощта. През деня ще наблюдавате заведението и апартамента на Уилън. Ако я откриете, последвайте я. Разбирате ли?

— Да, сър, — промърмориха в един глас.

За съжаление Иван не таеше надежда за техния успех. Неговите вампири щяха се окажат много по-способни в намирането на изчезналата Шана Уилън. Единственият проблем бе, че могат да работят само през нощта. Той се нуждаеше от тези проклетни смъртни за провеждането на мисията през деня.

Трети черен седан спря до другите две коли и още двама служители на Стеша слязоха.

— Е? Открихте ли я? — попита Иван.

Брадат гангстер с бръсната глава излезе напред.

— Забелязахме друга кола на една пресечка на север оттук. Зелена хонда. Двама мъже. Павел мисли, че е видял жена.

— Видях я — настоя Павел. — Натикаха я в багажника.

Иван повдигна вежди. Някой друг е заловил момичето Уилън преди него? Гадост. Още някой искаше парите от наградата. Неговата награда.

— Къде отидоха?

Павел започна да псува и ритна гумата на колата.

— Загубихме ги.

Иван изпука главата си още веднъж, за да облекчи нарастващото напрежение във врата.

— Никой ли не ви е обучавал, бе, хора? Или Стеша ви е взел напълно неопитни?

Лицето на плешивия се зачерви. Червено и изпълнено с кръв. Ноздрите на Иван пламнаха. АБ отрицателна. Боже, той беше гладен. Беше планирал да пирува с онази Уилън, но сега трябваше да потърси другаде.

— Имаме регистрационния номер на колата — обяви Павел. — Ще открием кой е собственикът.

— Направете го. И ми докладвайте до два часа. Аз ще бъда в дома си в Бруклин.

Павел пребледня.

— Да, сър.

Без съмнение той бе чул слуховете. Понякога хората, които бяха влезли в дома на руското сборище през нощта, никога не се бяха връщали. Иван пристъпи по-близо до шестимата мъже, взирайки се в очите на всеки един от тях.

— Ако я намерите, няма да я убивате. Това е моя работа. Дори не си помисляйте да печелите паричната награда за себе си. Няма да живеете достатъчно дълго, за да ѝ се насладите. Разбрано?

Последваха преглъщания и кимвания.

— Оставете ме сега. Стеща чака сведения от вас.

Шестимата главорези се качиха в черните седани и потеглиха.

Иван отиде до местопрестъплението. Съседите стояха, събрани в групи, докато наблюдаваха полицията. Хубава блондинка в розов халат улови погледа му. Той се взря в нея. „Ела при мен.“

Тя се обърна и го огледа. Бавно се усмихна. Глупава жена, тя смяташе, че го съблазнява. Той кимна към тъмна уличка. Тя бавно тръгна към него, като поклащаше ханша си и галеше пухкавия розов халат с дългите си розови нокти.

Той пристъпи в тъмнината и зачака.

Тя се носеше към своята гибел, глупава като розов пудел, който подскача в моден салон, нетърпелив да му се възхищават и гаят.

— Нов ли си в квартала? Не си спомням да съм те виждала преди.

„Ела по-близо.“

— Носиш ли нещо под този халат?

Тя се изкиска.

— Безсрамник. Не знаеш ли, че полицията е само няколко крачки?

— Това го прави още по-вълнуващо, нали?

Тя се засмя отново, а гласът ѝ стана дрезгав.

— Ти май си лошо момче, така ли е?

Той я хвана за раменете.

— Нямах си идея колко.

В следващия момент зъбите му изскочиха за по-малко от секунда.

Тя ахна, но преди да успее да реагира, зъбите му бяха дълбоко във врата ѝ. Устата му се изпълни от обилна и гореща кръв, а с риска от намиращата се наблизо полиция, всичко това му се стори още по-пикантно.

Поне вечерта не бе пълен провал. Не само че се бе насладил на вкусна храна, но и мъртвото тяло на това момиче щеше да послужи за отвличане на вниманието на полицията от липсващата зъболекарка.

Иван обожаваше да смесва работата с удоволствието.

Шана крачеше из кухнята. Нямахше да го направи. Нямахше начин да имплантира вълчи зъб в устата на този човек. Ласло току-що беше излязъл с информацията, която тя неохотно му бе дала, и сега беше сама в кухнята в къщата на Роман Драганести. Вярно, че той бе спасил живота ѝ. Също така бе вярно, че той щедро ѝ предлагаше убежище. Но трябваше да се запита защо. Толкова ли бе решен да има животински зъб в устата си, че да иска тя да му бъде задължена?

Тя се спря до масата за още една глътка диетична кола. Сандвичът с пуешко, който Конър бе направил за нея, все още стоеше неизяден. Тя просто бе прекалено притеснена, за да се храни. Беше толкова близо до това да бъде убита. Цялостното въздействие на този факт едва сега достигаше до съзнанието ѝ. Дължеше живота си на Роман, но това не означаваше, че ще му имплантира глупавия вълчи зъб.

Кой бе Роман Драганести, така или иначе? Е, да, той беше общо взето най-красивият мъж, когото бе срещала, но това не бе гаранция, че е нормален. Той изглеждаше истински загрижен за нейната защита, но защо? И защо имаше малка армия от облечени в килтове шотландци? Защо изобщо на човек би му притрябвала такава армия? Дали е пуснал обява във вестника: „Гърси се малка армия от облечени в килтове шотландци?“.

Ако той се нуждаеше от такава защита, би трябвало да си е създал доста сериозни врагове. Можеше ли да се довери на подобен човек? Е, може би. Тя самата имаше някои лоши врагове, и то не по своя вина.

Шана въздъхна и спря до масата за още едно питие. Колкото повече се опитваше да разбере Роман, толкова по-объркана се чувстваше. И като към объркването се прибавеше и фактът, че тя почти го беше целунала... Къде, по дяволите, ѝ беше умът?

Е, ами... очевидно го беше загубила. Пътуването в колата я беше превъзбудило. Бягството от руснаците и подскачането срещу възбудената мъжественост на Роман предизвикаха у нея мощен прилив на адреналин. Беше смесица от вълнение и страст. Това бе всичко.

Вратата се отвори със свистене и Конър нахлу. Той огледа стаята.

— Добре ли си, девойче?

— Да. Каза ли на Роман, че отказвам да поставя този животински зъб в устата му?

Конър се усмихна.

— Не се притеснявай. Сигурен съм, че Ласло ще обясни на г-н Драганести какво мислиш по въпроса.

— Все едно ще има някакво значение.

Шана седна на масата и придърпа чинията със сандвича към себе си. Според Ласло г-н Драганести настоява за сътрудничеството ѝ, а г-н Драганести получаваше всичко, което пожелаеше. Каква арогантност! Явно беше свикнал да командва.

„Роматех“. Това е мястото, на което каза, че работи. Роматех. Роман.

— О, Боже мой — тя се облегна назад в стола си.

Конър повдигна вежди.

— Роман е собственик на „Роматех“, нали?

Конър запристъпва от крак на крак. Наблюдаваше я с предпазлив поглед.

— Да. Такъв е.

— Тогава той е този, който е измислил формулата за синтетична кръв.

— Да, направи го.

— Това е невероятно! — Шана се изправи. — Той трябва да е най-надареният жив учен.

Конър трепна.

— Аз не бих се изразил по този начин, но той е един много интелигентен човек.

— Той е гений! — Шана вдигна двете си ръце във въздуха. Боже мой, тя бе спасена от научен гений. Човекът, който бе отговорен за спасяването на живота на милиони хора по целия свят. А сега бе спасил и нея. Тя седна, замаяна.

Роман Драганести. Красив, силен, секси, загадъчен, притежаващ един от най-интелигентните умове в света днес. Господи. Та той беше съвършен.

Прекалено съвършен.

— Предполагам, че е женен.

— Не — сините очи на Конър проблеснаха. — Да не би да казваш, че го харесваш, девойче?

Тя сви рамене.

— Може би.

Сандвичът изведнъж ѝ се стори много привлекателен и тя ухапа голяма хапка. Най-невероятният, свободен ерген бе влязъл в живота ѝ тази вечер. Колкото и вълнуващо да бе това, тя трябваше да си напомни странната причина за идването му в зъболекарската клиника. Тя преглътна.

— Все пак няма да имплантирам този зъб.

Конър се усмихна.

— Роман знае как да постигне целите си.

— Да. Напомня ми за баща ми — това бе друга точка срещу него. Тя изпи последната глътка от диетичната си кола. — Може ли още една? Сама ще си я взема.

Тя се изправи.

— Не, не, аз ще ти донеса.

Конър забърза към хладилника и извади двулитрова бутилка от долния рафт. После я донесе на масата.

— Сандвичът е страхотен. Сигурен ли си, че не искаш и ти?

Той напълни чашата ѝ.

— Аз вече ядох, но благодаря за поканата.

— И така, защо Роман е наел цял куп шотландци да пазят къщата му? Не се обиждай, но изглежда доста необичайно.

— Предполагам, че е така — Конър завинти капачката на бутилката с диетична кола. — Ние всички правим това, за което сме най-подходящи. Аз съм стар войн, ако може така да се каже. Така че работата за МакКей е най-добрата работа за мен.

— МакКей ли? — Шана отхапа още една хапка от сандвича си. Надяваше се, че Конър ще сподели повече подробности.

— „МакКей Секюрити енд Инвестигейшън“ — Конър седна срещу нея на масата. — Това е голяма компания от Единбург, управлявана от самия Ангъс МакКей. Не си ли чувала за нея?

Тя поклати глава отрицателно, тъй като устата ѝ бе все още пълна.

— Най-добрата компания в бранша — обяви Конър гордо. — Разбираш ли, Ангъс и Роман са стари приятели. Ангъс се занимава със

сигурността на Роман тук и в корпоративния офис.

Внезапно прозвуча сигнал при задната врата и Конър скочи на крака. В непосредствена близост до вратата, Шана забеляза ключ за лампа с две изпъкнали индикаторни светлини — една червена и една зелена. Червената светеше. Конър извади късата сабя от ножницата на колана си и се придвижи тихо към вратата.

Шана преглътна.

— Какво става?

— Не се тревожи, девойче. Ако човекът отвън е един от надзирателите ни, той ще прекара картата си през системата и светлината ще светне в зелено.

Докато говореше, червената светлина стана зелена. Конър отиде до далечната страна на вратата, острието му все още бе извадено, а позата му бе като на тигър, готов да се нахвърли.

— Тогава, защо...

— Ако врагът е нападнал пазача, може да е откраднал картата му — Конър сложи пръст на устните си, за да предупреди Шана да запази тишина.

Тишина? Господи, тя обмисляше идеята да си обере крушите оттам.

Вратата бавно се отвори.

— Конър? Аз съм, Иън.

— О, добре. Влизай — Конър прибра меча си.

Иън бе още един облечен в килт шотландец, въпреки че според нея той изглеждаше невероятно млад за работа като охрана. Не можеше да е на повече от шестнадесет.

Той плъзна картата в коженото калъфче на кръста си, след това й подари една срамежлива усмивка.

— Добър вечер, госпожице.

— Приятно ми е да се запознаем, Иън — о, той определено бе млад. Бедното момче трябваше да е в училище, а не да будува цяла нощ и да охранява хора от руската мафия.

Иън се обърна към Конър.

— Направихме пълен оглед. Всичко е чисто, сър.

Конър кимна.

— Добре. Върни се на поста си.

— Да. Ако нямате нищо против, сър, след цялото това обикаляне аз и момчетата сме жадни. Много жадни — Иън погледна неспокойно към Шана. — Надявахме се на... едно малко питие.

— Питие? — Конър погледна към Шана. Изражението на лицето му се промени и челото му се набръчка притеснено. — Ще трябва да пиете навън.

На Шана ѝ се струваше, че по някаква причина те внезапно се почувстваха неудобно до нея. Така че тя се опита да се държи приятелски. С усмивка грабна бутилката кока-кола от масата.

— Искаш ли, Иън? Аз наистина не искам повече.

Той погледна отвратно.

Тя остави бутилката.

— Добре. Диетична е. Но не е толкова лоша, наистина.

Иън я погледна извинително.

— Аз... аз съм сигурен, че е чудесна, но с момчетата предпочитаме различен вид напитка.

— Протеинова напитка — изтърси Конър.

— Да — кимна Иън. — Протеинова е, няма спор.

Конър забърза към хладилника, като даде знак на Иън да го последва. С шепнещи гласове, те се събраха пред отворения хладилник, откъдето извадиха нещо. Отдръпнаха се, за да затворят вратата на хладилника. Тогава тръгнаха настрани едновременно, с гръб към Шана, а раменете им бяха залепени като на сиамски близнаци, и после отидоха до микровълновата фурна на плота.

Каквото и да правеха, очевидно не искаха тя да го види. Доста странно. Така или иначе това бе нощ на странностите. Шана дъвчеше сандвича си и наблюдаваше двамата шотландци. Звучеше като отваряне на бутилки. Щракване. Вероятно вратата на микровълновата се затвори. Серия от кратки електронни сигнали и бръмчаният звук на микровълновата.

Двамата шотландци се обърнаха към нея с гръб към тезгяха, а раменете им бяха притиснати едно до друго, за да не вижда зад тях. Тя им се усмихна. Те ѝ отвърнаха със същото.

— Ние... такава, топлим нашите протеинови напитки — каза Конър, сякаш искаше да наруши мълчанието.

Тя кимна.

— Това е хубаво.

— Значи ти си момичето, което търсят руснаците? — попита Иън.

— Боя се, че да — тя избута празната чиния. — Съжалявам, че ви въвличам в това. Познавам човек в съдебната система. Той ще ни помогне с това. Тогава няма да бъда ваша грижа.

— Не, девойче — каза Конър. — Оставаш тук.

— Да. По заповед на Роман — добави Иън.

Виж ти. Могъщият Роман е казал и всички трябва да му се подчиняват. Е, ако той очаква от нея да имплантира този зъб в устата му, щеше да се изненада. Благодарение на баща си тя бе станала експерт в бунтуването срещу властни мъже.

Микровълновата звънна и двамата мъже се врътнаха обратно и се заеха с нещо върху тезгяха. Те, изглежда, завинтваха капачките на протеиновите напитки и ги разклащаха. Тогава спряха и се спогледаха. Конър погледна назад към Шана, после се втурна към кабинета, откъдето извади стара хартиена торба. Иън остана наведен върху бутилките. Когато Конър се върна, последва вихрушка от дейност, която Шана не можеше да види, придружена от шумолене на хартия.

Тогава Иън се обърна с хартиена торба в ръцете си. Горната част беше навита. Вътре, без съмнение, бяха загадъчните протеинови напитки. Той тръгна към вратата, а стъклените бутилки се удряха една в друга в чантата.

— Ще тръгвам.

Конър отключи вратата.

— Докладвай отново след тридесет минути.

— Да, сър — Иън погледна Шана. — Приятна вечер, госпожице.

— Чао, Иън. Бъди внимателен... — извика тя след него. След като Конър заключи вратата, тя му се усмихна. — Конър, мошеник такъв. Знам какво направихте. Протеинова напитка, друг път.

Очите му се разшириха.

— Аз... не може...

— Засрами се. Това момче не е ли малко?

— Иън? — Конър изглеждаше объркан. — Малко за какво?

— За да пие бира. Нали това му даде? Въпреки че не мога да проумея кой би искал топла бира.

— Бира? — в шокирания глас на Конър „р“-то вибрира почти тридесет секунди. — Нямаме никаква бира, госпожо. Охраната никога

не би пила по време на дежурство, уверявам те.

Той изглеждаше толкова обиден, че Шана реши, че заключението ѝ трябва да е било грешно.

— Добре, съжалявам. Не исках да намекна, че не си вършиш работата добре.

Той кимна донякъде умилоствивен.

— Всъщност, съм ужасно благодарна за вашата защита — тя просто не можеше да оцелее сама все пак. — Но не мога да не възразя срещу използването на млади момчета като Иън за охрана. Това момче трябва да е в леглото и да отиде на училище сутринта.

Конър се намръщи.

— Той е малко по-голям, отколкото изглежда.

— На колко, на седемнадесет?

Конър скръсти ръце пред гърдите си.

— По-голям.

— Деветдесет и две? — сарказмът се промъкваше в гласа ѝ, но на Конър изглежда не му беше никак забавно. Той погледна към кухнята, сякаш бе истински объркан относно отговора си.

Вратата на коридора се отвори и в стаята влезе една огромна фигура.

— Слава Богу — промърмори Конър.

Роман Драганести се бе върнал.

---

[1] Квартал в района на Долен Манхатън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Шана изобщо не се съмняваше, че Роман управлява къщата и корпорацията с увереност и лекота. Тъмното му облекло може и да изглеждаше скучно в сравнение с цветните килтове на охраната, но това само го правеше по-опасен. По-сдържан. По-лош и неустойимо апетитен.

Тя видя как той кимна на Конър, а след това съсредоточи златистокафявите си очи върху нея. За пореден път тя усети силата на погледа му, сякаш ако можеше, щеше да я затвори и да остави останалата част на света извън нейния обсег. Тя прекъсна връзката, помести се в стола си и се вгледа в празната чиния. Нямаше да му позволи да ѝ въздейства. Лъжкия. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. По ръцете ѝ пропълзяха тръпки и тя настръхна. Той ѝ въздействаше независимо дали това ѝ харесваше.

— Нахрани ли се? — измърмори с нисък глас.

Тя кимна, отказвайки да погледне към него.

— Конър, остави съобщение за дневната смяна. Трябва да поддържат кухнята, снабдена с храна за доктор...?

Шана се поколеба за миг и каза:

— Уилън — в крайна сметка те вече знаеха истинското ѝ първо име. Както и това, че руската мафия искаше да я убие. Нямаше смисъл да продължава да се представя с измислената самоличност на Джейн Уилсън.

— Д-р Шана Уилън — повтори той името ѝ, сякаш просто изричането му щеше да му даде контрол над него. И над нея. — Конър, ще изчакаш ли в офиса ми? Грегори ще се върне скоро и ще те информира за всички подробности.

— Да, сър — Конър кимна на Шана, преди да тръгне.

Тя наблюдаваше люлеещата се кухненска врата.

— Той изглежда много мил.

— Такъв е — Роман се облегна на кухненския плот и скръсти ръце на широките си гърди.

Настъпи неловка тишина. Шана си играеше със салфетката, макар да беше наясно, че той я наблюдаваше. Роман трябваше да е един от най-брилянтните учени в света. Тя с удоволствие би разгледала лабораторията му. Не, чакай. Работеше с кръв. Тя потръпна.

— Студено ли ти е?

— Не. Аз... искам да ти благодаря, че спаси живота ми.

— Сигурна ли си? Позицията ти не е съвсем вертикална.

Тя погледна към него изненадано. Ъгълчето на устата му се повдигна. В очите му блестеше развеселеност. Мошеникът я дразнеше заради изказването ѝ от по-рано. Но дори и във вертикално положение, той бе доказано опасен за нея. Бузите ѝ пламнаха, когато си припомни тяхната почти целувка.

— Гладен ли си? Мога да ти направя сандвич.

Блясъкът в очите му ставаше все по-силен.

— Ще изчакам.

— Добре — тя стана и занесе празната си чиния и чаша до мивката. Това може би бе грешка. Сега бе само на няколко крачки от него. Какво имаше в този човек, та предизвикваше у нея желание да се хвърли в прегръдките му? Шана изплакна чашата си. — Аз... знам кой си.

Той отстъпи крачка назад.

— Какво точно знаеш?

— Знам, че ти си собственикът на „Роматех Индъстрис“. Знам, че ти си този, който е измислил формулата за синтетична кръв. Ти спаси милиони животи по света — тя спря водата и сграбчи ръба на плота. — Мисля, че си абсолютно гениален.

Когато той не отговори, тя погледна към него. Той се беше втренчил в нея с изумено изражение. Мили Боже, не знаеше ли, че е гениален?

Той се намръщи и се обърна.

— Не съм такъв, за какъвто ме мислиш.

Тя се усмихна.

— Искаш да кажеш, че не си интелигентен? Признавам — желанието да сложиш вълчи зъб в прекрасната си усмивка не е най-добрата идея, която някога съм чувала.

— Не е вълчи зъб.

— Не е и човешки — тя килна главата си и се загледа в него. — Наистина ли си загубил зъб? Или просто се появи като принц Приказни, за да ме спасиш и отведеш на благородния си кон?

Устата му трепна.

— Минаха много години, откакто бях собственик на благороден кон.

— Предполагам, че и бронята ти е малко поръждясала?

— Да, така е.

Тя се наведе към него.

— Но все още си герой.

Усмивката му, и без това слаба, помръкна.

— Не, не съм. Наистина се нуждая от зъболекар. Виждаш ли? — той повдигна ъгъла на устата си с показалец.

Имаше празнина на мястото на кучешкия зъб.

— Кога го загуби?

— Преди няколко часа.

— Тогава може би не е твърде късно. Разбира се, ако имаш истински зъб.

— Имам. Е, всъщност е у Ласло.

— Оу... — тя пристъпи по-близо и се вдигна на пръсти. — Може ли?

— Да — той наведе глава.

Тя премести погледа си от очите към устата му. Сърцето ѝ заблъска силно. Тя докосна бузите му, а след това отдръпна пръстите си.

— Не нося ръкавици.

— Не възразявам.

Нито пък аз. Мили боже, бе оглеждала много усти през последните няколко години, но никога не се бе чувствала по този начин. Тя леко докосна устните му. Широките му, чувствени устни.

— Отвори.

Той го направи. Тя плъзна един пръст вътре и опипа дупката.

— Как го изгуби?

— Тъх.

— Съжалявам — тя се усмихна. — Имам лошия навик да задавам въпроси, когато пациентът не може да говори.

Тя започна да измъква пръста си, но устните му се заключиха около него. Погледна в очите му и незабавно бе обградена от тяхната златиста наситеност. Шана бавно извади пръста си. Мили Боже. Коленете ѝ се подкосиха. Представи си как се плъзга надолу по тялото му, за да рухне на пода. Щеше да протегне ръце към него и да каже: „Вземи ме, глупако.“

Той докосна лицето ѝ.

— А сега може ли аз?

— Хм? — тя едва чуваше от силните удари на сърцето, които отекваха в ушите ѝ.

Погледът му се премести към устата ѝ. Той прокара палеца си по долната ѝ устна.

Вратата на кухнята се отвори.

— Върнах се — обяви Грегори. Той ги погледна и се ухили. — Прекъсвам ли нещо?

— Да. Животът ми — Роман се втренчи в него. — Отиди в офиса ми. Конър те чака.

— Добре — Грегори се обърна към вратата. — Майка ми е тук и чака. И Ласло е готов.

— Разбирам — Роман изправи рамене и погледна Шана безизразно. — Ела.

— Моля? — Шана го наблюдаваше как се отправя към вратата. Колко грубо! И така, значи обратно на работа, а? Бе ѝ се разкрил за малко, но сега се връщаше към това да бъде големият шеф.

Е, ако той мислеше, че може да ѝ заповядва, бе в сериозна грешка. Тя се зае със закопчаването на престилката си. След това грабна чантата си от масата и закрачи след него.

Той стоеше в основата на стълбището и разговаряше с по-възрастна жена. Тя носеше скъп, сив, бизнес костюм и чанта, чиято стойност бе месечната заплата на някои хора. Косата ѝ бе предимно черна, макар че през лявото ѝ слепоочие се извиваше сребрист кичур, който се скриваше в кока над врата ѝ. Тя забеляза приближаването на Шана и повдигна перфектно извитите си вежди.

Роман се обърна.

— Шана, това е майката на Грегори и моя лична асистентка, Радинка Холщайн.

— Приятно ми е да се запознаем — Шана протегна ръка.

Радинка я погледна за миг. Точно когато Шана помисли, че жената ще откаже да се ръкуват, тя изведнъж се усмихна и я дари със здраво ръкостискане.

— Най-сетне дойдохте.

Шана премигна, не бе сигурна как да реагира.

Усмивката на Радинка се разшири и премести погледа си към Роман, след това обратно към Шана и после обратно към Роман.

— Толкова се радвам за вас двамата.

Роман скръсти ръце и се намръщи на жената.

Тя докосна Шана по рамото.

— Ако има нещо, от което се нуждаете, можете да ме уведомите. Всяка нощ съм тук или в „Роматех“.

— Вие работите през нощта? — попита Шана.

— Лабораторията е отворена двадесет и четири часа в денонощието, но аз предпочитам нощната смяна — Радинка махна с ръка във въздуха, свършените ѝ нокти бяха лакирани в лъскаво тъмночервено. — Дневната смяна е прекалено шумна с всички тези камиони, които идват и си отиват. Едва можеш да чуеш мислите си.

— О...

Радинка сложи чантата на свивката на лакътя си и погледна Роман.

— Има ли нещо друго, от което се нуждаеш?

— Не. Ще се видим утре — той се обърна и тръгна нагоре по стълбите. — Ела, Шана.

Седни. Лай. Легни. Тя хвърли свиреп поглед на гърба му.

Радинка се засмя и дори смехът ѝ звучеше екзотично и чуждестранно.

— Не се тревожи, скъпа. Всичко ще се оправи. Ще говорим скоро.

— Благодаря. Беше ми приятно да се запознаем.

Шана изкачи няколко стъпала. Къде я водеше Роман? Надяваше се, че само ще ѝ покаже стаята за гости. Но ако зъбът му бе в Ласло, тя трябваше да се опита да го имплантира възможно най-скоро.

— Роман? — той беше толкова далеч пред нея, че вече не го виждаше.

На първата площадка между етажите Шана спря и погледна надолу към красивото фоайе. Радинка вървеше към две затворени

врати отдясно на фоайето. Нейните сиви кожени обувки с високи токове тракаха върху полирания мраморен под. Тя изглеждаше някак странно, но в крайна сметка всички в тази къща бяха малко странни. Радинка отвори вратите и фоайето се изпълни от слабия звук от телевизор.

— Радинка! — изписка женски глас. — Къде е господарят? Мислех, че ще бъде с теб — докато продължаваше да говори, френският ѝ акцент стана по-очевиден.

Още един акцент? Боже, тя бе затворена в Международния дом на откачалките.

— Кажи му да дойде — продължи френският акцент. — Искаме да си поиграем.

Други женски гласове се присъединиха, всички призовавайки Радинка да доведе господаря. Шана изсумтя. Господарят. Кой, по дяволите бе този? Звучеше като мъжки плеймейт на месеца.

— Тихо, Симон — Радинка звучеше ядосана, докато влизаше в стаята. — Той е зает.

— Но аз дойдох чак от Париж — жалният глас със силен акцент бе прекъснат, когато Радинка затвори вратите.

Странно. Кой мъж чакаха тези дами? Един от шотландците? О, да, тя самата не би имала нищо против да надникне под килта.

— Идваш ли? — Роман стоеше на втория етаж и се мръщеше надолу към нея.

— Да — тя се изкачваше по стълбите, без да бърза. — Знаеш ли, аз наистина оценявам всичко, което правиш, за да се гарантира сигурността ми. Благодаря ти.

Намръщеното изражение изчезна от лицето му.

— Пак заповядай.

— Така че, надявам се да нямаш нищо против това, че имам някои притеснения относно охраната ти.

Веждите му се вдигнаха. Той погледна зад себе си и после спокойно се обърна към нея.

— Те са най-добрите сили за сигурност в света.

— Е, може би е така, но... — Шана стигна на втория етаж и там, зад Роман стоеше друг, облечен в килт шотландец.

Той скръсти мускулестите си ръце пред широките си гърди и я изгледа строго. Зад него на стената висяха серия от картини,

нарисувани с маслени бои, всичките портрети на богато облечени хора, които сякаш я гледаха заплашително.

— Би ли обяснила? — попита Роман тихо, с игриво пламъче в златистокафявите си очи.

Проклет да е.

— Ами... — Шана прочисти гърлото си. Бе хубаво, че е зъболекар. Понякога се налагаше да вади камъчето от устата си. — Трябва да призная, че всички шотландци са изключително красиви мъже. Всяка жена би си го помислила — тя забеляза как лицето на шотландеца леко омекна. — Обличат се добре. Имат великолепни крака. И просто обожавам начина, по който говорят.

Сега шотландецът започна да се усмихва.

— Добро измъкване, девойче.

— Благодаря — тя отвърна на усмивката му.

Роман обаче се намръщи отново.

— Тъй като очевидно считаш, че охранителите са перфектни образци на мъжественост, тогава какви са, моля, кажи, възраженията ти?

Шана се наведе към него.

— Ами оръжията. Имат само малък меч на кръста си...

— Шотландски кортик — прекъсна я Роман.

— Да, и нож в чорапите.

— Скин ду^[1] — прекъсна я отново той.

— Както и да е — тя го изгледа свирепо. — Искам да кажа, погледни този малък нож. Той е направен от дърво! Тук говорим за ранната бронзова епоха, а руснаците имат шибани картечници! Нужно ли е да обяснявам?

Шотландецът се изкиска.

— Имаме си умница, сър. Мога ли да й направя една малка демонстрация?

Роман въздъхна.

— Добре.

Шотландецът се завъртя незабавно, отвори един от портретите на стената, откъдето се показва скрит сейф и след това отново се обърна към Шана. Всичко стана толкова бързо, че тя едва имаше време да се възхити на завъртането на килта му, когато осъзна, че сега той е насочил картечница срещу нея.

— Уау — задъха се тя.

Шотландецът сложи оръжието обратно и затвори портрета, зад който бе скрито.

— Сега доволна ли си, девойче?

— О, да. Ти беше великолепен.

Той се ухили.

— За мен бе удоволствие.

— Има оръжия из цялата къща — изръмжа Роман. — Когато казвам, че си в безопасност, не говоря празни приказки. Нужно ли е да обяснявам?

Тя сви устни.

— Не.

— Тогава да тръгваме — той я поведе към следващото стълбище. Шана въздъхна. Нямаше нужда да бъде груб. Тя се обърна още веднъж към шотландеца.

— Харесва ми карето ти. Различно е от другите.

— Шана! — Роман я чакаше на следващата стълбищна площадка.

— Идвам! — тя се засили нагоре по стълбите, чувайки смеха на шотландеца зад себе си. Божке, защо настроението на Роман стана толкова лошо изведнъж? — Докато сме на темата за сигурността, има още един проблем, който бих искала да обсъдим.

Той затвори очи за миг и си пое дълбоко дъх.

— И какъв е той? — той изкачи следващото стълбище.

— Става въпрос за Иън. Прекалено млад е за тази опасна работа.

— Той е по-голям, отколкото изглежда.

— Той е на не повече от шестнадесет. Момчето трябва да ходи на училище.

— Уверявам те, че Иън е завършил училище — Роман стигна до третия етаж и кимна на охраната, която стоеше на пост там.

Шана помахна на охраната и се зачуди дали зад някоя от картините се криеше термоядрено устройство. Някак си се съмняваше, че къща, пълна с въоръжение, е толкова безопасна.

— Въпросът е, че възразявам да ме пази дете.

Роман продължи по стълбите за следващия етаж.

— Възражението ти е отбелязано.

Това ли беше? Възражението е отбелязано и отхвърлено?

— Говоря сериозно. Ти си шефът тук, затова съм напълно сигурна, че можеш да направиш нещо.

Роман спря.

— Как разбра, че аз съм собственик на „Роматех“?

— Предположих, но Конър го потвърди.

Роман въздъхна, след което продължи нагоре по стълбите.

— Ще трябва да си поговоря с Конър.

Шана го последва.

— И ако не направиш нещо за Иън, аз ще трябва да говоря с шефа му, Ангъс МакКей.

— Какво? — Роман спря отново. Той погледна назад към нея, очите му се разшириха шокирано. — Как разбра за него?

— Конър ми каза, че е собственик на „МакКей Секюрити енд Инвестигейшън“.

— Кръв господня — прошепна Роман. — Ще трябва да поговоря надълго с Конър — той изкачи непреклонно и останалите стълби до четвъртия етаж.

— На кой етаж отиваме?

— На петия.

Шана продължи напред.

— Какво има на петия етаж?

— Моите лични покои.

Сърцето ѝ прескочи един удар. О, Божичко. Тя стигна до четвъртия етаж и се спря, за да си поеме дъх. В сянката стоеше охранител, който носеше килт.

— Къде са стаите за гости?

— Твоята ще бъде на четвъртия етаж. Ще те заведа там после — той продължи нагоре. — Хайде.

— Защо отиваме в офиса ти?

— Трябва да обсъдим нещо важно.

— Не може ли да го обсъдим сега?

— Не.

Какъв упорит човек. Тя въздъхна и се опита да измисли нещо, което би обсъждал с нея.

— Не си ли мислил да си сложиш асансьор?

— Не.

Тя опита друга тема.

— Откъде е Радинка?

— Мисля, че сега се нарича Чешка Република.

— Какво имаше предвид с това „най-сетне, дойдохте“? — Шана започна последното стълбище.

Роман сви рамене.

— Радинка вярва, че има способности на медиум.

— Наистина ли? Мислиш ли, че е така?

Той стигна до върха на стълбите.

— Не ме интересува в какво вярва, стига да си върши работата.

— Ясно — мъжът очевидно бе скъсан на изпита за чувствителност. — Значи й се доверяваш в работата си, но не й вярваш, когато казва, че е медиум.

Той се намръщи.

— Някои от нейните прогнози са грешни.

— Откъде знаеш? — Шана стъпи на последното стъпало.

Намръщеното му изражение се задълбочи.

— Тя предсказа, че ще намеря голяма радост в живота си.

— И какво неправилно има в това?

— Изглеждам ли ти особено радостен?

— Не — какъв вбесяващ човек! — Значи се опитваш да се направиш нещастен само за да й докажеш, че греши?

Очите му просветнаха.

— Не е вярно. Бях нещастен в продължение на години, преди да срещна Радинка. Тя няма нищо общо с това.

— Ами поздравления за теб. Ти си обвързан с нещастията за цял живот.

— Не съм.

— Си.

Той кръстоса ръце.

— Това е детинско.

Тя скръсти своите.

— Не е пък — тя прехапа устни, за да не се разсмее. Просто беше твърде забавно да дразниш този човек.

Той я изгледа внимателно, след това ъгълчето на устата му трепна.

— Опитваш се да ме измъчваш, нали?

— Обичаш да си нещастен, нали?

Той се засмя.

— Как го правиш?

— Как успявам да те разсмея? — тя се ухили. — Това ново изживяване ли е за теб?

— Не, но съм отвикнал — той я изгледа с почуда. — Даваш ли си сметка колко близо бе до това да бъдеш убита тази вечер?

— Да, разбирам. Животът понякога е наистина отвратителен. Може или да се смееш, или да плачеш и понякога предпочитам да се смея — тя вече бе плакала достатъчно. — Освен това тази вечер съм късметлийка. Точно когато имах нужда, намерих един ангел-пазител.

Тялото му се стегна.

— Не ме мисли за такъв. Далеч съм от... Аз съм изгубен.

Разкажание проблясваше като разтопено злато в очите му.

— Роман — тя докосна лицето му. — Винаги има надежда.

Той се отдръпна.

— Не и за мен.

Шана чакаше, надявайки се, че той ще каже нещо, че ще ѝ се довери поне мъничко. Но Роман мълчеше. Тя се завъртя и се огледа наоколо. Още един пазач стоеше в тъмния ъгъл. Имаше две врати по протежение на коридора, а между тях — голяма картина. Тя се приближи, за да разгледа пейзажа. Изобразен бе залез над зелена хълмиста земя. Долу в долината бе надвиснала мъгла над руините на каменни постройки в романски стил.

— Красива е — прошепна тя.

— Това... това беше един манастир в Румъния. Сега няма нищо останало от него.

Нищо друго, освен спомени, подозираше Шана, и то не много хубави, ако се съдеше по суровото изражение на лицето на Роман. Защо пазеше картина от Румъния тук, ако го измъчваше? О, вярно. Мъжът харесваше нещастieto. Тя разгледа картината отблизо. Румъния? Това би обяснило лекия му акцент. Може би сградата бе унищожена по време на Втората световна война или на Съветската окупация, но някак си разрушаването изглеждаше много, много по-старо от това. Странно. Какво общо имаха руините на стар манастир с Роман?

Той се премести към вратата вдясно.

— Това е моят кабинет — отвори вратата и я изчака да влезе.

Внезапен импулс премина през нея и ѝ се прииска да хукне надолу по стълбите. Защо? Човекът бе спасил живота ѝ тази вечер. Защо ще я наранява? Освен това тя все още имаше своята Берета. Премести чантата от рамото си и я сложи пред гърдите си. По дяволите, след всичко, през което бе преминала през последните няколко месеца, тя не бе в състояние да се довери напълно на друг човек.

И това бе най-лошата част от всичко. Трябваше да бъде самотна до края на живота си. Всичко, което някога беше искала, бе нормален живот — съпруг, деца, добра работа, хубава къща в добър квартал, може би бяла ограда. Просто един нормален живот, по дяволите. И това никога нямаше да се случи. Руснаците не я бяха убили, както направиха с Карън, но успяха да отнемат живота ѝ.

Тя изправи раменете си и влезе в голямата стая. Огледа се наоколо, защото бе любопитна относно вкуса на Роман за мебели, когато някакво движение в другия край на стаята привлече вниманието ѝ. От сенките се появиха двама мъже. Конър и Грегори. Трябваше да почувства облекчение, но техните втречени погледи я притесниха. Стаята изведнъж стана студена. Твърде студена, с леден въздух около главата ѝ.

Тя се обърна към вратата, треперейки.

— Роман?

Той заключи и плъзна ключа в джоба си.

Тя преглътна.

— Какво става?

Роман се взря в нея, а очите му мъждукаха като златни пламъци. Той пристъпи към Шана и прошепна:

— Време е.

---

[1] Скин ду е къса шотландска кама, част от традиционното шотландско облекло, която се носи забита в горната част на чорапа, като се вижда само дръжката ѝ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Вампирите използваха контрола върху ума в продължение на векове. Това бе единственият начин да накарат смъртните да бъдат доброволен източник на храна. И единственият начин да се изтрие паметта им след това. Преди да измисли формулата за синтетичната кръв, Роман използваше контрола над ума всяка вечер. Никога не бе чувствал никакви угризения за това. Това бе въпрос на оцеляване. Беше нормално.

Това бяха фактите, които си повтаряше, докато водеше Шана нагоре по стълбите към офиса си. Нямахше защо да се чувства виновен. Веднъж щом той, Грегори и Конър превземеха ума на Шана, можеше да ѝ нареди да имплантира зъба му. Тогава, когато работата бе свършена, той можеше да изтрие паметта ѝ. Просто. Нормално. Но в такъв случай защо с всяко изминато стъпало се обезсърчаваше все повече? Когато стигна до кабинета си, вече имаше сериозни съмнения относно този план. Трима вампири срещу един смъртен? Може би това бе единственият начин да пробие умствената защита на Шана. Това може би бе единственият начин да оправи проклетия си зъб. Но въпреки това започваше да му се струва като коварно нападение.

Сега, докато тя стоеше в офиса изцяло на тяхната милост, вината отново се надигна в него. Нямахше друг начин, каза си той. Не можеше да бъде честен с нея. Ако тя разбере, че е демон, никога нямаше да се съгласи да му помогне. Без да чакат, Грегори и Конър се нахвърлиха. Можеше да усети психическата им мощ от другия край на стаята, насочена към ума на Шана.

Чантата ѝ падна на пода. Тя изстена и притисна длани към слепоочието си.

Роман кръжеше над нея психически, за да я наглежда. Всичко беше наред. Тя бе издигнала щит с по-висока скорост и енергия, отколкото предполагаше, че е човешки възможно. Невероятно. Грегори засили атаката си, завладявайки я с ледена решителност. Твоите мисли ще бъдат мои!

И мои! Умът на Конър разсече защитата ѝ.

Не! Роман хвърли предупредителен поглед към приятелите си. Те се дръпнаха, взирайки се зашеметено в него. Очакваха съпротива от Шана, не от него. Но истината бе, че той искаше мислите ѝ за себе си. И искаше да я предпази. Толкова много психическа сила бе необходима, за да пробият защитите ѝ, но веднъж щом щитът се разпадна, всичко, цялата тази мощ можеше да унищожи ума ѝ, оставяйки го на парченца.

Той тръгна към нея и я дръпна към гърдите си.

— Добре ли си?

Тя се облегна на него.

— Аз не се чувствам добре. Главата ми... толкова ми е студено.

— Ще се оправиш — той обвини ръце около нея, пожелавайки си старият му труп да произведе повече телесна топлина. — Ще си в безопасност с мен.

Той покри задната част на главата ѝ с ръка, сякаш да защити ума ѝ от следващите атаки.

Приятелите му си размениха обезпокоени погледи.

Конър прочисти гърлото си.

— Може ли да поговорим?

— След малко.

Те очакваха обяснение, но проклет да бе, ако Роман знаеше какво да каже. Как би могъл да обясни всички тези странни чувства, които го връхлитаха тази вечер? Страст, желание, страх, веселие, вина, разкаяние. Сякаш, откакто срещна Шана, сърцето му се бе събудило от дълбок сън. Не бе разбрал колко мъртъв бе, преди да я срещне. И колко жив се чувстваше сега.

През тялото ѝ премина тръпка.

— Ела и си почини — той я сложи върху кадифеното кресло, върху което се бе нахранил от АВГА по-рано тази нощ.

Тя се сви на креслото и обвини ръце около себе си.

— Толкова ми е студено.

Той реши да донесе велурената завивка от двойното легло в съседната стая, но тогава забеляза тъмночервеното плетено одеяло, праметнато върху един от високите столове. Той никога не го използваше, но Радинка го бе купила за кабинета му, заявявайки, че

стаята има нужда от повече топлина. Роман грабна мекото одеяло и го простря върху Шана.

— Благодаря ти — тя дръпна ръба с ресните до брадичката си. — Не знам какво ми стана, но изпитах страхотен студ.

— Ще те стопли скоро — той заглади косата ѝ назад и си пожела повече време, за да намали страховете ѝ. Но Конър крачеше напред-назад пред мокрия бар, а Грегори се бе облегал на стената и се взираше в него. — Грегори, ще се увериш ли, че д-р Уилън се чувства удобно? Може би иска нещо от кухнята. Може би горещ чай.

— Добре — Грегори се обърна към нея. — Хей, сладкишче. Какво става?

Сладкишче! Роман се намръщи и прекоси стаята, за да говори с Конър.

Шотландецът се обърна с гръб към Шана и заговори много тихо. Само вампир с остър слух щеше да разбере думите му.

— Ласло, твърдеше, че момичето е различно. Не го вярвах, но сега вярвам. Не съм попадал на смъртен с такава сила на духа.

— Съгласен съм — Роман погледна към Шана.

Грегори очевидно използваше чара си, защото тя изглеждаше развеселена.

— Ласло ми каза още, че ако зъбът ти не бъде направен тази вечер, няма да стане никога.

— Знам.

— Нямаме време да търсим друг зъболекар — Конър посочи старинния часовник върху полицата над камината. — Ласло ще звъне след осемнадесет минути.

— Ясно ми е.

— Тогава защо ни спря? Бяхме толкова близо.

— Умът ѝ беше на път да се срине. Бях притеснен, че след като пробием, толкова много психическа сила ще унищожи ума ѝ.

— Аха — Конър потърка брадичката си с показалец. — И ако нейният мозък се повреди, тя няма да бъде в състояние да оправи зъба ти. Разбирам.

Роман се намръщи. Той дори не бе помислил за проклетия си зъб. Бе загрижен за Шана. Какво правеше тя с него? Бе извършил твърде много грехове в миналото, за да страда от пробуждане на съвестта си

сега. Той погледна назад. Грегори седеше в края на креслото. Вдигна краката на Шана и ги постави в скута си.

— И така, какво можем да направим сега, друже? — попита Конър, отвличайки вниманието на Роман от Шана.

— Трябва да спечеля доверието ѝ. Тя трябва да ме допусне по своя собствена воля.

— Да бе. Откога жените сътрудничат? Това може да ти отнеме сто години, а ти разполагаш само с осемнадесет минути — Конър погледна часовника. — Вече седемнадесет.

— Предполагам, че ще трябва да бъда извънредно очарователен.

Като че ли знаеше как. Роман погледна назад. Грегори събуваше обувките от краката ѝ.

— Да — кимна Конър. — Дамите обичат чара.

Роман присви очи. Грегори масажираше краката на Шана. В съзнанието му пробягаха спомени. Грегори, който си играеше с крака на АВГА и го прокарваше между зъбите си. А очите му светеха в червено. По дяволите.

— Махни си проклетите ръце от нея! — извика той толкова силно, че накара всички в стаята да подскочат.

Грегори постави краката на Шана обратно върху креслото и се изправи.

— Каза ми да я накарам да се чувства удобно.

Шана се прозя и протегна.

— И се справяше чудесно, Грегори. Бях почти заспала, преди Роман да започне да реве като луда крава.

— Луда крава? — Грегори се разсмя, докато не видя изражението на лицето на Роман. Той прочисти гърлото си и се отдръпна от Шана.

— Конър, има бутилка уиски в шкафа ми — Роман направи знак към мокрия бар.

Шотландецът отвори шкафа.

— Талискер от остров Скай^[1]. Какво правиш с малцово уиски?

— Ангъс го изпрати, надявайки се, че ще измисля ново питие за него с моята фюжън кухня.

— О, това би било страхотно — Конър вдигна бутилката, за да ѝ се възхити. — Много ми липсваше.

— Напълни една чаша за госпожица Уилън — Роман закрачи към креслото. — По-добре ли се чувстваш сега?

— Да — тя вдигна ръка към челото си. — Имах ужасно главоболие, но изглежда е преминало. Беше толкова странно. Можех да се закълна, че чувам гласове в главата си — тя направи гримаса. — Сигурно звучи зле.

— Не, не, изобщо — това бе добра новина. Тя не бе разпознала чии са гласовете, които бе чула. И не бе свързала своите главоболия с техните опити за контрол над ума.

Тя потърка челото си.

— Може би съм се заразила с някакъв вирус — тя направи гримаса. — Или шизофрения. Гадост. Сега сигурно ще започна да чувам заповеди от кучета или нещо такова.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш за това — той седна на креслото до нея. — Има едно просто обяснение за това, което изпитваш. Посттравматичен стрес.

— О, да, вероятно е това — тя се премести малко, за да направи място за него. — Психиатърът от ФБР ми каза същото. Тя каза, че мога да очаквам повтарящи се пристъпи на паника през останалата част от живота ми. Не звучи ли това ободрително?

— ФБР? — попита Конър, докато донасяше чашата с уиски.

Шана трепна.

— Не би трябвало да говоря за това, но вие, момчета, бяхте страхотни. Заслужавате да знаете какво се случва.

— Просто ни кажи, каквото можеш — Роман взе чашата от Конър и я подаде на Шана. — Това ще ти помогне да се стоплиш — и да развържеш езика си. И да свалиш защитата си.

Тя се повдигна на лакът.

— Обикновено не пия нищо, по-силно от бира.

— Ти премина през ада тази вечер — ад, пълен с гласове на демони. Роман притисна чашата в ръката ѝ.

Тя изпи една глътка и след това се изкашля.

— Иха! — очите ѝ се насълзиха. — Майчице. Беше чисто, нали?

Роман повдигна рамо и остави чашата на пода.

— Какво очакваш, когато шотландец ти налива питие?

Тя се облегна в креслото и присви очи.

— Господи, Роман, да не се опитваш да се шегуваш?

— Може би. Проработи ли? — очароването, като начин да влезе в съзнанието на жена, бе ново преживяване за него. Преди това той

просто вземаше това, от което имаше нужда.

Тя бавно се усмихна.

— Мисля, че не беше прав по-рано. Има надежда за теб.

Кръв господня. Тя притежаваше такъв ободряващ оптимизъм. Щеше ли някой ден да го смаже жестоката действителност? Нямахше надежда за демон-убиец. Но междувременно щеше да остави фантазиите ѝ за надежда да продължат. Особено ако му помогнеха да влезе в ума ѝ.

— Щеше да ни разкажеш за ФБР?

— О, да. Аз съм в Програмата за защита на свидетелите. Има служител, с когото трябва да се свържа, ако възникне проблем, но той не отговори, когато се обадох.

— Шана истинското ти име ли е?

Тя въздъхна.

— Името ми трябваше да е Джейн Уилсън. Шана Уилън е мъртва.

Той докосна рамото ѝ.

— Изглеждаш ми доста жива.

Тя затвори очите си.

— Загубих семейството си. Никога повече няма да ги видя.

— Разкажи ми за тях — Роман погледна към часовника. Оставаха дванадесет минути.

Тя отвори очи и се загледа безцелно в далечината.

— Имам сестра и брат, и двамата са по-малки от мен. Бяхме много близки, докато растяхме, защото имахме само себе си. Баща ми работи във Външно министерство, така че израснахме в много чужди страни.

— Кои например?

— Полша, Украйна, Латвия, Литва, Беларус.

Роман размени поглед с Конър.

— С какво точно се занимаваше баща ти?

— Той беше някакъв вид съветник, но никога в действителност не е казал с какво се занимава. Пътуваше много.

Роман наклони главата си към бюрото. Конър кимна и тихо се премести към компютъра.

— Как се казва баща ти?

— Шон Дърмът Уилън. Както и да е, майка ми беше учителка, така че тя ни обучаваше вкъщи. Докато... — Шана се намръщи и дръпна плетеното одеяло до бузата си.

— Докато какво? — Роман чу Конър да трака на клавиатурата. Разследването за Шон Дърмът Уилън започна.

Шана въздъхна.

— Когато бях на петнадесет години, родителите ми ме пратиха в училище-интернат в Кънектикът. Казаха, че би било добре за мен да имам официална диплома, така, че да вляза в добър университет.

— Това звучи разумно.

— И аз мислех така навремето, но...

— Да?

Тя се обърна да седне на една страна, с лице към него.

— Така и не изпратиха брат ми или сестра ми. Само мен.

— Разбирам — тя бе избрана да напусне. Роман разбираше, повече, отколкото му се искаше да признае.

Шана усуква ресните около пръста си.

— Мислех, че сигурно съм направила нещо нередно.

— Как би могла? Ти си била дете — умът на Роман се изпълни със спомени. Спомени, които смяташе за отдавна погребани. — Семейството ти е липсвало.

— Да, беше ужасно в началото, но тогава срещнах Карън. Станахме най-добри приятелки. Тя бе първата, която искаше да стане зъболекар. Преди я дразнех за това, че иска да пъха ръцете си в устата на хората за препитание. Но когато дойде време да взема решение за себе си, аз също избрах да бъда зъболекар.

— Разбирам.

— Исках да помагам на хората и да бъда част от една общност, нали знаеш, кварталният зъболекар, който подкрепя отбора по футбол на местните хлапета. Исках да пусна корени и да имам нормален живот. Нямахме повече да пътувам по целия свят. Исках да лекувам деца. Винаги съм обичала децата — очите й се навлажниха. — Сега не смея да имам деца. Тези проклети руснаци — тя се наведе, грабна чашата с уиски от пода и глътна още малко.

Роман взе чашата от ръката й, докато тя кашляше. Мамка му. Искаше да е спокойна, не пияна. Той погледна часовника. Ласло щеше да се обади след осем минути.

— Разкажи ми за руснаците.

Тя се облегна назад в креслото.

— Карън и аз живеехме заедно в апартамент в Бостън. Излизахме всеки петък вечер в една закусвалня. Ядяхме пица и брауни и проклинахме мъжете, защото не бяхме на среща. Тогава една нощ... — тя потръпна. — Беше като стар гангстерски филм.

Роман се чудеше защо не е излизала по срещи. Смъртните мъже трябваше да са слепи. Той взе ръката ѝ в своята.

— Продължавай. Сега не могат да те наранят.

Очите ѝ се напълниха със сълзи отново.

— Нараняват ме. Всеки ден. Не мога да спя, без да виждам как Карън умира пред мен. И не мога да работя като зъболекар вече! — тя се наведе, за да вземе чашата с уиски. — Гадост, мразя самосъжалението.

— Чакай малко — той премести уискито от обсега ѝ. — Какво искаш да кажеш, с това, че не можеш да работиш като зъболекар?

Тя се срина върху креслото.

— Трябва да се изправя срещу фактите. Загубих кариерата си. Как бих могла да работя като зъболекар, когато припадам при вида на кръв?

О, точно така. Нейният страх от кръв. Той беше забравил за това.

— Този твой страх... започнал е от онази нощ в закусвалнята, нали?

— Да — Шана избърса очите си. — Бях в банята, когато чух ужасни писъци. Те стреляха по цялото място. Можех да чуя куршумите, които удряха стените. Можех да чуя писъците, когато улучваха... хора.

— Руснаците ли бяха?

— Да. Стрелбата спря, така че след известно време се измъкнах от банята. Видях Карън да лежи на пода. Тя... тя беше простреляна в стомаха и гърдите. Все още бе жива и поклати главата си към мен, сякаш се опитваше да ме предупреди.

Шана притисна ръце към очите си.

— Тогава ги чух. Те бяха зад пещта за пица и крещяха на руски — тя вдигна ръце и погледна Роман. — Аз наистина не зная руски, но разпознах ругатните. Брат ми и аз често се състезавахме кой ще научи най-много ругатни на различни езици.

— Видяха ли те руснаците в закусвалнята?

— Не. Когато чух гласовете им, се скрих зад една от касите и някакви големи саксийни растения. Чух още изстрели в кухнята, след това излязоха. Спряха до Карън и я погледнаха. Видях лицата им. Тогава си тръгнаха.

— Спряха ли до други жертви, както направиха при Карън?

Шана спря, опитвайки се да си спомни.

— Не, не спряха. Всъщност...

— Какво?

— Те отвориха чантата ѝ и погледнаха шофьорската ѝ книжка. Тогава се ядосаха, проклинаха като луди и я хвърлиха на пода. Беше толкова странно. Искам да кажа, убиха десет души в този ресторант. Защо ще проверяват личната карта на Карън?

Защо наистина? Роман не хареса заключенията, до които достигна, но не искаше да притеснява Шана, докато не бе напълно сигурен.

— Значи свидетелства срещу руснаците в съда и получи нова самоличност?

— Да. Станах Джейн Уилсън и се преместих в Ню Йорк преди около два месеца — Шана въздъхна. — Всъщност не познавам никого тук. С изключение на Томи, доставчика на пица. Хубаво е да има с кого да поговоря. Ти си добър слушател.

Той погледна часовника на полицата. Оставаха четири минути. Може би сега тя ще му се довери достатъчно, за да го пусне в главата си.

— Мога да направя повече от това да те изслушам, Шана. Аз... аз съм експерт в терапевтичната хипноза.

— Хипноза? — очите ѝ се разшириха. — Можеш да правиш регресия към минал живот и подобни неща?

Той се усмихна.

— Всъщност, мислех си, че бихме могли да използваме хипноза, за да излекувам страха ти от кръв.

— Ооо — тя премигна и после седна. — Сериозно? Може да се излекува толкова лесно?

— Да. Просто трябва да ми се довериш...

— Това би било страхотно! И няма да се налага да се отказвам от кариерата си.

— Да. Но ще се изисква от теб да ми се довериш.

— Е, разбира се — тя му хвърли подозрителен поглед. — Ти не би направил някое от онези странни постхипнотични внушения, нали? Като да ме накараш да се съблека гола и да кукуригам като петел всеки път, когато някой извика „такси“.

— Нямам желание да те видя как кукуригаш. А колкото до останалото... — той се наведе по-близо и прошепна. — Това звучи доста интригуващо, но аз бих предпочел събличането да бъде напълно доброволно.

Тя сведе брадичка, а бузите ѝ се изчервиха.

— Ясно.

— Тогава ще ми се довериш ли?

Тя вдигна поглед, за да срещне неговия.

— Искаш да го направим сега?

— Да — той принуди очите ѝ да останат приковани в неговите. — Ще бъде толкова лесно. Всичко, което трябва да направиш, е да се отпуснеш.

— Да се отпусна? — тя продължи да се взира в него, но зрението ѝ се замъгли.

— Легни назад — той нежно я сложи в легнало положение. — Продължавай да гледаш очите ми.

— Да — прошепна тя, челото ѝ се сбръчка. — Имаш необикновени очи.

— Ти имаш красиви очи.

Тя се усмихна, след това трепна, когато през красивите ѝ черти премина болезнена гримаса.

— Отново ми е студено.

— Скоро ще премине и ще се почувстваш добре. Искаш ли да се пребориш със страха си, Шана?

— Да. Да, искам.

— Тогава ще успееш. Ще бъдеш силна и уверена. Нищо няма да те спре от това да бъдеш чудесен зъболекар.

— Това звучи прекрасно.

— Чувстваш се много отпусната, почти заспала.

— Да — клепачите ѝ се затвориха.

Беше вътре. Кръв господня, беше толкова лесно. Тя беше оставила вратата широко отворена. Всичко, което бе нужно, бе

правилната мотивация. Щеше да запомни това, в случай че попадне на други трудни смъртни в бъдеще. Но докато се установяваше в мислите на Шана, знаеше, че няма друг като нея.

На повърхността интелигентният ѝ ум бе добре организиран.

Но точно под добре структурираната външност прииждаха силни емоции. Те го заобикаляха и дърпаха. Страх. Болка. Скръб. Угризения на съвестта. И под бурята — непреклонна воля за оцеляване. Всички емоции бяха познати за него, но толкова различни у Шана. Чувствата ѝ бяха пресни и сурови. Неговите умираха в продължение на повече от петстотин години. Кръв господня, да се чувства по този начин отново. Беше неудържимо и опияняващо. Тя притежаваше толкова много страст, която чакаше да бъде отприщана. И той можеше да го направи. Можеше да отвори ума и сърцето ѝ.

— Роман — Грегори погледна часовника си. — Имаш четиридесет и пет секунди.

— Шана, чуваш ли ме?

— Да — прошепна тя, очите ѝ все още бяха затворени.

— Ти сънуваш прекрасен сън. Ще се окажеш в зъболекарски кабинет. Нов и безопасен зъболекарски кабинет. Ще бъда твой пациент и ще те помоля да ми имплантираш зъб. Обикновен зъб. Разбираш ли?

Тя кимна бавно с глава.

— Ако има някаква кръв, няма да трепнеш. Няма да се поколебаеш и ще продължиш, спокойна и уверена, докато процедурата бъде завършена. Тогава ще заспиш спокойно в продължение на десет часа и ще забравиш какво се е случило. Ще се събудиш и ще се чувстваш щастлива и ободрена. Разбираш ли?

— Да.

Той отмести косата от лицето ѝ.

— Сега заспивай. Сънят ще започне скоро — Роман стана. Тя лежеше спокойно заспала. Едната ѝ ръка бе свита под брадичката и бе вплетена в кадифените ресни. Тя изглеждаше толкова невинна и доверлива.

Телефонът звънна.

Конър отговори.

— Изчакай секунда. Слагам те на високоговорител.

— Ехо? Чувате ли ме? — гласът на Ласло звучеше нервен. — Надявам се, че сте готови. Не разполагаме с много време. Вече е пет

без петнайсет.

Роман се чудеше дали престилката на дребния химик има все още копчета.

— Чуваме те чудесно, Ласло. Скоро ще бъда там заедно със зъболекарката.

— Тя... тя ще ни сътрудничи ли?

— Да — Роман се обърна към Грегори. — Разбери точния час на изгряването на слънцето. Тогава ни се обадете в стоматологичния кабинет пет минути преди зазоряване, така че да можем да се телепортираме обратно.

Грегори се стресна.

— Това е прекалено кратко време. Няма да имам време да се прибера вкъщи.

— Може да спиш тук.

— А аз? — попита Ласло по телефона.

— Да, не се притеснявайте. Имаме много стаи за гости — Роман повдигна спящата Шана в прегръдките си.

— Сър — Конър стана. — Относно баща й. Не съществува такъв човек. Според мен е ЦРУ. Мога да изпратя Иън при Лангли, за да разбере.

— Много добре — Роман нагласи Шана в ръцете си. — Започни да говориш, Ласло, и продължавай да говориш, докато пристигнем.

— Да, сър. Както кажете, сър. Аз... е, всичко е готово тук. Сложих зъба ви в зъбоспасителната система, както препоръча зъболекарката. Това ми напомня, за един филм за зъболекар, зъл зъболекар, който все питаше: „Безопасно ли е?“ Какво беше името на този актьор...

Гласът на Ласло течеше, въпреки че Роман не се фокусира върху отделните думи. Вместо това той използва гласа като фар, достигайки го с ума си, докато направи връзката. За рутинни пътувания, като от дома до офиса си в „Роматех“, бе запечатал пътуването в психическата си памет. Но ако не познаваше нито дестинацията, нито отправната точка, най-сигурният начин да се телепортира, бе да използва някакъв вид сетивна опора. Ако можеше да види мястото, той можеше да отиде там. Ако може да се съсредоточи върху глас, можеше да отиде там. Без опора вампирът можеше случайно да се материализира на грешното място, например в тухлена стена или в пламтяща слънчева светлина.

Грегори щеше остане в кабинета в дома на Роман, после да им се обади преди изгрев-слънце, за да послужи като пътеводна светлина към дома им. Стаята избледня пред очите му и Роман проследи гласа на Ласло, който го отведе към зъболекарския кабинет. Когато се материализира отново, той чу облекчената въздишка на Ласло. Кабинетът беше незабележителен, боядисан във всички нюанси на бежовото. Миризмата на дезинфектант изпълваше въздуха.

— Слава на Бога, успяхте, сър. Елате насам — Ласло го поведе към стаята за прегледи.

Роман сведе поглед, за да се увери, че Шана е добре. Тя спеше спокойно и мирно в прегръдките му. Той последва Ласло, чудейки се каква ли информация ще открие Иън за баща ѝ. Ако човекът бе замесен с руската мафия, докато е извън страната, това би обяснило, защо руснаците са искали да си отмъстят. И ако не можеха да отмъстят на бащата, те щяха да погнат дъщерята. Също така би обяснило защо са проверили самоличността на Карън, а след това са се ядосали. Ръцете на Роман се стегнаха около Шана. Той се надяваше, че подозренията му са грешни, но вътрешното му усещане крещеше, че е прав.

Руската мафия не искаше да убие Шана само защото тя бе свидетел на тяхното убийство в Бостън. Тя беше причината за това масово убийство. Тяхната първоначалната цел е била Шана. И те нямаше да се предадат, докато не я видят мъртва.

---

[1] Талискер е островно малцово шотландско уиски, произвеждано от Талискер Дистилъри в Карбост, Шотландия. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 8

Иван Петровски прехвърли неотворената поща на бюрото си. Сметка за ток. Сметка за газ. Имаше и купчина, която бе с пощенско клеймо отпреди няколко седмици. Той сви рамене. Какво са три седмици, когато си на повече от шестстотин години? Освен това той мразеше да бъде свързан с обикновени неща, със смъртния свят. Той разпори първия плик. О, днес беше късметлия. Той отговаряше на условията за застраховка „Живот“. Малоумници. Иван го хвърли в кошчето.

Плик в цвят на слонова кост улови погледа му. Обратен адрес... „Роматех Индъстрис“. Ръмжене завибрира ниско в гърлото му. Той взе плика, като почти напълно го раздра на две, но се спря. Защо този проклет Роман Драганести му изпраща писмо? Те дори не си говореха. Иван премести картичката и положи двете половинки една до друга на бюрото си.

Той и неговото сборище бяха сърдечно поканени на бала за откриването на Пролетната конференция за 2005 година, която щеше да се проведе в Роматех Индъстрис в две последователни вечери. Пак ли беше време? Драганести бе домакин на това голямо събитие всяка година, с вампири от целия свят в присъствието на техните господари на сборищата, които се срещаха на тайни конференции, за да обсъдят актуални въпроси в живота на съвременния вампир. Хленчещи малки копелета. Не знаеха ли, че вампиризмът е висш начин на живот? Проблемите бяха причинени от смъртните и имаше само един начин да се справиш с тях: ядеш ги и ги унищожаваш. Не бе необходимо обсъждане. Имаше милиарди смъртни, натъпкани върху планетата, и продължаваха да се развъждат все повече. Не беше като вампирите да са в опасност от изчерпване на храна.

Иван хвърли поканата в кошчето. Той не бе присъствал на тази нелепа конференция от осемнадесет години. Не и откакто този предател Драганести въведе нова, синтетична кръв в света на вампирите. Иван си бе тръгнал отворен и никога не се бе върнал.

Изненадваше се, че Драганести продължава да му изпраща покана всяка година. Глупакът сигурно все още се надяваше, че Иван и неговите последователи ще променят мнението си и ще прегърнат новата, възвишена философия за благороден живот на вампирите. Каква заблуда.

По врата на Иван полазиха неудовлетворение и умора. Той масажира мускулите под ушите си и затвори очи. В ума му изплува видение — Драганести и последователите му, които танцуват на бала в елегантно вечерно облекло и отпиват гнусната изкуствена кръв от своите кристални чаши, докато се потупваха един друг по гърба за повишената си развита чувствителност. Повдигаше му се само от мисълта за това.

Никога нямаше да се откаже от прясната човешка кръв, от тръпката на лова или екстаза от ухапването. Драганести и неговите последователи бяха изменници на самата идея за вампиризма. Мерзост и позор.

И точно когато Иван мислеше, че не би могло да стане по-зле, те успяха да паднат още по-ниско, като рязко преминаха от предателството към абсурда. Преди две години Драганести въведе последното си изобретение — вампирска фюжън кухня. Иван простена. Болката туптеше в тила му. За облекчаване на напрежението той размести прешлените си, както смъртен изпукваше ставите си.

Фюжън кухня. Това бе жалко. Срамно. Тя бе коварна и съблазнителна. Постоянно се разпространяваше в рекламите по дигиталния вампирски канал. Той дори бе открил две от собствените си момичета в харема да крият бутилки от извратената напитка на Драганести — „Шококръв“. Иван бе наредил момичетата да бъдат бити. И все пак той подозираше, че харемът му успява да пие от тези отвратителни неща, когато не беше там. За първи път от векове прекрасните му, сексапилни момичета бяха наддали на тегло.

Този проклет Драганести! Той унищожаваше вампирския начин на живот, превръщаше мъжете в страхливи слабаци, а жените в тлъсти крави. И ако това не беше достатъчно лошо, той бе отвратително богат. Той и сборището му се радваха на добър живот, а Иван и неговите последователи бяха натъпкани в двуетажна къща в Бруклин.

Но не за дълго. Скоро той щеше да достави мъртвото тяло на Шана Уилън и да спечели четвърт милион долара. След още няколко

добре платени убийства той можеше да бъде толкова богат, колкото тези високомерни господари на сборища — Роман Драганести, Ангъс МакКей и Жан-Люк Ешарп. Могат да вземат своите измислени фюжън кухни и да си ги заврат там, където слънце не огрява.

Някой почука на вратата и отвлече вниманието му от противните мисли за Роман Драганести.

— Влез.

Неговият доверен приятел Алек влезе.

— Един смъртен е дошъл да те види. Казва се Павел.

Набит, рус мъж влезе в малката стая и погледът му се стрелна нервно наоколо. Стеша твърдеше, че е най-интелигентният от главорезите му, което вероятно означаваше, че човекът може да чете. Иван се изправи. Можеше да се издигне до тавана, но това бе трик, който щеше да запази за по-късно.

— Как Стеша прие новините за безнадеждния ви провал?

Павел направи гримаса.

— Не беше много щастлив. Но ние имаме сериозна следа.

— Пицарията. Тя появи ли се там?

— Не. Не сме попадали на нея.

Иван седна на ръба на бюрото си.

— Тогава каква е следата?

— Колата, която видях. Зелената хонда. Издирих регистрационния номер.

Иван чакаше.

— И? — Господи, мразеше как смъртните драматизираха за всичко.

— Принадлежи на Ласло Весто.

— Е, и? — силна болка пронизваше врата на Иван. Това продължаваше твърде дълго. — Никога не съм чувал за него.

Алек присви очи.

— Нито пък аз.

Усмивката на Павел бе прекалено самодоволна.

— Не съм изненадан. Не знаем кой е той, но със сигурност сме чували за неговия работодател. Никога няма да се досетите кой е.

Иван се хвърли към Павел толкова бързо, че смъртният се препъна назад, а очите му се разшириха. Иван го сграбчи за ризата и го дръпна напред.

— Не се прави на умник, Павел. Каж ми какво знаеш, и то бързо.

Павел преглътна.

— Ласло Весто работи в „Роматех“.

Иван го пусна и отстъпи назад. По дяволите. Трябваше да се досети. Роман Драганести стоеше зад това. Това проклето копеле винаги е бил трън в очите му. Усети зверска болка в тила си. Иван наклони главата си и намести гръбначните си прешлени на мястото им.

Павел трепна.

— В дневната или нощната смяна работи Ласло?

— Мисля... мисля, че в нощната, сър.

Вампир. Това би обяснило как Шана Уилън успя да изчезне толкова бързо.

— Имаш ли адреса на този Ласло?

— Да — Павел извади листче от джоба на панталоните си.

— Добре — Иван грабна хартийката и я прочете. — Искам да наблюдавате още две места през деня — апартамента на Ласло Весто и градската къща на Роман Драганести — Иван стисна зъби. — Той живее в Горен Ийст Сайд.

— Да, сър — Павел се поколеба. — Аз... аз свободен ли съм да тръгвам?

— Ако успееш да се измъкнеш оттук, преди моите момичета да решат, че изглеждаш като лека закуска...

Павел измърмори някакво проклетие и се затича към входната врата.

Иван подаде листчето на Алек.

— Заведи няколко мъже на този адрес. Доведете господин Весто тук цял преди зазоряване.

— Да, сър — Алек пхна листчето в джоба. — Изглежда Драганести държи момичето. Какво ли би искал от нея?

— Не знам — Иван се върна обратно на бюрото си. — Не мога да си го представя да убива смъртен за пари. Той е прекалено мекушав.

— Да. А и не се нуждае от пари.

Така че с какво се е захванал мръсния Драганести? Да не би да мисли, че може да попречи на плановете на Иван да забогатее? Проклето копеле. Погледът на Иван се върна към скъсаната покана в кошчето.

— Кажи на Владимир, да наблюдава къщата на Драганести. Момичето вероятно е там. Тръгвай.

— Да, сър — Алек излезе и затвори вратата след себе си.

Иван се наведе, за да извади поканата от кошчето за боклук. Това би бил най-лесният начин да се изправи срещу Драганести. Бе невъзможно да се стигне до копелето по друг начин. Постоянно бе заобиколен от малка армия шотландски вампири.

Прав бе да държи толкова много охрана. Бе оцелял след няколко осуетени опита за убийство през последните няколко години. И неговият екип по сигурността бе открил няколко бомби в „Роматех Индъстрис“, поставени от тайно общество, наречено Истинските. За съжаление бомбите бяха открити, преди да успеят да се взривят.

Иван започна да тършува из чекмеджетата на бюрото, докато намери една ролка тиксо. Той внимателно възстанови поканата в първоначалния ѝ вид. На тези конференции се влизаше само с покана и за първи път от осемнадесет години Иван и няколко от неговите доверени приятели щяха да отидат. Беше време Драганести да научи, че не може да се забъркваш с Иван Петровски и да оживееш, за да се порадваш на това после.

Иван не беше само господар на руското сборище. Той бе лидер на Истинските и щеше да направи от бала незабравима вечер.

ГЛАВА 9

Беше жалко, че смъртните се нуждаеха от толкова силна светлина, за да виждат. Роман затвори очи заради ослепителния блясък на лампата над главата му. Бе изтегнат по гръб в зъболекарския кабинет с лигавник около врата. Поне засега контролът върху съзнанието работеше. Можеше да чуе как Шана се движеше, ефективна като робот. Докато поддържаше всичко спокойно и под контрол, процедурата би трябвало да е успешна. Нямахше да позволи на нищо да измъкне Шана от това, което тя мислеше, че е сън.

— Отвори — гласът ѝ бе тих и монотонен. Той усети остро пробуждане във венците и отвори очи. Тя махаше спринцовка от устата му.

— Какво беше това?

— Местна упойка, за да не чувстваш болка.

Твърде късно. Самата инжекция му причини болка.

Но Роман трябваше да си признае, че стоматологията бе изминала дълъг път от последната му среща с професията. Като дете бе виждал как селският бръснар вади изгнилите зъби на хората с ръждясалите си клещи. Роман бе полагал големи усилия, за да поддържа зъбите си здрави, въпреки че четката му за зъби представляваше опърпана клонка. Но доживя до тридесетгодишна възраст с всички зъби.

Тогава започна новият му живот... или смърт. След трансформацията тялото му остана непроменено през следващите петстотин и четиринадесет години. Не че животът му като вампир бе мирен, тъкмо обратното. Претърпяваше порязвания, наръгвания, счупени кости, дори в редки случаи и рани от куршум, но нищо, което да не може да излекува сам с един хубав сън през деня. Досега. В този момент той бе оставен на милостта на смъртна жена зъболекар, която не знаеше доколко може да контролира.

Шана постави латексовите ръкавици на ръцете си.

— Ще минат няколко минути, докато упойката подейства.

Ласло прочисти гърло, за да привлече вниманието на Роман, след това посочи часовника си. Тревожеше се, че времето им изтича.

— Вече е мъртъв — Роман посочи устата си. По дяволите, технически цялото му тяло бе мъртво. Той определено се чувстваше мъртъв от доста дълго време. Но тази вечер го болеше дяволски, когато тя го ритна в слабините. И почти изгуби контрол в колата. Сега, когато Шана се бе появила в живота му, изглежда той се връщаше към живота. Особено онази част от кръста надолу. — Може ли да започваме вече?

— Да — тя се настани на малък стол на колелца и се плъзна към него. Когато се наведе над него, гърдите ѝ се притиснаха към ръката му. Той потисна един стон. — Отвори — тя пхна пръст в устата му и проучи горния му венец. — Усещаш ли нещо?

Господи, да. Той се пребори с нуждата да затвори уста около пръста ѝ и да разкара проклетата ръкавица от него. Свали ръкавицата, прелест моя и ще ти покажа какво чувствам. Тя се намръщи и махна пръста си от устата му. Погледна ръката си и започна да сваля ръкавицата.

— Не! — той докосна ръката ѝ. По дяволите. Бе по-силно свързана с него, отколкото си мислеше. — Не усетих нищо. Нека продължим с процедурата.

— Добре — тя сложи ръкавицата отново.

Кръв господня, той не можеше да повярва. Контролът над съзнанието работеше само в едната посока. Той поставяше инструкциите си в главите им и четеше умовете им. Те не можеха да прочетат неговия. Смъртните не можеха да прочетат ума на вампир. Роман наблюдаваше Шана предпазливо. Колко ли всъщност можеше да види от него?

Трябваше да е много предпазлив с мислите си. Трябваше да мисли само за безопасни неща. Без повече мисли за устата му и кои части от тялото ѝ биха паснали идеално в нея. Не. Нищо такова. Ще мисли за нещо съвсем различно. Като нейната уста и кои негови части биха паснали перфектно. Слабините му се втвърдиха. Не! Не за секс. Не сега. Трябваше да поправи проклетия си зъб.

— Искаш ли вече да имплантирам зъба ти? — тя наклони глава с леко намръщено изражение. — Или ще правим орален секс?

Роман се вторачи в Шана. Господи. Не само че го четеше като отворена книга, но явно искаше да прави секс с него. Удивително.

Ласло се задъха.

— Господи, как ѝ дойде на ум подобно... възмутително... — той присви очи и премести погледа си към Роман. — Господин Драганести! Как можахте?

А как не би могъл, ако Шана бе склонна? Орален секс със смъртна? Интересно. Секс със смъртна в стола за преглед. Много интересно.

— Сър! — гласът на Ласло се покачи с една октава. Той завъртя едно от копчетата си. — Няма достатъчно време и за... двете манипулации. Трябва да изберете между вашия зъб или вашия... — с гримаса той хвърли поглед към издутите дънки на Роман.

Зъбът или пенисът? Последният се надигна срещу ципа му, сякаш искаше да изскочи и да извика: Избери мен, избери мен!

— Сър? — очите на Ласло бяха пълни с паника.

— Мисля — изръмжа Роман. Проклятие. Той погледна към Шана. Тя стоеше наблизко, очите ѝ бяха пусти, лицето ѝ безизразно, тялото ѝ излъчваше жизненост, колкото някой манекен. Мамка му. Това дори не бе реално за нея. Щеше да е все едно прави секс с АВГА. Дори по-лошо, Шана щеше да го мрази след това. Не можеше да направи това. Колкото и да искаше Шана, трябваше да изчака. И да е сигурен, че ще дойде при него по своя воля. Той пое дълбоко дъх. — Искам да поправиш зъба ми. Ще направиш ли това за мен, Шана?

Тя се вгледа в него със замъглени очи.

— Ще имплантирам зъб. Обикновен зъб — повтори тя инструкцииите му от по-рано.

— Да. Точно така.

— Добро решение, сър, ако питате мен — Ласло бе свел поглед, очевидно смутен от скорошната смяна на плановете. Той пристъпи към Шана и ѝ подаде буркан. — Зъбът е вътре.

Тя разви капака и махна вътрешния филтър. В него лежеше зъбът. Роман затаи дъх, когато тя премести зъба. Дали когато видеше зъба, нямаше да излезе от контрол?

— В отлично състояние е — съобщи тя.

Добре. За нея това бе просто обикновен зъб.

Ласло хвърли поглед на часовника си.

— Пет и петнадесет, сър — след едно последно дръпване копчето падна в ръката му. — О, Боже. Никога няма да успеем.

— Обади се на Грегори и разбери точния час на изгрева.

— Добре — химикът пусна откъснатото копче в джоба на престилката си и извади телефона си. Той закрачи из кабинета, докато набираще. Това поне даваше възможност Ласло да прави нещо. Вече му свършиха копчетата, останаха само тези на ризата и панталоните му. Роман изтръпна при тази мисъл. Шана се наведе над него. Още веднъж гърдите ѝ се притиснаха към неговите. Панталоните му отесняха. Не мисли за това.

— Отвори.

Само ако имаше предвид ципа му. Той отвори уста. Гърдите ѝ бяха стегнати, но и меки. Кой ли размер сутиен носи? — почуди се той. Не твърде голям, но и не твърде малък.

— Осемдесет Б — измърмори тя, докато избираше инструмент от подноса. Кръв господня, дали можеше да чува всяка негова мисъл? Колко можеше да разбере от нея? Проба, проба. Какъв размер дрехи трябва да ти вземем?

— Тридесет и осми. Не — намръщи се тя — Четиридесети — Твърде много пица. И чийзкейк. Господи, мразя, когато качвам килограми. Ядат ми се брауни.

Роман усети как се усмихва, но устата му вече бе опъната максимално. Поне тя бе болезнено искрена. Така, какво мислиш за мен?

Красив... загадъчен... странен. Тя започна да работи. Интелигентен... арогантен... особен. Мислите ѝ бяха далечни и неясни, въпреки това успяваше да се съсредоточи върху ръцете си и върху това, което вършеше. Възбуден... с мъжественост като на кон.

Това е достатъчно, благодаря ти. С мъжественост като на кон? Това какво трябваше да означава? Че е отвратена или впечатлена? Проклятие, не трябваше да я пита. Защо да го интересува какво мисли за него една смъртна? Просто поправи проклетия ми зъб. И защо ще мисли, че е странен? Тя седна рязко.

— Това е много странно.

Да, странно. Такъв беше и той.

Тя се вгледа по-отблизо в един от инструментите си. Дълга хромирана пръчка с кръгло огледало в края.

О, не.

— Сигурно е счупено — предположи той.

— Но аз мога да се видя — тя поклати глава намръщено. — Няма логика. Защо не мога да видя устата ти?

— Огледалото е счупено. Продължавай без него.

Тя продължи да се взира в огледалото.

— Не е счупено. Аз мога да се видя — тя повдигна ръка към челото си.

По дяволите, щеше да се събуди. Ласло се върна с телефон, притиснат към ухото му. Огледа се наоколо.

— О, Боже. Проблем ли има?

— Постави огледалото долу, Шана — нареди тихо Роман.

— Защо не показва устата ти? — тя погледна странно Роман. — Не можах да те видя изобщо.

Ласло потрепери.

— О, Боже — той прошепна в телефона. — Грегори, имаме проблем.

Това бе меко казано. Ако Шана се освободеше от контрола му, Роман знаеше, че зъбът му никога нямаше да бъде поправен. Тя щеше да види как изглежда зъбът в действителност и да откаже да го имплантира. И това щеше да е само началото.

Тя можеше да се досети и защо няма отражение. Роман се съсредоточи в Шана.

— Погледни ме.

Тя се обърна към него. Той я плени с поглед и затегна контрола върху съзнанието ѝ.

— Ще имплантираш зъба ми, спомняш ли си? Искаш да го направиш. Искаш да се пребориш със страха си от кръвта.

— Моят страх — прошепна тя. — Да. Не искам да се страхувам повече. Искам да спася кариерата си. Искам нормален живот — тя остави инструмента с огледалото в подноса и взе зъба му. — Сега ще присадя зъба ти.

Роман въздъхна от облекчение.

— Добре.

— О, Боже, беше на косъм — прошепна Ласло в телефона. — Само на косъм.

Роман отвори уста, за да може Шана да се захване пак с работата си.

Ласло прикри телефона с ръка, но все още можеше да бъде чуто.

— Ще ти обясня после, но за малко изглеждаше сякаш нашият зъболекар щеше да се превърне в доктор Но^[1] — той се приближи, за да може да наблюдава. — Сега отново е тихо. Прекалено тихо.

Недостатъчно тихо. Изстена вътрешно Роман.

— Завърти главата си малко — Шана бутна брадичката му наляво.

— Влакът отново е на релсите — прошепна Ласло. — Пълна скорост напред — Роман усети как зъбът бе поставен обратно в дупката си. — Зъболекарката държи артикула в ръка — Ласло продължи с коментарите си по телефона. — Връща птицата в гнездото ѝ. Повтарям, птицата е в гнездото — той направи пауза и продължи: — Трябва да говоря по този начин, Грегори. Трябва да държим... лисицата в къщата, но на тъмно. Преди секунди за малко да светне.

— Ооо — Роман погледна кръвнишки Ласло.

— Господин Драганести не може да говори — продължи Ласло — и вероятно така е най-добре. Той бе прекалено изкушен да зарече плана, когато зъболекарката направи възмутително предложение.

— Гррр! — Роман погледна свирепо химика.

— Оу — Ласло потрепери. — А аз май е по-добре да не говоря за това — той направи пауза и се заслуша. Поредица от проклетия преминаха през съзнанието на Роман. Без съмнение Грегори тормозеше Ласло за още информация. — Ще ти обясня по-късно — прошепна той и после повиши глас. — Ще предам информацията на господин Драганести. Благодаря ти — той прибра телефона в джоба си. — Грегори каза, че изгревът ще започне точно в шест часа и шест минути. Ще се обади в шест или ние може да се обадим, ако приключим по-рано — Ласло хвърли поглед към часовника си. — Остават двадесет минути до шест.

— Аха — избоботи неясно Роман, за да му потвърди, че е разбрал. Поне Ласло затвори телефона. Шана повдигна горната му устна, за да прегледа зъба.

— Зъбът ти е поставен, но ще е необходима шина, за да го държи на мястото за две седмици — тя продължи да работи. Не мина много, преди той да усети вкуса на кръв. Тя ахна, лицето ѝ стана бледо.

Боже Господи, не припадай сега. Той се взря в нея, насочвайки силата си към ума ѝ. Няма да трепнеш. Няма да се поколебаеш.

Тя се приближи по-близо до него.

— О-отвори — тя взе инструмент, подобен на маркуч и пръсна вода в устата му. След това сложи друг маркуч. — Затвори.

Смес от кръв и вода бе изсмукана от устата му. Процесът се повтори няколко пъти и всеки път когато Шана виждаше кръвта, реагираше по-леко от предишния.

Ласло крачеше напред-назад и постоянно проверяваше часовника.

— Шест без десет, сър.

— Готово — каза тихо Шана. — Зъбът ти е поставен на място. Трябва да се върнеш след две седмици, за да махнем шината и да направим канал.

Роман усещаше шината огромна в устата си, но знаеше, че може да я махне още на следващата нощ. Тялото му щеше да завърши лечебния процес докато спи.

— Значи сме готови?

— Да — тя се изправи бавно.

— Да! — Ласло удари въздуха с юмрук. — Изпреварихме крайния срок с девет минути!

Роман седна.

— Ти го направи, Шана. Не се страхуваше.

Тя свали ръкавиците си.

— Трябва да избягваш твърда, лепкава или хрупкава храна.

— Това не е проблем — Роман наблюдаваше безизразното ѝ лице. Колко жалко, че тя не осъзнаваше, че това е повод за празнуване. Щеше да ѝ покаже зъба си следващата вечер и щеше да ѝ каже как бе победила страха си от кръвта. Тогава тя щеше да иска да празнува. С него, надяваше се той. Въпреки че беше странен.

Тя пусна ръкавиците върху таблата и затвори очи. Леко залитна на една страна.

— Шана? — Роман се изправи и я хвана, когато краката ѝ поддадоха.

— Какво не е наред? — Ласло посегна към копчетата си, но такива не бяха останали. — Всичко вървеше толкова добре.

— Всичко е наред. Тя спи — Роман я положи на зъболекарския стол. Той ѝ бе причинил това, каза ѝ, че веднъж щом свърши работа, ще заспи дълбоко за десет часа.

— По-добре да се обадя на Грегори — Ласло извади телефона от джоба си и се запъти към чакалнята. Роман се наведе над Шана.

— Гордея се с теб, сладка моя — той отметна косата от челото ѝ. — Не трябваше да ти казвам да заспиваш след това. Това, което наистина исках, бе да ме обгърнеш с ръце и да ме целунеш страстно. Това би било много по-добре.

Той прокара пръсти по челюстта ѝ. Ще спи десет часа. Това означава, че щеше да се събуди около четири следобед. Нямахше шанс да я събуди с целувка. Слънцето още щеше да грее. Роман въздъхна и се протегна. Беше дълга нощ. Имаше чувство, че бе минала седмица. Той се загледа в инструмента с огледалото, който толкова притесни Шана. Проклети огледала. Дори след петстотин и четиринадесет години се разстройваше от това да стои пред огледало и да вижда отражението на всичко друго, освен своето. Беше накарал да махнат всички огледала от къщата му. Защо да му припомнят, че отдавна е мъртъв?

Той наблюдаваше как Шана спи. Красивата, смела Шана. Ако имаше някаква чест, останала в злочестата му душа, щеше да остави бедното момиче на мира. Да я остави някъде в безопасност и да не я види никога повече. Но засега вечерното му време бе почти свършило. Най-доброто, което можеше да направи, преди слънцето да го накара да заспи, бе да я настани в безопасност в една от стаите си за гости.

Ласло се втурна от чакалнята, телефонът му бе притиснат до ухото.

— Да, готови сме — той хвърли поглед към Роман. — Искате ли да минете първи?

— Не, върви ти — Роман се протегна за телефона. — Ще се нуждая от това.

— О, да. Разбира се — Ласло наклони глава към телефона, който сега Роман държеше. Затвори очи, съсредоточен в гласа на Грегори, след което бавно изчезна.

— Грегори, задръж за минута — Роман остави телефона, след това взе Шана в ръце. След няколко секунди, намествайки отпуснатото ѝ тяло, той успя да я задържи, докато поставяше телефона до ухото си.

Позицията беше неудобна, накара го да се приведе и да притисне лице срещу нейното.

През телефона чу звук от смях. Какво, по дяволите?

— Грегори, ти ли си?

— Орален секс? — Грегори отново избухна в смях. Роман изскърца с току-що поправения си зъб. Проклетият Ласло. Отне му само няколко секунди да си изпее всичко.

— Адско! Какво горещо маце! Почакай само да кажа на момчетата. Или трябва да кажа на харема ти. Мяу! — Грегори изсъска, имитирайки женски бой.

— Млъкни, Грегори. Трябва да се върна преди изгрев.

— Еми, не можеш да го направиш, ако млъкна. Нужен ти е гласът ми — той пак се разсмя.

— Няма да имаш глас, щом ти извия врата.

— О, хайде де. Развесели се, брато. Значи е истина? Имаше проблеми да реши коя... манипулация желаш? — Грегори се изкикоти. — Чух, че си бил готов за втората.

— След като те удуша, ще отрежа езика на Ласло и ще го хвърля на някое куче.

— Ти нямаш куче — гласът на Грегори се отдалечи. — Можеш ли да повярваш? Той ни заплашва с телесни повреди.

Последното изречение трябва да е било насочено към Ласло. Роман чу писукане на аларма в далечината.

— Пъзльо! — извика Грегори. — Ласло току-що избяга към стаята за гости. Предполагам, че е чул слухове за това, че си бил някакъв див и смъртоносен звяр в миналото.

Не бяха слухове. Превърнат само преди дванадесет години, Грегори нямаше представа от размера на греховете, които Роман бе извършил през вековете.

— Има и други слухове, че някога си бил свещеник или монах — разсмя се Грегори. — Но знам, че тези трябва да са лъжа. Имам предвид, сериозно. Всеки мъж, който има харем от десет секси вампирки, не е точно...

Роман остави думите да избледнеят и се съсредоточи в местоположението на гласа на Грегори. Зъболекарският кабинет затрептя пред очите му и после всичко стана тъмно. След това си беше вкъщи.

— Ето те — Грегори затвори телефона, който използваше, и се облегна назад в стола зад бюрото на Роман.

Роман го гледаше навъсено, без да каже и дума.

— Зъболекарката е заспала, а? — Грегори кръстоса краката си върху бюрото на Роман и се ухили. — Ти ли я изтощи?

Роман остави телефона на Ласло на бюрото, след това се отклони към фотьойла и постави Шана върху кървавочервеното кадифе.

— Чух, че е свършила добра работа по зъба ти — продължи Грегори. — Знаеш ли, мислех си за тази програма за упражнения, която спомена, тази, която ще ни помогне да сме сигурни, че зъбите ни ще останат в добра форма, и имам страхотна идея.

Роман се обърна към бюрото.

— Може да направим видео с упражнения и да го продадем на дигиталния вампирски канал. Попитях Симон и тя се съгласи да е звезда в шоуто. Какво мислиш?

Роман бавно се приближи към бюрото.

Усмивката на Грегори се стопи.

— Какво става, брато? — Роман постави ръце на бюрото и се наведе напред. Грегори свали краката си от бюрото и го погледна внимателно. — Нещо не е наред ли, шефе?

— Няма да повтаряш нищо от случилото се тази вечер. Нищо за зъба ми и най-вече нищо за Шана. Разбираш ли ме?

— Да — Грегори прочисти гърло. — Нищо не се е случило.

— Добре. Сега върви.

Грегори се запъти към вратата, като си мърмореше нещо.

— Кисело старче — спря се с ръка на дръжката на вратата и погледна към Шана. — Не е моя работа, но мисля, че трябва да я задържиш. Тя ще ти се отрази добре — след това изявление той излезе.

Може би щеше. Но той със сигурност нямаше да се отрази добре на Шана. Роман се отпусна тежко на бюрото си. Слънцето трябва да беше точно зад хоризонта, защото изведнъж се почувства изтощен. Жестоката истина бе, че щом тъмнината изчезнеше, силата на вампирите правеше същото. Скоро нямаше да има достатъчно сила дори да остане буден.

Това бе най-голямата слабост на вампира — времето, когато е най-уязвим. И се случваше всеки проклет ден. Колко пъти през вековете бе заспивал притеснен, че тялото му ще бъде открито през

деня? Смъртните можеха да забият кол в сърцето му, докато той лежеше беззащитно заспал. Почти се бе случило през 1862 година, последния път, когато се бе забъркал със смъртна жена. Елайза.

Никога нямаше да забрави ужаса, който бе изпитал, когато се събуди след залез и откри ковчега си отворен, а върху гърдите му почиваше дървен кол. Тази проклета уязвимост трябваше да приключи. Той работеше по въпроса в лабораторията си. Формула, която щеше да даде възможност на вампирите да останат будни и да запазят силата си през деня. Все още щеше да се налага да отбягват изгарящите лъчи от директното излагане на слънце, но дори така това щеше да е огромно постижение. Роман бе много близо до пробив. Ако успееше да го направи, можеше да промени света на вампирите завинаги.

И можеше да бъде почти като жив. Погледна към Шана, която спеше спокойно в неведение. Как ли щеше да реагира, ако научи истината за него? Можеше ли тя да се преструва, че той е жив или фактът, че е мъртъв демон щеше да ги раздели завинаги? Роман се свлече на бюрото си, силата му изчезваше. Може би слънцето му причиняваше това, но той предполагаше, че беше от отчаянието. Опасяваше се, че ако Шана научи истината, ще види на лицето ѝ изписан ужас.

Срам. Вина. Угризение. Не си струваше. Не можеше да я въвлече в това. Тя заслужаваше радост в живота си. Взе химикал и празен лист хартия. Радинка — писа той най-отгоре. Секретарката му щеше да го види на бюрото му, когато проверяваше за съобщения. Купи всичко, от което ще се нуждае Шана. Четиридесети размер. Осемдесет Б. Искан... ръката му започна да се влачи бавно върху хартията. Клепачите му натежаха... нещо цветно. Не черно. Не и за Шана. Тя бе като слънцето — толкова желано, но завинаги извън досега му. Тя бе като дъга, пълна с цветове и сладкото обещание за надежда. Той премигна и стисна хартията. Вземи ѝ и брауни. Остави химикала и се изправи на крака. Той изстена и взе Шана на ръце. Пристъпвайки тежко, се отправи от офиса си към стълбището. Бавно тръгна надолу стъпка по стъпка. На площадката спря да си почине. Зрението му се замъгли, сякаш се опитваше да гледа в дълъг тунел. Някой се качваше по стълбите.

— Добро утро, сър — поздрави го бодър глас. Беше Фил, един от смъртните пазачи от дневната смяна, който работеше за МакКей Секюрити енд Инвестигейшън. — По принцип не сте буден толкова късно.

Роман отвори уста да отговори, но всичките му останали сили бяха съсредоточени в това да не изпусне Шана. Очите на пазача се разшириха.

— Да не би нещо да не е наред? Нуждаете ли се от помощ? — той се затича към площадката.

— Синята стая, четвърти етаж — задъха се Роман.

— Дайте на мен — Фил взе Шана в ръце и се запъти надолу към четвъртия етаж.

Роман се препъваше след него. Слава на Бога, че можеше да се има доверие на пазачите от дневната смяна. Ангъс МакКей ги беше обучил добре и им плащаше малко състояние, за да им държи устите затворени. Знаеха точно какви създания пазеха и нямаха нищо против. Според Ангъс някои от тях също бяха създания.

Фил спря пред една врата на четвъртия етаж.

— Това ли е стаята? — когато Роман кимна, той хвана дръжката и бутна вратата с крак. Слънчевата светлина се прокрадна през отворената врата и Роман спря, сякаш бе получил силен удар.

— Щорите — прошепна той.

— Ей сега — Фил се втурна в стаята.

Роман зачака. Облегна се на стената, извън обсега на ивицата слънчева светлина, която се простираше по килима. Кръв господня, беше толкова изморен, че можеше да заспи, дори както си стоеше прав. Скоро чу метален звук и светлината изчезна. Фил бе затворил плътната алуминиева щора на прозореца. Роман се завлачи напред, докато достигна вратата. Оттам видя, че Фил бе поставил Шана върху леглото.

— Има ли нещо друго, което мога да направя? — попита Фил, запътвайки се към вратата.

— Не. Благодаря ти — Роман влетя в стаята и се улови за шкафа.

— Лек ден... или лека нощ, тогава — Фил го изгледа колебливо и затвори вратата след себе си.

Роман стигна до леглото на зигзаг. Не можеше да остави Шана да спи с обувките си. Той издърпа белите найкове и ги пусна на пода.

Издапаната престилка също трябваше да се махне. Той се наведе и почти рухна върху нея. Разклати глава. Не заспивай! Само още малко. Разкопча престилката, издърпа ръкавите от ръцете ѝ, след което я обърна на една страна, за да може да издърпа престилката. Пусна я на пода при обувките ѝ. Спъна се в крака на голямото легло и дръпна покривката, откривайки чисти бели чаршафи. С усилие обърна Шана към чаршафите. Роман сложи краката ѝ под завивките и вдигна чаршафа и кувертюрата до брадичката ѝ. Сега вече бе настанена удобно. А той не можеше да помръдне повече.

Шана се събуди, чувствайки се удивително отпочинала и щастлива. Чувството обаче скоро избледня, когато осъзна, че няма идея къде се намира. Тъмна стая. Удобно легло. За съжаление нямаше спомен да е влизала в тази стая или да е лягала в това легло. В действителност последното нещо, което помнеше, бе как нахлува в офиса на Роман Драганести. Заради ужасното главоболие тя си почиваше на кадифено кресло и след това — нищо. Тя затвори очи в опит да си спомни.

През ума ѝ мина споменът за зъболекарски кабинет, но не мястото, където работеше, а някакво непознато. Странно. Сигурно беше сънувала нещо за нова работа.

Тя отметна завивките и седна. Обутите ѝ в чорапи крака се потриха в дебелия килим. Къде бяха обувките ѝ? Червени неонове числа светеха от часовника до леглото. Четири часа и шест минути. Сутринта или следобед? Стаята бе тъмна, трудно бе да се каже. Бе отишла в офиса на Роман след четири сутринта. Така че би трябвало да е следобед. Тя опипа нощното шкафче, докато не докосна основата на лампата. Натисна копчето и затаи дъх.

Каква прекрасна лампа от цветно стъкло. На слабата светлина проблясваха оттенъци на пепелявосиньо и бледолилаво. Сега вече можеше да види стаята. Беше по-голяма от целия ѝ апартамент в Сохо. Килимът бе сив, стените бледосини. Завесите бяха на сини и бледолилави райета. Прозорците бяха напълно покрити с лъскави метални щори. Нищо чудно, че стаята бе толкова тъмна.

Леглото бе от бял дъб и с балдахин. Тънък муселин в сини и бледолилави нюанси се спускаха от горната му рамка. Прекрасно

легло. Шана погледна през рамо. Заето легло.

Тя скочи на крака със сподавен вик. О, Боже, Роман Драганести беше в леглото ѝ. Как смееше да спи в леглото ѝ? Или, Господ да ѝ е на помощ, може би тя бе спала в неговото легло. Може би това бе неговата стая. Как можеше да няма никакъв спомен за това?

Тя провери дрехите си. Обувките и престилката ѝ ги нямаше, но иначе изглеждаше непокътната. Той спеше, опънат по гръб върху кувертюрата, все още напълно облечен в черен пуловер и дънки. Брей, дори още бе с обувките си.

Защо за Бога бе спал при нея? Толкова ли бе отдаден на това да я защитава? Или имаше други мотиви? Погледът ѝ бе притеглен към дънките му. Не бе пазил в тайна, че тя го привлича. Естествено, като за неин късмет ѝ се случи някой красив мъж да я съблазни и тя дори да не си спомня.

Тя заобиколи леглото, без да сваля поглед от него. Изглеждаше много спокоен, почти невинен, макар тя да знаеше, че не е такъв. Въобще нямаше да я изненада, ако само се преструваше на заспал. Тя забеляза обувките и престилката си на пода. Нямаше спомен да ги е сваляла, така че трябва да го е направил Роман. Тогава защо не е свалил и своите обувки? Тя пристъпи по-близо към него.

— Ехо? Добро утро... или добър ден.

Не последва отговор.

Тя прехапа устни, като се чудеше какво да прави. Той не беше кой знае какъв защитник, ако спеше толкова дълбоко. Тя се наведе по-близо до лицето му.

— Руснаците идват! — лицето му не помръдна. Аха, много щеше да помогне.

Тя се огледа из стаята. Две врати. Тя отвори първата и видя дълъг коридор с много врати от двете страни. Това трябва да е четвъртият етаж и стаята за гости. На петия етаж нямаше коридор. Роман разполагаше с този етаж само за себе си. Забеляза мъж близо до стълбите, който бе обърнат с гръб към нея. Не носеше килт, но имаше кобур на колана си. Пазач, предположи тя, макар че определено не беше шотландец. Панталоните му в цвят каки и тъмносиньо поло бяха обикновени.

Тя затвори вратата и отвори следващата. Страхотно, баня. Имаше всичко — тоалетна, вана, мивка, хавлии, паста и четка за зъби —

всичко необходимо, но без огледало. Това беше странно. Тя си свърши работата, след което отключи вратата и надникна навън. Роман все още спеше в леглото. Тя включи и изключи лампата в банята няколко пъти, осветявайки лицето му на равни интервали. Все още нищо. Колко дълбоко спеше.

Тя си изми лицето и зъбите. Сега се почувства по-добре, готова за сблъсъка с неканения мъж в леглото ѝ.

Закрачи към него, като залепи усмивка на лицето си и със силен глас обяви:

— Добро утро, господин Драганести. Дали ще е твърде много да очаквам отсега нататък да спите в собственото си легло?

Не последва отговор. Дори не хъркаше. Мъжете не хъркаха ли? Хмм, не и ако се преструваше.

— Не че не намирам компанията ти стимулираща. Със сигурност не е скучно с теб — тя се приближи и го побутна по рамото. — Хайде, знам, че се преструваш.

Нищо. Тя се наведе и прошепна в ухото му.

— Осъзнаваш, че това означава война — все още нямаше отговор. Тя го огледа целия. Дълги крака, стегната талия, широки рамене, силна челюст, прав нос, макар че бе леко дълъг. Въпреки това му отиваше, пасваше на арогантността му. Кичур черна коса лежеше върху скулата му. Тя го отметна назад. Беше фин и мек. Пак никаква реакция. Наистина беше добър в това да се прави на заспал. Тя се настани до него на леглото и постави ръце на раменете му.

— Дойдох да похитя тялото ти. Съпротивата е напразна.

Нищо. По дяволите! Толкова лесно ли можеше да ѝ устои? Добре, тогава щеше да прибегне до мъчение. Тя подскочи към края на леглото и свали обувките му. Те се приземиха на пода със силен звук. Все още нищо. Шана прокара пръсти по наситеночерните му чорапи, след което погъделичка ходилото му. Той не помръдна.

Тя дръпна силно палеца на левия му крак.

— Това малко прасенце отишло на пазар — тя продължи към следващия пръст. — А това малко прасенце плачело квик-квик-квик... — тя остави пръстите си да продължат нагоре по дългия му крак — по целия път до въщи — тя се спря на бедрото му. Лицето му остана спокойно. Не помръдваше. Погледът ѝ се отклони към ципа му. Това

вече щеше да го събуди. Ако се осмелеше. Тя хвърли поглед към лицето му.

— Знам, че се преструваш. Никой истински мъж не може да спи по време на това.

Не последва отговор. Проклет да е. Чакаше да види докъде би отишла тя. Добре. Щеше да му направи такова събуждане, което никога нямаше да забрави.

Тя избута черния му пуловер нагоре, за да открие колана на дънките му. При вида на кожата му пулсът ѝ се ускори и тя повдигна пуловера още малко.

— Не излизаш много на слънце, а?

Кожата му беше бледа, талията и коремът му бяха хубави и стегнати. Редица черни косми, идващи от гърдите му, се увиваха около пъпа му, след което продължаваха към черните дънки. О, Боже, той беше прекрасен. Толкова мъжествен. Толкова секси. Толкова заспал.

— Събуди се, по дяволите! — тя се наведе, сложи уста върху пъпа му и духна силна струя въздух срещу кожата му, от което се получи странен звук.

Нищо.

— Майко мила, спиш като умрял! — тя се плъсна до него. И тогава я прониза една ужасна мисъл. Естествено, че не хъркаше. Той не дишаше. Тя протегна треперещата си ръка и докосна корема му. Студен. Тя отдръпна ръката си. Не, не, това не можеше да ѝ се случва. Той беше напълно здрав предната вечер.

Но никой не можеше да спи толкова дълбоко. Шана повдигна ръката му и я пусна. Тя падна с тъп звук. О, Боже, истина беше! Тя скочи от леглото. Ужасът се надигна в гърлото ѝ и избухна в силен писък. Роман Драганести бе мъртъв.

---

[1] „Доктор Но“ е първият филм от шпионската поредица за британския таен агент Джеймс Бонд на писателя Иън Флеминг. Героят доктор Но е фанатичен учен, който се опитва да вкара в действие зъл план за завладяването на света. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Беше спала с труп. Признаваше, че малцината мъже, с които бе споделяла леглото си в миналото, не бяха точно разтърсили света ѝ. След известно време те си заминаваха и никога повече не се връщаха. Но до този момент Шана не бе приемала тази тяхна прекомерна живост за предимство.

Дори след земеразтърсващия ѝ вик Роман все още лежеше там, по-спокоен от всякога. Трябва да е мъртъв. Не, по дяволите!

Тя изпищя отново. Вратата се отвори с трясък. Шана подскочи и се обърна.

— Какво не е наред? — мъжът, който бе видяла по-рано в коридора, сега стоеше отвън на вратата с пистолет в ръка.

Шана посочи към леглото.

— Роман Драганести е... мъртъв.

— Какво? — мъжът прибра пистолета в кобура си.

— Той е мъртъв! — Шана отново посочи към леглото. — Събудих се и го намерих в леглото си. Мъртъв.

Мъжът пристъпи към леглото с разтревожено изражение.

— Оу — намръщеното му изражение изчезна. — Няма проблем, госпожице. Той не е мъртъв.

— Сигурна съм, че е мъртъв.

— Не, не. Просто спи — пазачът постави два пръста на врата на Роман. — Пулсът е нормален. Не се тревожете. Аз съм обучен специалист по сигурност. Мога да разпозная мъртъв човек.

— Добре, аз съм обучен медицински специалист и мога да разпозная мъртво тяло, щом видя такова — и тя бе видяла твърде много от тях, когато Карън бе умряла. Коленете на Шана се разтрепериха и тя се огледа наоколо за стол. Нямаше. Имаше само легло. И бедният Роман.

— Той не е мъртъв — настоя пазачът. — Просто спи.

Господи, този мъж бе глупав.

— Виж, как се казваш?

— Фил. Аз съм от пазачите в дневната смяна.

— Фил — Шана се облегна на една от четирите подпори на леглото. — Знам, че не искаш да приемеш това. В крайна сметка ти си охранител и се предполага, че трябва да пазиш хората живи.

— Той е жив.

— Не е! — гласът на Шана ставаше все по-висок. — Той е мъртъв! Починал. Хвърлил е топа. Римската империя падна!

Фил ококори очи и отстъпи назад.

— Добре. Добре. Успокойте се — той извади уоки-токи от джоба си. — Имам нужда от помощ на четвъртия етаж. Гостът ни напълно откачи.

— Не съм! — Шана се запъти към прозореца. — Може би ако отворим тези щори, ще хвърлим светлина върху въпроса.

— Не! — Фил прозвуча толкова ужасен, че Шана замръзна на място. От уоки-токите се чу пращане, а след това и глас.

— Какъв е проблемът, Фил?

Сигнал.

— Имаме проблем тук — отговори Фил. — Госпожица Уилън се събудила и открила господин Драганести в леглото си. Мисли, че е мъртъв.

От другия край на уоки-токите избухна смях. Шана остана с отворена уста. Божичко, тези хора бяха безсърдечни. Тя се запъти към Фил и комуникационния му апарат.

— Може ли да разговарям с началника ти, моля?

Фил я погледна свенливо.

— Това беше началникът ми — той натисна бутона. — Хауърд би ли дошъл тук, ако обичаш?

— О, да — отвърна Хауърд. — Не бих пропуснал това.

Пак сигнала. И разговорът приключи.

Фил пушна уоки-токите в джоба си.

— Ей сега ще дойде.

— Добре — Шана огледа стаята, но не видя телефон. — Би ли се обадил на бърза помощ, моля?

— Аз... не мога. Господин Драганести въобще няма да хареса това.

— Господин Драганести вече не може да харесва или не каквото и да било.

— Моля ви се! Доверете ми се, всичко ще бъде наред — Фил хвърли поглед на часовника си. — Само почакайте около два часа.

Какво? Да не би да бъде по-малко мъртъв след два часа? Шана крачеше напред-назад из стаята. По дяволите, как можеше Роман да умре по този начин? Изглеждаше толкова силен и здрав. Сигурно е било удар или инфаркт.

— Трябва да уведоим близките му.

— Всички са мъртви.

Без семейство? Шана престана да обикаля. Бедният Роман. И той бе сам като нея. Изведнъж я връхлетя задушшаваща тъга. Тъга за това, което можеше да бъде. Сега вече никога нямаше да погледне отново в красивите му златистокафяви очи. Или да усети ръцете му да я прегръщат. Тя се облегна на колоната на леглото и се загледа в красивото му лице.

На вратата се чу почукване и след миг в стаята влезе огромен мъж на средна възраст. Той също носеше панталони в цвят каки и тъмносиньо поло като тези на Фил. В колана около кръста му имаше асортимент от полезни пособия, като пистолет и джобно фенерче. Изглеждаше като бивш ръгбист, с дебел врат и крив буцест нос, който е бил чупен твърде много пъти. Щеше да е доста заплашителен, ако плешивото му теме не беше толкова очевидно под загладените отгоре му коси и ако в очите му не блестеше смях.

— Госпожице Уилън? — гласът му бе носов заради смачкания му нос. Сигурно хъркаше толкова силно, че го чуваха чак в Джърси. — Аз съм Хауърд Бар, началник на дневната охрана. Как сте?

— Жива, което е повече, отколкото мога да кажа за вашия работодател.

— Хмм — Хауърд хвърли поглед към леглото. — Мъртъв ли е Фил?

Очите на Фил се разшириха.

— Не. Разбира се, че не.

— Добре — Хауърд плесна с ръце и ги потри една в друга. — Това изяснява всичко. Бихте ли искала да слезете в кухнята за чаша кафе?

Шана премигна.

— Моля? Няма ли... няма ли да проверите тялото?

Хауърд нагласи колана си и се запъти към леглото.

— На мен ми изглежда добре, макар да е много странно това, че спи тук. Не знам някога господин Драганести да е спал в леглото на някой друг.

Шана стисна зъби.

— Той не спи.

— Мисля, че знам какво е станало — каза Фил. — Видях го тази сутрин, малко след шест да слиза по стълбите с госпожица Уилън на ръце.

Хауърд се намръщи.

— След шест? Слънцето вече е било изгряло.

На Шана ѝ дойде ужасна мисъл наум.

— Той ме е носел?

— Да — отвърна Фил. — Добре, че дойдох навреме, защото той наистина се мъчеше.

Шана спря да диша. О, не.

Фил сви рамене.

— Предполагам, че е бил прекалено изтощен, за да се върне в своята стая.

Шана рухна на леглото до краката на Роман. О, Господи, тя е била прекалено тежка, за да я носи. Тя му е причинила инфаркт.

— Това е ужасно. Аз... аз го убих.

— Госпожице Уилън — Хауърд я погледна раздразнен. — Това е напълно невъзможно. Той не е мъртъв.

— Разбира се, че е — тя погледна към тялото му, което лежеше неподвижно само на няколко сантиметра от нея. — Никога повече няма да ям пица.

Фил и Хауърд си размениха притеснени погледи. Уоки-токиката им изпиукаха. Хауърд извади своето пръв.

— Да?

Чу се стържещ глас.

— Радинка Холщайн пристигна току-що след пазара. Предположи, че госпожица Уилън може да се присъедини към нея в салона.

— Добра идея — въздъхна Хауърд, видимо облекчен. — Фил, ще заведеш ли госпожица Уилън до салона?

— Разбира се — Фил изглеждала също толкова облекчен. — Оттук, госпожице.

Шана се поколеба и погледна към Роман.

— Какво ще правите с него?

— Не се тревожете — Хауърд намести колана си. — Ще го преместим в неговата спалня. И след няколко часа, когато се събуди, и двамата ще се посмеете добре на това.

— Да, бе — Шана тръгна бавно надолу по коридора заедно с Фил.

Слязоха по стълбите в тишина. Едва предната вечер се изкачваше по същите стълби заедно с Роман. В него имаше нещо — отделно тъгата — което я караше да иска да го дразни и да го накара да се смее. И когато го накара да се смее, той изглеждаше толкова изненадан от това, че тя се почувства двойно по-доволна.

Едва го познаваше, но щеше да ѝ липсва. Той беше силен и все пак нежен. Умът му беше остър и предизвикателен. Настойчивостта му да я закриля бе толкова мъжествена. И почти я целуна. Два пъти. Шана въздъхна. Сега никога нямаше да разбере какво е да целуне Роман. Никога нямаше да види лабораторията му или да чуе за следващото му възхитително постижение. Никога нямаше да говори отново с него. Докато стигна до първия етаж, тя бе напълно отчаяна. Съчувственият поглед на Радинка я сломи окончателно. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Радинка, толкова съжалявам. Той си отиде.

— Успокой се — Радинка я прегърна и заговори с дълбокия си глас, в който ясно се различаваше акцентът ѝ. — Не се тревожи, скъпа. Всичко ще е наред — тя поведе Шана към стая, която се намираще отдясно на фойето. Вътре нямаше никого. Шана очакваше да е пълна с жени, както миналата вечер. Помещението бе изпълнено от три виненочервени кожени канапета и три квадратни маси за кафе. Четвъртата стена бе заета от огромен широкоекранен телевизор. Шана се строполи на едно от канапетата.

— Не мога да повярвам, че го няма.

Радинка постави чантата си на масата и седна.

— Той ще се събуди, скъпа.

— Не мисля така — една сълза се спусна по лицето ѝ.

— Тези мъже могат да спят много дълбоко. Синът ми, Грегори, е същият. Невъзможно е да го събудиш, щом веднъж е заспал.

Шана избърса сълзата си.

— Не, той е мъртъв.

Радинка изтърси въображаем мъх от дизайнерското си сако.

— Може би ще се почувстваш по-добре, ако ти обясня. Бях тук по-рано сутринта и Грегори ми каза какво е станало. Роман те е завел в стоматологичната клиника и ти си оправила зъба му.

— Това не може да е вярно — в главата ѝ се залюля споменът за зъболекарския кабинет, но тя не успяваше да го хване. — Аз... аз си мислех, че е било сън.

— Било е истина. Роман е използвал някакъв вид хипноза върху теб.

— Какво?

— Грегори ме увери, че ти си била съгласна на това.

Шана затвори очи, опитвайки се да си спомни. Да, тя си почиваше на креслото в кабинета на Роман, когато той предложи хипнозата. И тя се съгласи. Отчаяно искаше да спаси кариерата си и да има шанс за нормален живот.

— Значи той наистина ме е хипнотизирал?

— Да. Така е било добре и за двама ви. Той се нуждаеше от зъболекарска помощ, а ти имаше нужда да се пребориш със страха ти от кръв.

— Ти... ти знаеш за това?

— Да. Разказала си на Роман за ужасния инцидент в ресторанта. Грегори е бил там и е чул. Надявам се, не възразяваш, че ми е казал.

— Не, предполагам, че всичко е наред — Шана се облегна върху меките кожени възглавници и отпусна глава. — Наистина ли съм работила по зъба на Роман снощи?

— Да. Несъмнено спомените ти са неясни, но рано или късно ще си спомниш.

— Не съм ли припаднала или изперкала, когато съм видяла кръвта?

— От това, което разбрах, ти си свършила чудесна работа.

Шана изсумтя.

— Не разбирам, как съм успяла да свърша нещо, ако съм била под някаква магия. Какво точно съм направила?

— Имплантирала си зъба, който той е изгубил.

Шана се изправи рязко.

— Не и вълчия зъб! Не ми казвай, че съм поставила животински зъб в устата му. О, Боже — тя рухна върху възглавниците. Какво значение имаше? Бедният човек беше мъртъв.

Радинка се усмихна.

— Било е обикновен зъб.

— О, Боже. Направо виждам физиономията на следователя, когато прегледа тялото му и намери вълчи зъб — горкият Роман. Беше прекалено млад, за да умре. И толкова прекрасен.

Радинка въздъхна.

— Ще ми се да мога да те убедя, че той все още е жив. Хмм — тя постави показалеца на устните си. Тъмночервеният лак пасваше идеално на червилото ѝ. — Даде ли му някакво успокоително, за да намалиш болката?

— Откъде да знам? Може и да съм пяла опера само по бельо. Нямам идея какво съм правила миналата вечер — Шана потърка челото си, опитвайки да си спомни.

— Споменах го само защото с това може да се обясни защо спи толкова дълбоко.

Шана ахна и скочи на крака.

— О, Боже мой, ами ако съм го убила с упойката?!

Радинка ококори очи.

— Нямах предвид това.

Шана се намръщи.

— Може да съм му дала свръхдоза. Или съм била прекалено тежка, за да ме носи. И по единия, и по другия начин мисля, че аз съм го убила.

— Не бъди глупава, дете. Защо се обвиняваш?

— Не знам. Предполагам, че просто съм си такава — очите на Шана отново се напълниха със сълзи. — Обвинявам се за това, което стана с Карън. Трябваше да ѝ помогна по някакъв начин. Тя беше жива, когато я намерих.

— Това е била младата ти приятелка, която е загинала в ресторанта?

Шана подсмръкна и кимна.

— Толкова съжалявам. Знаем, че ти е трудно да повярваш, но щом упойката премине, Роман ще се събуди и сама ще видиш, че си е съвсем добре.

Шана се отпусна в канапето със стон.

— Ти го харесваш много, нали?

Шана въздъхна, гледайки тавана.

— Да, така е, но не храня големи надежди за сериозна връзка с мъртвец.

— Госпожо Холщайн? — чу се мъжки глас от вратата.

Шана погледна през рамо и видя още един пазач, облечен в каки и тъмносиньо. Какво стана с всичките килтове? Липсваха ѝ шотландците с техните ярки карета и очарователни акценти.

— Пакетите от Блумингдейл^[1] пристигнаха — съобщи пазачът. — Къде желаете да ги оставим?

Радинка се изправи грациозно.

— Донесете няколко кутии тук, а останалите занесете в стаята на госпожица Уилън.

— В моята стая? — попита Шана. — Защо?

Радинка се усмихна.

— Защото са за теб, скъпа.

— Но... но аз не мога да приема нищо. И не би трябвало да слагате нищо в моята стая, защото там има мъртвец.

Пазачът завъртя очи.

— Преместихме го в неговата спалня.

— Добре. Тогава може да тръгвате — Радинка седна отново. — Надявам се да харесаш това, което избрах за теб.

— Говоря сериозно, Радинка. Не мога да приема куп подаръци. Достатъчно е, че ми дадохте убежище за една нощ. Аз... аз трябва да се обадя в Министерство на правосъдието и да уредя едни други неща.

— Роман иска да си тук. И иска да вземеш тези неща — Радинка се обърна към пазача, щом той влезе. В ръцете му имаше висока купчина от кутии. — Остави ги на масата, ако обичаш.

Шана смаяно се вгледа в кутиите. Беше много изкушаващо да ги приеме. Вече не смееше да отиде до апартамента си, така че нямаше нищо, освен дрехите на гърба си. И все пак не можеше да приеме всички тези подаръци.

— Наистина оценявам щедростта ви, но...

— Щедростта на Роман — Радинка сложи един пакет в скута си и го отвори. — О, да. Прекрасни са. Харесваш ли ги? — в бяла, тънка хартия бяха сгънати сутиен и бикини от червена дантела.

— Еха — Шана вдигна сутиена. Беше доста по-люксов от това, което обичайно носеше. И доста по-скъп. Тя провери етикета 80 Б. — Точният размер е.

— Да. Роман ми остави бележка с размерите ти.

— Какво? Откъде знае размера на сутиена ми?

— Предполагам, че ти си му казала, докато си била под хипноза.

Шана преглътна. Боже, може наистина да е пяла опера по бельо.

— Ето — Радинка се разтършува из дамската си чанта. — Мисля, че още пазя бележката — тя извади хартията и я подаде на Шана.

— О, Боже — това трябва да е последното нещо, което е написал, преди да умре. Шана прегледа бележката. Размер 40. 80 Б. Роман наистина е знаел размерите ѝ. Дали му ги беше казала, докато е била под хипноза? Какво ли друго беше направила? Вземи ѝ и брауни. Тя затаи дъх и сълзите бликнаха от очите ѝ.

— Какво има, скъпа?

— Брауни. Толкова е мил — поправка... беше мил. — Не е мислил, че трябва да отслабна?

Радинка се усмихна.

— Очевидно не. Оставих няколко в кухнята, но ако искаш, трябва да побързаш. На пазачите от дневната смяна им течаха лигите над тях. Тези мъже биха изяли всичко.

— Може би по-късно, благодаря — Шана започваше да усеща спазми от глад, но всеки път, когато си помислеше за хранене, я спхождаше видение как Роман се мъчи да я носи надолу по стълбите.

— Нека да видим какво друго имаме тук — Радинка отвори и останалите кутии.

Там имаше още комплекти от дантелено бельо, син кадифен халат, розов потник с подходящ му блейзър, както и копринена синя нощница с подходящи пантофки.

— По-хубаво е от Коледа — прошепна Шана. — Наистина е прекалено много.

— Не ти ли харесват?

— Да, разбира се, но...

— Тогава е решено — Радинка нареди кутиите на куп. — Ще занеса тези в стаята ти и ще оставя бележка в офиса на Роман да те види, щом се събуди.

— Но...

— Няма „но“ — Радинка се изправи и събра кутиите в ръце. — Искам да отидеш в кухнята и да се нахраниш. Казах на един от пазачите да ти направи сандвич, така че те очакват. След това искам да си вземеш хубав, горещ душ и да се преоблечеш. Докато си готова, Роман ще се е събудил.

— Но...

— Твърде съм заета, за да споря. Имаме да свършим хиляда неща в „Роматех“ тази вечер — Радинка прекоси стаята с пакетите в ръце. — Ще се видим после, скъпа.

Леле. Шана имаше чувството, че Радинка Холщайн беше същинска тигрица в работата си. Но наистина имаше страхотен вкус за дрехи. Щеше да я боли да върне повечето от тях, но така беше правилно. Смееше ли да напусне тази къща? Щеше да боли много повече, ако руснаците я хванеха.

След като Шана изяде сандвича си в кухнята и направи всичко възможно да игнорира сладкарската кутия с брауни на масата, се качи горе в стаята си. Отвори вратата и надникна вътре. Леглото беше празно. Пазарските чанти и кутиите бяха струпани до леглото. Тя си взе дълъг горещ душ. След това, облечена в кадифения халат, разгледа торбите и кутиите. Би трябвало да е забавно, но тя ставаше все по-тъжна, знаейки, че мъжът, платил сметката, току-що е починал.

Прободе я чувство за вина. Не можеше да приеме всички тези подаръци. И не можеше да остане тук. Трябваше да се свърже с Боб Мендоса, а след това да започне нов живот някъде другаде. Място, където не познаваше никого и където никой не познаваше нея. Отново.

Господи, беше депресиращо. Като част от програмата за защита на свидетелите тя не можеше да се свързва никога със семейството и приятелите си. Но копнееше за приятелство. Искаше любов. Не осъзнаваше колко, докато не срещна Роман. Проклятие. Не беше като да иска прекалено много от живота. Искаше същото нещо, което безброй други жени искаха — кариера, с която да се гордее, съпруг, който ще я обича, и деца. Красиви деца.

За нещастие отчаяните обстоятелства промениха целите в живота ѝ. Сега всеки ден беше тест за оцеляване. Тя се запъти към прозореца и грозната му алуминиева щора. Намери копче зад завесите

и го натисна. Щорите се отвориха и в стаята влезе слаба слънчева светлина.

Гледката беше прекрасна. Под нея имаше улица с дървета, наредени от двете ѝ страни, а в далечината се виждаше Сентръл парк. Слънцето залязваше на запад и хвърляше лилави и розови ивици върху рехавите облачета. Шана стоеше до прозореца и наблюдаваше. Чувството на покой нахлу в нея с идването на нощта. Може би щеше да преживее всичко това. Само ако Роман беше все още жив.

Можеше ли Радинка да е права и той просто да спи заради голяма доза успокоително? Шана потрепери. Беше ужасно, че не можеше да си спомни какво е направила с горкия мъж. Може би трябваше да остане още малко. Или Роман щеше официално да бъде обявен за мъртъв, или по чудо ще се събуди. И в двата случая не можеше да си тръгне, преди да разбере със сигурност.

Тя избра някакви дрехи и се облече. В шкафа намери телевизор. Добре. Можеше да се помотае, докато чака. Шана прещракваше програмите. Еха, имаше такива, които никога не беше виждала досега. Анимиран черен прилеп полетя към нея, след това замръзна като лого, което приличаше малко на това на Ватман. Под него имаше надпис ДВК-денонощно, защото винаги е нощ някъде по света. ДВК? Нещо си видео канал? И какво общо имаше нощното време с излъчването на програмата? Логото с прилепа изчезна и на екрана се появи друг надпис. ДВ7В. Ако не сте дигитални, сте невидими. Това беше странно. На вратата се почука и това прекъсна мислите ѝ. Тя изключи телевизора и отиде до вратата. Вероятно беше Фил. Изглежда той отговаряше за четвъртия етаж.

— Конър! — изненадано извика тя. — Ти се върна!

— Да — той стоеше там и се усмихваше. — Това съм аз.

Тя обви ръце около врата му и го прегърна.

— Толкова се радвам да те видя.

Той се отдръпна, бузите му бяха порозовели.

— Чух, че малко си се изплашила.

— О, ужасно е, нали? Толкова съжалявам, Конър.

— Защо пък ще съжаляваш, девойче? Самият господин Драганести ме изпрати тук. Иска да те види.

Кожата ѝ настръхна.

— Това... това не може да бъде.

— Той иска да те види веднага. Ще те заведе.
Той е жив?
— Знам пътя — Шана се затича по стълбите.

---

[1] Блумингдейл — американски универсален магазин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Роман Драганести се събуди без спомен как се е върнал в леглото си. Лежеше върху велурената завивка все още с дрехите и обувките си. Прокара език по вътрешността на устата си. Шината все още бе там. Докосна зъба с пръсти. Беше здраво захванат. Разбира се, не беше сигурен дали ще може да се удължава и прибира и бе невъзможно да го тества, докато зъбът бе хванат на място от шината. Трябваше да убеди Шана да я махне.

След бърз душ той наметна един халат и тръгна към офиса си да провери за съобщения. Тесният, завъртян почерк на Радинка привлече погледа му. Беше привършила с пазаруването за Шана. Добре. Щеше да отиде в „Роматех“ по-рано, за де е сигурна, че всичко с откриващия бал ще е наред. След като сега работеше през деня и през нощта, тя смяташе, че заслужава повишение. Още едно? Добре.

Жан-Люк Ешарп и Ангъс МакКей, господарите на френското и британското сборище, трябваше да пристигнат в пет сутринта. Добре. Гостните на третия етаж бяха готови за тях. Роман планираше да представи две нови ястия от новата му фюжън кухня на бала. За събитието бяха подготвени петстотин бутилки. Всичко изглеждаше чудесно. И тогава прочете последния абзац. Когато се събудила, Шана го бе открила в леглото си.

О, не. Беше решила, че е мъртъв и ужасно се е разстроила. Мамка му. Разбира се, че щеше да помисли, че е мъртъв. През деня той нямаше пулс. Но хубавото бе, че това може да означава, че тя всъщност държи на него.

Радинка се е опитала да я убеди, че спи дълбоко заради упойката, която му поставила в клиниката. За съжаление тази теория само я е довела до заключението, че тя го е убила. Страхотно. Беше разстроена не защото усещаше някакво привличане към него, а защото се чувстваше виновна. Можеше да си представи картинката — Шана тича из спалнята разстроена, докато той лежи там като пън. Мамка му.

Роман смачка хартията в юмрук и я хвърли в кошчето. Това беше последната капка. Трябваше да довърши формулата, която щеше да му позволи да стои буден през деня. Не можеше да лежи безпомощен, когато Шана се нуждаеше от него.

Натисна бутон на интеркома си.

— Кухнята — отговори му носов глас.

— Хауърд, ти ли си?

— Да, сър! Радвам се да чуя, че сте станали и сте готов за работа. Имаше малко вълнения, докато спяхте.

Роман можеше да чуе потиснат смях някъде зад него. Кръв господня. Човек би си помислил, че да бъдеш господар на най-голямото сбирание в Северна Америка, би трябвало да ти спечели някакво уважение.

— Не че се оплакваме — продължи Хауърд. — Обикновено наоколо е толкова скучно. О, Конър току-що влезе.

— Хауърд, тази вечер ще дойдат важни гости. Работодателят ти, господин МакКей ще е тук. Очаквам засилена охрана през деня и пълна дискретност.

— Разбирам, сър. Ще се погрижим добре за всичко. Шотландците пристигат сега, така че ще тръгвам. Приятна вечер.

— Приятна вечер. Конър, там ли си?

Последва пауза, след това писукащи звуци.

— Да, тук съм.

— Доведи госпожица Уилън в офиса ми след десет минути.

— Да, сър.

Роман се запъти към мокрия бар, грабна бутилка синтетична кръв от мини хладилника и я постави в микровълновата. След това се запъти обратно към спалнята си. Там издърпа чифт черни панталони и сива риза. Искаше да изглежда малко по-официално, тъй като тази вечер пристигаха важни гости. Ангъс и антуражът му щяха да са пременени от глава до пети в най-добрите си шотландски носии. Жан-Люк щеше да бъде придружен от своите красиви модели вампири, всички облечени в прочутите му дизайнерски вечерни тоалети.

Навирайки се в гардероба си, Роман съзря черния смокинг и пелерината в тон, които Жан-Люк му беше дал преди три години. Роман се намръщи. Трябваше да облече проклетото нещо отново. Може би на Жан-Люк му харесваше да се облича като холивудската

версия на Дракула, но Роман предпочиташе по-свободния начин на обличане, който позволяваше модерното време. Той извади смокинга от гардероба. Трябваше да го изгледят преди бала.

Микровълновата звънна. Първото му блюдо за вечерта бе готово. Той подхвърли смокинга на леглото. Точно тогава външната врата на кабинета му зейна отворена.

— Роман? — извика Шана. — Там ли си? — в гласа ѝ определено имаше напрежение. Беше нервен, задъхан и почти паникьосан.

Няма начин да бяха минали десет минути. Сигурно е тичала през целия път. По дяволите, трябваше да мине без закуска.

— Тук съм — отвърна той и чу в отговор ахване, докато тръгна бос към вратата на спалнята.

Тя стоеше близо до бюрото му, лицето ѝ беше зачервено от бягането, красивата ѝ уста беше зяпнала. Очите ѝ се разшириха, когато той влезе в кабинета.

— О, Боже мой — прошепна тя.

В очите ѝ проблесна влага. Тя покри устата си с треперещи пръсти. Кръв господня, сигурно бе минала през ада. Той сведе поглед, засрамен от мъките, на които я бе подложил. О, страхотно, беше страшна гледка. Ризата му висеше отворена. Панталоните му бяха разкопчани и смъкнати така, че се показваха черните му боксерки. Той отметна влажната коса назад от лицето си и прочисти гърло.

— Чух какво се е случило.

Тя просто стоеше там и се взираше в него. Конър нахлу през вратата.

— Съжалявам, сър. Опитвах се да я забавя, но... — той забеляза докъде беше стигнал Роман с обличането. — О, трябваше да почукаме.

— Жив си — Шана се придвижи бавно към него.

Микровълновата звънна, напомняйки му, че закуската му все още го чака. И трябваше да почака, докато Шана си тръгнеше.

Конър потръпна. Той знаеше, че един вампир е най-гладен, когато се събуди.

— Трябва да дойдем пак по-късно — предложи той на Шана. — Когато господин Драганести приключи с обличането.

Тя сякаш не чу Конър. Бавно се приближи към Роман. Той вдиша дълбоко и се опияни от аромата ѝ. Ухаеше превъзходно, а

бледооранжевата блузка я караше да изглежда като сочна зряла праскова. Малкото му останала кръв нахлу в слабините и го остави двойно умиращ от глад — за плът и за кръв.

Яростта на глада му явно беше видима. Конър отстъпи към вратата.

— Ще ви оставя насаме тогава — той излезе и затвори вратата зад себе си.

Шана вече бе достатъчно близо, за да я сграбчи. Той сви ръцете си в юмруци, борейки се с изкушението.

— Казаха ми, че съм те изплашил. Съжалявам.

Една сълза се търкулна, но преди да достигне бузата ѝ, тя я избърса.

— Просто се радвам, че си добре.

Дали наистина толкова я беше грижа? Роман я погледна поотблизо. Погледът ѝ премина по цялата дължина на тялото му, спря се на голите му гърди и после се плъзна надолу към корема му. Проклятие, желаше я. Надяваше се очите му да не са почнали са светят.

— Наистина си добре — тя докосна гърдите му. Беше съвсем леко докосване с пръсти, но го разтреса, сякаш бе ударен от гръм. Той откликна бързо, като я дръпна към себе си и я прегърна плътно.

Първоначално тя се стегна от изненада, но след това се отпусна и положи буза върху окосмените му гърди. Ръцете ѝ почиваха леко върху ризата му.

— Страхувах се, че съм те изгубила.

— Всъщност е доста трудно да се отървеш от мен — мамка му, беше гладен. Запази контрол, овладей се.

— Радинка каза, че снощи съм работила по зъба ти.

— Да.

— Нека да видя — тя се протегна към устата му и прегледа шината. — Изглежда добре, малко по-остър е от обикновено. Очевидно е заздравял много бързо.

— Да, може да махнеш шината.

— Какво? Не, не мога. Тези неща отнемат време — микровълновата извънмя отново и привлече вниманието ѝ. — Не трябва ли да вземеш това?

Той взе ръката ѝ и целуна пръстите ѝ.

— Трябваш ми само ти.

Тя изсумтя меко и освободи ръката си от хватката му.

— Значи е истина това, че си ме хипнотизирал?

— Да — това беше близко до истината.

Тя се намръщи.

— Не съм направила нищо странно, нали? Имам предвид, че е ужасно смуцаващо да знам, че съм правила разни неща, а да не си спомням.

— Държа се много професионално — той отново хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ. Само да можеше отново да му предложи орален секс.

— И не откачих при вида на кръвта?

— Не — той целуна вътрешната страна на китката ѝ. По вената ѝ пулсираше А положителна. — Беше много смела.

Очите ѝ заблестяха.

— Знаеш ли какво означава това? С кариерата ми не е свършено. Това е страхотно! — тя обви ръце около врата му и го целуна по бузата. — Благодаря ти, Роман.

Ръцете му се стегнаха около нея. Сърцето му разцъфтя, съзирайки надежда. След това си спомни внушението към нея в клиниката. По дяволите! Това бе негово дело. Тя просто следваше заповеди. Той се отскубна от прегръдката ѝ.

Тя ахна, очевидно изненадана. След това лицето ѝ сякаш посърна, но само за секунда, преди да придобие студено, затворено изражение. Тя отстъпи назад. Проклятие, сигурно си мислеше, че той я отхвърля. И се опитваше с всички сили да скрие болката си. Наистина държеше на него, а той бе несръчен като идиот. Изплаши я през деня, а сега нараняваше чувствата ѝ. Имаше толкова малко опит със смъртни жени.

Микровълновата иззвъня още веднъж. Той отиде до машината и изтръгна кабела от контакта. Така, сега щеше да спре да го примамва с топла кръв. За нещастие, Шана представляваше много по-съблазнително изкушение. Тя бе прясна.

— По-добре е вече да вървя — тя се отдръпна към вратата на кабинета. — Аз... аз се радвам, че си жив и че зъбът ти е добре. Оценявам закрилата ти и всички хубави... подаръци, които наистина не мога да задържа.

— Шана.

Тя се пресегна за дръжката на вратата.

— Ти си зает мъж, така че няма да ти преча. Всъщност ще си тръгна...

— Шана, почакай — той тръгна към нея. — Трябва да ти обясня.

Тя отказа да го погледне.

— Няма нужда.

— Напротив, има. Миналата вечер, докато беше... под хипноза, аз поставих идея в ума ти. Не трябваше да го правя, но ти внуших, че ще обвиеш ръце около врата ми и ще ме целунеш страстно. И когато го направи току-що, осъзнах какво съм...

— Почакай малко — тя го погледна недоверчиво. — Мислиш, че съм програмирана да те целуна?

— Да, беше неправилно, но...

— Това е откачено! Първо на първо не съм под твой контрол. Мили Боже, та аз едва се контролирам сама.

— Може би, но...

— И второ, обзалагам се, че съм много по-трудна за контролиране, отколкото си мислиш.

Той не каза нищо. Тя беше права, но Роман не искаше да си признае.

— И на последно място, това не беше страстна целувка. А незначителна целувка по бузата. Мъж на твоите години би трябвало да знае разликата.

Той повдигна вежди.

— Трябва ли? — едва ли можеше да й обясни, че е прекарал повечето от смъртните си години в манастир.

— Разбира се, има огромна разлика между незначителна целувка по бузата и страстна целувка.

— И ти ми се сърдиш, защото не мога да направя разликата?

— Не се сърдя! Е, може би малко — тя му хвърли един поглед.
— Отдръпна се от мен все едно съм прокажена.

Той пристъпи към нея.

— Няма да се повтори.

Тя изсумтя леко.

— Определено няма.

Той повдигна рамо.

— Аз съм учен, Шана. Трудно ще направя сравнителен анализ на разликата между видовете целувки, ако нямам достъп до нужните данни.

Тя присви очи.

— Знам какво си намислил. Опитваш се да изкопчиш безплатни мостри от мен.

— Искаш да кажеш, че обикновено не са безплатни ли? — усмихна се той. — Колко ще ми струва една страстна целувка?

— Раздавам ги свободно, когато съм в настроение, в каквото не съм — намръщи му се тя. — По-скоро адът ще замръзне, отколкото да те целуна страстно.

Ох! Той реши, че това е разплата за това, че нарани чувствата ѝ по-рано.

— Всъщност, аз си мислех, че леката целувка беше много вълнуваща.

— О, моля ти се. Говоря ти за истинска страст. Гореща, запотена, трескава страст. Повярвай ми, ако по някаква странна причина адът замръзне и аз реша да те целуна страстно — тя се облегна на вратата и кръстоса ръце, — няма да имаш проблем да намериш разликата.

— Като учен не мога да работя само на доверие — той се приближи. — Нуждая се от доказателство.

— Няма да го получиш от мен.

Той спря пред нея.

— Може би просто не можеш.

— Ха! А може би ти не можеш да го понесеш.

Той подпря ръка на вратата, близо до главата ѝ.

— Това предизвикателство ли е?

— Загриженост е. Взимайки предвид здравословното ти състояние, не съм сигурна, че сърцето ти може да го понесе.

— Преживях последната целувка.

— Това беше нищо! Истинската страстна целувка ще е по устата.

— Сигурна ли си? Това определение изглежда ограничаващо — той постави длан от другата страна на главата ѝ, хващайки я в капан между ръцете си. Бавно погледна към нея. — Мога да се досетя за някои други части, които бих целунал със страст.

Лицето ѝ стана розово.

— Вече трябва да тръгвам. Притеснявах се, че може да си мъртъв и прочие, но виждам, че определено си...

— Станал? — той се наведе към нея. — Определено съм.

Тя се обърна и започна да търси несръчно дръжката на вратата.

— Ще те оставя да приключиш с обличането.

— Съжалявам, Шана. Не исках да те уплаша или нараня.

Тя погледна към него. Очите ѝ блестяха от непролети сълзи.

— О, Роман, ти, глупави човече. Помислих си, че съм те изгубила.

Глупав? През всичките си петстотин четиридесет и четири години никога не беше наричан по този начин.

— Винаги ще съм тук.

Тя скочи върху него и обви ръце около врата му. Изненадан от внезапната сила на атаката ѝ, Роман се спъна назад. Стаята се завъртя за няколко секунди. Той се разкрачи, за да не падне назад. Може би гладът бе причината за замайването му. Може би беше шокиран от това, че му предлагат обич. Все пак той беше чудовище. Кога за последно някой искаше да го прегърне?

Той затвори очи и вдъхна аромата на шампоана, сапуна и пулсиращите ѝ с кръв артерии. Гладът се надигна в него. Той я целуна по главата и после по гладкото чело. Кръвта, която пулсираше в слепоочията ѝ го привлече. Той я целуна и вдиша дълбоко разкошния аромат. Шана вдигна глава и го погледна. Той се уплаши, че очите му може да светят и затова зарови глава във врата ѝ. Проследи го с устни до ухото ѝ, след това захапа леко меката му част. Тя изстена и плъзна ръце в косата му.

— Страхувах се, че никога няма да те целуна.

— Исках го още от първия миг, щом те видях — той прокара устни по брадичката ѝ, на път към устата ѝ.

Устните им се докоснаха едва и се разделиха. Той усещаше топлия ѝ дъх срещу лицето си. Очите ѝ бяха затворени. Добре. Вече можеше да спре да се притеснява за собствените си очи. Той вдигна ръце и обгърна лицето ѝ. Тя изглеждаше толкова невинна и доверлива. Божичко, нямаше си идея на какво е способен той. Само се надяваше да може да ѝ устои. Роман я целуна нежно. Тя затегна прегръдката и го придърпа по-близо. Той засмука долната ѝ устна в устата си и прокара

по нея върха на езика си. Тялото ѝ потръпна. Устата ѝ се отвори, умолявайки за него.

Той нахлу. Изследва я. Шана отвърна на всяко движение, като галеше езика му със своя. Тя бе толкова жива, толкова гореща, че всичките му сетива запламтяха. Чувстваше как Шана се притиска към него, как я обхваща трескава възбуда. Чуваше как пулсира кръвта ѝ. Усецаше трептящите ѝ нерви и надигащата се страст. Подушваше соковете, препускащи из тялото ѝ.

Оставаше само да я вкуси.

Той уви ръце около нея. Прокара ръката си зад гърба ѝ и я пристисна по-близо до себе си. Тя дишаше задъхано, гърдите ѝ се повдигаха и притискаха кожата му. Другата му ръка се плъзна надолу, около задника ѝ. Кръв господня, тя беше раят. Стегната и заоблена. И не се шегуваше за способността си да показва страст.

Шана се притисна към ерекцията му. Божичко, тя се притискаше срещу него. Въртеше се. Наслаждаваше се на прелестта на това да бъде жива и на мощния ѝ инстинкт за създаване на нов живот.

Бе толкова тъжно. Неговият мощен инстинкт бе да унищожава живота.

Той се спря на врата ѝ. Левият му зъб се издължи напред. Десният започна, но се притисна срещу шината. Ох! Той се отдръпна от нея и стисна устни. Болеше ужасно, но поне болката го вразуми.

Не можеше да ухапе Шана. Кръв господня, бе се заклел никога повече да не хапе смъртен. Той я освободи и отстъпи назад.

— Какво има? — тя звучеше задъхана.

Роман сложи ръка върху устата си. Дори не можеше да ѝ отговори с този зъб, който стърчеше навън.

— О, Боже. Шината ли е? Или зъбът ти? Да не би да го разместихме? — тя се спусна към него. — Дай да видя.

Той поклати глава. Очите му се овлажниха от усилието да прибере зъбите си, докато все още бе толкова гладен.

— Изглеждаш, сякаш те боли — тя докосна рамото му. — Моля те, нека да видя.

— Ммм — той поклати глава и се отдръпна още една крачка назад. Проклятие, това беше срамно. Но вероятно го заслужаваше, задето бе толкова близо до това да я ухапе.

— Не трябваше да те целувам, докато шината е в устата ти — тя се намръщи. — Господи, въобще не трябваше да те целувам.

Левият зъб най-сетне се подчини и се прибра обратно в дупката си. Той проговори с ръка пред устата си.

— Добре съм.

— Но аз наруших много важно правило — никога не излизай с пациент. Изобщо не трябваше да се забърквам с теб.

Той наведе глава.

— В такъв случай си уволнена.

— Не можеш да ме уволниш. Все още имаш шина в устата си — тя се приближи към него. — Сега отвори уста и ме остави да видя.

Той направи това, което му казаха.

Тя бутна шината с пръсти. Той погъделичка пръстите ѝ с език.

— Стига — Шана издърпа ръката си от устата му. — Не мога да повярвам. Шината е разхлабена.

— Ами страхотно целуваш.

Тя се изчерви.

— Не разбирам как съм успяла да... Не се притеснявай. Няма да те целувам отново. Като твой зъболекар съм отговорна на първо място за здравето на зъбите ти...

— Аз те уволних.

— Не можеш. Не и докато шината е...

— Сам ще я изтръгна.

— Да не си посмял!

— Няма да те изгубя, Шана.

— Няма да ме изгубиш. Трябва просто да почакаме седмица или две.

— Няма да чакам.

Беше чакал повече от петстотин години да изпита нещо подобно. Нямаше да чака още една проклетата седмица. И повече нямаше да рискува със съмнителния си самоконтрол. Той се запъти към спалнята. Около главата му се въртяха черни точки. Той не им обърна внимание. Игнорира и глада, който се надигаше в него.

— Роман! — тя изтича след него. — Не можеш да махнеш шината.

— Няма — той отвори едно чекмедже на гардероба и зарови под купчината бельо. Там, най-отдолу имаше торбичка от червен филц. Той

я извади. Дори през материята се усещаше топлината на среброто вътре. Без преградата на плата, ръцете му щяха да се покрият с рани от изгаряне. Той ѝ го подаде. Шана не го забеляза, тъй като се въртеше и оглеждаше спалнята му. Погледът ѝ се забави на огромното му легло.

— Шана?

Тя се обърна към него и забеляза торбичката в ръката му.

— Заповядай — той се олюля. Трябваше да се нахрани скоро, по един или друг начин.

— Не мога да приема повече подаръци.

— Вземи го!

Тя се сви.

— Трябва да поработиш върху добрите си обноски.

Роман се облегна на гардероба.

— Искам да го носиш около врата ти. Ще те предпазва.

— Звучи малко суеверно — тя взе торбичката, разхлаби шнура и изсипа съдържанието в ръката си.

Изглеждаше по същия начин, като през 1479 година, когато даде обета си. Сребърната верижка беше обикновена, но с добро качество. Разпятието показваше най-доброто от средновековната изработка.

— Боже. Прекрасна е — Шана го разгледа по-отблизо. — Изглежда много стара.

— Сложи я. Ще те предпазва.

— От какво ще ме предпазва?

— Надявам се, никога да не разбереш — той тъжно наблюдаваше разпятието. Беше толкова горд, когато отец Константин го постави на врата му. Гордост. Тя го беше провалила.

— Ще ми помогнеш ли да го сложа? — Шана се обърна наполовина, като вдигна косата си и му подаде верижката.

Той отстъпи, преди среброто да го изгори.

— Не мога. Ако ме извиниш, трябва да тръгвам за работа. Имам много неща за вършене тази вечер.

Тя го огледа предпазливо.

— Добре — Шана пусна опашката и кестенявата ѝ коса се разпръсна по рамената ѝ. — Съжаляваш ли, че ме целуна?

— Не, изобщо — той се опря на края на тоалетката. — Разпятието. Сложи го.

Тя продължи да го изучава.

— Моля те.

Очите ѝ се разшириха.

— Не мислех, че тази дума я има в речника ти.

— Пазя я за спешни случаи.

Тя се усмихна.

— В такъв случай... — тя постави разпятието на врата си и пусна косата си върху верижката. Кръстът лежеше на гърдите ѝ като защитна броня.

— Благодаря ти — той събра силите си и я изпрати до вратата.

— Ще те видя ли отново?

— Да. По-късно тази вечер. Когато се върна от „Роматех“ — той затвори и заключи вратата. След което се запрепъва към кабинета си. Сграбчи бутилката от микровълновата и я изпи студена. Дяволите да го вземат, Шана обърна живота му с краката нагоре. Нямахше търпение да я целуне отново.

Той беше демон, вкусил от рая.

Адът със сигурност замръзваше.

ГЛАВА 12

Докато слизаше надолу по стълбите, мислите на Шана се върнаха към Роман. Слава на Бога, че бе жив! Въпросът сега бе дали трябваше да остане под неговата закрила или да уреди нещо друго с Боб Мендоса? Беше много изкушаващо да остане с Роман. Никога не беше чувствала такова привличане към мъж. Или такова любопитство.

Тя влезе в кухнята и откри Конър, който беше на мивката и плакнеше бутилки, а след това ги поставяше в миялнята.

— Добре ли си, девойче?

— Да — тя забеляза кутия лепенки на плота. — Да не си се порязал?

— Не. Мислех, че на теб може да ти потрябват — той погледна вратата ѝ по-отблизо. — О, сребърна верижка. Това ще те предпазва.

— Роман ми я даде — каза Шана, любувайки се на древното разпятие.

— Да, той е добър човек — Конър прибра опаковката лепенки в едно чекмедже. — Не трябваше да се съмнявам в него.

Шана отвори един шкаф.

— Къде държите чашите?

— Ето — Конър отвори друг шкаф и извади една чаша. — Какво ще искаш за пиене?

— Малко вода — Шана се насочи към диспенсъра на вратата на хладилника. — Мога да си наляя и сама — Конър неохотно ѝ подаде чашата, след което я последва до хладилника. — Не съм безпомощна — тя постави малко лед и се усмихна на шотландеца, който се излегна на вратата на хладилника. — Вие, момчета, сте прекалено сладки. Ще ме разглезите — тя напълни чашата с вода. Конър се изчерви. Шана седна на масата и надникна в кутията с брауните. — Вкусно — тя извади едно сладкишче. — Мислиш ли, че можеш да ми донесеш стоматологични инструменти? Трябва да затегна шината в устата на Роман.

Конър седна срещу нея.

— Да, ще се погрижим за това.

— Благодаря — Шана отчупи крайчето на браунито. — Има ли какво да се прави тук?

— Имаме добре заредена библиотека срещу салона. А трябва да има и телевизор в покоите ти.

Покои? Шана харесваше колко архаично можеха да звучат шотландците. Тя приключи с браунито и се запъти към библиотеката. Еха! Цели три стени бяха пълни с книги от пода до тавана. Някои изглеждаха много стари. Други бяха на езици, които не разпозна. На свободната стена имаше широк прозорец, закрит с дебели завеси. Тя надникна навън и видя слабо осветена улица с паркирани коли и от двете страни. Изглеждаше толкова тихо и спокойно. Трудно беше да повярваш, че там, навън има хора, които я искаха мъртва. Тя чу гласове в коридора. Женски гласове. Тръгна към вратата. Трябваше да признае, беше любопитна за тези мистериозни дами, които гледаха телевизия в салона на Роман. Надникна през процепа между вратата и рамката.

Две красиви жени приближаваха салона. Първата бе облечена в черен, прилепнал костюм от трико и изглеждаше като модел. Движеше се като анорексична пантера. Косата ѝ беше дълга, черна и разпусната свободно по гърба ѝ. Черният ѝ колан, който препасваше миниатюрния ѝ кръст, бе обсипан с искрящи кристали. По дългия ѝ маникюр проблясваше черен лак, а на всеки нокът имаше по още един кристал. Втората жена беше дребна, а черната ѝ коса бе късо подстригана. Тя носеше плътно прилепнал черен пуловер, за да подчертава щедрите ѝ извивки и черна мини пола, която разкриваше правите ѝ слаби крака, покрити с черни мрежести чорапи. Тя бе сладка и дребна, но обемните ѝ черни обувки я караха да върви като воден бивол.

Жената с трикото жестикулираше гневно, маникюрът ѝ блестеше под полилея във фойето.

— Как може да се отнася с мен така? Не знае ли, че съм знаменитост?

— Той е много зает, Симон — отвърна жената с големите обувки. — Има да свърши милион неща по конференцията, която започва утре.

Симон отметна черната си лъскава коса през рамо.

— Но аз дойдох по-рхано, за до го видя този плъх!

Шана потрепери от начина, по който френската жена-котка произнасяше „р“-тата. Звучеше така, сякаш имаше хрчка, заседнала в

гърлото и се опитваше да я изкашля. Симон се развика.

— Толкова е гхруб!

Шана стисна зъби. Определено нещо в гърлото ѝ. Вероятно топка косми.

Симон отвори рязко двойната врата на салона. Стаята беше пълна с жени, излегнати на трите кушетки. Те пиеха нещо от кристални винени чаши.

— Добър вечер, Симон, Маги — дамите поздравиха двете жени във фойето.

— Започна ли предаването ни вече? — Маги затропа в стаята с огромните си черни обувки.

— Не — отвърна една от дамите. Тя стоеше на средния диван, така че Шана можеше да види само главата ѝ отзад. Късата ѝ, стърчаща коса бе боядисана толкова тъмночервено, че изглеждаше като лилаво. — Все още дават новините.

Шана погледна към широкоекранния телевизор. В ефир беше обикновено изглеждащ мъж репортер, който изричаше думите без звук. В ъгъла на екрана светеше червен знак за заглушаване на звука. Очевидно тези дами не се интересуваха от последните събития. Под него бе логото с черния прилеп. Гледаха ДВК.

Шана преброи общо единадесет жени. Всички изглеждаха на около двадесет години. Какво, по дяволите. Ако ще започва връзка с Роман, трябваше да разбере, защо тези жени са тук. Тя пристъпи във фойето.

Симон си напълни чаша от кристалната гарафа на масичката за кафе.

— Някой виждал ли е господархят тази вечерх? — тя се настани в ъгъла на дивана отляво. Жената с лилавата коса се възхищаваше на дългия си лилав маникюр.

— Разбрах, че се среща с друга жена.

— Моля? — очите на Симон пламнаха. Тя се наведе напред и тресна чашата си на масата. — Лъжеш, Ванда. Той със сигурност не може да иска дрхуга жена, когато може да има тоі.

Ванда сви рамене.

— Не лъжа. Фил ми разказа за това.

— Пазачът от дневната смяна?

Маги седна до Симон.

Ванда се изправи. Тя също носеше черен прилепнал костюм, но нейният колан бе направен от преплетени кожени ленти. Тя прокара ръка през лилавата си коса на бодлички.

— Фил си пада по мен. Казва ми всичко, което искам да знам.

Симон потъна в кушетката, мършавото ѝ тяло бе в опасност от това да бъде напълно погълнато.

— Тогава е истина? Има дрруга жена?

— Да — Ванда обърна глава и подуши въздуха. — Какво е това? — тя забеляза Шана във фоайето. — Говорим за вълка...

Всички единадесет жени се втренчиха в Шана.

Тя се усмихна и влезе в стаята.

— Добър вечер — Шана погледна към жените. Черните дрехи бяха нещо нормално за Ню Йорк, но все пак някой от тези тоалети изглеждаха странно. Една от тях носеше рокля, която изглеждаше направо средновековна. Друга изглеждаше като от викторианската епоха. Това не беше ли фуста с кринолин?

Онази, която наричаха Ванда, заобиколи масичката за кафе и застина в драматична поза до телевизора. Леле. Деколтето на трикотото ѝ стигаше чак до талията. Шана виждаше много повече от Ванда, отколкото в действителност желаше.

— Името ми е Шана Уилън. Стоматолог съм.

Ванда присви очи.

— Нашите зъби са в чудесно състояние.

— Добре — Шана се зачуди какво ли беше направила, за да накара тези жени да я гледат така свирепо. Въпреки че имаше една, която стоеше отделно от другите и ѝ се усмихваше приятелски. Тя имаше руса коса и модерни дрехи.

Онази с викторианската рокля се обади. Акцентът я караше да звучи като южняшка красавица.

— Жена стоматолог? Бога ми, не зная защо господарят би я поканил тук.

Тази със средновековната рокля се съгласи.

— Мястото ѝ не е тук, трябва да си тръгне.

Дружелюбната блондинка се обади.

— Хей, това е къщата на вашия господар. Може да покани и папата, ако иска.

Останалите погледнаха злобно към русокосата.

Ванда поклати глава.

— Не ги ядосвай, Дарси. Ще направят живота ти непоносим.

— Какъв живот само — Дарси завъртя очи. — Леле, колко ме е страх. Какво могат да ми направят? Да ме убият ли?

Средновековната повдигна брадичка.

— Не ни изкушавай. Твоето място също не е тук.

Каква странна група. Шана отстъпи крачка назад. Южняшката красавица се намръщи на Шана.

— Тогава е истина? Ти ли си новата дама на господаря?

Шана поклати глава.

— Не знам кой е този господар.

Дамите започнаха да се кикотят. Дарси се сви.

— Вон — Симон се сгуши като доволна котка в своя ъгъл от дивана. — Значи ще го оставиш на мирха. Дойдох чак от Пархиж, за да бъда с него.

Маги се наведе по-близо до Симон и прошепна нещо в ухото ѝ.

— Олеле! — очите на Симон се разшириха. — Zut alors! Той не ѝ е казал? — развика се тя. — И ме игнорхирха. Като си помисля, че исках да прхавя секс с това копеле!

Маги въздъхна.

— Той вече не прави секс с нас. Липсват ми старите времена.

— И на мен — каза Ванда и всички дами кимнаха в съгласие.

Божичко, намръщи се Шана. Този господар е правил секс с всички тези жени? Звучеше откровено страховито.

— Той ще прхави секс с мен — обяви Симон. — Никой мъж не ми е устоял — тя погледна Шана презрително. — Защо ще иска тази жена? Сигурхно носи четирхидесет и вторхи рхазмер.

— Excusez-moi! — Шана погледна свирепо французойката.

— О, вижте! — Маги посочи към телевизора. — Новините свършиха. Време е за сериала ни.

Дамите забравиха за Шана и се обърнаха към телевизора. Маги пусна звука, който досега беше изключен. Даваха реклама, която възхваляваше вкусния, богат аромат на напитка, наречена „Шококръв“.

Ванда се промъкна зад кушетките и се запъти към Шана. След по-обстоен поглед Шана осъзна, че коланът на Ванда всъщност е камшик. А върху извивката на гърдата ѝ имаше татуиран прилеп. Лилав, разбира се.

Шана кръстоса ръце. Отказваше да бъде сплашена. Ванда спря до нея.

— Чух, че господарят е заспал в чуждо легло.

— Не! — другите дами забравиха за телевизора. Те се обърнаха и зяпнаха Ванда, която се усмихна, наслаждавайки се на вниманието. Тя потупа бодличките на лилавата си коса.

— Така каза Фил.

— Чие легло? — настоя Симон. — Ще ѝ издера очите.

Ванда погледна към Шана. Другата жена я зяпна. Шана повдигна ръце.

— Вижте, момичета, объркали сте леглото. Не познавам този ваш зловещ господар.

Ванда се изкикоти.

— Не е много умна, нали?

Това беше.

— Виж какво, госпожо. Достатъчно съм умна, за да не боядисам косата си лилава. Или да споделям мъж с десет други жени.

Дамите реагираха различно — някои се засмяха, други бяха обидени.

— Фил ми каза, че е имало мъж в леглото ти — подигра ѝ се Ванда. — Събудила си се и си решила, че е мъртъв.

Дамите се разкикотиха. Шана се намръщи.

— Това беше Роман Драганести.

Ванда се усмихна бавно.

— Роман е господарят.

Шана остана с отворена уста. Възможно ли беше? Можеше ли Роман да живее с единадесет любовници?

— Не — тя поклати глава.

Дамите я гледаха със самодоволни погледи. Ванда се облегна на рамката на вратата с триумфираща усмивка.

По кожата на Шана пропълзля хлад. Не, това не беше истина. Тези жени просто искаха да я наранят.

— Роман е добър човек.

— Той е копеле — обяви Симон.

Главата на Шана се замая. Роман е добър човек. Тя го усещаше до дъното на душата си. Той искаше да я защитава, не да я нарани.

— Не ви вярвам. Роман го е грижа за мен. Той ми даде това — разпятието се бе плъзнало под сакото ѝ. Тя го извади.

Жените се свиха. Ванда се наежи и изсъска.

— Ние сме неговите жени. Твоето място не е тук.

Шана преглътна. Възможно ли е Роман наистина да има единадесет любовници? Как можеше да я целува, когато вече имаше толкова много жени? О, Господи. Тя притисна кръста към гърдите си.

— Не ви вярвам.

— Тогава си глупачка — каза Симон. — Няма да делим Рхман с някоя като теб. Това е обидно.

Шана се загледа вторачено в жените. Те трябва да лъжеха, но защо да го правят? Единственото логично обяснение за гнева им бе, че тя се виждаше с господаря им. Роман.

Как можеше да ѝ причинява това? Да я кара да се чувства толкова специална, когато имаше къща, пълна с жени. Каква глупачка е била, мислейки си, че иска да я защитава от лошите. Той просто я е искал тук, за да я прибави към колекцията си, за да има цяла дузина. Симон беше права. Той беше копеле! Единадесет жени винаги на разположение и това не му беше достатъчно. Каква свиня! Тя избяга от стаята и бързо се качи по стълбите. Докато стигна до четвъртия етаж, вече кипеше. Нямахше начин да остане тук, не я интересуваше колко безопасно беше от руснаците. Не искаше да вижда Роман никога повече. Сама щеше да се погрижи за себе си. Какво ще ѝ трябва? Дрехи, чантата ѝ? Спомни си, че бе видяла чантата си с Мерилин Монро в кабинета на Роман. В кабинета на копелето свиня Роман. Тя притича по последното стълбище. Един шотландец охраняваше петия етаж и се запъти към нея.

— Нуждаеш ли се от нещо, девойче?

— Само от чантата ми — тя посочи вратата на кабинета. — Оставих я вътре.

— Добре — пазачът ѝ отвори вратата.

Тя се мушна вътре и забеляза чантата си на пода до кадифения фотьойл. Шана провери съдържанието. Портмонето ѝ, чековата ѝ книжка и Беретата все още бяха там. Слава на Бога.

Спомняше си, че насочи пистолета срещу Роман предната вечер. Защо бе решила да му се довери? В минутата, в която се качи в колата с него, тя му бе поверила живота си. Погледна тъжно към кадифения

фотьойл. Миналата вечер, докато лежеше на него, тя го беше оставила да я хипнотизира. Отново му се бе доверила, този път за кариерата си, мечтите и страховете си. А след това до вратата споделиха първата си целувка. Каква целувка само. И тя му бе поверила сърцето си.

Една сълза се плъзна по бузата ѝ. Не, по дяволите! Тя избърса очите си. Никакви сълзи за това копеле. Беше на половината път до вратата, когато спря.

Искаше той да разбере. Искаше той да разбере, че го отхвърля. Никой не можеше да се отнася с нея така. Тя се върна до бюрото, издърпа разпятието и го пусна върху бюрото. Ето. Това беше съобщение, което той щеше да разбере.

Когато излезе от кабинета, намери пазача да кръжи около вратата. О, Божичко. Как щеше да напусне тази къща? Имаше охранители навсякъде. Тя слезе по стълбите до четвъртия етаж, потънала в мисли. По-рано, когато срещна жените на Роман, на вратата стоеше шотландец, който не беше срещала. Конър сигурно е на задната врата. Нямаше начин да мине покрай нето. Трябваше да се пробва през предната врата. Нямаше карта и не знаеше кода за достъп. Така че трябваше да убеди пазача да ѝ отвори вратата.

Щом се върна в стаята си, тя започна да обикаля напред-назад и да прави планове. Беше ѝ неприятно да взема, каквото ѝ да е от Роман, кралят на свинете, но тя бе в разгара на борба за оцеляване и трябваше да е практична. Взе най-голямата пазарска чанта и я напълни с малко дрехи и някои крайно необходими неща.

Радинка не беше купила нищо в черно. Проклятие. Трябваше ѝ нещо в черно, ако искаше планът ѝ да проработи. Аха! Панталоните, които носи снощи, бяха черни. Тя облече старите си дрехи и събра новите в пазарската чанта. Обу белите си найкове. Те бяха най-добри за ходене.

Грабна дамската си чанта и пазарската торба и се запъти към стълбището. Пазачът на четвъртия етаж ѝ кимна. Шана му се усмихна.

— Знаеш ли, исках да пробвам тези дрехи с... Дарси — тя повдигна чантата, за да я покаже на пазача. — Но тя забрави да ми каже коя е нейната стая.

— О, хубавата девойка с русата коса — шотландецът се усмихна. — Всички от харема спят на втория етаж.

Усмивката на Шана замръзна. Харем! Така ли ги наричаха? Тя изскърца със зъби.

— Благодаря ти.

Закрачи надолу по стълбите. Този проклет Роман. Господарят и неговият харем. Колко противно! На втория етаж тя си избра стая и влезе в нея. Имаше две двойни легла и двете леко разхвърляни. Изглежда, че момичетата от харема на Роман трябваше да поделят стаите си. Колко жалко. Тя погледна в гардероба. Трика? Нямаше да се побере в тях. Ето! Черна, мрежеста туника. Тя я облече върху розовата си тениска. Ванда без съмнение не би носила нищо под нея. Забеляза черна барета и набута кафявата си коса под нея. Достатъчно ли беше дегизирана? Тя се огледа из стаята. Нямаше огледала. Това не беше за вярване. Как тези жени оцеляваха без огледала?

В банята намери тъмночервено червило. Използвайки огледалото на пудриерата си, тя се начерви. Сложи си и червени сенки. Сега вече изглеждаше зловещо като тях. Взе чантите си и се запъти надолу по стълбите.

Щом стигна на първия етаж, забеляза, че вратите на салона са затворени. Добре. Харемът беше затворен вътре. Не че те щяха да я спрат да си тръгне. Тогава забеляза Конър да идва от кухнята. Той със сигурност щеше да я спре.

Тя избяга зад стълбището. Докато търсеше място къде да се скрие, видя тесни стълби, които водеха надолу. Мазето. Може би оттам имаше друг изход от сградата. Тя стигна до края на стълбите. Забеляза фурна, пералня, сушилня и една врата. Шана я отвори.

Беше голяма стая с билиардна маса по средата. Лампа от опушено стъкло висеше над масата и меката и светлина осветяваше стаята. Съоръжения за упражнения бяха разпръснати навсякъде. Знамена, направени от кариран платове с избродирани девизи украсяваха стените. Между тях бяха изложени мечове и брадви. Срещу другата стена имаше кожен диван, заграден от двете страни с дивани, покрити с кариран плат в червено и зелено. Тук шотландците трябва да се размотаваха, когато не са на смяна.

Шана чу по стълбите да се приближават стъпки. Проклятие. Ако напусне стаята, щяха да я видят. Диванът беше бутнат до стената — не можеше да се скрие зад него. Тя забеляза друга врата. Стъпките приближаваха. Бяха на повече от един човек. Шана хукна към вратата

и се шмугна вътре. Обгърна я пълен мрак. Гардероб ли беше това? Тя постави чантата и портмонето си на пода до краката. Протегна ръце, но не усети нищо около себе си.

Облегна се на вратата. Чу гласове в стаята на пазачите, след това смях. Най-накрая гласовете заглъхнаха. Тя откряна вратата. Стаята беше празна, но бяха включили всички лампи.

Шана взе чантите и се измъкна от скривалището си. Обърна се назад, за да затвори вратата и ахна. Светлината от стаята на пазачите бе направила скривалището ѝ почти видимо. Не можеше да бъде. Тя изпусна чантите си на земята, наклони се към другата стая и потърси пипнешком ключа за осветлението. Щрак.

Шана ахна отново. Кожата ѝ настръхна. Тясната стая приличаше на зловеща обща спалня с две дълги редици. Но редовете не бяха от легла. О, не. Те бяха от ковчези. Повече от дузина ковчези. Всички отворени. Всички празни, освен разноцветните карирани възглавници и одеяла, които бяха във всеки един ковчег.

Тя изгаси осветлението и затвори вратата. Боже Господи! Това беше ненормално! Тя сграбчи чантите си и излезе, препъвайки се от стаята на пазачите. Коремът ѝ се преобърна. Това вече беше прекалено. Първо Роман я предаде с тези откачени жени, а сега и ковчези! Дали шотландците наистина спят в тях?

Стомахът ѝ се надигна. Тя преглътна с усилие. Не, не! Няма да се поддаде на страха. Или ужаса. Нейният рай изведнъж се бе превърнал в ад, но това нямаше да я провали.

Щеше да се измъкне оттук.

На първия етаж тя забеляза пазача на входната врата. Добре, време е за шоу. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. Не мисли за ковчезите сега. Бъди твърда.

Тя изпъна рамене и повдигна брадичка.

— *Воп сойг* — Шана закрачи към входната врата с чантите си в ръка. Заговори със силен френски акцент. — Трхябва да изляза и да купя боя за коса. Симон иска кичурхи.

Пазачът я погледна объркано.

— Нали знаеш, рхуси кичурхи. Толкова е модерхно!

Той се намръщи.

— Коя си ти?

— Аз съм личният стилист на Симон, Анжелик от Пархиж. Сигурно си чувал за мен, n'est-ce pas?

Той поклати глава.

— Merde! — понякога познанието ѝ по чуждестранни проклетия беше предимство. И трите години, докато учи във Франция, бяха от помощ. — Ако не се върна с боя за коса, Симон ще е furieuse.

Шотландецът преbledня. Сигурно е бил свидетел на пристъпите на Симон.

— Предполагам, че може да излезеш за малко. Знаеш обратния път, нали, девойче?

Шана изсумтя.

— Прхиличам ли ти на idiote?

Шотландецът прокара картата си през машината на вратата. Светна зелена светлина. Той отвори и огледа наоколо.

— Изглежда ми спокойно, момиче. Когато се върнеш, натисни бутона на интеркома и аз ще те пусна вътре.

— Merci bien — Шана пристъпи навън и изчака шотландеца да затвори вратата след нея. Слава богу! Нека сърцето ѝ да спре да препуска. Направи го! Огледа се наляво и надясно. Улицата беше тиха. Няколко човека бродеха по тротоара. Тя се забърза по стъпалата и пое надясно към Сентръл парк.

Зад нея една кола запали. Сърцето ѝ подскочи в гърдите, но тя продължи да върви. Не поглеждай назад. Няма нищо.

Улицата се освети, когато колата зад нея запали фаровете си. На челото ѝ изби пот. Не поглеждай назад.

Не можеше да издържи. Трябваше да знае.

Шана погледна през рамо. От бордюра се отделяше черен седан.

Мамка му! Тя обърна глава напред. Изглеждаше точно като една от колите, които руснаците бяха паркирали пред клиниката. Не се паникьосвай. В града имаше милиони черни коли.

Изведнъж бе заслепена от ярки фарове. Колата, която бе паркирана пред нея тъкмо включи светлините си. Тя присви очи. Беше черен джип с тъмни прозорци. Зад нея седанът форсира двигателя. Джипът излезе на улицата. Насочи се право към нея, след това спря със свистене, завъртайки се настрана, за да блокира цялата улица. Черният седан бе заклучен. Шофьорът изскочи навън и започна да проклина. На руски.

Шана побягна. Стигна до края на пресечката, зави наляво и пак се затича. Сърцето ѝ щеше да изскочи. Кожата ѝ стана лепкава от пот, но тя продължи да бяга. Стигна Сентръл парк и забави ход. Огледа се наоколо, за да е сигурна, че никой не я следи. Боже Господи, на косъм се измъкна от руснаците. Кожата ѝ се охлади от студената ѝ пот. Тя потрепери. Ако не беше онзи джип, вероятно вече щеше да е мъртва. Мисълта за мъртъвци извади спомена за ковчезите в мазето. Стомахът я заболя. Тя се спря и пое дълбоко дъх. Успокой се. Не можеше да си позволи да се чувства зле сега. Не мисли за ковчези. За нещастие следващата ѝ мисъл я лиши от самоконтрола ѝ.

Кой, по дяволите, беше в джипа?

ГЛАВА 13

Роман се разхождаше из балната зала, придружаван от Радинка. На работа беше една малка армия от чистачи. Трима мъже кръстосваха пода, въртейки полиращи машини от едната до другата страна, тъй като завършваха излъскването на черно-белия линолеум. Други почистваха стъклените прозорци, които гледаха към градината.

Радинка държеше документи в ръка и проверяваше всеки елемент от списъка си.

— Обадох се, за да се уверя, че ледените скулптури ще бъдат доставени навреме утре. Точно в 8:30.

— Без гаргойли^[1] или прилепи, моля — промърмори Роман.

— И какво би искал? Лебеди и еднорози? — изгледа го нетърпеливо Радинка. — Трябва ли да ти напомня, че това е вампирски бал?

— Знам — простена Роман. Преди десет години бе настоял за премахването на злокобната украса. В крайна сметка това беше пролетна конференция, не парти за Хелоуин. Но всички изпаднаха в пристъп на истерия и всяка година се оказваше все със същата абсурдна тема за Дракула. Същите страховити ледени скулптури, същите черни и бели балони по тавана. Всяка година същите гости, винаги облечени в черно и бяло.

Всяка година бе домакин на събитието в Роматех. Отваряха дузина зали за конференция, за да създадат една огромна бална зала и вампирите от цял свят пристигаха за партито. Бе създал традицията преди двадесет и три години, за да угоди на дамите от сборището си. Те го обичаха. А той постепенно го намрази. Беше загуба на време, време, което бе по-добре да прекарва в лабораторията си.

Или с Шана. Тя никога не беше черно-бяла. Тя дойде с цветове — сини очи, розови устни и нажежавачи до червено целувки. Нямахше търпение да я види отново, но преди това трябваше да свърши някаква работа в лабораторията си. Можеше да се телепортира в кабинета си

преди повече от четиридесет минути, но бе толкова зает с тези глупости, че дори не беше видял лабораторията още.

— Пристигна ли пакетът ми от Китай?

— Какъв пакет? — Радинка прокара пръст надолу по списъка си. — Тук не виждам нищо от Китай.

— Няма нищо общо с проклетия бал. А с формулата, върху която работя в лабораторията си.

— А, така ли. Ами за това няма как да знам — тя посочи една точка върху клипборда си. — Утре ще пробваме с една нова група — „Високоволтовите вампири“ — свирят всичко от менуети до модерен рок. Няма ли да е забавно?

— Страшно забавно. Отивам в лабораторията — той тръгна към вратата.

— Роман, чакай! — той чу гласа на Грегори зад себе си и се обърна. Двамата с Ласло бяха влезли от далечния край на балната зала.

— Относно времето — Роман се отпрати към тях. — Ласло, мобилният ти все още е у мен — той извади телефона от джоба си. — И имам нужда да махнеш тази шина от устата ми.

Ласло просто се втренчи в него. Очите му бяха широко отворени и нефокусирани. Пръстите му се стягаха от резки спазми, сякаш искаше да сграбчи коте, но не бе в състояние да овладее движението.

— Тук, приятелю — Грегори го придружи до един от столовете, които опасваха стената. — Здравей, мамо.

— Добър вечер, скъпи — Радинка целуна леко сина си по бузата, след което седна до химика. — Ласло, какво не е наред? — когато той не отговори, тя погледна към Роман. — Мисля, че е в шок.

— И двамата сме — Грегори прокара ръка през гъстата си, кестенява коса. — Имам лоши новини. Наистина лоши.

Страхотно. Роман извика на работниците да си вземат трийсет минутна почивка. Изчака, докато излязат един по един, и тогава се изправи пред Грегори.

— Обясни.

— Аз предложих на Ласло да го закарам тази вечер на работа и той поиска да се отбием до апартамента му, за да смени дрехите си. Отидохме там и заварихме пълна бъркотия. Разруха! Счупени мебели, разкъсани възглавници и изрисувани със спрей стени.

— Те искат да ме убият — прошепна Ласло.

— Да — намръщи се Грегори. — Бяха оставили съобщение на стената. Смърт за Ласло Весто. Смърт за Шана Уилън.

Дъхът на Роман спря. По дяволите.

— Руснаците знаят, че укриваме Шана.

— Как са разбрали? — попита Радинка.

— Чрез колата на Ласло — отговори Роман. — Проследили са регистрационния номер.

— Какво ще правя? — прошепна Ласло. — Аз съм просто един химик.

— Не се безпокой. Ти си под моя закрила и ще останеш да живееш в къщата ми толкова дълго, колкото е необходимо.

— Ето, приятелю — Грегори потупа химика по рамото. — Казах ти, че всичко ще бъде наред.

Положението беше много далеч от наред. Роман размени един разтревожен поглед с Грегори. Иван Петровски щеше да приеме действията на Роман като лична обида. Можеше дори да насърчи сборището си да атакува. Чрез закрилата над Шана Роман излагаше собственото си сборище на опасността от война.

Радинка стисна ръката на Ласло.

— Всичко ще бъде наред. Ангъс МакКей пристига тази вечер с още шотландци. Ще имаме повече охрана, отколкото в Белия дом.

Ласло издаде дълбока, немощна въздишка.

— Добре. Ще се оправя.

Роман отвори с палец капака на мобилния на Ласло.

— Ако руснаците мислят, че тя е в къщата ми, могат да ни атакуват — той набра домашния си номер. — Конър, искам да стегнеш охраната около къщата. Руснаците...

— Сър! — прекъсна го Конър. — Обаждате се точно навреме. Не можем да я открием. Тя изчезна.

Тези думи бяха за Роман като ритник в корема.

— Имаш предвид Шана? — попита той.

— Да. Няма я. Тъкмо щях да ви звъня.

— По дяволите! — извика Роман. — Как можахте да я изгубите?

— Какво става? — попита Грегори и пристъпи към него.

— Тя... тя си е отишла — отговори Роман с дрезгав глас, сякаш изведнъж гърлото му вече не работеше правилно.

— Заблудила е охраната на входната врата — каза Конър.

— Как? Не е ли усетил, че е смъртна?

— Преоблякла се е като една от вашите жени — обясни Конър.

— И се е престорила, че е дошла със Симон. Когато е настояла да излезе, той я е пуснал.

Защо ще го изоставя? Бяха се целунали само преди час. Освен ако...

— Искаш да кажеш, че тя е срещнала другите жени?

— Да — потвърди Конър. — Те са й казали, че са вашият харем.

— О, по дяволите — Роман направи няколко крачки и свали телефона от ухото си. Трябваше да се досети, че тези жени не могат да държат устите си затворени. И сега Шана бе в огромна опасност.

— Ако руснаците я докопат... — Грегори остави изречението недовършено.

Роман вдигна телефона обратно до ухото си.

— Конър, постави някой пред къщата на Иван Петровски. Ако я е хванал, той ще я заведе там.

— Да, господине.

— Изпрати съобщение до членовете на сборището. Може би някой от тях ще я види — той имаше последователи в пет градчета, които работеха нощна смяна. Бе възможно един от тях да я срещне тази вечер. Не бе много вероятно, но това бе най-добрият им шанс да я открият.

— Ще го направя... Сър, много съжалявам — гласът на Конър бе дрезгав. — Девойчето ми умиля.

— Знам — Роман затвори. Дяволите да го вземат. Неговата прекрасна Шана. Къде ли можеше да е?

Шана чакаше пред магазина за детски играчки „Тойзърс“ на Таймс Скуеър. Районът винаги бе ярко осветен и буквално претъпкан с хора, така че изглеждаше най-безопасното място, където да отиде. Туристите правеха снимки и зяпаха глупаво сградите, покрити с видеоекрани. По ъглите стояха търговци, които продаваха чанти.

Докато вървеше, й бе хрумнало, че отчаяно се нуждае от пари в брой, които не могат да бъдат проследени. Не можеше да се свърже със семейството си или със стари приятели, без да ги изложи на опасност. Освен това семейството й бе в чужбина. Бяха в Бостън миналото лято

за кратка визита, след което отново заминаха за Литва. А старите ѝ приятели бяха извън щата.

Затова тя се обади на някои нови приятели. Момчетата от „Вкуснотии при Карло“. Карло бе видял унищожаването на стоматологичната клиника и бе готов да помогне. Беше помолила Томи да се срещне с нея тук.

Шана се бе притиснала до сградата, за да се предпази от постоянния поток от начумерени хора. Когато забеляза Томи, извика и размаха ръце.

— Хей! — момчето за доставка на пица се ухили, докато избягваше пешеходците. В ръцете си носеше затворена кутия за пица.

— Здравей, Томи.

— Съжалявам, че ми отне толкова много време — дънките на Томи се смъкнаха от върлинещата му фигура, разкривайки боксерки с бебе Скуби Ду.

Шана го прегърна.

— Много ти благодаря. И, моля те, благодари на Карло от мое име.

— Няма проблем — той се наведе близо до ухото ѝ. — Парите са в чантата под пицата. Прецених, че ще е добре да представим тази доставка като истинска.

— О, страхотна идея — тя взе чековата книжка от чантата си. — Колко ти дължа?

— За пицата? — попита Томи с оживление в гласа докато се оглеждаше наоколо. След това понижи гласа си. — Четири енчилади. Това беше всичко, което можахме да намерим — изглежда, че момчето се забавляваше със ситуацията, сякаш внезапно се бе присъединило към актьорския състав на някой шпионски филм.

— Ще предположа, че това са четиристотин — Шана написа чек на името на „Вкуснотии при Карло“ и го подаде на Томи. — Моля те, изчакай седмица, преди да го осребриш.

— Какво става, докторе? — той разтвори чантата и извади малка кутия за пица. — Някакви здравеняци с руски акцент дойдоха в ресторанта, за да задават въпроси за вас.

— О, не! — тя се огледа, внезапно притеснена, че те може да са проследили Томи.

— Ей, няма проблем. Ние не им казахме нищо.

— Аха. Благодаря ти, Томи.

— Защо тези момчета искат да ви наранят?

Шана въздъхна. Мразеше да намесва невинни хора.

— Нека просто да кажем, че видях нещо, което не трябваше.

— ФБР може да помогне. Хей, обзалагам се, че онези момчета бяха от ФБР.

— Какви момчета?

— Мъже в черно. Те също дойдоха да питат за вас.

— Е, явно съм особено търсена напоследък — трябваше скоро да се обади на Боб Мендоса. Надяваше се, че този път той ще отговори на телефона.

— Нещо друго, което можем да направим? — попита Томи, а очите му блестяха. — Това е доста забавно.

— Не е игра. Не им позволявай да разберат, че си се свързал с мен — тя започна да рови в чантата си. — Нека ти дам бакшиш.

— Не. Няма начин. Имаш нужда от парите си.

— О, Томи. Как ще мога някога да ти се отблагодаря? — тя го целуна по бузата.

— Иха! Това стига. Пази се, докторе — той си тръгна с усмивка.

Шана събра принадлежностите си и се отправи в обратна посока. Намери обществен телефон в една аптека и се обади на Боб.

— Мендоса — гласът му звучеше уморено.

— Боб, обажда се... Джейн. Джейн Уилсън.

— Какво облекчение. Толкова бях притеснен. Къде беше?

Нещо не беше наред. Шана не можеше да определи какво точно. Обаче той не звучеше притеснен или облекчен.

— Кажи ми къде си.

— Бягам, Боб. Как си мислиш? Трябва да се махна от Ню Йорк.

— Още си в Ню Йорк? Къде по-точно?

Шана почувства кожата на врата си да настръхва. Логиката ѝ казваше, че трябва да се довери на съдебния служител, но инстинктите ѝ крещяха, че има нещо нередно.

— В един магазин. Да дойда ли до офиса ти?

— Не. Аз ще дойда при теб. Кажи ми къде си.

Шана преглътна тежко. Имаше нещо странно в гласа му, нещо дистанцирано и механично.

— Аз... по-добре да дойда до офиса ти утре сутрин.

Последва още една пауза. Шана помисли, че чува глас в далечината. Женски.

— Ще ти дам указания за защитена къща. Бъди там в осем и половина.

— Добре — Шана записа адреса. Беше някъде в Ню Рошел. — Ще се видим утре. Чао.

— Чакай! Кажи ми къде беше? Как избяга?

Да не би да се опитваше да я задържи на телефона? Разбира се, че се опитваха да я проследят.

— Чао — тя затвори. Ръката ѝ трепереше. Мили боже, ставаше параноичка. Дори съдебният служител ѝ се струваше подозрителен. Още една такава случка и щеше да си мърмори за извънземни с алуминиево фолио на главата.

Вторащи се в тавана, сякаш чакаше отговор от Бог и изпусна дълъг, тих стон на безсилие. Защо аз? Исках само един нормален живот!

Тя купи кутия с боя за коса и евтина найлонова торбичка с цип за оскъдните си принадлежности. След което намери хотел с разумни цени на Седмо Авеню и се регистрира под фалшиво име, като плати в брой. С дълга въздишка на облекчение се заключи в стаята. Беше успяла. Избяга от руснаците. Избяга от Роман Прасето и къщата му на ужасите. Не знаеше кое я разстройва повече — вкусът на Роман за жени или ковчезите в мазето. Ужас! Тя потръпна.

Забрави за тях... мисли за бъдещето си и как ще оцелееш.

В банята тя се намаза с боята за коса, после седна, за да изчака тридесет минути. Яде пица, докато превключваше между телевизионните канали. Когато се появи местен новинарски канал, тя спря. Мили Боже. Това беше зъболекарската клиника „Бели и блестящи в Сохо“. Разбитите стъкла бяха посипани по тротоара, който бе ограден с жълта лента за местопрестъпление.

Тя включи звука. Репортерът обясняваше как клиниката била разрушена предишната нощ. Полицията разследваше връзка със случило се наблизо убийство. Шана ахна, когато на екрана се появи снимката на млада, руса жена. Тялото ѝ било открито в алея близо до клиниката. Официалната причина за смъртта беше неизвестна в момента, но репортерът беше чул слухове за странни наранявания. Две дупки на врата, като от животинско ухапване. Хората в квартала

обвиняваха таен култ от изпаднали от училище тийнейджъри, които обичали да се преструват на вампири.

Вампири? Шана изсумтя. Беше чувала за подземните общности — отегчени деца, които нямат какво по-добро да правят с времето и парите си, освен да пият кръв и нарочно да изменят кучешките си зъби, за да приличат на вампирски. Това беше отвратително. Никой уважаващ себе си зъболекар нямаше да направи нещо такова.

И все пак, против волята ѝ, поредица от спомени минаха през ума ѝ. Вълчийт зъб в ръката на Роман. Привидно безжизненото му тяло, лежащо в леглото ѝ. Мазето, пълно с ковчези.

По гръбнака ѝ пропълъзяха хладни тръпки. Не, нямаше такова нещо като вампири. Беше преживяла твърде много травми. Ставаше параноична. Това беше всичко. Хората само се преструваха, че са вампири.

И имаше разумно обяснение за всичко. Беше проверила зъба на Роман и той беше с нормален размер. Добре, беше по-остър от обикновено. Това също можеше да бъде обяснено. Това беше необичаен генетичен белег. Човек можеше да се роди с ципи между пръстите на ръцете или краката, без да е русалка.

А ковчезите? Ох, Боже. Какво възможно обяснение може да има за това?

Тя отиде отново в банята, за да изплакне косата си. Подсуши я и се разгледа внимателно в огледалото. Платинено руса, като Мерилин Монро. Сравнението не беше голяма утеха. Мерилин беше умряла млада. Шана се погледна с уплаха. Приличаше много на жената, която преди малко беше видяла по телевизията.

Русата жена, убита от вампир.

— Това не е в компетенциите ми, сър — Ласло усукваше копчето на новата си, блестящо бяла работна престилка.

— Не се притеснявай — Роман се повлачи заедно със стола в лабораторията си в „Роматех“. — Освен това как може да ме нараниш? Вече съм мъртъв.

— Ами, не е точно така, сър. Мозъкът ви все още е жив.

Мозъкът му беше каша, макар че Роман не искаше да го признае. След като получи новините за изчезването на Шана, можеше трудно да

следва собствения си поток от мисли.

— Добре се справи с кабелите на АВГА. Сигурен съм, че ще успееш с мен.

Ласло взе резачката за жици, след което промени намерението си и избра клещи.

— Не съм много сигурен как да го направя.

— Просто махни проклетите шини от устата ми.

— Да, сър — Ласло се наведе с клещите над отворената уста на Роман. — Извинявам се предварително за всяко причинено неудобство.

— Ъгхъ — кимна Роман.

— Оценявам доверието ви в мен — Ласло разхлаби телчетата. — И съм благодарен, че има нещо, което да свърша. Иначе започвам да мисля за... — той свали ръка и се намръщи.

— Ахх — телчетата бодяха устата на Роман. Сега не беше моментът Ласло да бъде обсебен от мисълта за смъртни заплахи.

— Ох, извинете — Ласло поднови работата си. — Все още колата ми я няма. Оставихме я до зъболекарския офис миналата нощ с АВГА в багажника. Така че няма върху какво да работя тази нощ.

Роман си припомни печалното си заключение относно Андроида за вампирски глад. Играчката го беше тласнала към мощно състояние на силно желание за кръв. Тя щеше да напомни на всеки вампир колко прекрасно е да се хапе. Не му се искаше да казва на Ласло, че проектът му ще трябва да бъде хвърлен на боклука, особено след като човека беше преминал през ада. Може би след конференцията.

— Ето — Ласло премахна последната от скобите. — Приключих, сър. Как се чувствате?

Роман прекара език по зъбите си.

— Добре. Благодаря.

Сега не трябваше да ходи на конференцията със скоби в устата си. А Шана нямаше да може да използва шината като извинение да избягва да го целува. Не че той имаше много надежда за бъдещи целувки.

Роман погледна към часовника в лабораторията си. Три и половина сутринта. Беше звънял на Конър на всеки тридесет минути за новини, но никой не беше виждал Шана. Беше им изиграла блестящ номер.

Роман знаеше, че е силна и умна. А имаше и неговото разпятие, за да я защитава. И все пак се тревожеше. Не можеше да се концентрира върху работата. Пакетът му от Китай беше пристигнал, но дори това не можеше да го разсее от растящото му чувство за безсилие и тревога.

— Има ли нещо друго, което мога да направя? — Ласло се беше върнал към дърпането на копчетата си.

— Искаш ли да ми асистираш в настоящия ми проект? — Роман събра купчина листове от бюрото си.

— За мен ще е чест, сър.

— Работя върху формула, която ще ни позволи да стоим будни през дневните часове — Роман подаде листата на Ласло.

Очите му се разшириха.

— Интригуващо — той заразглежда листите.

Роман се върна на бюрото си и отвори пакета.

— Това е корен от рядко растение, което расте в Южен Китай. Предполага се, че трябва да има забележителен енергизиращ ефект — той зарови из купчината стиропорни топчета и извади изсъхнал корен, поставен в обезопасена найлонова опаковка.

— Може ли да го видя? — Ласло се протегна за изсъхналото растение.

— Разбира се — преди една седмица, проектът го очароваше. Но сега Роман беше изгубил интерес. Защо да се мъчи да стои буден през деня, ако не можеше да сподели времето с Шана? Кръв господня, беше го докоснала по-силно, отколкото осъзнаваше. И сега, когато я нямаше, не можеше да направи нищо по въпроса.

Два часа по-късно Роман се завърна в градската си къща. Гостите му от Европа бяха скрити на сигурно място в стаите за гости на третия и четвъртия етаж. Неговият, така наречен, харем беше наказан за грубостта си по отношение на Шана. Те се криеха в стаите си на втория етаж.

Той влезе в кабинета си и се запъти към мокрия бар, за да си вземе нещо за похапване преди лягане. Докато бутилката се топлеше в микровълновата, той отиде до бюрото си. Спомени за Шана изпълниха ума му. Можеше да я види да си почива върху кървавочервения кадифен фотьойл. Виждаше и как се целуват на вратата.

Той спря с рязко движение. На бюрото му бяха сребърната верижка и разпятието.

— Шана, не — Роман се протегна за кръста, но той незабавно изгори плътта му. — Мамка му! — той го пусна и заразглежда изгорената кожа по върха на пръстите си. Точно от това се нуждаеше — болезнено напомняне, че Бог го беше изоставил. Проклятие. Щеше да се излекува през нощта, но какво щеше да стане с Шана? Без сребърния кръст, тя нямаше защита от руските вампири.

Това беше по негова вина. Трябваше да бъде по-честен. Сега, в гнева си, тя беше отхвърлила единственото нещо, от което се нуждаеше най-много за да оцелее.

Роман стисна очите си и силно се концентрира. Той беше свързан с нея психически едва предишната нощ. И това беше невероятно силна, двустранна връзка. Може би беше останало нещо от нея.

Той я потърси. Шана! Шана, къде си?

Кръв господня, чувстваше се толкова самотен и безпомощен.

Шана изстена в съня си, преследвана от странен сън. Беше на работа и Томи беше в стола за прегледи, като й казваше да замръзне. След което се превърна в Роман. Той протегна ръката си, с дланта нагоре. Зъбът от вълк почиваше в локва кръв.

Шана се преобърна. Не, без кръв.

В съня ѝ тя взе инструментите си и погледна устата на Роман. Хвърли поглед в зъболекарското огледало. Какво? Огледалото показваше празен стол, но Роман беше там. Внезапно той хвана ръката ѝ. Изтръгна зъболекарското огледало от хватката ѝ и го хвърли върху таблата.

— Ела с мен.

Внезапно се озоваха обратно в кабинета на Роман. Той я взе в ръцете си и прошепна:

— Довери ми се — Шана почувства как се разтапя.

Тогава той я целуна с целувки, които тя не искаше никога да не свършват, целувки, толкова горещи, че тя изрита одеялото от леглото. Той я поведе към спалнята си и отвори вратата. Леглото му с кралски размер го нямаше.

В средата на стаята имаше черен ковчег. Не. Шана се загледа в него с ужас.

Роман протегна ръка и я повика към себе си. Тя отстъпи към офиса му, но харемът беше там и ѝ се надсмиваше. Имаха нов член — мъртвата русокоса от телевизионния информационен бюлетин. От двете дупки на врата ѝ се процеждаше кръв.

Шана се изправи рязко в леглото, като се бореше за глътка въздух. О, Боже, дори в съня си тя беше напълно луда. Отпусна глава в ръцете си и потри слепоочията си.

Шана! Шана, къде си?

— Роман?

Тя се огледа наоколо в тъмната стая. Почти очакваше една от тъмните сенки да тръгне към нея. Часовникът върху масичката до леглото просветваше часа. Пет и половина сутринта. Тя включи лампата.

Нямаше никого. Тя пое дълбоко дъх. Точно така. Роман не можеше да ѝ помогне. Не можеше да му се вярва. Сълзи от безнадеждност заплашваха да потекат.

Мили Боже, никога не се беше чувствала толкова самотна и безпомощна.

---

[1] Каменни скулптури с гротескни изображения на животни, хора или фантастични същества — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Шана се кри в хотелската си стая през по-голяма част от следващия ден и чакаше да стане време за срещата с Боб в защитената къща. Мислите ѝ в края на краищата се връщаха към Роман. Как можеше да сбърка толкова много за него?

Той беше брилянтен учен и страхотно изглеждащ мъж. Беше я спасил, без да се безпокои за собствената си безопасност. Беше мил и щедър. И имаше нещо друго, което беше доловила в него. Дълбок извор на разкаяние и съжаление. Тя разбираше тази болка. Бог знаеше, че тя живееше с вина и угризение всеки ден от живота си. Карън беше жива, когато първоначално я беше открила, но от страх не беше направила нищо, за да ѝ помогне.

Вътрешните ѝ инстинкти ѝ казваха, че Роман страда от същия вид мъчение. Беше се почувствала свързана с него по някакъв дълбок, първичен начин, сякаш техните две души знаят как да се успокоят една друга много по-добре, отколкото някой някога би успял. Той ѝ даваше надежда за бъдещето ѝ, Бог да ѝ е на помощ, но тя се беше заклела, че на свой ред му дава надежда. С него се чувстваше на място.

И как можеше той да е проклет женкар с харем? Бяха ли самотата и страхът изкривили възприятията ѝ така, че да не можеше повече да преценява хората?

Беше ли някак проектирала собствените си чувства на вина и отчаяние върху него, което го караше да изглежда напълно различно от реалната му същност? Кой беше истинският Роман Драганести?

Беше толкова сигурна, че го е преценила добре. Мислеше, че е идеалният мъж. Смяташе, че е мъж, в когото може да се влюби. По бузата ѝ се търкулна сълза. Ако трябваше да е честна, тя вече беше започнала да се влюбва. Точно заради това я заболя толкова много, когато откри харема му.

След обяд тя посети компютърната зала на хотела и направи изследване. Не намери нищо за Роман, но откри сайта на „Роматех Индъстрис“, със снимки на съоръжението близо до „Уайт Плейнс“, Ню

Йорк. Изглеждаше прелестно, заобиколено от добре подрязани градини. Тя разпечата страницата и я прибра в дамската си чанта. Защо? Не искаше да го вижда отново. Той беше разгонено прасе. Нали? Тя въздъхна. Каквото ѝ да беше, я подлудяваше. А тя имаше по-важни неща, за които да се притеснява. Като това да остане жива.

В седем и четиридесет и пет вечерта тя беше готова за пътуването си към защитената къща. Дрехите, които Радинка беше купила, не бяха точно незабележими. С нейните яркорозови панталони и потник, и голяма карирана памучна риза в неоново оранжево и розово можеше да бъде забелязана от километри. Е, добре. Просто щеше да мисли за това, като за дегизировка. Никой нямаше да очаква да изглежда като ярко розова версия на Мерилин Монро.

Тя опакова принадлежностите си и взе асансьора до фойето. Почака няколко минути на стоянката за такси пред хотела. Слънцето беше залязло, но в града все още беше светло. Дотолкова, че Шана забеляза черен джип, паркиран на другия край на улицата. Тя спря да диша. Съвпадение, това беше всичко. Имаше стотици черни джипове в Ню Йорк Сити.

Следващото такси беше нейното. Качи се вътре и незабавно беше нападната от аромата на топла пастърма. Тя се наведе напред, за да даде адреса на шофьора и забеляза наполовина изядения му сандвич, оставен в парче измачкано фолио на предната седалка. Таксито тръгна рязко и я накара да падне назад.

— Ню Рошел? — попита шофьора, когато зави към булеварда, който водеше на север към Сентрал парк.

Шана погледна назад. Джипът се беше отделил от бордюра. О, страхотно. Нейното такси направи десен завой. Тя пое дълбоко дъх, изчака, после погледна назад. Джипът завиваше. Проклятие!

Шана се наклони към шофьора на таксито.

— Виждаш ли черния джип зад нас? Следи ни.

Той погледна в огледалото за обратно виждане.

— Не, не. Всичко е наред.

Тя не можеше да определи акцента му, но цветът на лицето му показваше, че е африканец или може би от Карибите. Погледна към идентификационната му карта.

— Оринго, сериозна съм. Направи завой тук и виж сам.

Той сви рамене.

— Щом искате — той направи ляв завой на Шесто авеню, след което ѝ отпрати усмивка. — Виждате ли? Няма черен джип.

Джипът зави по Шесто авеню.

Усмивката на Оринго угасна.

— В беда ли сте, мис?

— Мога да съм, ако ме хванат. Можеш ли да им избягаш?

— Имате предвид, като във филмите?

— Точно така.

— Ние във филм? — Оринго се огледа наоколо, сякаш очакваше да види поставени камери на тротоара.

— Не, но ще ти дам още петдесет, ако им избягаш — Шана мислено преброи парите си в брой. Проклятие, когато свършеше това пътуване, щеше да е останала почти без никакви пари.

— Дадено — Оринго натисна педала за газта и рязко пресече две платна, за да направи десен завой.

Шана падна на седалката. След това потърси предпазния колан. Това щеше да е едно дяволско пътуване.

— О, по дяволите! Все още е зад нас — Оринго направи още един десен завой. Сега вървяха на юг, в северната посока. — В какви неприятности сте се забъркала?

— Дълга история.

— Аха — Оринго мина през паркинг и изскочи на улицата, без да намали. — Знам откъде можеш да си вземеш добър Ролекс. Или чанта Прада. Наистина евтино. Изглеждат като истински.

— Оценявам това, но наистина нямам време да пазарувам точно сега — Шана потрепери, когато таксито мина на червено и замалко пропусна да бъде ударено от камион за доставки.

— Много лошо — Оринго ѝ се усмихна в огледалото за обратно виждане. — Изглеждаш като добър купувач.

— Благодаря — Шана погледна назад. Черният джип продължаваше да е зад тях, макар да беше спрял за момент заради червения светофар. Тя погледна часовника на таблото. Беше осем и петнадесет. Щеше да закъснее.

Ако пристигнеше изобщо.

Роман пристигна в „Роматех“ в осем и двадесет. Балът беше планиран да започне точно в девет. Той се разходи из балната зала. Множество балони покриваха тавана като колония от прилепи-албиноси и черни такива. Той изстена вътрешно. Защо гостите му харесваха тази отвратителна атмосфера? Той със сигурност не се чувстваше празнично настроен, когато всичко му напомняше за смърт.

Масите бяха покрити с черни покривки, върху които имаше бели кръстосани правоъгълни парчета. На края на всяка маса стояха черни вази, пълни с бели погребални линии. А центърът на всяка една от масите беше оставена празен засега. Мястото беше запазено за ледените скулптури.

Зад всеки три маси имаше черен ковчег. Без сатен вътре. Това бяха всъщност гигантски ледени скулптури. Настанени удобно сред ледените кубчета бяха бутилките с нови вкусове, които щеше да представи тази нощ — „Газирана кръв“ и „Кръв лайт“.

В единия край на стаята, пред прозорците, които гледаха към градината беше издигната малка сцена. Групата вече беше там, и настройваше оборудването си.

Двойните врати внезапно се отвориха. Няколко работници ги задържаха, докато други внасяха ледените скулптури. Около скулптурите жужеше суматоха. Всички бяха развълнувани.

Роман никога не се беше чувствал по-депресиран. Смокингът му беше неудобен. Пелерината — нелепа. И нямаше никаква информация за Шана. Беше изчезнала, като го остави изпълнен с притеснение, а измореното му, старо сърце смазано от загубата. Беше помолил Конър да наблюдава къщата на Петровски тази нощ. Шотландецът се беше съгласил, дори това да означаваше, че ще изпусне бала за откриването. Поне, доколкото Роман можеше да каже, руснаците също не бяха открили Шана.

Радинка закрачи към него, лицето ѝ беше пламнало.

— Не изглежда ли прекрасно? Това ще е най-доброто парти, което съм правила.

Той сви рамене.

— Предполагам — той забеляза предупредителен блясък в очите на Радинка. — Изглежда страхотно. Свършила си прекрасна работа.

Тя изсумтя.

— Знам кога се отнасят снизходително към мен. Връзката ти е изкривена — тя се протегна, за да нагласи папийонката му.

— Трудно е да я направя без огледало. Освен това не беше в дрескода на манастира.

Радинка спря.

— Значи е истина? Бил си монах?

— Не много добър. Наруших повечето от обетите си. Всички без един.

Тя издаде презрителен звук, докато приключваше с папийонката му.

— Все още си добър човек. Винаги ще ти бъда задължена.

— Не съжаляваш? — попита меко Роман.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не. Никога. Той щеше да умре, ако ти не беше...

Превърнал сина ѝ в демон? Роман се съмняваше, че тя иска да чуе тези тежки думи. Радинка отстъпи назад и премига, за да пропъди сълзите.

— Не ме карай да ставам толкова сантиментална. Имам прекалено много работа за вършене.

Роман кимна.

— Все още не сме я намерили.

— Шана? Не се притеснявай. Тя ще се върне. Трябва. Тя е в бъдещето ти — Радинка докосна челото си. — Видях го.

Роман въздъхна.

— Искам да го вярвам. Наистина искам, но изгубих вярата си преди много години.

— И се обърна към науката?

— Да. На нея може да се разчита. Дава отговори. И не ме изоставя като Бог. Или предава като Елайза. Или бяга като Шана.

Радинка тръсна глава, като го гледаше тъжно.

— За много стар мъж имаш доста да учиш — тя сви устни. — Осъзнаваш, нали, че за да имаш бъдеще с Шана, ще трябва да се отървеш от харема си.

— Шана си отиде. Така че е все едно.

Радинка присви очи.

— Защо ги държиш? Доколкото виждам, ги игнорираш.

— А ти трябва да игнорираш личния ми живот, помниш ли?

— Как бих могла, когато си толкова нещастен?

Роман пое дълбоко дъх. Една от ледените скулптури не беше поставена на място. Кръв господня, това беше най-отвратителният таласъм, когото някога беше виждал.

— Господарят на сборището трябва да има харем. Това е древна традиция. Харемът е символ на силата и влиянието му.

Радинка гледаше спокойно към него, без да се впечатлява.

— Това е нещо вампирско, ясно?

Тя кръстоса ръце.

— В такъв случай, се надявам синът ми никога да не стане господар на сборище.

— Те няма къде другаде да отидат. Израснали са във времена, когато не се е очаквало дамите да работят. Няма никакви умения.

— Бива ги да живеят на чужд гръб.

Роман повдигна вежда.

— Имат нужда от място, където да живеят, и кръв, която да пият. Аз имам нужда от показността на харема. Общо взето, сделката работи.

— Тогава това е само за показност? Не си правил секс с тях?

Роман пренесе тежестта си на другия крак. Той се протегна да отпусне връзката, която го задушаваше.

— Не я разбърквай! — Радинка го плесна по ръката. Изглежда го свирепи. — Нищо чудно, че Шана ти е толкова ядосана.

— Те не означават нищо за мен.

— Това ли ти е извинението? — изсумтя Радинка. — Мъже. Дори и вампири, всички сте еднакви — тя погледна настрана. — Като заговорихме за мъже вампири, те пристигнаха. И аз трябва да се връщам на работа — тя се запъти към една от масите.

— Радинка — тя погледна назад, когато той я извика. — Благодаря. Наистина си надминала себе си.

Тя се усмихна накриво.

— Не толкова зле като за смъртна?

— Най-добрата — надяваше се, че тя знае, че не се отнася към нея със снизхождение. Той изчака, докато мъжете пристигнаха. Жан-Люк, Грегори и Ласло бяха отпред. Последни вървяха Ангъс и неговите шотландци.

Ангъс МакКей беше огромен мъж, воин, който беше омекнал съвсем малко през вековете. Беше облечен в официална шотландска дреха — черно сако върху бяла риза с жабо и дантела около врата и ръкавите. Заради черно-белия бал шотландците бяха облечени в килтове с шотландско черно-бяло каре или карираното сиво на клана Дъглас. Техните торби бяха направени от кожата на ондатра^[1]. Ангъс кимна и шотландците се разотидоха. Те се разделиха, за да направят проверка на сигурността в сградата.

В опит да изглежда донякъде цивилизован, Ангъс беше вързал дългата до раменете си кестенява коса в опашка с черна кожена лента. От черните, дълги до коленете чорапи едва се подаваше кинжал с черна дръжка. Ангъс никога не отиваше някъде без оръжие. Всъщност, Роман смяташе, че старият му приятел вероятно беше скрил шотландски меч с две остриета в една от саксиите на входа.

Жан-Люк беше толкова голяма негова противоположност, че беше почти смешно да ги гледа един до друг. Жан-Люк Ешарп беше самата изтънченост по отношение на изобразителното изкуство. Беше повече от величествен господар на сборище в Западна Европа. Той беше световноизвестен моден дизайнер. Първоначално Жан-Люк се беше съсредоточил върху вечерни тоалети, след като той и последователите му бяха активни само през нощта. Но след като филмови звезди започнаха да носят неговите модели, бизнесът му започна да се развива бързо. Сега той беше на върха с линията си за ежедневни облекла „Шик Готик“.

Жан-Люк носеше черен смокинг, съчетан с черна пелерина със сива коприна по края. Носеше и черен бастун, от който не се нуждаеше. Той беше най-подвижният вампир, когото Роман някога бе срещал. Висок и слаб, можеше да се изкачи по стена на сграда, без да му мигне окото. Къдравата му черна коса беше разрошена, а искрящите му сини очи предизвикваха хората да възразят на вкуса му.

Жан-Люк може и да изглеждаше като конте, но Роман знаеше, че това е привидно. Французинът можеше да се превърне в смъртоносна заплаха за по-малко от секунда.

Роман кимна на приятелите си.

— Да отидем ли в офиса ми?

— Да — отговори Ангъс от името на групата. — Грегори ми каза, че тази нощ имаш нови напитки за нас.

— Да. Те са последните от фюжън кухнята — Роман придружи мъжете надолу по антрето към офиса си. — Газираната кръв е комбинация от кръв и шампанско. Ще бъде рекламирано като питие за избор за онези специални вампирски моменти.

— Впечатляващо, mon ami — Жан-Люк се усмихна. — Извънредно много ми липсва вкусът на шампанското.

— Ами, страхувам се, че все още на вкус е повече като кръв — продължи Роман. — Но шуми. И има алкохол. Определено можеш да се опияниш след няколко чаши.

— Мога да потвърдя — добави Грегори. — Бях опитно зайче и изпих доста. Страхотно е. Поне аз така мисля — той се ухили. — Не помня много от онази нощ.

Ласло се заигра с копчето на смокинга под наем.

— Извозихме ви до колата с офис стола.

Мъжете се подсмихнаха. Ласло се изчерви. Роман заподозря, че химикът беше нервен от това да бъде в компанията на трима важни господари на сборища. Но от друга страна Ласло винаги изглеждаше нервен.

— Получи ли уискито, което ти изпратих? — попита Ангъс.

— Да — Роман потупа стария си приятел по рамото. — Твоята смесена напитка от уиски и кръв е следваща в линията ни.

— О, добре — каза Ангъс.

— Опитах „Шококръв“ — Жан-Люк набръчка галския си нос. — Беше прекалено сладък за моя вкус, но дамите го харесаха.

— Те го харесват прекалено много — Роман отвори вратата на офиса си. — Точно заради това създадох второто питие, което ще представим тази вечер. „Кръв Лайт“.

— Диетична напитка? — Жан-Люк влезе в офиса.

— Да — Роман остана до вратата, докато всички мъже влязоха. — Получих прекалено много оплаквания от жените в моето сборище. Наддали на тегло и ме държаха отговорен за това.

— Хм — Ангъс седна пред бюрото на Роман. — И аз получих доста оплаквания от жените ми, но продължават да я искат.

— Обожават я — Грегори се настани на ъгъла на бюрото. — Продажбите се утроиха в последното четиримесечие.

— Да се надяваме, че „Кръв Лайт“ ще се погрижи за проблема с теглото. С ниско съдържание на холестерол е и има изключително

ниско ниво на кръвна захар — когато Роман видя, че Ласло се колебае до вратата, постави ръка на рамото на химика. — Ласло е най-талантливия ми химик. Миналата нощ той получи смъртна заплаха.

Ласло изучаваше одрасканите си, черни мокасини и въртеше копчето на смокинга си под наем.

Ангъс се завъртя в стола си и погледна Ласло с мрачно изражение.

— Кой би заплашил този мъж?

— Мислим, че е бил Иван Петровски — Роман затвори вратата, след което прекоси стаята до бюрото си.

— Оу — Ангъс се намръщи. — Руски господар на сборище тук в Америка. Според докладите на разузнаването ми той работи като платен наемен убиец. Но кой би платил, за да убие твоя мъничък химик?

— Бунтовниците ще искат да убият всеки, който е замесен в направата на синтетична кръв — каза Жан-Люк.

— Да, истина е — съгласи се Ангъс. — Тогава това ли е случаят? Роман седна зад бюрото си.

— Не сме ги чували от последния октомври, когато оставиха малкия си подарък за Хелоуин на предната ми врата.

— Имаш предвид експлозивите? — обърна се Жан-Люк към шотландеца. — Ти си експертът. Кой мислиш, че е лидерът на тези Истинските?

— Свели сме ги до трима заподозрени — Ангъс отпусна дантелената яка около врата си. — Мислех, че ще обсъждаме това по време на конференцията. Трябва да се направи нещо относно тях.

— Съгласен съм — Жан-Люк потропа с бастуна си по пода, сякаш за да наблегне на това колко е чувствителен на тази тема. А той имаше причина да изпитва такива силни чувства. Бунтовниците се бяха опитали да убият и него.

Роман притисна ръцете си върху бюрото.

— Ако Иван Петровски не присъства в списъка ти със заподозрени, тогава трябва да го добавиш.

— Той вече е най-отгоре му — каза Ангъс. — Защо заплашва твоя химик? Ти си по-подходяща мишена.

— Сигурен съм, че ще стигне до мен, скоро след като осъзнае, че аз съм виновен за последната ситуация.

Ангъс присви очи.

— Обясни какво имаш предвид.

Роман намести тялото си в стола.

— Дълга история.

— Както обикновено — Жан-Люк му отправи знаеща усмивка.

— И винаги има намесена жена, *p'est-ce pas!*

— В този случай да — Роман пое дълбоко дъх. — Името ѝ е Шана Уилън. Тя е последната мишена на Иван Петровски. Руската мафия я иска мъртва, а Иван работи за тях.

— Ти си се погрижил за нея, нали? — попита Ангъс.

— Разбира се — Жан-Люк сви рамене. — Ако е член на сборището му, негов дълг е да я защити.

— Ласло ѝ помогна да избяга — обясни Грегори. — Заради това Петровски иска да го убие.

Ласло простена и се наведе, за да вдигне копчето от пода.

— Така че трябва да защитиш дамата и химика — Ангъс почукваше с пръсти по дръжките на стола. — Това е сложна ситуация със сигурност, но такава, с която можеш да се справиш. Нашата най-свята отговорност като господари на сборище е да защитим нашите последователи.

Роман преглътна тежко. Мамка му, нещата щяха да излязат наяве и да стане пълна каша.

— Тя не е член на моето сборище.

Ангъс и Жан-Люк се вторачиха в него за цели пет секунди.

— Тя е смъртна.

Жан-Люк премигна. Кокалчетата на Ангъс станаха бели, когато сграбчи дръжките на стола си. Те размениха внимателни погледи.

Най-накрая Ангъс прочисти гърло.

— Забъркал си се в убийството на смъртен?

— Да. Дадох ѝ убежище. Почувствах, че така е справедливо, след като тя беше преследвана от един от нашия вид.

Жан-Люк постави и двете си ръце върху златната дръжка на бастуна си и се наведе напред.

— Не е типично за теб да се забъркваш в света на смъртните. Особено след като може да се превърне в опасност за сборището ти.

— Аз... имах нужда от услугите ѝ в онзи момент.

Жан-Люк сви рамене.

— Всички ние имаме нужди от време на време. Но имаме една приказка на френски — в тъмното всички котки са сиви. Защо си рискувал толкова много за тази смъртна?

— Трудно е да се обясни. Тя... тя е специална.

Ангъс удари с юмрук по стола си.

— Няма нищо по-важно от това, да опазим нашето съществуване в тайна от смъртните. Надявам се, че не си се доверил на момичето.

— Доколкото можах, я държах в неведение — Роман въздъхна.

— За нещастие моят... харем не можаха да си държат устите затворени.

Гримасата на Ангъс беше заплашителна.

— Колко много знае тя?

— Името ми, бизнеса ми. Къде живея и това, че държа група жени. Няма идея, че сме вампири. Поне засега — Роман знаеше, че е достатъчно умна, за да открие истината.

Ангъс изсумтя.

— Надявам се, че момата си е струвала. Ако Петровски разбере, че я криеш...

— Той знае — уведоми ги Грегори.

— По дяволите — прошепна Жан-Люк.

Ангъс направи гримаса.

— Той поканен ли е на бала?

— Да — Роман сложи ръце върху бюрото и се наведе напред. — Поканите бяха разпратени, преди този проблем да изникне. Петровски бива поканен всяка година, като жест на добра воля, но не е присъствал от осемнадесет години.

— От въвеждането на синтетичната кръв — добави Жан-Люк. — Спомням си реакцията му. Беше бесен. Отказа да опита стоката и изскочи от сградата, като крещеше проклетия и заплахи към всички, които бяха предали неговата остаряла идеология.

Докато Жан-Люк говореше, Ангъс разкопча сакото си и издърпа револвер от раменния кобур. Провери го, за да е сигурен, че е напълно зареден.

— Готов съм за копелето. Сребърни куршуми.

Роман потрепери.

— Опитай се да не застреляш някой от моето сборище, Ангъс.

Шотландецът повдигна вежда.

— Обзалагам се, че ще дойде. В края на краищата, той знае, че момичето е при теб. Тя тук, в „Роматех“ ли е?

— Не е при мен вече. Избяга.

— Какво? — Ангъс скочи на краката си. — Да не би да казваш, че е избягала, докато моите шотландци са били на служба?

Роман се спогледа с Грегори.

— Ами, да. Така беше.

Жан-Люк се подсмихна.

— Тя е специална, n'est-ce pas?

С измърморено проклятие, Ангъс скри оръжието си в кобура. И закрачи из стаята.

— Не мога да повярвам. Мъничка смъртна мома да надхитри шотландците ми? Кой беше на смяна тогава? Ще го одера живо копелето.

— Конър беше на смяна — отговори Роман. — Но тя е била достатъчно умна, за да го избегне. Избрала е охранител, който не я познава. Използвала е дегизировка и се е престорила, че е дошла със Симон. Очевидно френският ѝ акцент е бил доста убедителен.

— Започвам да я харесвам все повече — каза Жан-Люк.

Ангъс изръмжа и продължи да крачи. Мобилният телефон на Грегори иззвъня.

— Ще се обадя отвън — той излезе от стаята.

— Като заговорихме за Симон... — Роман се намръщи на Жан-Люк. — Защо си ѝ позволил да дойде по-рано? Тя не е нищо повече от проблем.

Французинът сви рамене.

— Това е отговорът ти, mon ami. Тя е неприятност. Имах нужда от почивка.

— Тя разруши нощен клуб през първата нощ, в която беше тук. Миналата вечер заплаши да убие няколко от моите... жени.

— Но, разбира се. La jalousie.^[2] Кара жените да полудяват — Жан-Люк постави бастуна в скута си. — За щастие, Симон не е в моя харем. Достатъчно е да бъде неин работодател. Ако ѝ бях господар, щеше да ме докара до отчаяние. Имам достатъчно проблеми с харема си и сега.

Ангъс все още крачеше насам-натам, като гледаше намръщено пода.

— Аз се замислям да се отърва от моя — измърмори той. Бавно той осъзна, че останалите мъже го зяпат. Той спря и изпъна широките си рамене. — Не че не им се наслаждавам. По дяволите, прекарвам си добре с тях през цялото време. Девойчетата не могат да си държат ръцете далеч от мен.

— Ах. Moi aussi — Жан-Люк кимна и погледна към Роман.

— Аз също — Роман повтори думите му на английски. Той се зачуди дали и другите мъже също лъжеха.

Ангъс се почеса по брадичката.

— Трудно е да направиш толкова много момичета щастливи. Те си мислят, че трябва да ги забавлявам всяка нощ. Не разбират, че имам бизнес за управление.

— Oui, точно така — измърмори Жан-Люк. — Понякога се чудя дали не съм егоист, да пазя толкова красиви жени само за себе си. Има много самотни мъжки вампири в света.

Кръв господня. Роман не можеше да повярва. Останалите господари на хареми бяха също толкова уморени от поддържането на харем, колкото и той. Може би Радинка беше права и беше време да изоставят старата традиция. Все пак той беше убедил по-голяма част от вампирския свят да се откаже от хапане заради бутилката.

Грегори се промуши обратно вътре, като прибираще телефона в джоба си.

— Беше Конър. Петровски и няколко от последователите му са на ход. Тръгнаха са към Ню Рошел. Конър ги следва.

— Някаква следа от Шана? — попита Роман.

— Не, но те са облечени в официални дрехи. Черно и бяло — Грегори отпрати притеснен поглед към Ласло.

Кръв господня, помисли си Роман. Идваха на бала.

— Какво да направя? — попита Ласло с разширени от страх очи. — Не мога да остана тук?

— Не се измъчвай, момче — Ангъс тръгна към Ласло и го сграбчи за рамото. — Няма да му позволя да те нарани. Мъжете ми ще са в пълна готовност.

Роман наблюдаваше как Ангъс издърпа пистолета си. Жан-Люк завъртя дръжката на бастуна си и издърпа дълъг, остър кинжал. Проклятие. Това бал ли щеше да бъде или кървава баня?

Внезапно вратата се отвори и Ангъс насочи оръжието си към мъжа, който влизаше. Иън премигна.

— Негодник. Не е точно посрещането, което очаквах.

Ангъс се засмя и пъкна револвера обратно в раменния кобур.

— Иън, стари приятелю. Как си?

— Много добре — Иън размени плесница по рамото с шефа си.
— Току-що се върнах от Вашингтон.

— Добре, връщаш се точно навреме. Иван Петровски е на път. Може да имаме много проблеми.

Иън направи гримаса.

— Имаме много по-голям проблем от това — той погледна към Роман. — Добре е, че отидох до Лангли. Поне сега имаме предварително предупреждение.

— Какво говориш, човече? — попита Ангъс.

— Направих малко разследване на бащата на д-р Уилън — обясни Иън.

Роман стана.

— От ЦРУ ли е?

— Да — Иън кимна. — За последно е бил настанен в Русия, но преди три месеца е извикан обратно във Вашингтон, за да оглави нова програма. Документите са със здрава защита, но успях да разгадая повечето от тях.

— Продължавай — подтикна го Роман.

— Той оглавява операция, наречена „Колове“.

Ангъс сви рамене.

— Тези операции винаги имат закодирани имена.

— Тук обаче не е така — Иън се намръщи. — Има лого, което върви с името. Дървен кол, който промушва прилеп.

— Маmicата му — прошепна Ангъс.

— Да. Те съставят списък с мишени за премахване. Петровски и няколко от приятелчетата му са там — Иън погледна Роман тъжно. — Ти също си в списъка.

Роман затаи дъх.

— Да не би да казваш, че всички в този списък са вампири?

— Да — Иън направи гримаса. — Сигурен съм, че знаеш какво означава това.

Роман седна тежко в стола си. Кръв господня, това беше ужасно.
От гърлото му се изтръгна само шепот:
— Те знаят за нас.

---

[1] ондатра — гризач от семейство Хомякови, с изключително ценна кожа. — Б.пр. ↑

[2] Ревност (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Иван Петровски погледна адреса, който му бе дала Катя.

— Тук е, Влад. Отбий.

Владимир намери място за паркиране, недалеч от защитената къща в Ню Рошел. От двете страни на слабо осветената улица бяха наредени високи, тесни къщи с дървени фасади. Покрити веранди гледаха към малките дворове отпред. Повечето от къщите блестяха на светлината от прозорците си, но защитената къща беше тъмна.

Нямаше женски вампир, който Иван да уважава повече от Катя, и отново тя бе доказала, че струва теглото си в злато. Дългогодишен член на неговото руско сборище, Катя бе също толкова порочна, колкото и той. Тя беше тази, която откри и съблазни съдебния служител, който отговаряше за Шана Уилън. С него под свой контрол, Катя лесно бе устроила този капан.

Иван инструктира Влад да остане в колата, а след това се придвижи към защитената къща с вампирска скорост. Той спря на задната врата и изчака Алек и Галина, едно от момичетата в харема му, да го настигнат. Те се промъкнаха в къщата. Изключителното им зрение им позволяваше да виждат в тъмното. Те минаха през кухнята и тръгнаха надолу по тесен коридор. В едната стая Иван намери Катя и съдебния служител на дивана. Тя бе възседнала скута на мъжа, а полата ѝ се беше вдигнала до ханша.

— Забавляваш ли се? — попита Иван.

Катя сви рамене.

— Скучно ми беше. Трябваше да правя нещо.

— Може ли и аз? — Галина седна до служителя. Очите му бяха неподвижни. От раните на врата му течеше кръв.

Иван махна с ръка пред лицето на служителя на реда. Нямаше реакция. Той бе изкушен да забие бележка на челото на човека: „Стая под наем.“

— И така, къде е момичето Уилън?

Катя се плъзна от скута на служителя върху краката си. Подгъвът на прилепналата ѝ черна пола падна надолу, докосвайки върха на черните ѝ сандали.

— Харесва ли ти? — тя застана в поза, целяща да подчертае цепката, която минаваше от едната страна на полата и стигаше до фльонгата на бедрото ѝ. С тази пола бе очевидно, че бикините на Катя липсват. Нейната бяла блуза без ръкави падаше на гънки до кръста ѝ и излагаше голяма част от гърдите ѝ на показ.

— Харесва ми. И то много. Но къде е Уилън?

Иван погледна към часовника си. Бе осем и четиридесет. Трябваше да тръгнат след десет минути. Щеше да отнеме само няколко минути да убие Шана Уилън, но той искаше първо да си поиграе с нея.

Катя хвърли съчувствен поглед към лейтенанта на Иван.

— Бедният Алек. Винаги виждаш шефа си с жените му, но никога не ги опитваш — тя пъкна ръка под полата си и очерта контура на голия си задник.

Алек се обърна със стиснати юмруци.

— Достатъчно, Катя.

Защо тя се опитваше да предизвика проблеми между него и Алек? Беше трудно да се намери добра подкрепа тези дни — от силни мъжки вампири, които биха следвали заповедите му, без да се забъркват с харема му. С течение на годините Иван бе екзекутирал твърде много вампири, задето се бяха забърквали с жените му. Не можеше да си позволи да губи повече.

Той направи знак на зомбирания следовател.

— Предполагам, че и Уилън е в подобно състояние? Къде е тя? Горе ли?

Катя отстъпи назад с предпазлив поглед.

— Тя все още не е пристигнала.

— Какво? — Иван тръгна към нея.

Катя трепна. Явно очакваше той да я удари.

Иван стисна ръката си. В тила му нарастваше напрежение и налягането се повишаваше, докато стана непоносимо. Когато изпука прешлените си, се чу ясен звук. Катя пребледня. Може би се боеше, че ще направи същото с нейното хубаво вратле.

Тя наведе главата си.

— Аз съм съкрушена, че трябва да ви разочаровам, господарю мой — тя се върна към старата форма на обръщение.

— Ти ми каза, че момичето Уилън ще бъде тук в осем и тридесет. Какво стана с нея?

— Не знам. Боб ѝ каза да дойде тук и тя се съгласи.

Иван стисна зъби.

— И все пак я няма.

— Не, господарю мой.

— Опитала ли е да се свърже с него?

— Не.

— Бях планирал да се нахраня с нея преди проклетия бал.

Иван започна да се разхожда из стаята. Планът му беше брилянтен. Не само щеше да направи четвърт милион долара, но и щеше да има удоволствието да гледа как Роман Драганести страда. Първо щеше да изсмуче момичето Уилън, след това щеше да отиде на бала у Драганести и да хвърли тялото в краката му.

Докато Роман и немощните му приятели изпадаха в паника, Алек и Владимир щяха да се промъкнат, за да изпълнят големия финал на вечерта. Беше свършен. Трябваше да бъде свършен. Къде, по дяволите, бе това момиче? Той мразеше, когато храната му закъсняваше.

— Тъпа кучка! — Иван изпъна врата си настрани.

Катя се сви.

— Тя може да дойде. Може би закъснява.

— Не мога да чакам цяла нощ да се появи. Трябва да отидем на този смрадлив бал. Това е единственият ни шанс да влезем в „Роматех“ без тези шотландци да ни спрат — Иван отиде до стената и я удари с юмрук. — Сега ще трябва да отида на този проклет бал гладен. И там няма да има нищо, което става за ядене.

— Аз също съм гладна — Галина издаде напред долната си устна. Като бивша проститутка от Украйна, сексапилната червенокоска знаеше как да се цупи и моли.

— На Боб му остана доста кръв — предложи Катя. — Аз хапнах съвсем малко.

— Ммм. Вкусно — Галина го възседна и облиза устни.

Иван погледна към часовника си.

— Имаме пет минути — той наблюдаваше как Галина заби зъбите си в шията на следователя. — Остави малко и за мен.
Мъжът бе надживял полезността си.

Грегори погледна часовника си.

— Почти девет часа е. По-добре да отидем в балната зала.

Роман стана от стола зад бюрото си. Той се ужасяваше от този бал. Как можеше да се забавлява, докато Шана бе в опасност? Само мисълта да пие газирана кръв караше стомахът му да се свива. И сега тези последни новини... бащата на Шана беше ръководител на група, която искаше да го убие.

Кръв господня. Беше ли историята обречена да се повтори? Това твърде много приличаше на провала, който бе преживял в Лондон през 1862 г. Той беше срещнал красива, млада дама на име Елайза. Когато баща ѝ бе разкрил тайната му, бе поискал от Роман да напусне страната. Той се бе съгласил, но се бе надявал, че Елайза ще разбере дилемата му и ще избяга с него в Америка. Така че той ѝ бе доверил тайната си. На следващата вечер се бе събудил в отворения си ковчег с положен дървен кол върху гърдите му.

Той бе отишъл, за да се изправи срещу бащата, но бе открил, че Елайза е оставила кола. Баща ѝ я бе спрял да го убие от страх, че други демонични същества ще потърсят отмъщение от семейството му. Отвратен от цялата тази работа, Роман бе изтрил спомените им за него. Жалко, че не можеше да изтрие и своите. Той бе започнал нов живот в Америка, но тъжната история го преследваше. Беше се заклел никога да не рискува отново и да се забърква със смъртна жена. И все пак Шана беше влязла в живота му и бе запълнила тъмните кътчета на сърцето му с надежда.

Как ли ще реагира, ако научи истината? Дали и тя ще се опита да го убие, докато спи? Или може би просто ще изчака баща си, да свърши тази работа?

Как ЦРУ са научили истината за вампирите? Някой глупак трябва да е направил вампирски трик пред смъртните, без да изтрие паметта им след това. Каквото и да се е случило, това представляваше сериозен проблем. Той, Ангъс и Жан-Люк щяха да прекарат по-

голямата част от конференцията в обсъждане на решения и начини как да се справят с този проблем.

Роман тръгна към балната зала, придружен от мъжете, които бяха в кабинета му.

— Иън, колко информация можеш да намериш за операция „Колове“? Колко агенти са в екипа?

— Петима, заедно с бащата на Шана.

— Само пет? — попита Ангъс. — Не е толкова лошо. Имате ли имената им? Може би можем да стигнем до тях.

Роман трепна. Да убие бащата на Шана? Да, това със сигурност щеше да увеличи шансовете му за щастлива любовна история.

— Това няма никакъв смисъл — Жан-Люк потупа бастуна на пода, докато вървеше. — Никой смъртен не може да ни напада, докато сме будни. Можем веднага да поемем контрола над техните умове.

Роман спря по средата на крачката. Какво беше това? Шана се бе показала забележително устойчива към контрола над ума. И способността ѝ да чете мислите му, докато са свързани, беше обезпокоителна. Бе много възможно тя да има медиумни способности. Наследени медиумни способности. Кръв господня. Екип от убийци на вампири, подкрепени от правителството, които биха могли да се противопоставят на контрола над ума... Това беше смущаващо.

— Сигурно планират да ни убият през деня — каза Ангъс. — Ще трябва да тренирам повече дневна охрана.

— Господин Драганести работи по формула, която ще ни даде възможност да стоим будни през деня — Ласло погледна нервно към Роман. — Може би не трябваше да го споменавам.

— Вярно ли е? — Ангъс сграбчи рамото на Роман. — Можеш ли да го направиш, друже?

— Така мисля — отвърна Роман. — Все още не е тествана.

— Аз ще ти бъда опитно зайче — предложи Грегори с широка усмивка.

Роман разтърси глава.

— Не мога да позволя да ти се случи нещо. Имам нужда от мъже като теб да управляват бизнеса, така че да мога да работя в лабораторията.

Жан-Люк отвори двойните врати на залата, след това с пъшкане се върна обратно в коридора.

— Merde. Това е онази ужасна жена от ДВК. Мисля, че ни видя.

— Репортер ли е? — попита Роман.

— Не точно — Жан-Люк потръпна. — Това е Корки Кърант. Тя води предаването за знаменитости, наречено „На живо с неживи“.

Ангъс се намръщи нетърпеливо.

— Защо е тук?

— Вие, момчета, сте знаменитости — Грегори им хвърли недоверчив поглед. — Не знаете ли?

— Да — Ласло наведе главата си. — Всички вие сте известни.

Роман се намръщи. Неговите изобретения може да са променили света на вампирите, но той все още прекарваше дълги часове, работейки всяка вечер в лабораторията си. В действителност силно желаше да бъде в лабораторията си точно в момента.

— Не й позволявайте да ви заблуди с усмивката си — предупреди, Ангъс. — Според моите разследвания тя веднъж е избягала от стаята за мъчения в Тауър на Хенри VIII. Тогава се казваше Катрин Кърант. Казват, че тя е лично отговорна за изтръгването на признанието за кръвосмешение от брата на Ан Болейн.

Жан-Люк отхвърли тези сведения по обичайния за него начин.

— И сега тя работи за медиите. Но, разбира се.

— Момчетата и аз я наричаме Порки Имплант — Иън бе посрещнат от въпросителни погледи. — Знаете, Корки Кърант — Порки Имплант. Това е шега.

— Харесва ми — Грегори вдигна ръце, сякаш държи два пъпеша. — Тя има гигантски цици. Трябва да са фалшиви.

— Да — присъедини се Иън. — Огромни са.

— Добре — Роман стисна зъби. — Благодаря на всички за споделянето. Но остава фактът, че независимо от съмнителната биография на жената или дори още по-съмнителната й... биология, ние не можем да останем и да се крием в този коридор цялата вечер.

— Да — Ангъс изправи рамене. — Трябва да се изправим срещу дракона.

Иън пое дълбоко дъх.

— Ние трябва да сме дракона.

Двойните врати се отвориха.

Мъжете се отдръпнаха назад, без да изпуснат дори едно кълбо дим.

— Ето ви и вас! — обяви жената дракон, а тъмните ѝ очи блестяха победоносно. — Не можете да ми избягате сега.

Корки Кърант даде знак на екипа си да заемат своите позиции. Двама мъже задържаха вратите отворени. Едър оператор управляваше дигитална камера, докато жена от екипа правеше довършителни щрихи на екипа на Корки в последната минута. Всеки от екипа носеше черни дънки и тениски, на които с бели букви пише ДВК. Гостите, облечени официално в черно и бяло, се събраха на тълпа зад репортерката, като ефективно блокираха пътя им за бягство.

В капан сме. Единственият път за отстъпление, който Роман можеше да види, бе да се върне в кабинета си, но без съмнение ненаситната репортерка просто щеше да го последва там.

— Дори не си помисляйте да бягате — тя присви тъмните си очи към мъжете. — Ще говорите.

Това вероятно е била любимата ѝ реплика като господарка на стаята за изтезания. Роман и Ангъс се спогледаха.

— Достатъчно! — репортерката отпрати гримьорката. Тя докосна миниатюрната слушалка в дясното си ухо и наклони глава, за да чуе нечий глас. — В ефир сме след тридесет секунди.

— Всички по местата — тя застана пред оператора, а черната ѝ рокля разкриваше голяма част от огромния ѝ бюст.

Определено импланти. Тя трябва да е ходила при д-р Уберлинген в Цюрих. Той бе единственият съществуващ пластичен хирург-вампири и срещу голям хонорар можеше да помогне на всеки себеподобен да прекара вечността, като изглежда млад и красив. Имплантите на репортерката вероятно ѝ бяха помогнали да се сдобие с престижната работа в ДВК. Дигиталния Вампирски Канал все още бе сравнително нова телевизия и всяка седмица биваше заливана със стотици обнадеждени вампири, всеки, от които мечтаеше да бъде следващата голяма звезда.

Заснемането на вампири на филм бе невъзможно до появата на дигиталните камери. Сега дигиталните технологии бяха отворили цял нов свят на възможности и проблеми. В действителност Роман не би се изненадал, ако това бе начинът, по който ЦРУ бяха научили за съществуването им. Може би бяха открили тайната честота на ДВК, използвана за излъчването.

Телефонът на Грегори звънна. Той вдигна и отстъпи.

— Ей, Конър — заговори той тихо. — Какво става?

Роман се фокусира върху едностранния разговор.

— Къща в Ню Рошел? — попита Грегори. — Какво се е случило?

Операторът даде знак на репортерката и тя незабавно се оживи с 24-каратова усмивка.

— Аз съм Корки Кърант с репортаж за „На живо с неживи“. Имаме специално угощение за вас тази вечер. Ние сме на живо от най-големия вампирски купон на годината! Сигурна съм, че искате да срещнете знаменитостите на вечерта.

Тя посочи Ангъс МакКей и разказа някои факти за него, а след това направи същото и за Жан-Люк Ешарп. Роман се обърна, за да улови откъси от телефонния разговор на Грегори.

— Сигурен ли си? — прошепна той. — Смърт?

Роман преглътна. Дали говореха за Шана? Умът му визуализира картина на безжизненото ѝ тяло. Не! Не неговата Шана.

— Роман Драганести! — репортерката застана пред него. — Имам хиляди зрители, които ще се радват да се запознаят с вас.

— Моментът не е подходящ, госпожице Имплант — Роман усети как Жан-Люк го сръга в гърба с бастуна си. — Тъъ, Порки. Не, искам да кажа... — мамка му, как, по дяволите, ѝ беше името?

Очите на репортерката светнаха като драконски огън. Усмивката ѝ премина в ръмжене.

— Мадмоазел Кърант — прекъсна го Жан-Люк. — Ще ми доставите ли удоволствието на първия танц?

— Но, да, разбира се — Корки изпрати порочна усмивка към камерата, докато увиваше ръката си около тази на Жан-Люк. — Това е мечтата на всяка жена — да танцува с великия господар на Западноевропейското сборище. Та той е истинска кралска особа! — тя се движеше из балната зала с Жан-Люк.

Роман отиде при Грегори.

— Какво се е случило? Кажи ми.

Ангъс се присъедини към тях, следван от Иън и Ласло. Грегори пъхна телефона в джоба си.

— Конър е проследил Иван Петровски до някаква къща в Ню Рошел. Иван и приятелите му влезли вътре. Конър помислил, че може да държат Шана там, така че обиколил отзад, повдигнал прозорец на втория етаж и се телепортирал вътре.

Нервите на Роман бяха опънати.

— Тя била ли е там?

— Не — отговори Грегори. — Всички стаи на горния етаж са били празни.

Роман изпусна въздишка на облекчение.

— Но са имали смъртен пленник на първия етаж — продължи Грегори. — Конър ги подслушал. Иван бил бесен, че Шана не се е появила. Тогава убили смъртния. Конър е силно разстроен, защото могъл само да слуша. Знаел, че не може да победи четирима вампири сам.

— Мръсник — промърмори Ангъс.

— Конър чул да получават обаждане, а след това всички се втурнали към входната врата. Отишъл на долния етаж и намерил жертвата им. Районен следовател.

— Божия кръв — намръщи се Роман. — Вероятно той е поддържал връзка с Шана.

— По дяволите — промърмори Ангъс. — Нищо чудно, че ЦРУ ни иска мъртви. Вампири като Петровски ни създават лошо име.

— Аз не искам да нараня никого — Ласло въртеше едно от копчетата на смокинга си. — Не можем ли да убедим ЦРУ, че някои от нас са миролюбиви?

— Ще трябва да опитаме — Ангъс скръсти ръце пред широкия си гръден кош. — И ако не поискат да повярват, че сме миролюбиви, тогава ще трябва да убием копелетата.

— Аха — кимна Иън.

Роман се намръщи. Някак си шотландската им логика му убягваше.

— Е, къде е Конър сега?

— Пътува насам — отговори Грегори. — Така, относно Петровски. Конър го е чул да говори за нещо, което планира да направи тук.

— Опа, трябва да се приготвим — Ангъс закри към балната зала.

Роман чакаше до вратата. Групата свиреше валс. Вампирски двойки се въртяха наоколо из балната зала. Жан-Люк и репортерката танцуваха, а господарят на Френското сборище стрелкаше Роман със

сърдити погледи. Ангъс даваше инструкции на един полк от шотландци в ъгъла на залата.

Иван Петровски бе на път да предизвика проблеми. Поне знаеха за това от известно време. Това, което караше Роман да се поболее от тревога, бе неизвестното. Къде, по дяволите, беше Шана?

Часовникът на таблото на таксито показваше осем и петдесет. Шана закъсняваше, но поне не я следяха вече. Благодарение на шофьорските умения на таксиметровия шофьор Оринго бяха отклонили черния джип от преследването.

— Това е улицата — Шана погледна листа хартия, на който бе написала адреса: — 5267. Виждате ли го?

Улицата беше слабо осветена и това правеше четенето на номерата на къщите трудно. Те подминаха една, която беше изцяло тъмна.

Оринго намали.

— Мисля, че е тази.

— Тъмната? Защо Боб би чакал в тъмното? — ледени тръпки на съмнение гъделичкаха врата на Шана. Боб звучеше странно по телефона.

Оринго отби и паркира.

— Дотук сме. Петдесет долара допълнително, нали?

— Да — Шана извади портфейла от чантата си. Тя погледна отново към тъмната къща. — Изглежда ли ти безопасно?

— Изглежда ми празна — Оринго отхапа от сандвича си с пастърма, след това се извъртя на седалката, за да я погледне. — Искате ли да отидете някъде другаде?

Тя преглътна тежко.

— Не знам къде другаде да отида — тя огледа района. Имаше няколко паркирани коли по улицата. Дали това беше черен седан? Гъделичкането по врата ѝ се спусна надолу по гръбнака. — Можеш ли да минеш покрай тази черна кола?

— Добре — Оринго продължи нагоре по улицата и бавно подмина седана.

Шана надзърна от задната седалка. Зад волана на седана седеше мъж. „О, Боже!“ Той бе същият човек, който псуваше на руски език

пред къщата на Роман.

Той се взря в нея, а очите му се присвиха.

Шана му обърна гръб.

— Карай! Бързо!

Оринго настъпи педала на газта. Гумите засвириха. Шана погледна назад. Руснакът крещеше по мобилния телефон. Оринго стигна края на улицата и сви вляво, отрязвайки гледката ѝ.

По дяволите, руснаците бяха намерили безопасната къща. Къде, по дяволите, можеше да отиде сега?

— Ахх — тя се отпусна в седалката и покри лицето си.

— Добре ли сте, госпожице?

— Аз... аз трябва да помисля — приятел, тя се нуждаеше от приятел. Някой, който можеше да я скрие и да ѝ вземе малко пари. Мисли! Тя потупа челото с дланта си. Не можеше да отиде далеч. Нямаше почти никакви парични средства. Приятел, някъде наблизо.

— Радинка! — Шана се изправи.

— Какво? — Оринго ѝ хвърли притеснен поглед в огледалото за обратно виждане.

— Можеш ли да ме закараш в „Роматех Индъстрис“? — тя ровеше из чантата си и извади листа, който бе цитирала по-рано. — Ето адреса. Точно след „Уайт Пойнс“ — тя се наведе напред, за да го покаже на Оринго.

— Добре. Няма проблем, госпожице.

Шана се облегна в седалката си. Радинка щеше да ѝ помогне. Тя беше мила и съчувствена. И беше казала, че работи вечер в „Роматех“. Щеше да има и охрана в сградата. И много хора, работещи там. Включително Роман Драганести.

Шана потръпна. Нямаше начин да поиска помощ от този женкар. Щеше да обясни на Радинка, че няма желание да вижда Роман отново. Тя се нуждаеше само от сигурно място, за да се скрие, докато успее да се свърже с офиса на районния следовател сутринта.

Горкият Боб. Надяваше се той е добре. Споменът за руснака в черния седан, караше кожата ѝ да настръхва. Тя надникна през задния прозорец.

— Следват ли ни?

— Не мисля — каза Оринго. — Имахме добро предимство.

— Господи, надявам се да е така.

— Това ми напомня за лов в саваната. Обичам лова. Това е моето име, нали знаете? Оринго означава „който обича да ловува.“

Шана обви ръце около себе си.

— Как се чувстваш от страната на плячката?

Той се засмя и внезапно направи десен завой.

— Не се тревожете. Ако черният автомобил се появи, ще им се измъкна.

Скоро пристигнаха пред „Роматех“. От предната порта на главния вход до сградата се извиваше дълга алея. След това завиваше обратно през грижливо поддържаната градина към предната порта. Алеята за автомобили бе напълно задръстена с черни лимузини.

— Да се наредя ли? — попита Оринго.

Шана погледна тревожно опашката от автомобили. Какво, по дяволите, ставаше? Да заседнат в трафик без път за бягство, не изглеждаше много добра идея.

— Не, ще сляза тук.

Оринго отби отстрани на пътя.

— Сигурно нещо голямо се случва вътре.

— Предполагам, че е така — е, колкото повече, толкова по-весело. Множеството хора може да бяха най-добрата сигурност в момента. Руснаците не биха искали цял куп свидетели.

— Ето — тя подаде парите на Оринго.

— Благодаря, госпожице.

— Искан ми се да ви дам повече. Толкова съм ви благодарна за помощта, но нямам повече пари.

Оринго се усмихна, а белите му зъби, проблеснаха в тъмното.

— Няма проблем. Не съм се забавлявал толкова много, откакто дойдох в Америка.

— Пазете се — Шана взе дамската и голямата пазарска чанта, а след това се втурна към главния вход на „Роматех“.

— Стой! — охраната излезе от кабинката. Шотландец.

Шана замръзна, докато си спомняше отворените ковчези, запечатани в ума ѝ. Не мисли за това. Просто намери Радинка.

Килтът на шотландеца бе в тъмносиво и бяло каре. Той я изгледа подозрително.

— Не сте облечена в черно и бяло.

Не думай. Да нямаше закон срещу яркорозовото?

— Тук съм, за да се срещна с Радинка Холщайн. Можете ли да й кажете, че Шана Уилън е тук?

Очите на шотландеца се разшириха.

— Мили Боже! Вие сте тази, която търсят. Не мърдайте, девойче. Стойте тук.

Той влезе в кабинката и грабна телефона. Шана се наклони, наблюдавайки лимузините. Откога изследователските лаборатории правеха лъскави партита?

Тя си пое дъх. На улицата зад опашката от автомобили се подреди черен седан. Мамка му!

Тя се обърна и се втурна към входа. Можеше само да се надява, вътре да има цял полк от въоръжени шотландци. Забрави проклетите ковчези. Докато те бяха на нейна страна, тя щеше да успее да забрави ковчезите. Е, не съвсем.

Шана се отправи към входната врата, където от лимузините слизаха мъже и жени, облечени в черно и бяло вечерно облекло. Те насочиха носовете си към нея. Няколко от тях дори подушиха въздуха, сякаш тя имаше странна миризма.

Каква сбирщина от сноби, помисли си Шана, докато влизаше вътре. Широкото фоайе беше пълно с елегантни мъже и жени, които разговаряха, събрани в групи. Тя се мушна около тях, наясно с горделивите погледи, които хвърляха към нея. По дяволите, почувства се така, сякаш се появява на абитуриентски бал, облечена в грозни дрипи.

Тя забеляза двойка двукрили врати отдясно. Те бяха отворени, а крилата им бяха подпрени от големи растения в саксии. От стаята се носеха музика и бръмчене на гласове. Тя си проправи път към вратите.

Изведнъж видя група шотландци да маршируват надолу по коридора. Тя се плъзна зад вратата и саксийното растение. Те се разпръснаха и се заеха да претърсват предния вход.

— Смъртната ли търсите? — попита един побелял мъж в смокинг.

Смъртна?

— Да — отговори един от шотландците. — Тя влезе ли?

— Да — отговори побелелият мъж. — Носи ужасни дрехи.

— Определено е смъртна — добави неговата дама, като подуши въздуха. — Винаги можеш ги да надушиш.

О, моля те. Докато богатите сноби държаха шотландците заети, Шана се промъкна през вратите и се озова в балната зала. Двойките, облечени в черно и бяло, танцуваха менует от осемнадесети век. Други гости обикаляха, бърбеха и отпиваха от чашите си.

Тя си проби път през тълпата. Хората се обръщаха, за да я зяпат. Страхотно. С нейните яркорозови дрехи, тя сякаш рекламираше неканеният си статут, за да бъде видяна от всички. Трябваше да намери Радинка бързо. Тя премина покрай маса с гигантска ледена скулптура на прилеп. Прилеп? Не беше октомври. Кой правеше прилепи през пролетта?

Тя замръзна от шок, когато забеляза отворен ковчег зад масата. Използваше се като гигантска ледена ракла. Колко по-извратено можеше да стане! Тя продължи пътя си през тълпата. Къде, по дяволите, бе Радинка? И този, който се качваше на сцената, Роман ли беше? Той със сигурност не можеше да я види. Тя се скри зад широките гърди на мъж, облечен в черна тениска. ДВК. Той държеше дигитална камера.

— Ти си — мъжът даде знак на жена с огромни гърди.

— Аз съм Корки Кърант от „На живо с неживи“! Какви вълнуваща вечер! Както можете да видите зад мен — репортерката посочи сцената: — Роман Драганести е на път да ни поздрави на двадесет и третия годишен откриващ бал. Както знаете, Роман е главен изпълнителен директор на Роматех, изобретател на фюжън кухня, както и господарят на най-голямото сборище в Северна Америка.

Сборище? Кой се срещаше в сборища? Вещиците? Шана се огледа. Дали всички тези хора бяха вещици? Това би обяснило черните дрехи и страховитите подробности като хладилни ковчези.

— Желаете ли питие? — пред нея спря сервитьор, който държеше черен поднос с чаши.

И той ли беше вещер? И Радинка? И Роман?

— Ааа... имате ли нещо леко?

— Да, последното изобретение на господин Драганести — сервитьорът ѝ подаде винена чаша. — Да ви е сладко — той продължи нататък.

Шана погледна надолу към чашата си. Течността вътре беше червена. Вниманието ѝ бе привлечено от гласа на Роман. Господи, той звучеше seksi. Копелето мръсно.

— Бих искал да приветствам всички в „Роматех Индъстрис“ — очите му оглеждаха тълпата.

Шана се опита да се смали възможно най-много зад човека от ДВК, но с това проклето яркорозово все едно изстрелваше фойерверки.

— ... и на годишния откриващ... — Роман спря.

Шана надзърна иззад човека от ДВК. Мили Боже, Роман гледаше право към нея. Той направи знак с ръка и Иън се качи на сцената. Младият шотландец се обърна и я забеляза. Той забърза надолу по стълбите и тръгна към нея.

— ... бал — завърши Роман. — Забавлявайте се.

Той последва Иън надолу по стълбите.

— О, чудесно! — възкликна репортерката. — Роман Драганести идва насам. Нека поговорим с него. О, Роман!

По дяволите. Какво трябваше да направи сега? Да се довери на шотландец, който спи в ковчег? Да се довери на женкаря Роман, който явно е някакъв магьосник?

Мъжът от ДВК отстъпи назад и се блъсна в нея.

— О, извинете.

— Няма проблем — промърмори тя. Изведнъж тя си спомни летящия прилеп по телевизията и лозунга на ДВК. Денонощно, защото винаги е нощ някъде по света. Винаги е нощ ли? Дали това е някаква вещерска мрежа? — Какво означава абривиатурата ДВК?

Мъжът изсумтя.

— Къде сте били през последните пет години? — очите му се присвиха. — Чакай малко. Ти си смъртна. Какво правиш тук?

Шана преглътна. Ако тя е единственият смъртен наоколо, тогава какви са тези хора? Тя отстъпи крачка.

— Какво означава ДВК?

Мъжът се усмихна бавно.

— Дигитален вампирски канал.

Тя ахна. Не, това трябва да е някаква извратена шега. Вампирите не съществуват.

Иън се протегна към нея.

— Елате с мен, госпожице Уилън. Тук не сте в безопасност.

Тя изтръпна.

— Стой далеч от мен. Аз... аз знам къде спите.

Ковчези, вампирите спяха в ковчези.

Той се намръщи.

— Сега дайте ми тази чаша. Ще ви заведа до кухнята за някаква истинска храна.

Истинска храна? Тогава, какво е това? Шана вдигна чашата си и подуши течността. Кръв! Тя изпищя и хвърли чашата настрана. Стъклото се разби на пода и разплиска кръв навсякъде.

Една жена изпищя.

— Виж какво направи! Петна от кръв по новата ми бяла рокля. Ах, ти... — тя се втрени в Шана и изсъска.

Шана отстъпи назад. Тя се огледа. Навсякъде хората пиеха от винени чаши. Пиеха кръв. Тя стисна чантата пред гърдите си. Вампири.

— Шана, моля те — Роман се приближи до нея бавно. — Ела с мен. Мога да те защитя.

Тя притисна треперещата си ръка към устата си.

— Ти... ти също си един от тях — той дори беше с черно наметало като Дракула.

Мъжът от ДВК извика:

— Корки, трябва да видиш това!

Репортерката си проправи път през тълпата.

— Имахме вълнуващо ново развитие. Смъртен е нахлул на вампирския бал! — тя бутна микрофона в лицето на Шана. — Кажи ми. Какво е чувството да се озовеш, заобиколена от гладни вампири?

— Върви по дяволите! — Шана се обърна, но там, на вратата, стояха руснаците.

— Ти идваш с мен — Роман я сграбчи в желязна хватка и уви наметалото си около тях двамата.

Всичко стана черно.

ГЛАВА 16

В един миг на пълен ужас Шана не можеше да усети земята под краката си. Тя се носеше, объркана и замаяна, но бе наясно, че е в прегръдките на Роман Драганести. Обгърна я мрак, който я обърка и уплаши. Последва внезапен сблъсък и тя застана права. Не, препъваше се.

— Внимателно — той я държеше за ръката. Щом свали пелерината, студеният вятър погали страните ѝ и я обгради с аромат на земя, бор и цветя. Бяха навън. В градината на „Роматех“. Неясният пейзаж бе слабо осветен и се виждаха очертанията на храсти и дървета, които хвърляха зловещи сенки около моравата. Как се бе озовала тук?

И бе сама с Роман Драганести. Роман, който... О, Боже, тя не искаше да мисли за това. Не можеше да бъде истина.

Тя се отдръпна от него и маратонките ѝ се подхлъзнаха на камъчетата от градинската пътека. Не бяха отишли много далече, можеше да види ярко осветената бална зала през прозорците.

— Как? Ние как...?

— Телепортиране — отвърна тихо той. — Това бе най-бързият начин да те измъкна оттам.

Сигурно е някой вампирски трик, което означава, че само истински вампир може да го прави. Някой като... Роман. Шана потрепери. Не можеше да е истина. Тя никога не бе вярвала в съвременната представа за романтичния вампир. Едно дяволско създание по своята същност би трябвало да изглежда противно. Със сигурност вампирите бяха отвратителни същества със зеления сала, разядена плът и огромни нокти. Да не споменаваме лошия дъх, който можеше да повали дори бик. Те не можеха да изглеждат толкова прекрасни и секси, като Роман. Не можеха да целуват като него.

О, Боже мой, тя го бе целунала! Тя бе пъкнала езика си в чудовище от ада. О, Боже, това щеше да звучи страхотно в

изповедалнята. Кажете два пъти Аве Мария и избягвайте по-нататъшни контакти с изчадието адово.

Тя стъпи на тревата в сянката на едно дърво. Можеше да види само силуета му в тъмното. Черната му пелерина се раздвижи от студения вятър.

Без да мисли, тя се спусна в луд бяг към светлините на главната порта.

Бягаше, колкото сила има, без да позволява тежестта на брезентовата торба и чантата ѝ да я забавят. Адреналинът ѝ се повиши, надеждата за бягство се увеличаваше, увеличаваше. Още няколко метра и...

Нещо се размърда около нея. В тъмното се появи неясно петно, което спря точно пред нея. Роман. Шана се подхлъзна, докато се опитваше да се спре, за да избегне сблъсъка с него. Тя едва си поемаше дъх. Той дори не изглеждаше задъхан.

Тя се присви, за да вземе глътка въздух.

— Не е възможно да ме надбягаш.

— Забелязах — Шана го погледна предпазливо. — Грешката е моя. Току-що осъзнах, че не трябва да правя нищо, което да разпали апетита ти.

— Не трябва да се тревожиш за това. Аз не...

— Не хапеш? Не правиш ли точно това? — образът на вълчия зъб проблесна в ума ѝ. — О, Боже. Зъбът, който имплантирах... наистина е бил твой?

— Да. Благодаря ти, че ми помогна.

Тя изсумтя.

— Ще ти пратя сметката — Шана вдигна глава, за да погледне звездите. — Не е възможно това да ми се случва.

— Не можем да останем тук — той посочи към балната зала. — Руснаците може да ни видят. Ела — той се приближи към нея.

Тя отскочи назад.

— Никъде не отивам с теб.

— Нямаш друг избор.

— Ти си мислиш така — тя премести торбата на рамото си и отвори чантата си.

В погледа му се четяха раздражение и нетърпение.

— Не можеш да ме застреляш.

— Разбира се, че мога. Дори няма да ме обвинят в убийство. Ти вече си мъртъв — тя извади Беретата.

Само след миг той я издърпа от ръката ѝ и я захвърли в цветната леха.

— Как смееш! Това ми трябва за защита.

— Няма да те предпази. Само аз мога да го направя.

— О, не си ли високомерен? Проблемът е, че не искам нищо от теб. Особено белези от зъби — тя чу разочарованият му стон. Значи му лазеше по нервите. Ами зле за него. Той на свой ред подлагаше на изпитание способността ѝ да остане с всичкия си.

Той посочи с пръст към балната зала.

— Не видя ли руснаците вътре? Водачът им е Иван Петровски и мафиотите са го наели да те убие. Той е професионален убиец, при това доста добър.

Шана отстъпи назад, потръпвайки, щом студеният разроши косата ѝ.

— Дошъл е на партито ти. Ти го познаваш.

— Обичай е да се канят всички господари на сборища — Роман се придвижи към нея. — Руснаците са платили на вампир да те убие. Единствената ти надежда за оцеляване е с помощта на друг вампир. Моят.

Тя пое рязко дъх. Той призна ужасната истина за себе си. Тя не можеше вече да го отрича, въпреки че отчаяно ѝ се искаше. Истината просто бе прекалено ужасяваща.

— Трябва да тръгваме — той я сграбчи бързо. Преди Шана да може да възрази, пред погледа ѝ причерня. Чувството на дезориентация бе ужасяващо. Тя не можеше да усеща тялото си. Когато отново се почувства нормално, вече стоеше в тъмна стая. Препъна се и отново възвърна равновесието си.

— Внимателно — Роман бе зад нея. — Необходимо е малко време, за да свикнеш с телепортирането.

Тя избута ръцете му от себе си.

— Никога повече не ми прави това! Не ми харесва.

— Добре. Тогава ще вървим — той я хвана за лакътя.

— Престани — тя издърпа ръката си. — Никъде не отивам с теб.

— Не чу ли това, което ти казах? Аз съм единственият ти шанс да се измъкнеш от Петровски.

— Не съм безпомощна! Справям се доста добре и сама. И мога да получа помощ от правителството.

— Имаш предвид съдебния служител в Ню Рошел? Той е мъртъв, Шана.

Тя ахна. Боб бе мъртъв?

— Чакай малко. Откъде знаеш?

— Накарах Конър да наблюдава къщата на Петровски в Бруклин. Той проследи руснаците до Ню Рошел и намери свръзката ти там. Следователят не е имал шанс срещу група вампири. Нито пък ти ще имаш.

Шана преглътна трудно. Горкият Боб. Какво трябваше да направи сега?

— Търсих те навсякъде — той докосна ръката ѝ. — Остави ме да ти помогна.

Тя потръпна от усещането на пръстите му, които се плъзгаха по ръката ѝ. Не че я отблъскваше. Имаше точно обратният ефект. Това ѝ напомни колко решен бе той да я спаси, колко мил и грижовен бе, колко сладък и щедър. Желанието му да ѝ помогне бе искрено. Дълбоко в себе си тя знаеше това, макар и да бе замаяна от шока на най-новите си открития. Как можеше да приеме помощта му сега, когато знаеше истината? Как можеше да откаже? Нямах ли поговорка, която казваше, че клин клин избива? Може би същото се отнасяше и за вампирите.

Божичко, какво си мислеше? Да се довери на вампир? За тях тя бе храна, по дяволите. Специалитетът на вечерта.

— Това истинският цвят на косата ти ли е? — тихо попита той.

— А? — Шана не бе забелязала, че той се е приближил и се взираше в нея твърде съсредоточено. Сякаш бе гладен.

— Винаги съм знаел, че кафявият не е естественият ти цвят — той докосна кичур коса на рамото ѝ. — Този ли е естественият?

— Не — тя отстъпи назад и отметна косата зад рамото си. Страхотно. Току-що бе открила шията си.

— Какъв е?

— Защо обсъждаме цвета на косата ми? — гласът ѝ трепна и се повиши. — Да не би проклетите блондинки да имат по-добър вкус?

— Реших, че една безопасна, обикновена тема ще успокои нервите ти.

— Ами не свърши работа. Все още не мога да превъзможна факта, че си кръвопиец демон от ада!

Той се сепна.

О, страхотно. Нарани чувствата му. Но, по дяволите, тя имаше пълно право да бъде разстроена. Тогава защо се чувстваше лошо, че се нахвърли срещу него? Тя прочисти гърлото си.

— Може би бях твърде рязка.

— Описанието ти е правилно в основни линии. Въпреки това, тъй като не съм роден в ада, не е уместно да се каже, че идвам оттам — силуетът му се придвижи бавно през стаята. — Макар че може да се спори по въпроса дали в момента не се намирам там.

Ох. Наистина го бе наранила.

— Аз... аз съжалявам.

Последва дълга пауза. Най-накрая той й отвърна:

— Не ми е нужно извинението ти. Ти нямаш вина за това. И определено не се нуждая от съжалението ти.

Отново ох. Не се справяше много добре. Но все пак нямаше много опит в разговорите с демони.

— Ами... може ли да светнем лампите?

— Не, ще се виждаме през прозореца и Петровски ще разбере, че сме тук.

— Къде сме?

— В лабораторията ми. Има изглед към градината.

Странни миризми се носеха из стаята — почистващ антисептик и нещо сладниково и метално. Кръв. Стомахът на Шана се сви. Разбира се, той работеше с кръв. Бе създателят на синтетичната кръв. И също така консуматор. Тя потрепери.

Но ако изкуствената кръв, която бе създал, служеше за храна на вампирите, тогава тези вампири не се хранеха вече от хората. Роман спасяваше живота на хората по два различни начина. Значи си оставаше герой.

И все пак си оставаше демон кръвопиец. Как можеше да приеме това? Част от нея бе отвратена, но друга част искаше да се протегне към него и да му каже, че не е толкова лош, като за... вампир.

С глух стон тя осъзна, че не му трябваше нейната компания. Той си имаше десет жени вампири вкъщи, които да му правят компания през самотните нощи. Единадесет, като включим и Симон.

Той отвори врата към слабо осветен коридор. За първи път, откакто напусна балната зала, можеше да види изражението му. Той изглеждаше преbledнял. Напрегнат. Ядосан.

— Последвай ме, ако обичаш — той пристъпи в коридора.

Шана тръгна бавно към него.

— Къде ме водиш? — тя надникна през вратата. Коридорът бе празен. Той не й отговори. Не погледна към нея. Вместо това се огледа из коридора, сякаш очакваше лошите да се появят всеки миг. Със силата да се телепортират, те вероятно можеха да се пръкнат без предупреждение. Роман бе прав. Единственият й шанс да преживее покушенията срещу нея от страна на вампирите, бе с помощта на друг вампир. С негова помощ.

— Добре. Да тръгваме — тя го последва надолу по коридора.

Той се запъти към асансьора, пелерината му се вееше след него.

— Тук в „Роматех“ имаме подземна стая, изградена от сребро. Нито един вампир не може да се телепортира през стените й. Там ще си в безопасност.

— О — Шана стоеше пред асансьора и зяпаше долния бутон. — Предполагам, че среброто е като криптонит^[1] за вас?

— Да — вратата на асансьора се отвори. Роман я задържа отворена и й посочи рязко да влезе. Тя се поколеба и той стисна зъби. — Трябва да ми се довериш.

— Знам. Опитвам се. Затова ли ми даде онова сребърно разпятие? За да ме пази от руските вампири?

— Да — на лицето му се изписа болка. — И от мен.

Тя остана с отворена уста. Дали е бил изкушен да я ухапе?

Той присви очи.

— Идваш ли?

Тя преглътна трудно. Какъв избор имаше? Шана пристъпи в асансьора. Той пусна вратите и те се затвориха със свистене. Тя застана настрана от него, загледана в бутоните. Той е все още същият мъж, който познаваше преди. Той е същият мъж.

— Вече не ми вярваш, нали?

Тя пое рязко въздух.

— Опитвам се.

Той се загледа намръщено в нея.

— Никога не бих те наранил.

Внезапно гневът ѝ изплува на повърхността.

— Ти ме нарани, Роман. Имаше наглостта да... да флиртуваш с мен и да ме целуваш, когато живееш с десет любовници. И отгоре на всичко, сякаш това не бе достатъчно, открих, че ти си... си...

— Вампир.

— Демонично същество, което е обмисляло да ме ухапе.

Той се обърна към нея. Очите му бяха станали тъмни като лъскаво злато.

— Знаех си, че това ще се случи. Сега искаш да ме убиеш, нали?

Шана премига. Да го убие?

— Кол или сребърно острие в сърцето е най-добрият начин да се отървеш от мен — той пристъпи към нея и посочи мястото на гърдите си. — Това е сърцето ми, или поне това, което е останало от него.

Тя се загледа в широките му гърди. Мили Боже, тя бе поставяла главата си там. Дори го бе целувала и той бе сладък на вкус и толкова жив. Как можеше да е мъртъв?

Той взе ръката ѝ и я постави върху гърдите си.

— Мястото е точно тук. Можеш ли да го запомниш? Трябва да изчакаш, докато заспя. Тогава ще съм напълно безпомощен.

— Престани — тя издърпа ръката си.

— Защо? — той се наведе по-близо. — Не искаш ли да убиеш кръвожадния демон от ада?

— Престани! Никога няма да мога да те нараня.

— О, но ти вече го направи, Шана.

Дъхът ѝ секна. Тя се обърна настрана, когато очите ѝ се изпълниха с горещи сълзи. Вратите на асансьора се отвориха. Той се запъти надолу по тъмния коридор. Тя се поколеба. Какво трябваше да прави сега? Не беше ли достатъчно, че животът ѝ беше в опасност? А сега и сърцето я болеше по съвсем различна причина. Тя се опитваше да разбере, опитваше се да приеме истината за Роман. Наистина я бе грижа за него, но от това нещата ставаха още по-зле. Нараняваше го, когато той се опитваше да ѝ помогне. Но, по дяволите, това нараняваше и нея. Тя си бе мислила, че той е идеалният мъж. Как можеше да има, каквато и да било връзка с него сега?

И той не се нуждаеше от нея. Вкъщи си имаше десет жени от собствения си вид. Те вероятно го познаваха от векове. Тя го познаваше само от няколко дни. Как можеше да се състезава с това?

Тя пристъпи бавно в коридора. Той стоеше пред масивна врата и набираше кода на клавиатурата.

— Това ли е сребърната стая?

— Да — той допря челото си към устройството. Сноп червена светлина сканира очите му. Той отвори тежката метална врата и ѝ посочи да влезе. — Тук ще си в безопасност.

Тя пристъпи в стаята. Беше малък апартамент, състоящ се от спалня и кухня. През отворената врата тя забеляза баня. Шана остави торбите си на кухненската маса. След това забеляза, че Роман бе влязъл в стаята. Той свали пелерината си и я преметна през ръце.

— Какво правиш?

— Тази страна на вратата е облицована със сребро. Може да изгори кожата ми — използвайки пелерината, за да се предпази, той затвори вратата. След това заключи и спусна резето.

— Тук с мен ли ще останеш?

Той погледна към нея.

— Страх те е, че ще те ухапя ли?

— Ами може би. Рано или късно ще огладнееш.

— Не се храня от смъртни — каза той през стиснати зъби.

Роман се запъти към кухнята, взе една бутилка от хладилника и я постави в микровълновата.

Значи беше гладен, осъзна Шана и направи гримаса. Или може би яде, когато е разстроен. Като нея. Някак си мислите по въпроса за емоционалното хранене не ѝ изглеждаха на място в момента. Тя предпочиташе да е сит.

Спомени за кухнята в къщата на Роман изплуваха в съзнанието ѝ. Конър, който се опитваше да я държи надалеч от хладилника. Конър и Иън, загряващи своите „протеинови напитки“ в микровълновата. Момичетата от харема, които пиеха червена напитка от чашите си за вино. Мили Боже, през цялото време е било пред очите ѝ. Вълчийт зъб. Ковчезите в мазето. Роман, спящ като труп в леглото ѝ. Той наистина е бил мъртъв. Все още бе мъртъв, въпреки че вървеше и говореше. И целуваше като... като дявол.

— Не мога да повярвам, че това ми се случва — тя се настани на ръба на леглото. Но наистина се случваше. Беше истина.

Микровълновата иззвъня. Роман извади бутилката и напълни една чаша с топла кръв. Шана потрепери. Той отпи глътка и се обърна

към нея.

— Аз съм господар на сборището. Това означава, че лично съм отговорен за членовете му. Като те защитавам, предизвиквам стария си враг Иван Петровски, руснакът вампир, който иска да те убие. Той иска да обяви война на моето сборище.

Роман се запъти към един обикновен стол и постави питието си на малка масичка до него. Той прокара пръст по ръба на чашата.

— Съжалявам, че не ти казах всичко, но си мислех, че колкото по-малко знаеш, ще е толкова по-добре.

Шана не знаеше какво да каже, затова си стоеше там и го наблюдаваше как сяда в стола. Той разхлаби вратовръзката си, докато черната коприна не се развърза. Роман изглеждаше толкова нормален и толкова жив, докато говореше за хората, за които бе отговорен. Той се наклони на една страна, подпря челото на ръката си и го потърка. Изглеждаше изморен. Все пак той бе отговорен за огромен бизнес и очевидно за голяма група от последователи. И сега те бяха в опасност заради нея.

— Това, че ме защитаваш, ти причинява проблеми.

— Не — той завъртя стола си и погледна към нея. — Враждата между мен и Петровски е от векове. И това, да те пазя, ми донесе най-голямата радост, която съм чувствал от много дълго време.

Тя преглътна и очите ѝ се напълниха с нови сълзи. Господ да ѝ е на помощ, тя също се наслаждаваше на времето им заедно. Обичаше да го кара да се смее. Обичаше да бъде в прегръдките му. Обичаше всичко в него, докато не откри приятелките му, които живееха с него.

Тя ахна тихо, когато осъзна, че главният източник на гнева ѝ бе съсредоточен около харема му. Можеше да разбере защо не ѝ е казал, че е вампир. Кой би искал да признае, че е демон? Освен това той трябваше да защитава и други, не само себе си. Имаше цяло сборище, което трябваше да пази. Нежеланието му да ѝ се довери, бе разбираемо. И можеше да бъде простено.

И това, че бе демон — ами това може да се тълкува по много начини. Все пак той спасяваше милиони човешки животи всеки ден със синтетичната си кръв. И защитаваше още, като осигуряваше друг източник за хранене за вампирите. В сърцето си тя знаеше, че в Роман няма нищо зло. Иначе никога нямаше да бъде толкова привлечена от него.

Не, проблемът беше харемът. Мили Боже, тя бе готова да му прости за всичко друго, но не и това. Защо не можеше да го приеме? Тя затвори очи, от които сълзите заплашваха да прелеят. Това беше просто ревност. Тя го искаше за себе си. Но той бе вампир. Не можеше да го има никога. Тя погледна към него. Той все още я наблюдаваше, но сега го правеше, докато отпиваше от кръвта. О, Божичко. Какво можеше да каже? Тя премига, за да спре сълзите и успокои нервите си.

— Хубава стая. Защо си я направил?

— Имаше няколко опита за покушение срещу мен. Ангъс МакКей проектира тази стая, като убежище от Бунтовниците.

— Бунтовниците?

— Така ги наричаме ние. Те се наричат Истинските, но в действителност не са нищо повече от терористи. Те са тайно общество, което вярва, че Сатаната им дава право да се хранят от смъртните — Роман вдигна чашата си. — За тях пиенето на синтетична кръв е нещо отвратително.

— О! И тъй като ти си я изобретил, не те харесват особено.

Той се усмихна леко.

— Не. Не са големи почитатели и на „Роматех“. Хвърляха няколко гранати по нас през последните години. Затова имам толкова охрана тук и вкъщи.

Охрана, състояща се от вампири, които спяха в ковчези в обща спалня. Шана се обгърна с ръце, докато новата реалност достигна до съзнанието ѝ. Роман приключи с питието си и се запъти към кухнята. Изплакна чашата и я остави в мивката.

— Искаш да кажеш, че има два вида вампири — Бунтовниците, които са лошите момчета и се хранят от смъртните, и добрите като теб.

Роман подпря длани на мраморния плот с гръб към нея. Той изглеждаше напълно неподвижен, макар тя да знаеше, че диша бързо, докато се бореше с някакъв вътрешен демон. Със себе си.

Той удари с юмрук по мрамора толкова внезапно, че тя подскочи. Той се завъртя към нея, лицето му стана сурово, очите му блестяха. Той се запъти към нея.

— Никога не прави грешката да мислиш, че съм добър. Извършил съм повече престъпления, отколкото можеш да си представиш. Убивал съм хладнокръвно. Превърнал съм стотици

смъртни във вампири. Обрекох безсмъртните им души на вечност в ада!

Шана застина неподвижно, разтърсена до дъното на душата си, вледенена от силата в погледа му. Убиец. Създател на вампири. Мили Боже, ако искаше да я изплаши, се справяше отлично. Тя скочи на крака и хукна към вратата. Успя да отвори двете ключалки, преди той да я сграбчи изотзад.

— Не, по дяволите — той я бутна настрани и заключи първата ключалка. Той издърпа ръката си със свистене. Шана видя белега, появил се върху пръстите му, и усети ужасната миризма на изгорена плът.

— Какво...?

Стискайки зъби, той се протегна за втората ключалка.

— Спри! — тя отблъсна ръката му и заключи сама. Боже, какво правеше? Той постави наранената ръка до гърдите си, лицето му бе преbledняло от болка.

— Изгори се — прошепна тя. Толкова отчаяно ли искаше да я предпази? Тя се протегна за ръката му. — Дай да видя.

Той отстъпи назад.

— Ще се излекувам, докато спя — той погледна към нея. — Не го прави отново. Дори да излезеш отгук, няма да идеш далеч, преди да те хвана.

— Не е необходимо да го казваш така, че да звучи, все едно съм ти затворник.

Той отиде до хладилника и взе шепа лед.

— Ти си под моята защита.

— Защо? Защо си толкова твърдо решен да ме пазиш?

Той застана до мивката и плъзгаше кубче лед по обгорения пръст. Шана най-накрая реши, че няма да ѝ отговори и се запъти обратно към леглото.

— Ти си специална — каза тихо той.

Тя спря до леглото. Специална? Шана затвори очи. Боже, този мъж караше сърцето ѝ да я боли. Въпреки всичко тя искаше да го прегърне и да го утеши.

— Можеш да ме убиеш и руснаците сигурно ще ти платят.

Той хвърли леда в мивката.

— Никога не бих могъл да те нараня.

Тогава защо искаше да повярва в най-лошото за него? Той се описваше като лош. Тя седна тежко на леглото. О, Боже, така ли се виждаше? Като отвратително, зло същество? Нищо чудно, че страдаше от толкова болка и угризения.

— Колко дълго си...?

— Вампир? — той се обърна към нея. — Кажи го Шана. Аз съм вампир.

Очите ѝ се замъглиха.

— Не искам. Не ти отива.

Той я погледна тъжно.

— Аз също преминах през период, в който отричах какъв съм, но в крайна сметка го преодолях.

— Как?

Той присви устни.

— Огладнях.

Шана потрепери.

— Хранил си се от хора.

— Да. Докато не създадох синтетичната кръв. Целта на „Роматех“ е да направи света безопасен, както за вампирите, така и за смъртните.

Знаеше си. Знаеше, че той е добър човек, макар и да не можеше да го види сам.

— Какво друго можеш да правиш? Искам да кажа, освен да се телепортираш или да цвърчиш на сребърен поднос.

Погледът му се смекчи.

— Сетивата ми са силно развити. Способен съм да чувам от голямо разстояние и да виждам в тъмното. Само като вдишам, мога да кажа, че кръвната ти група е А положителна — ъгълчето на устата му се изви. — Любимата ми.

Шана трепна.

— В такъв случай се чувствай свободен да използваш хладилник — той се усмихна. По дяволите, изглеждаше прекалено добре за демон. — Какво друго? О, да. Можеш да се движиш по-бързо от куршум.

— Само когато искам. По-добре е някои неща да се правят бавно. Тя преглътна. Да не би да флиртуваше с нея?

— Можеш ли да се превръщаш в прилеп и да си летиш наоколо?

— Не. Това е старо суеверие. Не можем да си променяме формата или да летим, но можем да левитираме.

— Не трябва ли да се връщаш на празненството си? И при приятелите си?

Той повдигна рамене и се подпря на плота.

— Предпочитам да стоя тук с теб.

И сега въпросът-убиец.

— Искаше ли да станеш вампир?

Той се наежи.

— Не, разбира се.

— Тогава как стана? Нападнаха ли те?

— Подробности не са важни — той се насочи към стола. — Не искаш да ги чуваш.

Тя пое дълбоко въздух.

— Искам. Искам да знам всичко.

Той изглеждаше несигурен, докато откопчаваше сакото си.

— Това е дълга история.

— Давай — тя се поусмихна иронично. — Затаила съм дъх.

---

[1] Криптонитът е въображаем материал в митологията за Супермен, който предизвиква крайна физическа слабост у него. Затова думата „криптонит“ се използва в обикновената реч, като синоним на слабо място. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Роман се облегна назад в креслото си и се загледа в тавана. Имаше сериозни притеснения относно всичко това. Последния път, когато разказа историята си на жена, тя се опита да го убие. Пое си дълбоко въздух и започна.

— Роден съм в малко селце в Румъния през 1461 година. Имах двама братя и по-малка сестра — опита се да си припомни лицата им, но спомените му бяха твърде неясни.

Беше прекарал кратко време с тях.

— Леле — затаи дъх Шана. — Ти си на около петстотин години.

— Благодаря, че ми припомни.

— Продължавай — подкани го тя. — Какво се е случило със семейството ти?

— Бяхме бедни. Времената бяха трудни.

Червена лампичка в ъгъла над леглото привлече вниманието му. Охранителната камера работеше. Той направи рязко движение във въздуха и след няколко секунди червената светлина изгасна.

Той продължи с историята си.

— Майка ми умря при раждане, когато бях на четири. После умря и сестра ми. Тя беше само на две.

— Толкова съжалявам.

— Когато бях на пет, баща ми ме заведе в местния манастир и ме остави там. Аз продължавах да мисля, че ще се върне. Знаех, че ме обича. Той ме прегръщаше толкова силно, преди да си тръгне. Отказвах да спя върху сламеника, който монахът ми даде. Настоявах, че татко ще се върне — той потърка челото си. — Накрая монасите се умориха от моите жалби и ми казаха истината. Баща ми ме беше продал на тях.

— О, не. Това е ужасно.

— Опитвах се да се утеша с мисълта, че баща ми и братята ми са добре, ядат като крале с всичките пари, които са спечелили заради мен. Истината беше, че бях продаден за чувал с брашно.

— Това е отвратително! Трябва да са били отчаяни.

— Умираха от глад — въздъхна Роман. — Преди се чудех защо баща ми избра да даде мен.

Шана се наведе напред.

— Аз се чувствах по същия начин, когато семейството ми ме изпрати в интерната. Продължавах да си мисля, че те ме обичат страшно много, но не можех да си обясня, какво лошо нещо съм направила.

— Сигурен съм, че не си направила нищо лошо — погледите им се срещнаха. — Монасите видяха в мен голямото ми желание да уча и това, че лесно възприемам. Отец Константин казваше, че заради това баща ми е избрал мен. Той е разбрал, че аз съм с най-добрите интелектуални възможности от децата му.

— Искаш да кажеш, че си бил наказан заради това че си най-умен.

— Не бих го нарекъл наказание. В манастира беше чисто и топло. Никога не гладувахме. Във времето, когато навърших дванадесет години, братята ми и баща ми бяха починали.

— О, Господи, толкова съжалявам — Шана взе възглавницата от леглото и я притисна към гърдите си. — Семейството ми е все още живо, слава на Бога, но знам какво е чувството да ги загубиш.

— Отец Константин беше лечител в манастира и стана мой учител. Аз научих всичко, което успях от него. Той казваше, че имам дарба да лекувам — Роман се намръщи. — Дарба от Бога.

— Значи си станал доктор или нещо такова?

— Да, никога не съм се съмнявал какво искам да правя. Положих обет официално на осемнадесет години и станах монах. Заклех се да облекчавам страданията на хората — устата му се изкриви. — Заклех се и да отхвърлям сатаната във всеки негов облик.

Шана притисна възглавницата още по-силно към себе си.

— Какво се случи после?

— Отец Константин и аз пътувахме от село на село и правехме всичко, каквото можехме, за да излекуваме болните и да облекчим страдащите. По онова време нямаше много образовани лекари, особено за бедните, така че ние бяхме много търсени. Работехме дълги и тежки часове. Накрая отец Константин остаря прекалено много и стана немощен за това. Той стоеше в манастира и ми позволи да

продължа нататък сам. Предполагам, че сгреших — той се усмихна криво. — Аз не бях толкова умен, колкото си мислех. Без отец Константин да ме насочва и да ми дава съвети...

Роман затвори очи, извиквайки за кратко сбръчканото от времето лице на своя пастрок. Понякога, когато беше сам в тъмнината, той почти можеше да чуе тихия глас на стария човек. Отец Константин винаги му вдъхваше надежда и кураж, дори когато беше малко и уплашено момче. И за това Роман го обичаше.

Една картина изникна в съзнанието му. Манастирът беше в руини. Мъртвите тела на всички монаси лежах в останките. Тялото на отец Константин беше разкъсано на части. Роман покри лицето си с ръка, за да потисне спомените. Но как би могъл да го стори? Той беше причината за тяхната смърт и разрушенията около тях.

Никога нямаше да го забрави.

— Добре ли си? — попита Шана тихо.

Роман отдръпна ръце от лицето си и си пое бавно въздух.

— Докъде бях стигнал?

— Станал си пътуващ лекар.

Съжалението, изписано на лицето на Шана, едва не го извади от контрол, така че той се загледа в тавана.

— Аз пътувах надалеч по места, където днес се намират Унгария и Трансилвания. С течение на времето престанах да нося свещеническите си одежди. Голотата на темето ми се покри, а косата ми стана дълга. Но запазих моята клетва за бедност и безбрачие, така че бях убеден, че съм добър и праведен и Бог е с мен. Новините за моите лечебни възможности вървяха пред мен и бях приветстван във всяко село като почетен гост. Бях дори герой.

— Това е хубаво нещо.

Той поклати глава.

— Не е така. Аз се бях клел да отблъсквам злото, но бавно се поддадох на смъртоносен грях. Възгордах се.

Тя изсумтя.

— Какво лошо има в това да се чувстваш горд от работата си. Ти си спасявал животи, нали?

— Не, Господ ги спасяваше чрез мен. Аз забравих за тази разлика. После вече беше твърде късно и бях прокълнат завинаги.

Тя го погледна със съмнение и притисна възглавницата към себе си.

— Бях на тридесет години, когато чух слуховете за едно село в Унгария. Хората там умирали един след друг и никой не знаел защо. Имах известни успехи с лекуването на чумата, като прилагах строга карантина и спазвах правила за хигиенизиране. Аз... аз си помислих, че мога да помогна на това село.

— И си отишъл там.

— Да, с моята гордост си помислих, че мога да бъда техният спасител. Но когато пристигнах, открих, че селото не е измъчвано от болест, а от отвратителни създания — убийци.

— Вампири? — прошепна тя.

— Те се бяха разположили в един замък и се хранеха с местните хора. Можех да поискам помощ от църквата, но в моята суета си помислих, че мога да ги прогоня сам. Все пак бях Божи човек — той потърка челото си, опитвайки се да изтрие срама и ужаса на собственото си падение. — Бях сгрешил и за двете неща.

Тя потрепери.

— Те са те нападнали?

— Да, но не ме оставиха да умра като останалите. Те ме преобразиха в един от техния вид.

— Защо?

Роман се усмихна презрително.

— Защо не? Аз бях нещо като експеримент за тях. Ще успеят ли да преобразят божия човек в демон? Това беше перверзна игра за тях.

Шана се разтрепери.

— Толкова съжалявам.

Роман вдигна ръце.

— Това е минало. Наистина историята е жалка. Свещеник, който е толкова вгълбен в собствената си гордост, че Бог е намерил за по-добре да го изостави.

Тя вдигна очите си, които бяха пълни с болка.

— Мислиш, че Бог те е изоставил?

— Разбира се. Ти сама го каза. Аз съм демон кръвопиец от ада.

Тя направи физиономия.

— Склонна съм да бъда малко драматична от време на време. Но знам истината. Ти си се опитвал да помогнеш на бедните хора, когато

злодеите са те нападнали. Не си го искал, както и аз не съм искала руската мафия да нападне мен и Карън — очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато бавно се приближи до него. — Карън не е искала да умре. Аз не съм искала да загубя семейството си или да прекарам целия си живот като мишена. И ти също не си искал да се превърнеш във вампир.

— Получих това, което заслужавах. И се превърнах в едно от лошите момчета, както ги нарече. Не можеш да ме направиш добър, Шана. Извърших ужасни неща.

— Аз... аз съм сигурна, че си имал причини.

Той се наклони напред и опря лакти на коленете си.

— Опитваш се да ме оправдаеш ли?

— Да — тя спря пред стола му. — Начинът, по който аз виждам нещата, е, че си същият мъж като преди. Ти си измислил синтетичната кръв, за да спреш вампирите да не се хранят от хората, нали?

— Да.

— Не виждаш ли? — тя клекна пред него, за да може да вижда лицето ѝ. — Ти все още се опитваш да спасяваш животи.

— Това едва ли може да върне животите, които унищожих.

Тя го погледна тъжно, а в погледа ѝ имаше сълзи.

— Вярвам, че в теб има добро. Дори ти да не го вярваш.

Той преглътна трудно и премигна, за да спре собствените си сълзи. Нищо чудно, че се нуждаеше от Шана. Не беше чудно и че го беше грижа за нея толкова много. След петстотин години на отчаяние тя докосна сърцето му и посади зрънце надежда, която не съществуваше преди това.

Той се изправи и я издърпа в прегръдката си. Държеше я здраво и не искаше никога да я пусне.

Господи, би направил всичко, за да бъде мъжът, който тя вярваше, че е. Би направил всичко, за да бъде достоен за нейната любов.

Иван се усмихна на Ангъс МакКей. Огромният шотландец вървеше напред-назад пред него и го гледаше намръщено, сякаш няколко свирепи погледа можеха да го уплашат. Шотландците ги бяха обградили веднага след като Иван и неговите придружители бяха

влезли в балната зала. Иван, Алек, Катя и Галина бяха ескортирани до най-отдалечения ъгъл и им беше казано да седнат. Иван бе кимнал и каза на хората си да се подчиняват. Той се настани удобно в ъгъла, заобиколен от спътниците си. Шотландците застанаха пред тях, като всеки един беше отпуснал ръка върху кожената дръжка на сребърната си кама и изглеждаха нетърпеливи да я използват.

Заплахата беше явна. Забиването на камата в сърцето на Иван означаваше край на неговото дълго съществуване. Въпреки всичко това не го уплаши. Иван знаеше, че той и хората му просто могат да се телепортират, където си поискат. Но засега се забавляваше твърде много, като си играеше с неговите предполагаеми похитители.

Ангъс МакКей ходеше напред-назад пред хората си.

— Кажи ми Петровски, защо си тук тази вечер?

— Бях поканен — той бръкна под пояса си.

Едновременно с това шотландците пристъпиха напред.

Иван се усмихна.

— Аз просто изваждам поканата си.

Ангъс скръсти ръце.

— Продължавай.

— Твоите момчета са леко изнервени — отбеляза Иван сухо. — Без съмнение има нещо общо с носенето на полите.

Ниско ръмжене се чу от шотландците.

— Позволи ми да набуча на шиш копелето — промърмори един от тях.

Ангъс вдигна ръка.

— Всяко нещо с времето си. Засега не сме приключили с нашия разговор.

Иван измъкна поканата от пояса на смокинга си. Целофанена лента свързваше двете половини и проблясваше на светлината от осветлението.

— Това е нашата покана. Както виждаш, не бяхме сигурни дали ще дойдем, но в крайна сметка моите дами тук ме убедиха, че ще е... бомбастично.

— Точно така — Катя се извъртя на стола си и кръстоса крака, така че всеки да можеше да види оголения ѝ крак и бедро. — Аз просто искам да се позабавлявам малко.

МакКей повдигна вежда.

— И каква ти е идеята точно за забавление? Успяхте ли да планирате убийството на някого тази вечер?

— Винаги ли си толкова груб с гостите, които каниш? — Иван изпусна поканата на пода и погледна часовника си. Те щяха да бъдат тук петнадесет минути. В този момент Владимир трябва да е намерил къде се намира отделението със синтетична кръв. Истинските бяха на път да постигнат голяма победа.

МакКей се извиси над него.

— Ти продължаваш да си зяпаш часовника. Дай ми го.

— Ти вече ми изпразни джобовете. Да не сте хайка крадци? — Иван бавно свали часовника си.

МакКей знаеше, че е замислил нещо. Той просто се нуждаеше от още малко време.

С въздишка Иван остави часовника си в протегнатата ръка на МакКей.

— Това е обикновен часовник както виждаш. Продължавам да го гледам, защото до момента това парти е ужасно скучно.

— Така е — нацупи се Галина. — Никой дори не иска да танцува с мен.

МакКей подаде часовника на един от хората си.

— Провери го.

Когато наклони главата си Иван забеляза, че водачът на френските вампири влиза в залата с още един шотландец.

Повечето от гостите се обърнаха да поздравят французина, когато той мина през залата. Това беше Жан-Люк Ешарп. Какво жалко подобие на вампир. Вместо да се храни от смъртните, глупавият французин ги обличаше. И получаваше несметни богатства от това.

Иван извъртя главата си настрани, което доведе до силно изпукване. Това привлече вниманието на всички. Гостите гледаха право в него, което го накара да се усмихне.

Ангъс МакКей го погледна изпитателно.

— Какво става, Петровски? Да не би главата ти да не си е на мястото?

Шотландците се засмяха. Усмивката на Иван изчезна. Давайте, смейте се, глупаци. Когато експлозивите избухнат, ще видим кой ще се смее тогава.

Шана се вцепени в прегръдката на Роман. Искаше да го успокои, но сега, когато той вече беше спокоен, тя бе леко неспокойна от факта, че прегръща вампир. Щеше да ѝ отнеме малко време да свикне. Тя се отдръпна, като плъзна ръцете си от раменете към гърдите му. Той я държеше леко и изучаваше лицето ѝ.

— Размисли ли? Не си решила да ме убиеш, нали?

— Не, разбира се, че не — тя се загледа в дясната си ръка, която почиваше на гърдите му. Над сърцето му. Мисълта за кол, който да го прободете там, бе твърде ужасна, за да си я представи дори. — Никога не бих могла да те нараня... — тя премига и го погледна шокирано. — Сърцето ти бие. Мога да го усетя.

— Да, но когато слънцето изгрее ще спре.

— Аз... аз си мислих...

— Че нищо в тялото ми не работи? Нали вървя и говоря? Тялото ми преработва кръвта, която пия. За да работи мозъкът ми, трябва да има достъп до кръв и кислород. Необходим ми е въздух, за да говоря. Нищо от това не би било възможно без биещо сърце, което да кара кръвта да циркулира през тялото ми.

— О. Аз просто си мислех, че вампирите са...

— Напълно мъртви? Не и през нощта. Знаеш, че въздействаш на тялото ми, Шана. Знаеш го от първата вечер, когато бяхме на задната седалка в колата на Ласло.

Тя се изчерви. Огромната му ерекция със сигурност доказваше, колко добре функционираше тялото му след залез-слънце. Той докосна топлата ѝ буза.

— Искам те още от първата нощ.

Шана се отдръпна от него.

— Не можем...

— Никога не бих те наранил.

— Можеш ли да си сигурен? Имаш ли пълен контрол над...?

Той стисна зъби.

— Над злите си импулси?

— Щях да кажа... апетита си? — тя обви ръце около себе си. — Не си ми безразличен, Роман. Не го казвам само от благодарност за това, че ме пазиш. Наистина ме е грижа. И наистина съжалявам, че е трябвало да страдаш толкова дълго...

— Тогава остани с мен — той се протегна към нея.

Тя отстъпи назад.

— Как? Дори и да преодолея факта, че си... си вампир, приятелките, с които живееш, си остават. Харемът.

— Те не означават нищо за мен.

— Но за мен са от голямо значение! Как е възможно да не обръщам внимание на факта, че се чукаш с още десет жени, освен с мен?

Той трепна.

— Трябваше да се сетя, че това ще е проблем.

— Ами да! Защо, за Бога, са ти нужни толкова много? — о, Боже. Тъп въпрос. Вероятно всеки мъж би се възползвал от такава възможност.

Той въздъхна, обърна се и се запъти към кухнята. Дръпна връзката си и я остави да виси около яката.

— Древна традиция е всеки господар на сборище да има харем. Нямах друг избор, освен да почета тази традиция.

— О, да.

Той издърпа връзката и я захвърли на кухненската маса.

— Ти не разбираш вампирската култура. Харемът е символ на силата и престижа на един господар на сборище. Без тях не бих излъчвал респект. Ще стана за посмешище.

— О, горкичкия той! Хванат в капана на един порочен обичай против волята си. Почакай малко, мисля, че очите ми се насълзиха — Шана повдигна ръце и изчака няколко секунди. — О, не. Фалшива тревога. Вероятно алергия.

Той се намръщи срещу нея.

— По-вероятно е стомашно разстройство от язвителното ти остроумие.

Тя погледна към него.

— Колко забавно. Извинявай, че не ти се умилквам, като някое от десетте момичета от харема ти.

— Не бих искал да го правиш.

Тя кръстоса ръце на гърдите си.

— Да знаеш, че си тръгнах заради това. Разбрах, че си долен женкар — очите му проблеснаха. — И освен това си...

Гневното му изражение бавно се смени в учудване.

— Ти ревнуваш.

— Какво?

— Ревнуваш — той се ухили и сграбчи сакото си, като победоносен матадор, за да го постави на облегалката на кухненския стол. — Толкова ревнуваш, че едва издържаш. Знаеш ли какво означава това? Означава, че ме искаш.

— Означава, че съм отвратена! — Шана му обърна гръб и се запъти към вратата. По дяволите. Той бе прекалено умен. Знаеше, че е привлечена от него. Но вампир с харем от десет жени? Ако щеше да излиза с демон, той поне можеше да е верен. Мили Боже. Не можеше да повярва, че е изпаднала в подобно затруднено положение.

— Може би трябва да се свържа с Министерството на правосъдието сутринта.

— Не. Те не могат да те защитят, като мен. Те дори си нямат представа срещу какъв враг се изправят.

Това беше истина. Доколкото можеше да каже, най-добър шанс за оцеляване имаше с Роман. Тя се облегна на стената до вратата.

— Ако остана с теб, това ще е само временно. Между нас не може да има никаква връзка.

— Ах. Не искаш ли пак да ме целунеш? — той се вгледа в нея толкова съсредоточено, че тя бе готова да се размърда.

— Не.

— Не искаш да ме докоснеш?

— Не — пулсът ѝ се ускори.

— Знаеш, че те желая.

Тя преглътна трудно.

— Няма да се случи. Имаш си цял харем да те задоволява. Не ти трябвавам.

— Никога не съм ги докосвал. Не и интимно.

Кого се опитваше да заблуди? От всички абсурдни неща, които можеше да каже.

— Да не ме мислиш за глупачка.

— Говоря сериозно. Физически никога не съм делил леглото си с някоя от тях.

В нея се развилия гняв.

— Не ме лъжи. Знам, че си правил секс с тях. Те говориха за това, как било минало толкова време и че им липсваш.

— Именно. Беше доста отдавна.

— Значи си признаваш. Правил си секс с тях.

— Вампирски секс.

— Какво?

— Това е изцяло умствено занимание. Дори не сме в една и съща стая — той сви рамене. — Просто поставям усещанията в умовете им.

— Имаш предвид, като някакъв вид телепатия?

— Контрол на ума. Вампирите го използват, за да манипулират смъртните или да общуват един с друг.

Да манипулират смъртните?

— Така ме накара да имплантирам зъба ти? — тя потрепери. — По-точно вампирския ти зъб. Изиграл си ме.

— Трябваше да те накарам да го видиш като обикновен зъб. Съжалявах, че не можех да съм напълно честен с теб, но имайки предвид обстоятелствата, нямах друг избор.

Той имаше право. Нямах да иска да му помогне, ако знаеше истината.

— Значи наистина не се виждаш в огледалото.

Той повдигна вежди.

— Спомняш си това?

— Донякъде. Шината още ли е в устата ти?

— Не. Накарах Ласло да я махне миналата вечер. Толкова се тревожех за теб, Шана. Едва преживях без теб. Търсех те мисловно, надявайки се, че още сме свързани.

Тя преглътна, спомняйки си гласа му в съня си.

— Не... не се чувствам удобно от това да нахлуваш в главата ми, когото си поискаш.

— Не е нужно да се притесняваш за това. Ти имаш изключително силен ум. Единственият начин, по който мога да вляза, е, ако ме допуснеш.

— Мога да те блокирам? — това беше добра новина.

— Да, но когато ме допуснеш, връзката ни е по-силна, отколкото съм изпитвал преди това — той се запъти към нея с блестящи очи. — Заедно може да ни е толкова хубаво.

О, Боже.

— Това няма да се случи. Вече призна, че си правил секс с десет други жени.

— Вампирски секс. Това е безлично изживяване. Всеки участник е сам в своето легло.

Участник? Сякаш са играчи от футболен отбор, подритващи си топката?

— Да не казваш, че го правиш с всички тях едновременно?

Той сви рамене.

— Това е най-ефикасния метод да ги задоволя.

— О, Боже мой — Шана се удари с ръка по челото. — Секс като на конвейер? Ще накараш Хенри Форд^[1] да се гордее с теб.

— Ти се шегуваш, но се замисли — той я погледна разгорещено. — Всички усещания за докосване и удоволствие стигат до ума ти. Той контролира дишането ти, пулса ти. Това е най-еротичната част от тялото ти.

Тя почувства внезапна нужда да притисне бедрата си едно до друго.

— Е, и?

Ъгълчетата на устата му се извиха нагоре. Блясъкът в очите му стана по-горещ, като разтопено злато.

— Може да бъде извънредно задоволително.

Проклет да е. Тя събра колене.

— В действителност никога не си докосвал никоя от тях?

— Дори не знам как изглеждат.

Тя се вгледа в него и поклати глава.

— Трудно ми е да повярвам на това.

— Лъжец ли ме наричаш?

— Не преднамерено. Просто ми се вижда прекалено странно.

Той присви очи.

— Не вярваш, че е възможно?

— Трудно ми е да повярвам, че можеш да задоволиш десет жени, без дори да ги докоснеш.

— Тогава ще ти докажа, че вампирския секс е реален.

— О, да. И как предлагаш да го направиш?

Той се усмихна бавно.

— Като го направя с теб.

---

[1] Хенри Форд е американски инженер и предприемач, основател на автомобилната корпорация „Форд“. Той усъвършенства

последователно конвейерното производство в автомобилостроенето, което е създадено от Рансъм Ели Оудс във фирмата „Олдсмобил“ през 1902 г., но в опростена форма — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

От ъгъла си в балната зала Иван Петровски все още чакаше Ангъс МакКей и неговите тъпи шотландци. Френското конте Жан-Люк Ешарп се приближи заедно с друг шотландец.

МакКей ги поздрави.

— Намери ли ги, Конър?

— Аха — отвърна той. — Ние проверихме камерите за наблюдение. Те са точно там, където предполагахме, че ще са.

— Да не би да говориш за Шана Уилън? — попита Иван. — Видях Драганести да излиза заедно с нея, както знаеш. Това неговият модерен вамп начин за правенето на нещата ли е? Когато си в опасност, да тичаш и да се криеш?

Конър изръмжа и пристъпи към него.

— Позволи ми да отхапя този мършав врат веднъж завинаги.

— Не — Жан-Люк Ешарп блокира шотландеца с бастуна си. Французинът хвърли поглед към Иван с ледените си сини очи. — Когато му дойде времето, го искам за себе си.

Иван изпухтя.

— Какво смяташ да правиш с мен, Ешарп? Да ми направиш модерно преобразяване?

Французинът се усмихна.

— Гарантирам ти, че никой няма да те разпознае след това.

— А химикът? — Ангъс се обърна към Конър. — В безопасност ли е?

— Да, Иън е с него.

— Ако говориш за Ласло Весто, имам новини за теб — каза Иван. — Дните му се преброени.

Невъзмутимият поглед на МакКей говореше, че изобщо не е впечатлен. Той се обърна към шотландеца, без да откъсва поглед от Иван.

— Как ти изглежда?

Шотландецът сви рамене.

— Като нормален часовник, сър. Но не можем да кажем със сигурност, освен ако не го отворим.

— Разбирам — МакКей взе часовника, пусна го на пода и го настъпи.

— Хей — Иван скочи на крака.

МакКей вдигна счупения часовник и разгледа смачкания механизъм.

— На мен ми изглежда наред. Хубав часовник — той го върна на Иван, а в очите му блестяха весели пламъчета.

— Копеле — Иван хвърли съсипания си часовник на земята.

— Чакай малко — Конър отстъпи и се огледа за руснаците. — Хората му са четирима.

— Правилно — каза МакКей. — Ти каза, че са били четирима в къщата на Ню Рошел.

— Да — отвърна Конър. — Но те имаха и шофьор. Къде по дяволите е той?

Иван се усмихна.

— Негодник — промърмори МакКей. — Конър, вземи дузина мъже и претърсете всички помещения. Обади се на пазачите отвън и им кажи да огледат района.

— Да, сър — Конър кимна на дванадесет мъже да го последват. След няколко бързи реплики те се разделиха и се изстреляха с вампирска скорост.

Местата на шотландците бързо бяха заменени от Корки Кърант и нейната групичка от ДВК.

— Гледай да ни дадеш добър репортаж — изръмжа тя и се обърна към камерата с блестяща усмивка. — Аз съм Корки Кърант с репортаж „На живо с неживи“! Тук вълнуващите събития следват едно след друго веднага след откриването на бала. Може да видите как един полк шотландци отведоха руско-американските затворници. Можете ли да ми кажете защо, господин МакКей? — тя тикна микрофона под носа на МакКей.

Той я изгледа мълчаливо.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Със сигурност не вземате затворници без съдебен процес? — продължи тя, като му тикна микрофона отново.

— Изчезвай, девойче — каза той меко. — Това не е твоя работа.

— Аз искам да говоря — Иван се размахна по посока на камерата.
— Бях поканен тук и вижте само как се отнасят с мен.

— Ние няма да те нараним — МакКей извади един пистолет и го насочи към Иван. — Все още. Къде е петият човек от твоите? Какво смята да прави?

— Още се опитва да паркира колата. Знаеш, че за толкова голямо парти трябваше да осигуриш повече обслужващ персонал.

МакКей повдигна вежда.

— Може би трябва да те предупредя, че куршумите са сребърни.

— Ще се опиташ да ме очистиш пред толкова много свидетели?
— подигра го Иван. Той не можеше да се надява на по-добро развитие на нещата. Не само беше привлякъл вниманието на всички гости на галавечерята, а и зрителите, които гледаха ДВК, щяха да чуят неговото изявление. Той се качи върху стола си и зачака музиката да спре.

Ешарп измъкна шпага от бастуна си.

— Никой не иска да те слуша.

— Дали галавечерта ще завърши с кръв? — прошепна Корки Кърант в микрофона. — Не сменяйте канала!

Иван направи малък фалшив поклон, когато музиката спря. За съжаление поклонът остави врата му изкривен, така че трябваше да го изпука, за да го върне в правилната позиция.

Корки Кърант се обърна към камерата с широка усмивка.

— Иван Петровски, господарят на руско-американското сближение, иска думата. Така че нека да чуем какво желае да ни каже.

— От осемнадесет години не бях посещавал никой от тези балове — започна Иван. — Осемнадесет години, откакто бях принуден да гледам трагичното пропадане на нашия висш начин на живот. Старите ни традиции са отхвърлени като отпадъци. Нашите горди наследници ни се присмиват. Новата политическо правна философия на модерните вампири се вмъкна между нас като чума.

Тълпата зашумя. Някои не харесаха изказването му, но Иван подозираше, че имаше и такива, които копнееха да го слушат.

— Колко от вас са станали дебели и безчувствени от тази абсурдна фюжън кухня? Колко от вас са забравили тръпката от лова и екстаза на хапането? Аз ви казвам тази вечер, че тази изкуствена кръв е подигравка!

— Достатъчно — Ангъс насочи пистолета си. — Слизай оттам.

— Защо? — изкрещя Иван. — Страхуваш се от истината ли? Истинските не се страхуват.

Ешарп вдигна меча си.

— Истинските са страхливци, които крият самоличността си в тайна.

— Вече не! — Иван се втрени в камерата на ДВК. — Аз съм водачът на Истинските и тази вечер ние ще си отмъстим!

— Хвани ги! — Ангъс се хвърли напред, последван от хората си.

Иван и неговите последователи отскочиха високо във въздуха и после се изпариха, телепортирайки се от сградата. Озоваха се отвън в градината.

— Бързо — изкрещя Иван. — В колата.

Те притичаха през тревата до паркинга. Колата беше празна. Нямаше и следа от Владимир.

— Мамка му — измърмори Иван. Трябваше да е приключил досега. — Той огледа хората си и погледът му се спря върху Катя.

— Какво, по дяволите, се е случило с теб?

Тя погледна надолу и се изсмя.

— Стори ми се, че нощният въздух щипе малко — полата ѝ беше изчезнала, оставяйки я гола от кръста надолу. — Когато отскочихме във въздуха, французинът се опита да ме сграбчи. Предполагам, че е хванал само края на полата ми и тя се разпори.

— Жан-Люк Ешарп? — въпросът дойде от Галина. — Той е толкова сладък. Също и шотландците. Мислиш ли, че са голи под кюповете си?

— Достатъчно! — Иван свали якето си и го метна на Катя. — Трябва ли да ви напомням, кучки такива, че ми принадлежите? Сега се качвайте в колата.

Катя повдигна вежда и вместо да обвие якето около бедрата си, както очакваше той, тя го облече. Интимните ѝ части все още бяха открити. Алек я зяпаше с широко отворена уста.

Вратът на Иван почервения от ярост.

— Искаш ли да прекараш остатъка от съществуването си без очните си ябълки? — изръмжа му.

Алек рязко се опъна като струна.

— Не, сър!

— Тогава заведи дамите в колата и запали проклетия двигател — Иван изскърца със зъби и изпука врата си.

Неясна фигура тичаше към тях в тъмното. Владимир. Вампирът спря до тях.

— Намери ли склада?

— Да — кимна Владимир. — Експлозивите са готови.

— Добре. Да се изнасяме — Иван забеляза шотландците да идват към тях. Това беше. Той посегна към маншета на десния си ръкав. Беше предположил, че шотландците ще изпразнят джобовете му, така че скри детонатора за С-4 експлозивите в подгъва на маншета си. Едно натискане на бутона и прекрасните запаси от синтетична кръв на Драганести щяха да са история.

Шана беше онемяла. Вампирски секс? Тя не беше сигурна дали такъв странен феномен изобщо съществува. Е, имаше един сигурен начин да разбере. Трябваше ли дори да го обмисля?

Е, не можеше да забременее от това. И още повече той дори нямаше да бъде в една и съща стая с нея, значи щеше да е напълно безопасно. Без ухапвания, прегръдки и ненужна грубост. Нямаше да има малки вампирски бебета, които да летят наоколо в детската стая.

Тя изстена. Сериозно ли го обмисляше? Щеше да се наложи да позволи на Роман да влезе в съзнанието ѝ. Кой знае какви ужасни неща можеше да ѝ причини? Какви сладки нечестиви усещания можеше да... Чакай малко, тази защита не действаше много добре.

Той беше седнал на кухненската маса и я наблюдаваше с изпъстрените си в златно очи. Изглеждаше вбесяващо доволен от цялата ситуация. Сякаш знаеше, че ще каже да. Мръсник. Не му ли беше достатъчно признанието, че е вампир? Но не, той трябваше да ѝ предложи да правят вампирски секс в същата вечер. Изключително задоволителен секс.

По кожата ѝ преминаха тръпки. Той беше толкова интелигентен. И искаше да съсредоточи цялата си умствена сила в това да ѝ достави удоволствие? Господи. Беше изкушена.

Тя го погледна в очите и веднага почувства психическата му сила, която премина в главата ѝ като хладен бриз. Сърцето ѝ заби бързо. Коленете ѝ се огънаха. Силен шум проглуши ушите ѝ. Подът се

разтресе под краката ѝ. Тя се подпря на стената, за да не падне. Боже мой, дали той направи това?

Роман скочи на крака и се спусна към телефона. Стаята се залюля отново и Шана се препъна към близкия стол.

— Иън! Какво, по дяволите, става? — извика Роман в телефонната слушалка. После утихна и се заслуша. — Къде е била експлозията? Някой ранен?

Експлозия? Шана се сви в стола. О, Боже. Трябваше да се сети, когато земята се разтресе, че няма връзка със секса. Това беше атака.

— Хванали ли са го? — Роман изруга тихо.

— Какво става? — попита Шана.

— Петровски се е измъкнал — измърмори Роман. — Всичко е наред, Иън. Ние знаем къде живее. Можем да му отмъстим, когато си искаме.

Шана преглътна. Изглежда, като че ли започваше вампирска война.

— Иън — проговори Роман в телефона. — Искам ти и Конър да заведете Шана обратно в къщата. Ласло и Радинка също — той затвори телефона. — Трябва да вървя. Конър скоро ще бъде тук.

— Къде е била експлозията? — тя го последва до вратата.

Той взе наметалото си и го използва като изолация, за да превърти ключалките.

— Петровски е взривил склада със синтетична кръв.

— О, не.

— Можеше да е по-зле — той издърпа резето. — Складът е бил на достатъчно разстояние от балната зала, така че никой не е пострадал. Но това ще затрудни доставките ни.

— Защо унищожаваш синтетичната кръв? Ооо! — тя премига, осъзнавайки отговора. — Искан да принуди вампирите да нападат хората отново.

— Не се тревожи — Роман сложи ръка на рамото ѝ. — Това, което Петровски не знае, е, че имам други лаборатории в Илинойс, Тексас и Калифорния. Ако се наложи, можем да създадем и на Източното крайбрежие. Той не ме нарани толкова много, колкото си мисли.

Шана се усмихна облекчено.

— Ти си твърде умен за него.

— Съжалявам, че се налага да вървя, но трябва да проверя щетите.

— Разбирам — тя отвори сребърната врата, за да може той да излезе.

Той докосна леко бузата ѝ с кокалчетата на ръцете си.

— Мога да бъда отново с теб по-късно тази вечер. Ще ме изчакаш ли?

— Да, но бъди внимателен — тя искаше да чуе повече за приближаващата война. Роман се изстреля надолу по коридора със светлинна скорост.

Веднага щом Шана затвори вратата, тя осъзна грешката си. Той имаше предвид, че ще дойде при нея по-късно вечерта заради вампирския секс. И без да го разбере, тя се беше съгласила.

Тридесет минути по-късно Шана се возеше на задната седалка на лимузината с Радинка и Ласло. Отпред бяха Конър и Иън, който шофираше. Тя чак сега осъзна, че Иън беше много-много по-възрастен от петнадесетгодишен. Шана огледа спътниците си, опитвайки се да разбере колко от тях бяха вампири. Иън и Конър определено бяха и спяха в онези ковчези в мазето. Ласло беше такъв сладур, приличаше на амурче. Беше ѝ трудно да мисли за него като за демон, въпреки че предполагаше, че и той е такъв.

Радинка обаче беше трудна за определяне.

— Ти... ти отиде да напазаруваш за мен през деня, нали?

— Да, мила — Радинка си наля питие от барчето в колата. — Аз съм смъртна, в случай че се чудиш.

— Но Грегори...

— ... Е вампир, да — Радинка извъртя глава, за да погледне Шана в очите. — Искаш ли да чуеш как се случи?

— Ами... това не е моя работа.

— Глупости. Свързано е с Роман, така че трябва да знаеш — Радинка отпи от скоча си и се загледа през затъмнения прозорец. — Преди петнадесет години моят съпруг, Бог да го прости, почина от рак и ни остави с ужасяващи дългове за лечението. Грегори трябваше да напусне Йейл и да се прибере вкъщи. Той се прехвърли в Нюйоркския университет и започна работа на половин работен ден. Аз също се нуждаех от работа, но няхах опит. За щастие, намерих работа в „Роматех“. Работното време беше, ужасно, разбира се.

— Нощната смяна? — попита Шана.

— Да, след няколко месеца свикнах и открих, че съм много способна. И никога не бях чувала за Роман. Мисля, че той хареса това. Накрая аз станах негов личен асистент и тогава започнах да забелязвам нещата. Особено в лабораторията на Роман. Наполовина изпити бутилки с кръв, и то все още топли — усмихна се. — Той е като разсеян професор, когато работи по нещо. Дори забравя да си остави време преди изгрев, за да се прибере вкъщи. Затова трябва да се телепортира в последната минута. В една минута е в лабораторията си, а в следващата вече го няма.

— И си се досетила, че има нещо странно.

— Да, аз съм с източноевропейски произход и ние сме израснали с приказките за вампири. Не беше трудно да се досетя.

— Това не те ли притесняваше? Не искаше ли да напуснеш?

— Не — Радинка махна елегантно с ръка във въздуха. — Роман винаги е бил добър с мен. Тогава една нощ преди дванадесет години Грегори дойде да ме вземе от работа. Той беше на паркинга и ме чакаше. И тогава беше нападнат.

Конър се извъртя на седалката си.

— Това Петровски ли беше?

— Така и не видях нападателя. Той си беше отишъл, когато намерих бедния си син да умира върху асфалта на паркинга — тя потръпна. — Но Грегори казва, че е Петровски и аз съм сигурна, че е прав. Как можеш да забравиш лицето на чудовището, което се е опитало да те убие?

Конър кимна.

— Ще го пипнем.

— Защо е нападнал Грегори? — попита Шана.

Ласло си играеше с копчетата на сакото си.

— Най-вероятно, защото си е мислел, че Грегори е някой смъртен служител на „Роматех“. Бил е лесна мишена.

— Да — Радинка отпи още малко скоч. — Бедният ми Грегори. Беше изгубил толкова много кръв. Знаех, че никога няма да издържи пътуването до болницата. Помолих Роман да го спаси, но той отказа.

По кожата на Шана преминаха ледени тръпки.

— Помолила си Роман да превърне сина ти във вампир?

— Това беше единственият начин да го спаси. Роман настояваше, че не иска той да е причината да прати душата на момчето в ада, но аз не исках и да чуя. Знам, че Роман е добър — Радинка направи движение по посока на всички вампири в колата. — Те всички са били добри и честни мъже, преди да умрат. Защо смъртта ще ги промени? Отказвам да повярвам, че са обречени да отидат в ада. Не приех и да се откажа от сина си и да го оставя да умре!

Ръката на Радинка се разтрепери и тя остави чашата си.

— Умолявах го. Паднах дори на колене и го молах, докато не можа да издържи повече. Той взе сина ми в ръце и го преобрази — тя избърса една сълза от бузата си.

Шана се разтрепери и се обгърна с ръце. Радинка вярваше, че има добро и в Роман. Защо той самият не можеше да го види. Защо обвиняваше себе си от векове?

— Как става преобразяването?

— Смъртният трябва да бъде пресушен от един или няколко вампири — обясни Ласло. — В такъв случай смъртният изпада в кома. Оставен сам, той ще умре от естествена смърт. Но ако вампирът нахрани жертвата си със собствената си кръв, смъртният ще се събуди като вампир.

— О! — Шана преглътна с мъка. — Предполагам, че вече няма много хора, които се превръщат във вампири?

— Не — отговори Конър. — Ние не хапем хората вече. С изключение на Петровски и неговите проклети Бунтовници. Но ние ще се погрижим за тях.

— Надявам се — Ласло рязко дръпна едно от копчетата си. — Той иска да ме убие.

— Защо? — попита Шана.

Ласло се размърда на мястото си.

— Без особена причина.

— Защото ти помогна да избягаш — Радинка отпи още една глътка от скоча си.

Заради нея? Гърлото на Шана се стегна и й беше трудно да диша.

— Аз... аз, толкова съжалявам, Ласло. Нямах представа.

— Не е твоя вината — Ласло се снижи на мястото си. — Аз наблюдавах Петровски на охранителната камера с Иън. Този мъж не е... нормален.

Шана се зачуди какво ли е нормално за вампирите.

— Искаш да кажеш, че е луд?

— Той е жесток — обади се Конър от предната седалка. — Познавам копелето от векове. Той страстно мрази смъртните.

— И прави онова плашещо нещо с врата си — Иън зави лимузината надясно. — Много е странно.

— Не си ли чувал тази история? — попита Конър.

— Не — Иън го погледна. — Какво се е случило?

Конър се извъртя на мястото си, за да може да вижда всички.

— Преди двеста години Иван все още бил в Русия. Той нападнал едно село не само за да се храни от хората, но и за да ги измъчва. Някои от селяните намерили ковчега му в избата на една стара воденица. Те изчакали докато заспи, за да го убият.

Ласло се наведе напред.

— Опитали са се да го набодат на кол?

— Не, те са били твърде невежи, бедните хорица. Не, мислели са, че да заровят ковчега, ще свърши работа, затова занесли ковчега в осветено гробище и погребали Иван под една голяма статуя на Ангел отмъстител. Тази нощ Иван се събудил и се опитал да се изрови. Той разровил земята толкова силно, че статуята се обърнала и смазала главата му. Счупила е скапания му врат.

— Шегуваш се — намръщи се Шана. — Гадост.

— Недей да съжаляваш копелето — продължи Конър. — Вместо да се погрижи за врата си, той изпаднал в ярост и избил цялото село. На следващия ден, когато тялото му се опитало да се излекува, врата му не бил зараснал правилно и оттогава го боли.

— И трябва да го боли — каза Иън. — Трябва да умре.

Дори да успееш да убият руснака, Шана не беше сигурна, че проблемите ѝ ще приключат. Руската мафия можеше да наеме някой друг. А и около нея беше избухнала война между вампирите. Тя потъна назад в седалката си. Ситуацията изглеждаше безнадеждна.

Когато вече беше отново в спалнята си в градската къща на Роман, Шана нямаше избор, освен да признае истината пред себе си. Тя беше сериозно увлечена по вампир.

Погледна към възглавницата, върху която беше лежал. Нищо чудно, че го бе помислила за умрял. През деня той наистина беше

мъртвец. Но през нощта се разхождаше, говореше и смилаше кръвта в стомаха си.

Работеше в лабораторията си, използвайки брилянтния си ум за невероятни научни постижения. Той защитаваше хората си. И когато поискаше, правеше вампирски секс. С харема си. Всичко това по едно и също време. А сега искаше да го направи с нея?

Тя простена. Това беше толкова странна дилема. Тя беше заключила вратата след Конър, когато ѝ донесе поднос с храна, но това нямаше да спре Роман да проникне в съзнанието ѝ. Много удовлетворяващо преживяване — беше ѝ казал той.

Тя остави празния поднос на пода и взе дистанционното. По ДВК видя Корки Кърант да стои при взривения склад на „Роматех“ и да предава последните подробности. Шана едва я слушаше, щом забеляза Роман при останките. Той изглеждаше уморен и напрегнат. Дрехите му бяха сиви от прах и мръсотия.

Бедният човек. Тя копнееше да докосне красивото му лице и да му каже нещо насърчително. Тогава репортажът на ДВК продължи със серия от кадри, показващи шотландците на галавечерята. Шана изстена, когато собственото ѝ лице се появи на екрана. Ето я и нея, откривайки съществуването на вампирите за първи път. Господи, какъв ужас се изписа на лицето ѝ. Моето лице.

Тя гледаше как хвърля чашата с кръв на пода. Тогава Роман я сграбчи, покри я с пелерината си и тя изчезна. Цялата случка беше записана и вампирите можеха да я гледат, колкото си искат.

Шана изключи телевизора с разтреперани пръсти. Цялата тежест на ситуацията се стовари отгоре ѝ. Един вампир убиец искаше да я очисти. Друг вампир искаше да я защити. Роман. Искаше ѝ се сега да е с нея. Той не я плашеше. Беше мил и грижовен. Добър човек. Радинка, Конър и всички останали бяха на това мнение. Роман беше чудесен мъж. Само той не можеше да го види. Ужасните спомени го притискаха, спомени, които бяха твърде чудовищни, за да може един човек да ги надживее.

Само ако можеше да го накара да види себе си. Тя се отпусна на леглото. Как изобщо можеше да има връзка с него. Трябваше да избягва по-нататъшните контакти с него, но в сърцето си знаеше, че няма да устои. Влюбваше се в него.

Часове по-късно в дълбоките замечтани мигове преди изгрева, тя почувства внезапен студ и се сгуши под завивките.

Шана!

Студът изчезна и тя почувства топлина и уют. Почувства се желана.

Шана, скъпа.

Тя отвори очи.

— Роман, ти ли си?

Нежен дъх погъделичка лявото ѝ ухо. Тих глас.

Позволи ми да те любя.

ГЛАВА 19

Шана седна в леглото и огледа тъмната спалня.

— Роман? Тук ли си?

Горе съм. Благодаря ти, че ме пусна.

Пусна? Къде, в главата си ли? Сигурно е станало, докато спеше. Остра ледена болка я прониза от едното слепоочие до другото.

Шана, моля те. Не ме изхвърляй. Гласът му започна да избледнява, докато не заприлича на ехо, идващо от далечното дъно на пещера. Тя потърка болящите я слепоочия.

— Това ли правя?

Опитваш се да ме блокираш. Защо?

— Не знам. Когато усетя нещо да приближава, просто му се опъвам. Инстинктивно е.

Спокойно, сладка моя. Нищо няма да ти направя.

Тя пое дълбоко дъх няколко пъти и болката поутихна.

Така е по-добре.

Гласът му беше по-близо. По-ясен.

Сърцето на Шана заби лудо. Никак не беше сигурна дали иска Роман в главата си. Колко от мислите ѝ четеше?

Защо се тревожиш? Криеш ли нещо от мен?

Господи, наистина чуваше мислите ѝ.

— Нищо важно, но има някои неща, които предпочитам да не споделям. Като например колко невероятно красив и секси... Дърт крастав жабок!

Секси?

По дяволите. Не я биваше в телепатията. Това, че той можеше да прочете мислите ѝ, я караше да мисли странни неща само за да го заблуди.

Тя се развесели и усещането я обви като топло одеяло.

Тогава недей да мислиш толкова. Отпусни се.

— Как да се отпусна, като си в главата ми? Няма да ме принудиш да направя нещо, което не искам, нали?

Разбира се, че няма, сладка моя. Няма да контролирам мислите ти. Само ще ти внуша усещането, че правя любов с теб. А щом изгрее слънцето, ще трябва да си вървя.

Тя усети нещо топло и влажно на челото си. Целувка. След това — меки пръсти, които галеха лицето ѝ. Разтриваха слепоочията ѝ, докато от болката не остана и следа. Тя затвори очи и почувства как пръстите минават по скулите ѝ, челюстта, ушите. Не знаеше как го прави, но усещането беше съвсем истинско. И толкова невероятно.

С какво си облечена?

— Хмм... Има ли значение?

Искам да си гола, когато те докосвам. Искам да почувствам всяка сочна извивка, всяка дълбока падина. Искам дъхът ти да трепери в ухото ми, мускулите ти да се стягат в страстта все по-силно и по-силно...

— Стига! Убеди ме още с първото изречение — тя издърпа нощницата си и я хвърли в копринена купчинка на земята. След това се сгуши под топлите чаршафи и зачака.

И продължи да чака.

— Ехо? — тя се взря в тавана, чудейки се какво се случва на петия етаж. — Ехо, земята вика Роман — креватният ви другар е гол и готов за излитане.

Никакъв отговор. Може би е бил твърде уморен и е заспал. Страхотно. Никога не е била особено изкусна в задържането на мъжкия интерес. А и с Роман — та той можеше да съществува вечно. Как би могла да бъде нещо повече от мимолетно хлътване за него? Дори да останеха заедно няколко години, за него това щеше да е просто един кратък миг. Шана изстена и се обърна по корем. Как изобщо би се получило нещо между тях? Двамата бяха пълни противоположности, тоест жива и мъртъв. Казват, че противоположностите се привличат, но едва ли се имат предвид чак такива крайности.

Шана?

Тя повдигна глава.

— Върна ли се? Помислих, че си си тръгнал.

Извинявай. Имах работа.

Пръстите му леко заразтриваха раменете ѝ.

Тя сложи глава на възглавницата с въздишка. Работа ли?

— Къде всъщност се намираш? Не си на бюрото си, нали?

Мисълта, че той може да си върши канцеларската работа междувременно, силно я смущаваше. Все пак бе толкова добър, че сигурно можеше да я доведе до телепатичен оргазъм, докато си проверява имейла.

Той се засмя.

Седя в леглото си и си хапвам преди лягане.

Значи пие кръв, докато умствено масажира раменете й? Много романтично, няма що.

Гол съм. По-добре ли е така?

Майчице. Представи си великолепното му тяло... дърт крастав жабок.

Роман погали гърба й с докосвания, леки като перце. Тя потрепери. Беше прекрасно. Той натисна леко с долната част на дланта, правейки бавни, сладостни движения. Поправка — беше божествено.

Чуваш ли и други вампири?

— Не. Един е напълно достатъчен, благодаря.

Усети как присъствието му става по-осезаемо, как се изпълва с някакво чувство. Гордост? Не, нещо по-бурно. По-скоро... желание за власт.

Ти си моя.

Да бе. Понеже го чува, това му дава право на собственост над нея? Живял над петстотин години, а още мисли като пещерняк. Обаче ръцете му наистина бяха райски.

Благодаря. Старая се. Ръцете му блуждаеха по гърба й, като пръстите търсеха възли от напрежение под кожата. Пещерняк, а?

По дяволите, чуваше твърде много неща. Почти го виждаше как се усмихва. Добре, че още не знаеше, че е започнала да се... дърт крастав жабок, дърт крастав жабок.

Още не можеш да свикнеш да ме чуваш в ума си.

В десетката. Две точки за демона екстрасенс. Усети леко шляпване по дупето си.

— Ей! — тя вдигна рамене, но той отново я събори на леглото. — Буташ ме! — гласът й се удави във възглавницата.

Вярно е. Имаше наглостта да прозвучи доволен от себе си.

— Пещерняк — измърмори тя. С цял харем жени. — Нали каза, че не е лично. Доста лично ми се вижда.

В момента е, защото сме само двамата. Мисля само за теб.

Усещаше го плътен около себе си, плътен и нагорещен от желание. Кожата ѝ настръхна в отговор. Пръстите му пробягаха по гръбнака до врата ѝ. Той отметна косата ѝ настрани.

Шана усети нещо горещо и влажно на врата си: целувка. Настръхна. Беше толкова странно да я целува невидимо лице. Дъхът му бе топъл върху ухото ѝ. След това нещо я погъделичка по стъпалата.

Тя се стресна.

— В леглото има нещо.

Аз съм.

— Но... — не можеше да стигне до стъпалата ѝ, докато я целува по ухото. Освен ако ръцете му не бяха два метра дълги. Или пък не беше напълно човек.

В десетката. Две точки за теб, прелест моя. Роман потърка нос във врата ѝ и ощипа пръстите на краката ѝ. На двата крака. И продължаваше да я разтрива между плешките.

— Чакай малко. Колко ръце имаш?

Колкото поискам. Всичко е в ума ми. В нашия ум. Палците му потънаха в извивките на стъпалата ѝ. Масажираше гърба ѝ с горната част на дланите си, чертаейки спирали надолу към кръста. И през цялото време целуваше врата ѝ.

Тя въздъхна замечтано.

— О, това е много приятно.

Приятно? Ръцете му спряха.

— Мхм. Много приятно, много — тялото ѝ се стегна, когато Шана усети надигащо се раздразнение в главата си. Идваше от него.

Приятно ли? Около него захвърчаха искри.

О, Господи.

— Много ми харесва. Наистина!

Гласът му просъска в главата ѝ.

Дотук бях с лиготиите.

Сграбчи я за глезените и разтвори краката ѝ. Други ръце хванаха китките ѝ. Тя се изви, опитвайки се да се освободи, но той бе твърде

силен и с прекалено много ръце. Беше закована за леглото и безпомощна, с широко разтворени крака.

Хладен въздух докосна най-нежните ѝ части. Тя зачака, скована и изложена на показ. Сърцето ѝ тътнеше в ушите.

Продължаваше да чака. Стаята бе тиха, ако не се брои тежкото ѝ дишане. Нервите ѝ бяха на кълбо в очакване на неизбежното нападение. Откъде щеше да започне? Нямахше как да разбере — не можеше да го види. Беше ужасно. Беше... възбуждащо.

Чакаше. Четири ръце все още държаха китките и глезените ѝ. Но той имаше безброй много ръце и пръсти, докдето стигаше въображението му. Сърцето ѝ заби още по-бързо. Седалищните ѝ мускули се свиха в опит да събере краката си. Беше изложена на показ и така разкрита за него. Кожата ѝ настръхна. Той ѝ го причиняваше. Караше я да чака. Караше я да тръгне в очакване. В копнеж. Желание.

И тогава той изчезна.

Шана вдигна глава.

— Ехо? Роман?

Къде отиде? Тя седна в леглото и погледна радиото с часовник до него. С нейния късмет сигурно слънцето тъкмо беше изгряло и той беше мъртъв за през деня. Но бе твърде рано за изгрева. Да не би да я беше зарязал наред срещата им? Минутите минаваха с тиктакане.

Шана се изправи на колене.

— По дяволите, Роман, не можеш да ме оставиш така!

Помисли дали да не хвърли нещо към тавана.

Внезапно почувства ръце да обвиват кръста ѝ и ахна.

— Роман? Надявам се да си ти — протегна ръка назад, където смяташе, че трябва да се намира той, но там нямаше нищо, освен празен въздух.

Аз съм. Ръцете му пропълзяха нагоре по ребрата и обвиха гърдите ѝ. Устните му целуваха рамото ѝ.

— Къде... къде беше? — трудно ѝ беше да поддържа разговор, докато той я галеше с палци.

Съжалявам. Няма да се повтори. Играеше си със зърната ѝ, като нежно извиваше втвърдените ареоли между палеца и показалеца си. Всяко притискане, сякаш дръпваше невидима струна, свързана с душата ѝ.

Тя се строполи върху леглото и се взря в тавана.

— О, Роман, моля те! — искаше ѝ се да го види. Или да го докосне.

Шана, мила моя Шана. Гласът му шепнесе в главата ѝ. Как да ти кажа какво означаваш за мен? Когато те видях на бала, сякаш сърцето ми отново заби. Ти озари стаята, ярка светлина в черно-бял океан. Мислех си, че животът ми е бил само една безкрайна, черна нощ. Тогава като дъга се появи ти и изпълни черната ми душа с цветовете си.

— О, Роман. Не ме разплаквай — тя се обърна по корем и изтри навлажнените си очи с чаршафа.

Ще те накарам да плачеш от удоволствие.

Ръцете му бавно се плъзнаха нагоре по краката ѝ, докато други две пробягаха по гърба ѝ. Стигна до бедрата и кръста ѝ. Скоро, съвсем скоро всичките му ръце щяха да се срещнат върху слабините ѝ. Седалищните ѝ мускули се стегнаха. Влагата се събираше между краката ѝ. Гладът ставаше по-сладък, по-горещ, по-отчаян.

Почувства устата му върху дупето си. Върхът на езика му премина по едната страна, хлътна в падината и продължи по другата.

— Роман, побъркваш ме. Не издържам!

Това ли искаш? Пръстите му докоснаха леко къдравата коса, пазеща интимността ѝ.

Тялото ѝ се разтърси.

— Да.

Колко си влажна?

Самият въпрос предизвика нов изблик на топлина между краката ѝ.

— Много. Мокра. Увери се сам — тя се обърна по гръб, очаквайки да го види. Смущаваше я да лежи с разтворени крака, готова да го приеме, а там нямаше никого. — Роман?

Искам да те целуна. Дъхът му се придвижи им гърдите ѝ и пое зърното в устата си. Езикът му се завъртя около него и погали твърдото връхче.

Ръцете ѝ го затърсиха, но около нея нямаше нищо.

Той премина към другата ѝ гърда.

— Искам и аз да те докосвам. Искам да те прегърна — тялото ѝ се изви в спазъм, когато той сложи длан между краката ѝ.

Пръстите му започнаха да изследват. Толкова си мокра. Прекрасна си.

— Роман.

Отново го потърси, но не откри нищо, което да може да прегърне. Беше повече от смуцаващо. Беше си направо влудяващо. Като нямаше за какво да се хване, Шана сграбчи чаршафите в юмруци.

Той помилва гладките гънки и ги разтвори внимателно. Пъхна пръст вътре и погали вътрешната стена. Така харесва ли ти? Или предпочиташ така? Той приближи клитора ѝ и подразни върха му.

Тя извика, а юмруците ѝ усукаха чаршафите. Копнееше да го прегърне, да прокара ръце през косата му, да усети мускулите по гърба и задника му. Това бе твърде едностранно. Но толкова дяволски хубаво.

Влезе в нея с два пръста. Или поне тя мислеше, че са два пръста. Може и да бяха три. Господи, той я измъчваше отвътре навън. Пръстите му правеха кръгове и галеха, впускаха се и се отдръпваха. Тя нямаше представа колко хиляди нервни окончания имаше там долу, но той явно бе решен да възпламени всяко едно от тях. Търкаше твърдия, подут възел на слабините ѝ все по-бързо. Шана заби пети в матрака, краката ѝ се стегнаха, бедрата ѝ се надигнаха във въздуха.

Още. Още.

И той ѝ даде още.

Тя се задъха. Напрежението растеше, сладко и стегнато. Тя гореше в очакване.

По-силно. По-силно.

Извиваше се и притискаше интимността си към ръцете му, гърчейки се срещу него. Той хвана седалището и я обхвана с уста.

Само едно движение на езика му и тя бе разтърсена. Вътрешните ѝ мускули прикlescиха пръстите му. Тя извика. От сърцевината ѝ запреливаха спазми, вълна след вълна чиста наслада я обливаше чак до пръстите на ръцете и краката ѝ. С всеки спазъм дъхът ѝ спираше в гърлото и пръстите ѝ сграбчваха чаршафа. Трусовете не спираха. Шана повдигна крака към тялото си, с притиснати едно о друго бедра, отпивайки от великолепия отлив.

Беше прекрасна. Той я целуна по челото.

— А ти беше фантастичен — тя притисна гърдите си с ръка. Сърцето ѝ все още биеше силно, кожата ѝ гореше.

Сега трябва да си вървя, прелест моя. Лека нощ.

— Какво? Не можеш да си тръгнеш сега.

Налага се. Лека нощ, мила.

— Не може просто да си тръгнеш. Искам да те прегърна — тя усети бързо, студено щипване по носа. — Роман?

Мълчание.

Тя потърси присъствието му у себе си. Нямаше го.

— Ало, пещерняка! — изкрещя тя към тавана. — Не може просто да ме любиш и да си тръгнеш!

Никакъв отговор. Тя се изправи в леглото. Часът светеше върху дисплея на часовника до него. Шест и десет. Това било значи. Шана се строполи по гръб. Слънцето изгряваше. Време е добрите вампирчета да спинкат. Това несъмнено звучеше по-добре, отколкото изглеждаше. През следващите дванадесет часа Роман щеше да бъде мъртъв за света.

Мамка му. Като за труп беше страхотен любовник. Защо, за Бога, правеше секс с вампир? Не беше като да има някакво бъдеще в тази работа. Той щеше да бъде вечно на трийсет. Прокълнат да остане млад, секси и красив за вечни времена, а тя щеше да остарее.

Шана изстена. Връзката им бе обречена от самото начало. Той щеше да си остане красивият млад принц. А тя щеше да бъде дъртата крастава жаба.

Шана се събуди в ранния следобед и обядва с Хауърд Бар и неколцина от дневните стражи. Въпреки че бяха обучени за охранители, плащаха им и за да чистят къщата през деня. В края на краищата звукът от прахосмукачка нямаше да вдигне мъртвите. Шана прекара един скучен следобед в пране на новите си дрехи и гледане на телевизия. Вървеше Дигиталният вампирски канал, но почти всичко беше на френски или италиански. В Европа беше нощ. Надписите обаче бяха на английски. Денонощно, защото винаги е нощ някъде по света. ДВК — ако не сте дигитални, сте невидими. Сега вече разбираше какво означават тези думи.

Взе си горещ душ преди залез-слънце. Искаше да изглежда възможно най-добре за Роман. След това се върна в кухнята да вечеря и наблюдава смяната на стражите. Шотландците пристигнаха. Всички ѝ се усмихнаха, преди да отидат до хладилника за бутилка кръв. Всеки си изчака реда за микровълновата печка, като всички ѝ се усмихваха и си разменяха многозначителни погледи.

Да нямаше маруля между зъбите? Най-сетне шотландците излязоха, за да заемат постове си. Конър остана, за да изплакне бутилките в мивката. Шана си спомни, че и преди го е виждала да го прави, но тогава не беше осъзнала значението на това действие.

— Защо сте толкова щастливи? — попита тя, седнала до кухненската маса. — След атентата снощи помислих, че ще започне война.

— А, ще почне, ще почне — отвърна Конър. — Но когато човек е живял колкото нас, нещата не му се струват толкова неотложни. Ще се погрижим за Петровски, не се бой. Жалко, че не го убихме във Великата война.

Шана се наведе напред.

— Значи е имало вампирска Велика война?

— Имаше я, през 1710 — Конър затвори миялната и се облегна на кухненския плот. Очите му се замъглиха в спомени. — Аз се бих. Петровски също, ама на страната на врага, знаеш.

— Как е започнала?

— Роман не ти ли е разказвал?

— Не. И той ли е участвал?

Конър изсумтя:

— Той я започна.

Това ли имаше предвид Роман, когато каза, че е извършил ужасни престъпления?

— Ще ми разкажеш ли?

— Ами защо не — Конър отиде до кухненската маса и седна. — Вампирът, дето промени Роман, беше много зъл тип на име Касимир. Командваше огромна глутница вампири и всичките рушаха цели села, изнасилваха и убиваха, и измъчваха хората за забавление. Петровски беше сред любимците на Касимир.

Шана се сви. Роман беше мил монах, посветен на лекуването на бедните. Беше ужасяващо да си го представи хвърлен насред толкова зло.

— Какво стана с Роман?

— Касимир много го беше харесал. Искаше да изтръгне всичко добро от него и да го направи чисто зло. Той... беше много жесток с Роман. Накара го да избира между ужасни неща — Конър поклати глава с отвращение. — Веднъж Касимир заловил две деца и заплашил,

че ще ги убие и двете. Казал, че Роман може да спаси едното само ако лично убие другото.

— Божичко! — Шана усети как ѝ се повдига. Не се учудваше, че Роман се смяташе за отхвърлен от Бог.

— Роман отказал да участва в такова злодеяние и Касимир побеснял. Заедно с глутницата дяволи нападнали манастира на Роман и убили всички монаси. След това унищожили постройките.

— О не! Всички монаси? Дори осиновителя на Роман? — сърцето я заболя при мисълта за това.

— Да. Знаеш, Роман не беше виновен, ама пак се чувстваше отговорен.

Нищо чудно, че го мъчеше постоянна самоомраза. Не беше виновен, но тя разбираше чувството му за вина. Тя не беше отговорна за смъртта на Карън, но въпреки това се обвиняваше.

— Разрушеният манастир... това изобразява картината на петия етаж, нали?

— Да. Роман я пази, за да си напомня...

— Тоест, за да се измъчва — очите на Шана се замъглиха. Още колко века възнамеряваше да се самобичува за това?

— Да — кимна Конър тъжно. — Тъкмо гледката на манастира и мъртвите му братя дава смисъл на новото му и ужасно съществуване. Тогава се закле да унищожат Касимир и злите му последователи. Но знаеше, че няма да успее сам. Така че се измъкна, тръгна на запад да търси бойни полета, по които в тъмата умират ранените. През 1513 намерил Жан-Люк в битката при Гингейт и Ангъс във Флодън Филд в Шотландия. Направил ги вампири и те станали първите му съюзници.

— Теб кога те намериха?

— В битката при Солуей Мое — въздъхна Конър. — Хубавата ни Шотландия не оставаше мирна за дълго. Беше първокласно ловно поле за умиращи воители. Бях допълзъл до едно дърво в последните си мигове. Роман ме намери и ме пита дали искам отново да се бия за благородна кауза. Толкоз ме болеше, че не помня много-много. Сигурно съм казал да, защото в онази нощ Роман ме направи вампир.

Шана преглътна с мъка.

— Не се ли чувстваш възмутен от това, което ти се е случило?

Конър изглеждаше изненадан.

— Не, девойче. Аз умирах, а Роман ми даде причина да съществувам. И Ангъс беше там. Той превърна Иън. Към 1710-та Роман беше набрал голяма армия вампири. Ангъс беше генерал, а аз — капитан — усмихна се Конър гордо.

— И нападнахте Касимир, така ли?

— Да, беше кървава война и продължи три ноци. Ранените и твърде слабите ги изпържваше слънцето сутринта. На третата ноц, малко преди изгрев-слънце, Касимир падна. Следовниците му се разбягаха.

— И сред тях беше и Петровски ли?

— Да. Ама скоро ще го хванем, не го мисли — Конър стана и се протегна. — Аз най-добре да тръгвам на обиколка.

— Роман сигурно е станал вече?

Конър се ухили.

— Да. Непременно ще е станал — и излезе от кухнята с вееща се около коленете шотландска пола.

Шана въздъхна дълбоко. Значи Роман не лъжеше за престъпленията си. Беше убивал и превръщал смъртни във вампири. Но го беше правил само с умиращи, и то с благородна цел. Беше победил Касимир, злия вампир, който обичал да измъчва невинни хора.

Миналото на Роман беше изпълнено с насилие, но тя можеше да го приеме. Въпреки опитите на Касимир да го поквари, Роман бе останал добър човек. Винаги се бе опитвал да предпазва и спасява смъртните. И въпреки това бе преизпълнен с разкаяние дотам, че вярваше, че Бог го е изоставил. Тя трябваше да намери начин да пробие бронята му и да облекчи болката. Тяхната връзка може би беше обречена, но той въпреки това ѝ беше мил и тя не можеше да позволи да продължава да страда. Шана излезе в коридора и тръгна по стълбите.

— О, Шана! — на вратата на салона стоеше Маги.

Двукрилата врата бе отворена и Шана виждаше харема зад нея. Тъпо. Никак не ѝ се искаше да вижда тези жени.

— Ела, Шана — Маги я хвана за лакътя и я издърпа в салона. — Вижте всички, това е Шана!

Момичетата от харема ѝ се усмихнаха ослепително. Какво, по дяволите, бяха намислили? Тя изобщо не вярваше на тази нова

дружелюбност.

Ванда пристъпи напред с извинителна усмивка.

— Ужасно съжалявам, че се държах грубо с теб — тя докосна един кичур от косата на Шана. — Този цвят ти отива.

— Благодаря — отвърна Шана и отстъпи.

— Не си тръгвай — Маги я сграбчи за ръката. — Ела при нас.

— Да — съгласи се Ванда. — Бихме искали да те приветстваме в харема.

— Моля? — ахна тя. — Няма да влизам във вашия харем.

— Но вие с Роман... вече сте любовници, поп? — обади се Симон, свита в ъгъла на дивана.

— Аз... тоест... не мисля, че ви влиза в работата.

Как бяха разбрали какво се е случило?

— Не бъди толкова обидчива — рече Ванда. — Всички харесваме Роман.

— О! — Симон отпи от винената си чаша. — Аз дойдох чак от Пархиж, за да бъда с него.

В Шана забълбука гняв. Гняв към Роман и тези жени, но най-вече към нея самата. Не трябваше да се стига толкова далеч с него, докато той си държеше всичките тези жени.

— Отношенията ми с Роман са си между нас двамата.

Маги поклати глава.

— С вампирите не е лесно нещата да останат само между двама. Дочух как Роман поиска да те люби.

— Моля? — Сърцето на Шана подскочи до гърлото.

— Маги много я бива да улавя мисли — обясни Ванда. — Когато чу Роман, ни каза и на нас, а ние го помолихме и ние да участваме в забавата.

— Моля?! — от главата на Шана изскочиха искри.

— Успокой се — Дарси я изгледа притеснено. — Той не им позволи.

— Беше много грхуб! — изпъхтя Симон със силния си акцент.

— Беше ужасно — Маги скръсти ръце и се намръщи. — Толкова дълго го чакахме пак да прояви интерес към секса. И когато най-сетне стана, не ни дава да участваме.

— Беше много неприятно — въздъхна Ванда. — Ние сме неговият харем. Имаме право да споделяме вампирския му секс, но той

ни блокира.

Шана ги зяпна с отворена уста, а сърцето ѝ се блъскаше в гърдите.

— Бога ми — заяви девойката от Юга. — Никога през живота си не съм била така отхвърляна.

— Вие... — Шана се задъхваше. — Всички вие сте се опитали да участвате?

Ванда сви рамене.

— Щом почне вампирски секс, всеки може да участва.

— Така се прави — съгласи се Маги. — Два пъти го молихме да ни пусне, но Роман не даваше.

— Дори ни се рхазвика — нацупи се Симон.

— Толкова много ментални спорове и крясъци си разменихме — продължи Маги, — че дори шотландците се намесиха в кавгата и ни казаха да оставим Роман на мира.

Шана изстена наум. Нищо чудно, че ѝ се усмихваха по-рано. Всички в къщата ли знаеха какво беше правила с Роман? Лицето ѝ почервения.

— Тази нощ пак ще прхавите секс, поп? — попита Симон.

— Затова искаме да се присъединиш към харема — обясни Маги с приятелска усмивка.

— Да — потвърди Ванда, също усмихната. — Тогава Роман може да прави любов с всички ни.

— Не, не — поклати глава Шана и отстъпи. — Никога!

И избяга, преди жените от харема да са видели сълзите ѝ. По дяволите! Сега разбираше защо Роман бе изчезнал на два пъти предната нощ. Беше я оставил на изчакване, за да отговори на купищата телепатични обаждания от харема си. През цялото време, докато я беше любил с ума си, е трябвало да влага психическа енергия да блокира харема си. Все едно бяха правили любов с един куп воайори по прозореца.

Тя изтича по стълбите до първия етаж. Шокът ѝ премина в ужас, а той — в сурова болка. Как се беше забъркала в цялата тази ужасяваща каша?

Докато стигна втория етаж, по страните ѝ се стичаха сълзи. Как може да е такава глупачка? Изобщо не трябваше да допуска Роман в главата си. Нито в леглото си. И в никакъв случай в сърцето си. Когато

се качи на третия етаж, болката се бе превърнала в гняв. Проклет харем! И проклет Роман. Как смее да държи харем и да претендира, че го е грижа за нея? Качи се на четвъртия етаж и се отправи към стаята си, но после спря. Гневът гореше в нея с пълна сила, твърде горещ, за да бъде овладян. Тя тръгна към петия етаж с тропот.

Стражът ѝ се усмихнаха многозначително.

Искаше ѝ да избърше усмивката от лицето му с плесница. Стисна зъби.

— Искам да видя Роман.

— Да, девойче.

Шотландецът отвори вратата към кабинета на Роман.

Тя влезе и затвори вратата. Роман може и да беше оцелял във Великата вампирска война от 1710, но сега щеше да се изправи пред по-голям ужас.

Смъртна жена, побесняла от гняв.

ГЛАВА 20

Роман лежеше в леглото и си мислеше, като Шана беше основната му мисъл. Миналата нощ беше чудесна, но в същото време мъчителна. Трябваше да изразходва твърде много енергия, за да блокира онези жени на долния етаж. Кръв господня, мразеше това положение. Той дори не знаеше имената на всички. В действителност не беше прекарвал много време с тях. По време на вампирския секс той просто си представяше как прави любов с женско тяло. Можеше и да е било хубаво за дамите от харема, но тялото, което си представяше, съвсем спокойно можеше да принадлежи на АВГА. Не беше истинско. Не беше никоя от тях.

Не беше дори Шана. Това също го дразнеше. Представяше си Шана в ума си, но знаеше, че това не е наистина тя. Не знаеше как изглежда гола, а сега въображението му не беше достатъчно. Искаше наистина да я почувства. И вярваше, че тя също го иска. Миналата нощ се оплакваше за това, че не е способна да го докосне или прегърне.

Трябваше да приключи с формулата върху която работеше. Ако можеше да остане буден през деня, щеше да успее да защитава Шана денонощно. Можеше също да бъде насаме с нея по време, когато другите вампири няма да могат да се намесват. И ако можеше да убеди Шана да живее с него, тогава неговата способност да остане буден през деня щеше да ѝ позволи да поддържа по-нормален живот.

Той скочи от леглото и си взе горещ душ. Искаше да я види тази вечер, но също така трябваше да отиде до „Роматех“. Остатъкът от седмицата щеше да бъде пълен със съвещания. Той, Ангъс и Жан-Люк имаха нужда от план за действие, за да се справят с Бунтовниците, особено сега, след като знаеха, че Петровски е лидерът им. А да се отърват от Петровски не само щеше да направи света по-безопасен за миролюбивите, модерни вампири, но и за Шана.

Роман се усмихна на себе си. Дори с надвисналата вампирска война не можеше да държи ума си далеч от нея. Тя беше толкова различна. Толкова неопитна и честна с емоциите си. Докато беше в ума

й, той се опита да разкрие чувствата й към него. Тя се беше приспособила съвсем добре към истината за неговото съществуване като вампир, най-вече защото имаше толкова добро, милостиво сърце. Когато я наричаше „сладка моя“, той го мислеше. Тя имаше истинска, прелестна природа, която той обичаше.

Той се подсмихна, докато се подсушаваше. Тя можеше също да бъде безстрашна и борбена, когато е ядосана. Той обичаше и това в нея. Надяваше се с цялото си сърце, че тя щеше да се влюби в него. Щеше да е перфектно, след като той вече беше луд по нея.

Той го осъзна в момента, в който я видя на бала, горещо розово в море от черно и бяло. Тя беше живот, беше цвят, беше истинската му любов. Някак си той чувстваше, че ако тя може да го обича и го приеме дори с почернялата му от грях душа, то тогава не всичко беше изгубено. Ако имаше нещо смътно за обичане в него, можеше да се надява на прошка. Миналата нощ искаше да й каже, че я обича, но се въздържа. Трябваше да е лично срещу нея, за да направи такова признание.

Той се наведе, за да издърпа някакви къси боксерки. Черни точки обикаляха около главата му. Проклятие, беше гладен. Трябваше да хапне, преди да вземе душ, но мислите за Шана го бяха разсеяли. Облечен само с бельо, той се запъти към кабинета си и извади бутилка с кръв от мини хладилника. Кръв божия, толкова беше изгладнял, че беше готов да я изпие студена.

Чу вратата на кабинета да се затваря и се обърна назад. Шана. Като се усмихваше, той разви капачката на бутилката.

— Добър вечер.

Нямаше отговор.

Той погледна назад отново. Тя крачеше към него, страните й блестяха от сълзи, очите й бяха подути, червени и... разгневени.

— Какво не е наред, скъпа?

— Нищо! — тя дишаше тежко, а гневът на практика извираше от порите й. — Няма да се подлагам на това повече.

— Добре — той остави бутилката. — Изглежда съм направил нещо грешно, макар че не знам какво.

— Всичко е грешно! Грешно е да имаш харем. Отвратително е да ме оставяш в леглото на изчакване, докато си говориш с тях. И е

наистина гнусно, че те искат да се присъединят към нас в някаква телепатична оргия!

Той се сви.

— Нямахме да го позволя. Това, което имахме, беше напълно лично.

— Не беше! Те знаеха, че правим любов. И не спираха да удрят по вратата, за да влязат.

Той изстена вътрешно. Тези проклети жени.

— Разбирам, че си говорила отново с другите жени.

— С твоите други жени. С харема ти — очите ѝ се присвиха от кипящ гняв. — Знаеш ли, че те ми предложиха да се присъединя към тях?

Кръв господня.

— И знаеш ли защо? Те ме искат в харема, за да могат следващия път да се присъединят към нас в леглото! Като един огромен душевен любовен фестивал. О, хайде да поговорим за множествения ти оргазъм. Нямам търпение!

— Стана саркастична, нали?

— Ааа! — тя повдигна стиснатите юмруци във въздуха.

Той изскърца със зъби.

— Виж, Шана, изхабих огромно количество енергия, за да запазя в тайна това, което стана между нас — и всичката тази изразходвана енергия го остави изгладнял.

— Не беше тайна! Дори шотландците знаят какво сме правили. Ти си знаел, че всички знаят, но все пак прави любов с мен.

Той пристъпи към нея, гневът му изби.

— Никой не е чул какво се случи между нас. Това беше лично. Само аз те чух да стенеш и викаш. Само аз почувствах тялото ти да потръпва, когато...

— Спри. Не трябваше да го правя. Не и когато има харем, който иска да се присъедини към нас.

Със свити юмруци Роман се бореше за контрол, но беше дяволски трудно, когато беше гладен.

— Няма какво да направя за това. Те не знаят как да оцелеят сами.

— Шегуваш се с мен! На колко века трябва да станат, преди да пораснат?

— Те са израснали във времена, когато жените не са имали никакви умения за работа. Те са безпомощни, а аз съм отговорен за тях.

— Искаш ли ги наистина?

— Не! Наследих ги, когато станах господар на сборището през 1950-та. Дори не мога да запомня имената на всички. Прекарвах цялото си време да изграждам „Роматех“ и да работя в лабораторията.

— Добре, ако не ги искаш, пробутай ги на някой друг. Трябва да има много самотни мъжки вампири наоколо, които просто си умират добра, мъртва жена да им прави компания.

Гневът на Роман започна отново да се надига.

— Случайно и аз съм един от тези мъртви хора.

Тя кръстоса ръце върху гърдите си.

— Аз и ти сме... различни. Не мисля, че това ще се получи.

— Мисля, че се справихме много добре миналата нощ. — Кръв господня, тя нямаше да го напусне. Нямаше да й позволи. А и те не бяха различни. Тя го разбираше като никой друг.

— Не мога... Няма да правя любов с теб отново, когато има тълпа жени, които се опитват да се присъединят към нас. Няма да го понеса.

През него премина гняв, чист и суров.

— Не можеш да ме убедиш, че не ти беше приятно. Знам, че ти хареса. Бях в главата ти.

— Това беше миналата нощ. Сега всичко, което чувствам, е срам. Роман преглътна трудно.

— Засрамена ли си от това, което правихме? От мен?

— Не! Ядосана съм, защото онези жени имат претенции към теб, че те мислят, че имат право да се присъединят към нас в спалнята.

— Няма да им позволя! Те нямат значение, Шана. Ще ги блокирам.

— Ти не би трябвало да се налага да ги блокираш, защото те не трябва изобщо да са тук! Не го ли разбираш? Отказвам да те споделям с тях. Те трябва да се махнат!

Дъхът на Роман заседна в гърлото му. Кръв господня, това беше истинският проблем. Не това, че беше засрамена или не й харесваше. Харесваше й. Тя го искаше. Искаше го само за себе си.

Тя отстъпи назад, с разширени очи.

— Аз... аз не трябваше да го казвам.

— Но е истина.

— Не — тя заотстъпва към бюрото му. — Аз... аз нямам никакви претенции към теб. И не мога да очаквам напълно да промениш начина си на живот заради мен. Имам предвид, тази връзка така или иначе вероятно няма да проработи.

— Напротив — той закричи към нея. — Ти ме искаш. Искаш цялата ми любов, цялата ми страст само за себе си.

Тя отстъпи още една крачка и се блъсна в кадифения фотьойл.

— Трябва да тръгвам.

— Не искаш да ме делиш, нали, Шана? Искаш ме само за себе ся.

Очите ѝ припламнаха.

— Е, аз невинаги получавам това, което искам, нали?

Той я сграбчи за раменете.

— Този път ще го получиш.

Тоя я повдигна и я постави да седне на високия, извит край на червения кадифен фотьойл.

— Какво?

Той я бутна леко и тя падна назад.

— Какво правиш? — тя се опита да седне и успя да се подпре на лакти. Бедрата ѝ все още висяха от по-високия край на фотьойла.

Той издърпа белите ѝ найкове и ги захвърли на пода.

— Само ти и аз, Шана. Никой няма да знае какво правим.

— Но...

— Съвсем сами — той разкопча панталоните ѝ и ги смъкна надолу по краката ѝ. — Точно както искаш.

— Изчакай малко! Това е различно. Това е... наистина.

— Дяволски си права, че е. И аз съм готов за това — той забеляза червените ѝ дантелени гащички. Кръв господня. Истински секс.

— Трябва да помислим за това.

— Мисли бързо — той хвана червената дантела. — Защото тези си заминават.

Тя погледна към него, очите ѝ бяха разширени, гърдите ѝ се повдигаха бързо.

— Ти... очите ти са червени. Светят.

— Това означава, че съм готов да правя любов.

Тя преглътна. Погледът ѝ се спусна надолу по голите му гърди.

— Това ще бъде важна крачка напред.

— Знам — той потри палеца си по дантелата. Действителен, физически секс със смъртна. — Ако ми кажеш да спра, ще го направя. Никога не съм искал да те нараня, Шана.

Тя падна назад.

— О, Боже — тя покри лицето си.

— Е? Ще го направим ли истинско?

Тя дръпна ръцете си и го погледна. Лек трепет мина по тялото ѝ и тя прошепна:

— Заклучи вратата.

Буря от силни емоции премина през Роман... вълнение, желание и най-вече облекчение. Тя не се беше отказала от него. Със свистене той се придвижи бързо до вратата, заключи я и се върна при нея.

Когато се спря, черни точки танцуваха пред очите му. Като използва вампирската скорост, той беше използвал прекалено много енергия, а се нуждаеше от нея за Шана. Роман повдигна стъпало и свали чорапа ѝ. Първо единия, а после и другия. Това беше истинско и той беше ограничен само до две ръце. Без триковете на ума.

Ходилата ѝ бяха малко различни от това, което си беше представял. По-дълги и по-тесни. Вторият ѝ пръст беше дълъг, колкото и големия. Тези малки детайли не бяха влезли във въображението му миналата нощ, но сега, сега изглеждаха най-важни. Това беше истинската Шана, не еротичен сън. И никой сън не можеше да се сравни с нея в реалния живот.

Той хвана глезена и повдигна крака ѝ. Беше дълъг и красив. Прокара ръка по прасеца ѝ с възхищение. Кожата ѝ беше мека, както си беше представял, но отново имаше нещо, които не беше очаквал. Няколко лунички над коляното ѝ, а от вътрешната страна на бедрото ѝ, малка, гладка бенка.

Тя го привлече като магнит и той допря устни върху нея. Топлината, излъчваща се от кожата на Шана, го изненада. Това беше нещо ново. Различно. Вампирите не произвеждаха много топлина, така че през всички тези години на вампирски секс той не си бе представял топлината на тялото. Или миризмата. Кожата ѝ ухаеше на чиста, свежа жена и... живот. Животворна кръв. Голяма вена туптеше точно под

кожата ѝ. А положителна. Той потри нос по вътрешната страна на бедрото ѝ, наслаждавайки се на богатия, метален аромат.

Спри! Той завъртя глава, за да отпусне буза върху бедрото ѝ. Трябваше да се спре, преди инстинктът да вземе превес и зъбите му да изскочат. В действителност само за да е сигурен, трябваше да изпие набързо една бутилка с кръв, преди да продължат. Но точно тогава го заля друг аромат. Не кръв, но също толкова опияняващ. Идваше изпод бикините ѝ. Възбуда. Кръв господня, това бе толкова хубаво. Никога не би могъл да си представи подобен силен аромат. Слабините му се издуха, притискайки се в памучните боксерки. Ароматът ѝ го примамва, докато носът му не се опря о дантелата.

Шана изстена. Тялото ѝ потръпна.

Роман се надигна, загледан между краката ѝ. Той хвана ръба на бельото ѝ и го дръпна няколко сантиметра надолу. Кокалчетата му се озоваха в куп къдрици.

Той зяпна. Кръв господня, трябваше да се сети. Все пак тя беше боядисана. Погледът му срещна нейния.

— Червенокоса ли си?

— Предполагам — тя облиза устни. — Някои го наричат и меднорусо.

— Червеникаво златно — той потри кокалчетата си в гъвкавите косъмчета. Бяха различни на допир — грапаво, къдраво, вълнуващо. Той ѝ се усмихна.

— Трябваше да се сетя. Имаш темперамента на червенокосите.

Тя го погледна накриво.

— Имах право да бъда бясна.

Той сви рамене.

— Вампирският секс не е нищо особено. Това... — той сведе поглед към пръстите си преплетени в къдриците ѝ. — Това е много по-добре — той плъзна един пръст във влажната цепнатина.

Тя подскочи и възкликна.

— О, Боже, какво ми правиш — тя притисна ръка до гърдите си, сякаш да успокои дишането си. — Ти не ме... караш да реагирам по този начин, нали? Искам да кажа, снощи, когато бе в главата ми...

— Аз поставях усещания в ума ти. Реакциите ти си бяха твои — той зарови пръста си по-дълбоко във влажната топлина, докато не достигна до гладката издатина.

Тя простена продължително.

— Реакциите ти са толкова прекрасни — пръстът му се намокри целият. Ароматът достигна до него, богат и опияняващ. Слабините му се втвърдиха, подтиквайки го да продължава. Той смъкна бельото по бедрата и надолу по краката ѝ и го пусна на пода.

Тя го посрещна между краката си и ги раздели за миг, след което ги уви около кръста му. Ерекцията му причиняваше ужасно неудобство, но преди да направи каквото и да било, той искаше да я види. Наведе се и отместил влажните къдрици. И там бе сладката плът, подута и блестяща от росата на собственото ѝ желание. Желание за него. Това бе повече, отколкото можеше да понесе. Той потисна собствената си силна нужда.

Не още. Първо искаше да я вкуси.

Плъзна ръце под дупето ѝ и я повдигна към устата си. Тя извика. Краката ѝ се увиха по-стегнато около него, след това потръпваха при всяко бавно облизване. Той започна с бавно изучаване, но скоро тихите викове на Шана го подбудиха да се движи по-силно и бързо. Тя притисна пети в него и се изви към тялото му. Той задържа бедрата ѝ и накара езика си да се движи с вампирска скорост.

Тя извика разтърсена. Лицето му бе залято от сладкия ѝ аромат. Шана потрепери в удоволствието си, едва поемайки си дъх. Подутата ѝ женственост бе притисната срещу него. Пълна с кръв, червена и пулсираща. Той обърна глава, опитвайки се да избяга от неизбежната реакция. Но бедрата ѝ се притиснаха към носа му, кръвта във вените и пулсираше срещу кожата му.

Инстинктът за оцеляване избухна в него. Зъбите му избиха и той ги потопа в богатата вена от вътрешната страна на бедрото ѝ. Кръвта ѝ изпълни устата му. Викът ѝ изпълни ушите му, но той не можеше да се спре. Гладът го бе надвил и той не можеше да си спомни да е вкусвал някога толкова богата и вкусна кръв. Тя извика и се опита да се измъкне. Той притисна крака ѝ към устата си и източи една дълга и вкусна глътка.

— Роман, спри! — Шана го ритна със свободния си крак.

Той застина. Кръв господня. Какво направи? Беше се заклел никога вече да не хапе смъртен. Той измъкна зъбите си. Кръвта капеше от раните на крака ѝ.

Тя се сви на стола, за да се отдалечи от него.

— Махни се от мен!

— Ша... — той осъзна, че зъбите му все още бяха издадени. С последните капки от волята си, той ги принуди да се приберат. Те не искаха. Той беше гладен и толкова слаб. Трябваше да иде до плота, където бе оставил бутилката с кръв.

Нещо покапа по брадичката му. Кръвта й. По дяволите, нищо чудно, че го гледаше толкова ужасено. Сигурно изглеждаше като чудовище.

Той бе чудовище. И току-що ухапа жената, която обичаше.

ГЛАВА 21

Той я беше ухапал.

Шана го наблюдаваше как се върти около мокрия бар, сякаш нищо не се беше случило. Нищо? Това на лицето му беше нейната кръв. Тя се втренчи в двете дупки на лявото си бедро. Слава Богу, че беше спрял, преди да я пресуши. От друга страна тя трябваше да е изпаднала в кома в момента, чакайки да се трансформира.

О, боже, тя се хвана за главата. Какво беше очаквала? Да танцува с дявола, без да се изгори. Изненадващо бе, но дори не беше неприятно, дори не беше като ужилване. Болката беше краткотрайна. Тя се ужаси по скоро от шока, като видя как зъбите му се удължават и почувства как се забиват през кожата ѝ. После видя как от тях капеше собствената ѝ кръв. Поне не беше припаднала, а инстинктът ѝ за оцеляване я беше накарал да го ритне.

Той беше загубил напълно контрол. Обикновено тя би се зарадвала на идеята, че може да накара един мъж да откачи напълно по време на секс. Кой не би си пожелал такава сексуална власт? Но да извадиш от равновесие Роман, означаваше да извадиш от равновесие и вампира, който я мислеше за закуска.

О, Боже, как щеше да оцелее подобна връзка? Колкото и сърцето ѝ да копнееше по него, единственият начин да се справи, беше да стои на разстояние. В момента можеше да приеме неговата защита, но не и страстта му.

Това болеше. Болеше много повече от проклетото убождане в крака ѝ. Защо той трябваше да е вампир? Роман беше такъв невероятен мъж. Щеше да бъде перфектен за нея, ако не беше мъртъв. Тя погледна към тавана. Защо? Всичко, което исках, беше нормален живот, а ти ми даде вампир? Що за вид божия справедливост е това?

Отговорът на въпроса ѝ беше силно тупване. Тя се извъртя, за де погледне зад себе си. Роман се беше строполил на пода на няколко метра от бара.

— Роман? — тя скочи. Той лежеше неподвижно на земята, с лице забучено в килима. — Роман? — повтори тя и се приближи бавно.

Той се завъртя по гръб и изстена.

— Трябва... ми... кръв.

Мили Боже, той изглеждаше ужасно. Сигурно беше непоносимо гладен. Не можеше да вземе много от нея. Тя забеляза бутилката на плота. Кръв! Цяла бутилка. Отврат! Не ѝ се искаше да прави това. Можеше да се облече и да извика охраната отвън. Погледна го. Очите му бяха затворени, кожата му беше бледа като мъртвешка. Той не можеше да чака. Налагаше се да действа. Веднага!

Тя стоеше там като замръзнала и можеше да чуе ударите на сърцето си. За момент си помисли, че отново е скрита зад палмите и наблюдава как Карън умира. И не беше направила нищо. Беше позволила на страха да я обхване и да не успее да помогне на Карън. Не можеше да направи това отново.

Шана преглътна и се доближи към бутилката с кръв. Когато стигна до плота, миризмата събуди окаяните ѝ спомени как най-добрата ѝ приятелка лежи в локва от кръв. Шана извърна глава, опитвайки се да не вдишва аромата. Сега имаше друг приятел и той се нуждаеше от това. Тя хвана бутилката. Беше студена. Трябваше ли да я затопли, за да има вкус на прясна? Стомахът ѝ се обърна при тази мисъл.

— Шана.

Тя погледна към него. Роман се опитваше да седне. Боже Господи, мъжът беше толкова слаб. Толкова уязвим. Може би не беше толкова изненадващо, че я беше ухапал, щом отчаяно се нуждаеше от кръв. Беше много изненадващо, че беше успял да се отдръпне от нея, излагайки себе си на риск.

— Идвам — тя коленичи зад него. С една ръка придържеше раменете му, а с другата наведе бутилката към устните му. Кръв. В гърлото ѝ се надигна гадене. Ръката ѝ се разтрепери и няколко капки се спуснаха по врата му. В паметта ѝ проблесна спомен за капки кръв, стичащи се от устата на Карън. — О, Господи — ръката ѝ се разтрепери.

Роман хвана ръката ѝ със своята, но нейната продължаваше да трепери. Той пи дълго и на големи глътки, а адамовата му ябълка се движеше при всяко отливане.

— Ти ли ми помогна да направя това? Контролираше мозъка ми?
— той беше контролирал съзнанието в зъболекарския кабинет, за да ѝ помогне да преодолее страха си.

Той отпусна бутилката.

— Не, нямах сили за това — той пак надигна шишето към устата си.

Значи тя беше преодоляла страха си сама. Все още чувстваше леко отвращение, гледайки го как се налива със студена кръв, но вече не ѝ прилошаваше.

— Сега съм по-добре. Благодаря ти — той отпи от бутилката още веднъж и я пресуши.

— Добре — тя се изправи. — Предполагам, че трябва да тръгвам.

— Почакай — той бавно се изправи на крака. — Позволи ми — хвана ръката ѝ. — Искам да се погрижа за теб.

— Добре съм — тя не знаеше да се засмее ли или да заплаче. Стоеше там наполовина разсъблечена и с две дупки в бедрото. Може би беше в шок. Чувстваше се по-скоро като посрамена. Сякаш огромен черен камък лежеше на сърцето ѝ и напомняше, че връзката с вампир никога няма да се получи.

— Ела — той я поведе към банята.

Тя хвърли тъжен поглед към двойното легло. Само ако беше смъртен. По външния вид на спалнята му можеше да се каже, че е чист и подреден. Той я заведе в банята. Тя погледна и видя, че дори е свалил капака на тоалетната. Какво повече може да иска? Само ако беше жив.

Той се обърна, за да пусне кранчето на водата.

Нямаше никакви огледала, само един красив пейзаж, рисуван с маслени бои. Зелени хълмове, червени цветя и искрящо слънце. Може би му липсваше гледката на слънцето. Сигурна беше, че е тежко да живееш без слънце.

Той навлажни кърпата и се наведе, за да почисти бедрото ѝ. Топлата материя ѝ подежда успокояващо. Изведнъж ѝ се прииска да се отпусне и да се свлече на пода.

— Толкова съжалявам, Шана. Това няма да се случи отново.

Не, нямаше. Нейните очи бяха пълни със сълзи. Никаква любов повече, никаква страст. Тя не можеше да си позволи да обича вампир.

— Боли ли те?

Тя погледна встрани, за да не види насълзените ѝ очи.

— Сигурно — той се изправи. — Това въобще не биваше да се случва. Не съм хапал никого от осемнадесет години, не и след въвеждането на синтетичната кръв. Е, това не е съвсем вярно. Имаше една непредвидена трансформация — Грегори.

— Радинка ми каза за това. Ти не си искал да го направиш.

— Не — Роман отвори едно чекмедже и извади две лепенки. — Аз не исках да обричам безсмъртната му душа.

Говореше като истински средновековен монах. Шана я заболя сърцето за него. Той определено си мислеше, че неговата душа е прокълната.

Той рязко отлепи лепенките.

— Вампирът винаги е гладен, когато се събужда за пръв път вечер. Тъкмо щях да се храня, когато ти дойде. Трябваше да изпия една бутилка, преди да правя любов — той сложи лепенките над раните ѝ. — Отсега нататък ние трябва да се уверим, че аз първо съм ял.

Нямаше да има никакво отсега нататък.

— Аз... аз не мога.

— Не можеш какво?

Той изглеждаше толкова разтревожен. Толкова прекрасен. Цветът по кожата му се беше върнал. Раменете му бяха широки.

Голите му гърди бяха покрити с черни косъмчета, които изглеждаха толкова меки и приканващи. А златистокафявите му очи я гледаха твърдо.

Очите на Шана отново се насълзиха.

— Аз не мога... да повярвам, че ти имаш тоалетна — страхливка, смърти се тя. Но не искаше да го наранява. Не искаше да наранява и себе си.

Той изглаждаше изненадан.

— Е, ами аз я използвам.

— Използваш тоалетна?

— Да. Нашите тела обработват само червените кръвни телца. Плазмата и другите добавки от фюжън кухнята не са необходими и се изхвърлят.

— Оу — това беше повече, отколкото ѝ беше необходимо да знае.

Той наклони глава.

— Добре ли си?

— Разбира се — тя се обърна и излезе от банята, осъзнавайки, че той вижда разголеното ѝ дупе. Дотук беше с изящното излизане. Тя прекоси кабинета му и отиде до купчината с дрехи на пода.

Тя вече беше облечена и седеше на канапето, за да сложи обувките си, когато той влезе в кабинета. Роман извади още една бутилка от мини бара и я сложи в микровълновата. Той беше напълно облечен вече — черни дънки и сива тениска. Беше се измил и сресал. Беше толкова невероятно красив и очевидно все още гладен.

Микровълновата фурна извъня и той изсипа топлата кръв в чаша.

— Дължа ти благодарности — той тръгна към бюрото, като отпиваше от чашата. — Не трябваше да позволявам да остана гладен. Ти беше така добра да ми помогнеш, след това... което направих.

— Имаш предвид, след като ме ухапа?

— Да — той изглеждаше раздразнен, докато сядаше зад бюрото си. — Предпочитам да гледам от позитивната страна на това.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Преди няколко ноци ти припадна при вида на няколко обикновени капки кръв. Аз трябваше да ти помогна да направиш зъболекарската процедура или щеше да се строполиш на пода отново. Но тази нощ ти ме нахрани с кръв. Ти се пребори със страха си, Шана. Това е нещо, с което би трябвало да се гордееш.

Е, да. Тя беше постигнала значителен успех.

— А и освен това имаме доказателство какъв отличен зъболекар си.

— Как така?

— Ти ми възстанови зъба и той работи отлично.

Тя изсумтя.

— Аха, имам дупки за доказателство.

— Това беше една злочеста грешка, но е хубаво да знам, че зъбът е здраво закрепен. Ти свърши страхотна работа.

— О, да. Би било ужасно за теб да имаш само един работещ зъб. Твоите приятели може да започнат да ти викат Левак.

Той повдигна вежди.

— Предполагам, че си ядосана — той си пое дълбоко въздух. — Предполагам, че си го заслужавам.

Тя не беше ядосана. А наранена, тъжна и уморена. Уморена от опитите си да се справи с всички събития, с които се беше сблъскала през последните няколко дни. Част от нея просто искаше да се завлече в леглото и никога да не стане отново. Как изобщо да му обясни как се чувства?

— Аз... — беше спасена от внезапното почукване по вратата.

— Роман? — Грегори чукаше по вратата. — Каква е уговорката ни за заключените врати? Имаме споразумение.

— По дяволите, забравих — промърмори Роман, — извини ме — той бързо се придвижи до вратата и въртна ключа, след това отново внезапно се върна зад бюрото си.

Шана зяпна. Скоростта на вампирите беше нещо невероятно за виждане. Въпреки че това със сигурност беше невероятно предимство по време на секс. Тя се изчерви. Не можеше да си позволи да мисли за секс. Не и когато е придружен с остри зъби и загуба на кръв.

— Хей, брато — Грегори се мотаеше в офиса с някаква папка. Беше облечен с официално вечерно облекло, допълнено с елегантно наметало. — Имам готовата презентация за решението ни против бедността. Здравсти, сладурче — той кимна по посока на Шана.

— Здравсти — отвърна тя. — Аз трябва да си ходя.

— Не мисля така. В действителност аз бих искал да чуя твоето мнение — Грегори извади някакви големи карти от папката и подпря долния им край върху бюрото на Роман.

Шана седна, докато четеше първата.

Как да окуражим бедните вампири да пият синтетична кръв.

Роман погледна към Шана.

— Трудно е да накараш бедните да си купят синтетична кръв, когато могат да си вземат прясна, колкото си искат, при това безплатно.

— Имаш предвид, че могат да отидат направо до източника... смъртните — тя се намръщи. — Като мен.

Той отвърна на погледа ѝ с изражение, което казваше: „Преживей го“.

Грегори погледна от единия към другия.

— Прекъсвам ли нещо?

— Не — Шана направи знак към плакатите. — Моля те, продължи.

Грегори се усмихна и започна своята презентация.

— Мисията на „Роматех Индъстрис“ е да направи света безопасен за смъртните и вампирите. Аз знам, че говоря от името на всички нас в „Роматех“ когато казвам, че никога не съм искал да навредим на смъртните — той отвърна първата страница, но така че да открие втората. На нея имаше две думи.

— Евтин и удобен — Шана можеше само да се надява, че те не се отнасяха за нея.

— Вярвам, че тези два фактора са решението на проблема с бедните — продължи Грегори. — Аз обсъдих фактора бедност с Ласло и той има гениална идея. Щом като се нуждаем само от червените кръвни телца, за да оцелеем, планът на Ласло е да направи формула, която да смеси червените кръвни телца и водата. Това ще бъде много по-евтино за произвеждане, отколкото нормалната синтетична кръв или някоя от твоите напитки от фюжън кухнята.

Роман кимна.

— Но също е вероятно да има вкус на помия.

— Ние ще работим над вкуса. Сега за удобния фактор.

Грегори отвори следващия постер в своята презентация. Той показваше сграда с вдигащи се прозорци.

— Това е ресторант за вампири — обясни той. — Менюто включва фюжън кухня с любимите напитки, като „Шококръв“ и „Кръв лайт“, но също така ще имаме и много нови евтини комбинации. Месото ще бъде затопляно и сервирано бързо.

Шана премигна.

— Ресторант за бързо хранене ли?

— Точно! — Грегори кимна към нея. — И нашите нови комбинации от червени кръвни телца и вода ще бъдат много евтини.

— Евтино хранене за вампири! Как ще наречеш мястото? Прилеп в кутия? Вампайър Кинг? — за изненада на Шана тя се разсмя.

Грегори се подсмихна.

— Добра си в това.

Роман не се разсмя. Той я наблюдаваше странно.

Тя го игнорира и се върна на ресторанта за бързо хранене.

— Няма ли да е опасно да имате бърза закуска? Имам предвид, че нормалните хора могат да дойдат, мислейки си, че е истински ресторант, и ще видят, че в менюто няма нищо друго, освен кръв. Това би могло да издаде голямата ви тайна, нали?

— Тя изказа основния въпрос — каза Роман.

— Аз знам какво да се направи — тя вдигна ръце, описвайки с тях ресторанта. — Вие ще наемете горни етажи, като на десет нива например и ще сложите контролни карти там. По този начин истинските хора няма да се объркат.

Грегори изглеждаше объркан.

— Десет нива нагоре?

— Да! Ще бъде нещо като долетете до закувалнята — Шана избухна в смях.

Грегори си размени поглед с Роман.

— Но ние не можем да летим.

Роман се изправи.

— Мисля, че имаш някои добри идеи, Грегори. Кажи на Ласло да започне с формулата за... достъпната кръв.

Шана прикри устата си, но повечето от смеха ѝ се чу.

Роман ѝ хвърли разтревожен поглед.

— И започни да проучваш за подходящо място за наемане.

— Дадено, шефе — Грегори събра постерите обратно в папките. — Излизам на клуб, за да се видя със Симон тази вечер. Да правя проучване, разбира се. Ще обиколя най-известните вампирски свърталища, за да видя кои работят най-добре.

— Това е добре. Опитай се да държиш Симон далеч от неприятности.

Грегори кимна.

— Дадено. Знаеш, че тя излиза с мен само за да те накара да ревнуваш.

Внезапно на Шана вече не ѝ беше смешно. Тя погледна към Роман.

Той имаше благоприличието да погледне смутено.

— Обясних ѝ, че не съм заинтересован.

— Да, знам — Грегори продължи към вратата, но после спря. — О, аз си мислех утре да организирам нощ за проучване на пазара с фокус група от бедни вампири, които да попълнят въпросник за новия ресторант на „Роматех“. Тази вечер ще разпространим новината във вампирските клубове.

— Звучи добре — Роман отиде до вратата.

Грегори погледна Шана.

— Хей, ти си добра в тези неща. Би ли искала да помогнеш в проучването утре вечер?

— Аз?

— Да, то ще бъде в „Роматех“, така че ще си в безопасност — Грегори сви рамене. — Това е просто идея. Ще ти осигури занимание.

Шана премисли алтернативата, която беше да обикаля наоколо в дома на Роман с харема му.

— Да, това ще ми хареса. Благодаря ти.

— За нищо — Грегори сложи папката под мишница — Добре, аз съм готов за излизане тази вечер. Това наметало е готино, а? Жан-Люк го направи за мен.

Тя се усмихна.

— Изглеждаш секси, пич.

Грегори се понесе към вратата.

— Аз съм твърде секси за моето наметало, твърде секси за моите зъбки. Аз съм твърде секси^[1] — той се завъртя в кръг, а след това се закова в дискотечна поза с вдигната ръка към тавана. — Твърде секси! — той напусна стаята и наметалото му се развя със замах след него.

Тя се разсмя.

— Мисля, че на него му харесва да бъде вампир.

Роман затвори вратата и се върна към бюрото си.

— Той е един истински съвременен вампир. Никога не би ухапал някого, за да оцелее.

Тя изсумтя.

— Искаш да кажеш, че той е толкова млад, че се е хранил само от бутилката?

Роман се усмихна и после седна зад бюрото си.

— Ако някога искаш да го разстроиш, просто му кажи, че диското е мъртво.

Шана се разсмя, но когато погледна към Роман, трагедията на тяхната ситуация я отрезви и рязко прекъсна смеха ѝ. Как изобщо можеше връзката им някога да се осъществи? Тя щеше да остарее, докато той щеше да остане млад. Шана се съмняваше, че можеше да има деца от него или нормален живот, какъвто искаше. Той не би могъл да прави любов с нея, без да иска да я ухапе. Беше невъзможно.

Роман се наведе напред.

— Добре ли си?

— Разбира се — гласът ѝ прозвуча високо и пискливо. Сълзите ѝ замъглиха очите и тя погледна встрани.

— Ти преживя страшно много през последните няколко дни. Животът ти беше застрашен. Реалността ти беше...

— Унищожена?

Той потрепери.

— Щях да кажа преобразена. Вече знаеш за света на вампирите, но този на смъртните продължава да е такъв, какъвто винаги е бил.

Нищо нямаше да е, както преди. Шана подсмръкна в опит да задържи сълзите си.

— Всичко, което исках, е нормален живот. Исках да съм част от едно общество и да чувствам, че принадлежа към него. Исках нормална постоянна работа. Нормален и стабилен съпруг — сълзите ѝ се спуснаха по бузите и тя бързо ги обърса. — Исках голяма къща с двор и ограда и голямо куче. Исках... — още една сълза се отрони от очите ѝ. — Исках деца.

— Това са хубави желания — прошепна Роман.

— Да — тя избърса страните си, като избягваше да го гледа.

— Ти не мислиш, че двамата с теб имаме бъдеще, нали?

Тя поклати глава. Чу скърцането на стола му и се осмели да хвърли един бърз поглед. Той се бе облегнал назад, гледайки в тавана. Изглеждаше толкова спокоен на повърхността, но тя можеше да види как мускулите на челюстта му треперят, когато скръцна със зъби.

— Може би трябва да си тръгвам — изправи се на треперещите си крака.

— Нормален и стабилен съпруг — измърмори той. Наведе се напред, хвърляйки ѝ обвинителен поглед, изпълнен е ярост. — Ти си твърде енергична и твърде интелигентна за някой скучен мъж. Имаш нужда от страст в живота си. Имаш нужда от някой, който да оценява интелекта ти, който да те кара да крециш в леглото — той се изправи на крака. — Имаш нужда от мен.

— Колкото дупка в главата. Или в моя случай, в крака.

— Няма да те ухапя отново!

— Не можеш да го спреш — сълзите потекоха по лицето ѝ. — Това е част от твоята природа.

Той седна в стола си. Лицето му беше бледо.

— Вярваш, че моята природа е да бъда зъл?

— Не — тя незабавно избърса бузите си. — Мисля, че си добър и благороден и... почти перфектен. Знам, че по принцип ти никога не би искал да нараниш някого. Но когато правим любов, ще настъпи момент, когато ще загубиш контрол. Видях го. Очите ти стават червени и зъбите ти...

— Това няма да се случи. Ще пия цяла бутилка, преди да правим любов.

— Не можеш да го промениш. Ти... ти притежаваш прекалено много страст.

Той стисна юмруци.

— Има добра причина за това.

— Не можеш да си сигурен, че няма да ме ухапеш отново. Това просто е... ти си този, който си.

— Давам ти думата си. Ето — използвайки молив, той придърпа сребърния кръст на верижката и ѝ го подаде. — Сложи си това. Така няма да съм в състояние дори да те прегърна, още по-малко да те ухапя.

Шана сложи кръста около врата си с въздишка.

— Предполагам, че се нуждая от сребърни пръстени на краката и чифт жартieri със сребърни закопчалки. О, и сребърен синджир около кръста и две обеци на зърната.

— Да не си посмяла да пробиваш прекрасното си тяло.

— Защо не? Ти го направи.

Той трепна.

Господи. Сега тя го беше наранила.

— Съжалявам. Не се справям много добре.

— Чудесно се справяш, но мисля, че ти дойде в повече. Всичкото това кикотене с Грегори. Мисля, че се чувстваш малко... несигурна в момента. Трябва да си починеш.

— Може би е така — Шана вдигна кръста, за да го разгледа. — Колко стар е този кръст?

— Отец Константин ми го даде, когато бях послушник.

— Прекрасен е — тя притисна бижутото към гърдите си и пое дълбоко дъх. — Конър ми каза какво се е случило с монасите. Много съжалявам. Трябва да разбереш, че вината не е твоя.

Той затвори очи и потърка веждата си.

— Каза, че сме различни, но не сме. Толкова много си приличаме. Ти се чувстваш по същия начин заради твоята приятелка, която е била убита. Ние сме емоционално свързани и имаме силна духовна връзка. Не можеш да пренебрегнеш това.

Сълзите ѝ потекоха отново.

— Съжалявам. Искам да си щастлив. След всичко, което си преживял, заслужаваш щастие.

— Ти също. Аз няма да се откажа от нас, Шана.

Сълзите се спуснаха по бузите ѝ.

— Това никога няма да се получи. Ти ще бъдеш млад и хубав завинаги. Аз ще остаря и побелея.

— Не ме интересува. Това няма значение.

Тя подсмръкна.

— Разбира се, че има значение.

— Шана — той стана и заобиколи бюрото. — Ти винаги ще си останеш ти. Обичам те.

---

[1] Героят прави авторско изпълнение на известната песен на Райд Сайл Фред — „I’m Too Sexy“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Десет минути по-късно Роман се телепортира в кабинета на Радинка в „Роматех“. Тя вдигна поглед от работата си.

— Ето те и теб. Закъсняваш. Ангъс и Жан-Люк те чакат в офиса ти.

— Добре. Радинка, искам да проучиш нещо за мен.

— Разбира се — тя се наведе напред и постави лакти на бюрото си. — Какво е то?

— Мисля, че трябва да купя нов имот.

— За още една фабрика? Това е добра идея, с всички тези Бунтовници наоколо и техните бомби. Впрочем, аз избързах и наредих да донесат синтетична кръв от фабриката ти в Илинойс.

— Благодаря ти.

Радинка взе един химикал и бележник.

— Така, къде би искал да е новата ти фабрика?

Роман се намръщи и се размърда.

— Не е фабрика. Имам нужда от... къща. Голяма къща.

Радинка вдигна вежди, но записа искането му в бележника си.

— Други изисквания, освен това да е голяма?

— Трябва да е в добър квартал и да не е твърде далеч оттук. С ограда, голям двор и голямо куче.

Тя потупа върха на писалката върху подложката.

— Не мисля, че кучетата обикновено се включват в покупката на къща.

— Наясно съм — той скръсти ръце, раздразнен от развеселената физиономия на Радинка. — Но ми трябва да знам, откъде мога да купя голямо куче или кученце, което да стане голямо куче.

— Мога ли да попитам какво куче?

— Голямо — той стисна зъби. — Донеси ми няколко снимки на различни породи. Различни къщи за продан също. Последното решение няма да е мое.

— Аха — усмивката на Радинка стана още по-широка. — Това означава ли, че нещата между теб и Шана вървят добре?

— Не, не вървят. Вероятно накрая ще използвам къщата, за да я давам под наем.

Усмивката ѝ помръкна.

— Тогава тази идея е подранила. Ако я притиснеш твърде рано, тя може да си тръгне.

Тя може да си тръгне така или иначе, помисли си Роман и изстена.

— Повече от всичко Шана иска нормален живот и нормален съпруг — той се намръщи и повдигна рамо. — А аз не съм точно нормален.

Устните на Радинка трепнаха.

— Предполагам, че не си, но след петнадесет години в „Роматех“, аз не съм сигурна какво изобщо е нормално.

— Мога да ѝ осигуря нормална къща и нормално куче.

— Опитваш се да си купиш нормалност ли? Тя ще разбере това.

— Надявам се, да разбере, че се опитвам да направя мечтите ѝ реалност. Ще се постарая да ѝ дам възможно най-нормалния живот, който мога.

Радинка се намръщи, докато разсъждаваше.

— Мисля, че онова, което иска всяка жена, е да бъде обичана.

— Тя го има. Аз току-що ѝ казах, че я обичам.

— Чудесно! — усмивката на Радинка отново посърна. — Не изглеждаш много щастлив.

— Това е може би защото тя побягна от стаята ми, обляна в сълзи.

— О, скъпи. Аз обикновено не греша за тези неща.

Роман въздъхна. Той често се чудеше, щом Радинка беше такъв екстрасенс, защо, по дяволите, не бе предвидила нападението над собствения си син? Освен ако не бе знаела предварително, че Грегори ще стане вампир.

Радинка потупа върху бележника си с химикала.

— Сигурна съм, че тя е жената за теб.

— Аз също съм убеден в това. Знаем и че има дълбоки чувства към мен или може би не ме...

Радинка повдигна вежди, докато го чакаше да довърши изречението.

Той премести тежестта си.

— Ако можеш, се огледай за няколко къщи, ще съм ти много благодарен. Закъснявам за среща.

Радинка присви устни отново.

— Тя ще се появи. Това ще проработи — Радинка се обърна отново към компютъра си. — Заемам се с търсенето на къща веднага.

— Благодаря ти — той се обърна към вратата.

— А също така ще трябва да уволниш харема си — извика тя след него.

Роман трепна. Те бяха голям проблем. Трябваше да ги осигури финансово, докато успеяха да се оправят сами.

Той влезе в офиса си.

— Добър вечер, Ангъс, Жан-Люк.

Ангъс се изправи на крака. Той беше облечен, както обикновено, в своя зелено-син тартан на рода МакКей.

— Доста се забави, друже. Трябва да се споразумеем за тези проклетни Бунтовници още сега.

Жан-Люк остана на мястото си, но вдигна ръка за поздрав.

— Добър вечер, топ амі.

— Решихте ли нещо? — Роман заобиколи бюрото си и седна.

— Времето за обсъждане приключи — Ангъс закрачи из стаята. — С експлозията от снощи Бунтовниците ни обявиха война. Моите шотландци са готови да ударят. Аз казвам да го направим още довечера.

— Не съм съгласен — отсече Жан-Люк. — Петровски без съмнение е подготвен за такова отмъщение. Ще атакуваме къщата му в Бруклин, като се оставим да бъдем на открито, докато те могат да се скрият. Защо трябва да даваме на тези копелета такова предимство?

— Мъжете ми не се страхуват — изръмжа Ангъс.

— Нито пък аз — сините очи на Жан-Люк заблестяха. — Това не е до страх. Трябва да сме разумни. Ако ти и твоите шотландци винаги сте били такива луди глави, трябва да сте загубили много битки в миналото.

— Аз не съм луда глава — избухна Ангъс.

Роман вдигна ръце.

— Може ли да се поуспокоим малко? Експлозията миналата нощ не нарани никого. И макар да съм съгласен, че трябва да се справим с Петровски, не съм склонен да започваме война пред смъртни свидетели.

— Именно — Жан-Люк се намести на стола си. — Предлагам да наблюдаваме Петровски и хората му и когато открием един или двама от тях сами, да ги убием.

Ангъс изсумтя.

— Това въобще не е достойна постъпка за един воин.

Жан-Люк се изправи бавно.

— Ако с това намекваш, че нямам чест, ще те предизвикам на дуел.

Роман въздъхна. Петстотин години, прекарани в слушане на караници между тези двамата, бяха достатъчни да развалят дори най-доброто приятелство.

— Може ли първо да убием Петровски, преди да се избиеете взаимно?

Ангъс и Жан-Люк се разсмяха.

— Както обикновено ние не сме съгласни един с друг — каза Жан-Люк, докато седнаше. — Твоят глас ще е решаващ.

Роман кимна.

— Съгласен съм с Жан-Люк за едно. Фронтална атака на къщата в Бруклин ще привлече прекалено много внимание и ще изложи много от шотландците на риск.

— Нямаме против — изръмжа Ангъс и се върна обратно на стола си.

— Аз имам — каза Роман. — Познавам ви всичките от много дълго време.

— Ние сме също така малобройни — допълни Жан-Люк. — Не съм трансформирал никого във вампир от Френската революция насам. А ти?

— Не и от Битката при Калоден — отвърна Ангъс. — Но вампири като Петровски все още трансформират мъже с покварени сърца.

— И така създава още зли вампири — въздъхна Жан Люк. — За едно нещо да сме съгласни, mon ami. Техният брой непрекъснато расте, докато нашият си стои същият.

Ангъс кимна.

— Трябва да създадем повече вампири.

— Категорично не! — Роман беше притеснен от посоката, в която пое разговорът. — Няма да осъждам повече души на ад.

— Аз ще го направя — Ангъс отметна назад кичур кестенява коса. — Аз съм сигурен, че има достойни войници, които умират някъде по света и които ще се зарадват на шанса да продължат да се борят със злото.

Роман се наведе напред.

— Не е същото, както преди триста години. Модерните армии се грижат за своите войници. Дори за мъртъвците. Те ще забележат, ако някой изчезне.

— Ще изчезне по време на мисия — Жан-Люк сви рамене. — Случва се. Аз също мисля като Ангъс.

Роман потърка челото си, ужасен от мисълта да създадат още една вампирска армия.

— Може ли да оставим тази дискусия за друг път? Първо да се погрижим за Петровски.

Жан-Люк кимна.

— Съгласен съм.

— Добре — Ангъс се намръщи. — Сега се налага да поговорим за проблема с ЦРУ и тяхната операция „Колове“. Те са само пет човека, така че не би трябвало да имаме проблеми да се справим с тях.

Роман трепна.

— Не желая да ги убиваме.

Ангъс изсумтя.

— Нямах предвид това. Ние всички знаем, че се забърка с дъщерята на началника им.

Жан-Люк се усмихна.

— Особено след снощи.

Роман се изненада, когато усети, че лицето му пламна. Реакцията на Шана сякаш се беше запечатала в него.

Ангъс прочисти гърлото си.

— Мисля си, че най-добрият начин да се разберем с екипа от операция „Колове“, е да изтрием спомените им за нас. Времето е от значение. Трябва да го направим и с петимата в същата нощ, в която

ще проникнем в централата в Лангли, за да унищожим всичките им файлове.

— Пълно прочистване — Жан-Люк се усмихна. — Харесва ми.

— Не съм сигурен, че ще проработи — два учудени погледа се насочиха към него. — Шана може да устоява на контрола над ума.

Зелените очи на Ангъс се изцъклиха.

— Не може да си сериозен!

— Сериозен съм, а има и още нещо. Подозирам, че тя е наследила своите психически възможности от баща си. Подозирам също, че екипът от операция „Колове“ е с толкова малък брой членове, защото всички те имат подобни способности.

— Мамка му! — измърмори Жан-Люк.

— Именно защото работят в програма против вампири, е очевидно кой ще иска да ги убие — добави Роман.

— И това ще даде на американското правителство стимул да ни преследва още повече — заключи Жан-Люк.

— Те са по-голяма заплаха, отколкото подозирах — Ангъс забарабани с пръсти по страничната облегалка на стола си. — Трябва да помисля върху това.

— Добре, нека направим почивка засега — Роман стана и се насочи към вратата. Ще бъда в лабораторията ми, ако имате нужда от мен — той забърза надолу по коридора, нетърпелив да свърши някаква работа по формулата, която щеше да му помогне да стои буден през деня. Той забеляза постоянно застаналия на пост шотландец пред лабораторията на Ласло. Добре. Ласло продължаваше да получава защитата, от която се нуждаеше.

Роман поздрави шотландеца, докато влизаше в лабораторията. Ласло седеше на един стол и се взираше в микроскопа.

— Здравсти, Ласло.

Малкият химик трепна и почти падна от стола.

Роман се спусна да му помогне.

— Добре ли си?

— Да — Ласло оправи лабораторната си престилка. Всички копчета по нея бяха изчезнали. — Напоследък съм малко изнервен.

— Чух, че работиш върху новата евтина напитка за бедните.

— Да, сър — Ласло закима ентусиазирано с глава. — Имам три готови формули за проучването довечера. Експериментирал съм с

различни пропорции на кръвните телца във водата. Може да се опитам да добавя и някакви аромати като лимон или ванилия.

— Ванилова кръв? Аз самият бих искал да опитам това.

— Благодаря ви, сър.

Роман седна на съседния стол.

— Искам да обсъдя една идея с теб. Да видим какво мислиш.

— Разбира се, за мен ще е чест да помогна, ако мога.

— Това е само теория засега, но си мислех за сперматозоидите.

Живи сперматозоиди.

Очите на Ласло се ококориха.

— Нашата сперма е мъртва, сър.

— Знам. Но какво ще стане, ако вземем проба от живи човешки сперматозоиди, заличим генетичния им код, и го заменим с ДНК на някой друг.

Ласло зяпна широко. Той премигна няколко пъти.

— Кой би искал да имплантира своето ДНК в живи сперматозоиди.

— Аз бих искал.

— О, значи вие... вие искате да имате деца?

Само с Шана.

— Искам да знам дали е възможно.

Химикът кимна бавно.

— Вярвам, че може да стане.

— Добре — Роман тръгна към вратата, после спря за момент. — Ще ти бъда благодарен, ако този разговор си остане между нас.

— Разбира се, сър — Ласло подръпваше конците, които по-рано държаха копче на това място. — Няма да кажа и дума.

Роман забърза към собствената си лаборатория, за да поработи над дневната формула. Той пусна CD плейъра си. Стаята се изпълни от Грегориански песнопения. Това му помагаше да се концентрира. Беше толкова близо.

Преди да се усети, песнопенията спряха и Роман погледна часовника. Пет и половина. Времето винаги летеше, когато работеше върху нов проект. Той се обади на Конър и се телепортира в кухнята.

— Как са нещата?

— Добре — отговори Конър. — Няма следа от Петровски и хората му.

— А Шана?

— Тя е в стаята си. Оставих диетична кола и брауни пред вратата ѝ. Те изчезнаха, така че вярвам, че с нея всичко е наред.

— Разбирам. Благодаря ти — Роман се отправи към витата стълба и застана в центъра ѝ. Само с един поглед към най-горното стъпало той се телепортира за по-малко от секунда. Отиде направо в кабинета си и спря, когато видя червената кръв по шезлонгите от кадифе. Какъв глупак е бил да я ухапе. И още по-голям глупак, за да изтърси, че я обича.

Той се отправи към бара за малка закуска преди лягане. Може би трябваше да отиде в стаята ѝ, за да види как е? Дали тя изобщо щеше да говори с него!

Той отви капачката на бутилката и я пъкна в микровълновата. Може би трябваше да я остави на мира. Нейната реакция на признанието му в любов изобщо не беше на добре. Трябваше да ѝ даде време. И нямаше да се откаже.

— По дяволите! — Иван се разхождаше напред-назад в малкия си офис. Гледаше новините на ДВК и въпреки че експлозията в „Роматех“ беше топ новината, той не бе постигнал нищо повече от това да взриви някакъв противен килер. Нито един шотландец не е бил разкъсан на парчета или овъглен. И доколкото можеше да прецени, в града не се бе увеличил внезапно броят на изгладнелите вампири, които търсят плячка. След взривяването на запасите на Драганести от синтетична кръв той се надяваше да настъпи промяна.

— Може би вампирите крият запаси от синтетична кръв в домовете си — предположи Алек. — И просто не са я привършили още.

Галина се сви в едно от креслата.

— Съгласна съм. Твърде рано е да се види липсата. Освен това е вероятно Драганести да има запаси, за които ние не знаем.

Иван спря да се разхожда.

— Какво искаш да кажеш?

— Той доставя синтетична кръв по целия свят. Може да има фабрики, за които изобщо не знаем.

Алек кимна към нея.

— Това има смисъл.

Галина изви едната си вежда.

— Аз не съм толкова глупава, за колкото ме имаш.

— Достатъчно — Иван отново започна да крачи из стаята. —
Имам нужда от план. Не съм засегнал Драганести достатъчно.

— Защо го мразиш толкова много? — попита Галина.

Иван игнорира момичето от харема. Трябваше да влезе отново в „Роматех“. Но как? Напрежението в шията му нарасна и прищипа нервите му.

— Драганести е този, който създаде армия, за да победи Касимир —
прошепна Алек на Галина.

— О, благодаря ти, че ми каза — тя дари Алек с лукава усмивка.

Алек, проклет да е, ѝ се усмихна. Иван изръмжа и изпука врата си. Това насочи вниманието им към него.

— Някакви следи от шотландците?

— Не, сър — отвърна Алек, докато продължаваше да се взира в Галина. — Ако са някъде отвън, значи стоят скрити.

— Не мисля, че ще ни нападнат тази нощ — той отново започна да се разхожда. Вратата на офиса му се отвори и вътре влезе Катя. —
Къде, по дяволите, беше?

— Ловувах — Катя облиза устни. — Момичетата трябва да хапват. Впрочем чух някой добри новини в един от вампирските клубове.

— Какво? Нашата бомба е убила някой от онези тъпи шотландци?

— Не — Катя приглади назад дългата си коса. — Всъщност разбрах, че щетите са минимални.

— Мамка му! — Иван грабна една стъклена чаша от бюрото си и я разби в стената.

— Така, така. Хвърлянето при гневните изблици няма да помогне или не е така?

Иван светкавично се приближи до Катя и я хвана за врата.

— Нито пък показването на неуважение, кучко.

Очите ѝ пламнаха.

— Аз имам добри новини, ако си заинтересуван да ги чуеш.

— Добре — Иван я освободи. — Казвай.

Тя разтри врата си и хвърли един раздражен поглед на Иван.

— Искаш да се върнеш обратно в „Роматех“, нали?

— Разбира се. Казах, че ще убия онова малко химиче и имам намерение да удържа на думата си. Но мястото вече се охранява от онези смрадливи шотландци. Не можем да влезем.

— Мисля, че можем — продължи Катя. — Или поне един от нас може. Вицепрезидентът по маркетинг на „Роматех“ покани бедни вампири за маркетингово проучване утре вечер.

— За какво? — попита Иван.

Катя сви рамене.

— Има ли значение? Един от нас би могъл да отиде, преоблечен като един от бедните.

— Ах, отлично — Иван я потупа по бузата. — Много добре.

— Аз ще отида, сър — предложи Алек.

Иван поклати глава.

— Теб те видяха на бала. И биха могли също да разпознаят и мен. Може би Владимир?

— Аз ще отида — предложи Галина.

— Не ставай глупава — изсумтя Иван.

— Не съм. Те никога няма да очакват жена.

— Вярно е — Катя седна на стола до Галина. — Познавам един гримьор от ДВК, можем да използваме и тяхната гардеробна.

— Страхотно! — усмихна се Галина. — Аз мога да бъда стара и дебела скитница-вамфир.

— Бездомница — съгласи се Катя. — Никой изобщо не би те заподозрял.

— Откога някоя от вас взема решенията тук? — Иван ги изглежда и двете. Те сведоха глави предвидливо, гледайки с покорство. — Как може Галина да залови Ласло? И ако някой шотландец го пази, как тя ще го победи.

— С беладона — прошепна Катя. — Имаш малко, нали?

— Да — Иван разтри още един схванат нерв на шията си. — В сейфа ми. Откъде знаеш за това?

— Използвах я веднъж. Не твоята, разбира се. Но ти можеш да позволиш на Галина да я използва.

— Какво е беладона? — попита Галина.

— Отрова за вампири — обясни Катя. — Можеш да убодеш вамфир с бодлите и отровата преминава в кръвообращението му и го

парализира. Той остава в съзнание, но не може да мърда.

— Готино — очите на Галина се опияниха. — Аз искам да го направя.

— Добре, можеш да отидеш — Иван се подпря на ръба на бюрото си. — Веднага след като намериш Ласло, звъни и се телепортирай обратно тук заедно с малкото копеленце.

— Това ли е всичко, което искаш да направя? — попита Галина тихо.

Иван се замисли.

— Искам още една експлозия. По-мощна. Такава, която наистина да навреди на Драганести.

— В такъв случай — предложи Катя. — Мисля, че трябва да убиеш някой от хората, на които той държи най-много.

Иван кимна.

— Тези проклети шотландци.

— О, него определено го е грижа за тях, сигурна съм — Катя прокара пръст по начервените си в кървавочервено устни. — Но неговата истинска слабост са смъртните.

— Именно — съгласи се Галина. — Той има много смъртни служители. Можем да сложим таймера с бомбата така, че да избухне при изгрев-слънце.

— Това е! — Иван скочи на крака. — Безценните смъртници на Драганести ще умрат, докато той и неговите шотландци се канят да си легнат в ковчезите. Няма да има какво проклето нещо да направят по въпроса. Перфектно! Утре вечер Галина ще заложи С-4 на мястото, където се събират смъртните.

— Това трябва да е тяхното кафене, може би? — Галина размени ироничен поглед с Катя.

— Знам точно къде — обяви Иван. — В тяхното кафене.

ГЛАВА 23

Могат ли да ме видят? — Шана наблюдаваше опърпаното множество от вампири през прозореца.

— Не — Грегори застана до нея в стаята за наблюдение. — Не и докато не включиш осветлението. Това е огледално стъкло.

Шана не знаеше нищо за маркетинговите проучвания, но си мислеше, че ще е нещо по-интересно от гледането на телевизия по цяла нощ.

— Изненадана съм, че има такова нещо като бедни вампири. Те могат ли да използват силите си за контрол над ума, за да карат хората да им дават пари?

— Предполагам — отговори Грегори. — Но повечето от тези хора са вече пропаднали, преди да станат вампири. Те мислят само за следващото си хранене, както наркоманите за следващата си доза.

— Това е толкова тъжно — Шана наблюдаваше десетте вампири, дошли в „Роматех“ заради безплатното хранене и петдесетте долара заплащане. — Вампирясването не променя много същността, така ли?

— Изобщо — Конър застана на вратата. Той беше настоявал да остане като неин личен бодигард. — Човекът остава верен на сърцето си дори след своята смърт.

Това означаваше, че Роман все още се опитва да спасява хората, а шотландските бойци все още се борят за справедливи каузи. Шана се зачуди какво ли прави сега Роман. Той дори не се опита да се види с нея, след като ѝ каза, че я обича. Може би беше осъзнал, че тяхната ситуация е безнадеждна. — Е, как става тази работа?

— Разделихме ги на две групи — Грегори посочи групата отляво. — Тази група ще изслуша презентацията на пауър пойнт и ще отговори на въпросите за ресторанта. Втората група ще пробва различните формули и ще ги оцени по вкус. Когато свършат, двете групи си разменят местата и повтарят същото.

— Какво искаш да направя?

— Те ще пробват напитките тук, точно пред стъклото. Ще оценяват всяка от тях поотделно, но аз бих искал да наблюдаваш техните впечатления и да запишеш реакциите им.

Шана забеляза пет различни поставки.

— Пет питиета ли има?

— Да, трите нови формули, които Ласло направи, и после „Кръв лайт“ и „Шококръв“. Просто слагаш отметка под надписите „Харесва“, „Неутрално“ или „Не харесва“. Става ли?

— Разбира се — Шана взе един молив. — Давайте вампирите насам.

Грегори се ухили.

— Благодаря за помощта, Шана — той отвори вратата и влезе в стаята с участниците.

Шана го чу как се отдаде на дълги обяснения по отношение на новия ресторант. Тогава дойде първият вампир да дегустира напитки. Той беше стар човек, облечен в изцапан дъждобран. По лицето му се извиваше зигзагообразен белег, който стигаше чак до сивите му мустаци. Той изпи първата чаша, а след това се оригна.

— Това отрицателно ли е? — попита Шана.

— Неутрално — отговори Конър.

— Аха — тя отбеляза със знак в листа и проследи с поглед стария вампир до следващата напитка. Той изпи съдържанието ѝ на един дъх и после го изплю по целия прозорец.

— Гадост — Шана отскочи назад. Кръвта беше навсякъде.

— Бих казал, че това беше отрицателно — каза Конър.

Шана изсумтя.

— Брилянтна наблюдателност, Конър.

Той се ухили.

— Дарба ми е.

Поне не ѝ се гадеше вече от всичката тази кръв. Тя наистина се подобряваше. Грегори избърса прозореца и изчисти, преди да дойде редът на следващия вампир. Това беше закръглена, възрастна жена със сива, заплетена коса. Тя започна да опитва напитките поред, притиснала голямата си чанта към гърдите. В края на линията, тя остави чантата си на масата. После се огледа, след това грабна една бутилка от масата и я пъкна в чантата си.

— О, боже — Шана погледна към Конър. — Тя току-що открадна бутилка с шококръв.

Той сви рамене.

— Горката жена е гладна. Може да го задържи.

— Предполагам — Шана беше свършила с първата група, когато скитницата се преви на две и простена.

Грегори дотича до нея.

— Добре ли сте, госпожо?

— Аз... имате ли някаква тоалетна тук, млади човече? — попита тя с дрезгав глас.

— Да, разбира се — Грегори я изпрати до вратата. — Този мъж ще се погрижи за вас — той даде знак на един от шотландските охранители, който стоеше до вратата.

Скитницата напусна стаята, придружена от шотландеца. Сега беше ред на втората група да опита новите формули. Два часа по-късно Шана почувства облекчение, когато цялата процедура приключи. Задната врата на стаята се отвори и Радинка надникна.

— Приключихте ли вече? — попита тя.

— Да, най-накрая — Шана се протегна. — Нямах представа, че тези неща са толкова уморителни.

— Ами защо не дойдеш с мен за една закуска? Това ще те вдигне на крака.

— Благодаря — Шана взе портмонето си. — Имам чувството, че Конър също би искал да дойде с нас.

— Аха, мой дълг е да те пазя, девойче.

— Ти си съкровище — усмихна му се Шана. — Има ли някъде някоя млада дама-вампира, която те чака?

Той се изчерви и последва жените в коридора.

— Къде отиваме? — попита Шана.

— В кафето за служителите — Радинка забърза надолу по коридора. — Там имат невероятен чийзкейк.

— Звучи страхотно.

— О, да — въздъхна Радинка. — Направо умирам за него.

Веднага след като телефонът звънна, Иван Петровски го сграбчи.

— Да?

— В лабораторията на Ласло съм — Галина говореше тихо. — Имам нужда от помощ.

— Знаех си, че не трябва да пращам жена — той се обърна към Алек. — Дръж линията отворена, докато се върнем.

— Да, сър — Алек се пресегна да хване слушалката.

— Добре, Галина, Говори! — Иван се фокусира върху гласа и се телепортира в лабораторията на Ласло в „Роматех“. Малкият химик лежеше на пода и ги наблюдаваше. Той все още беше в съзнание, ужасът струеше от очите му, които бяха големи и стъклени, подобно на елен, осветен от фарове.

Иван огледа Галина. Тя приличаше на стара повлекана.

— Чудесно. Никога не бих предположил, че това си ти.

Тя се усмихна, показвайки почернелите си зъби.

— Това беше забавно. Престорих се, че трябва да отида в тоалетната. Някакъв шотландец ме ескортира и когато той отвори вратата, го ужилих с растението.

— Къде е той?

— Падна в тоалетната. Нямах толкова късмет с този тук — тя отвори вратата, за да покаже шотландеца на пода.

— Мамка му! Не можем да го оставим тук на стълбището.

— Огромен е. Не можах да го помръдна.

Иван хвана шотландеца под мишниците и го завлече в лабораторията на Ласло.

— От колко време лежи отвън?

— Не много. Аз го убодох, после дотичах тук и убодох и Ласло. Когато не можах да помръдна охранителя, ти се обадих.

Иван хвърли шотландеца на пода, после затвори и заключи вратата.

— Заложил ли експлозивите?

— Да. Пазачите на вратите провериха чантата ми, така че беше добре, че скрихме експлозива в дрехите ми. Сложих го под една маса в кафенето. Ще избухне след около четиридесет минути.

— Чудесно — Иван забеляза, че шотландецът ги наблюдава и слуша плановете им. — Винаги съм искал да направя това — той коленичи и извади заострен дървен кол изпод якето си.

Очите на шотландеца се разшириха. От устата му излезе сподавен звук, докато се опитваше да се отмести.

— Той не може да се защити — прошепна Галина.

— Мислиш ли, че ми дреме? — Иван се надвеси над шотландеца. — Погледни лицето на своя убиец. Това е последното нещо, което някога ще видиш — след тези думи той заби кола в сърцето на шотландеца.

Воинът се изви като дъга. Болката се отбеляза на лицето му, после тялото му се превърна в прах.

Иван избърса кола в бедрото си, за да махне прахта от него.

— Това ще им е за урок — той прибра дървото в джоба на якето си. — Сега за малкия химик.

Той отиде до Ласло Весто.

— Твоят слабоволев господар на сборище не можа да те защити май, а?

Лицето на Весто беше смъртнобледо.

— Не трябваше да помагаш на тази вещица Уилън да избяга. Знаеш ли какво правя на тези, които се изпречат на пътя ми?

— Хайде — Галина се втурна към телефона. — Трябва да вървим.

Иван вдигна химика на ръце.

— Задръж линията за мен — той се заслуша в гласа на Алек, после се телепортира обратно в къщата в Бруклин.

Галина го последва.

Иван захвърли Ласло на пода и го ритна в ребрата.

— Добре дошъл в скромния ми дом.

Шана се наслаждаваше на поредната хапка от своя чийзкейк, докато оглеждаше слабо осветеното кафене. Тя и Радинка бяха седнали на маса до прозореца. Конър се помота няколко минути, после намери един вестник за четене. Те бяха единствените клиенти тук.

— Обичам да работя през нощта. Толкова е спокойно — Радинка изсипа пакетче изкуствен подсладител в чая си. — Още половин час и това място ще е пълно с хора.

Шана кимна и погледна през прозореца. През градината можеше да види светлините, които идваха от другото крило на Роматех. Лабораторията на Роман беше там.

— Ще се виждаш ли с Роман тази нощ? — попита Радинка.

— Не — Шана отхапа още едно парче от чийзкейка. Тя не беше сигурна дали искаше. Или дали той иска да я види. Сигурно болеше, да се пристрашиш да се обясниш в любов на жена и после тя да избяга от теб, обляна в сълзи.

Радинка отпи от чая си.

— През последните две нощи направих няколко проучвания за Роман. Оставих информацията в лабораторията му, но той каза, че крайното решение ще е твое.

— Нямам идея за какво говориш.

— Знам това, мила. Така че трябва да обсъдиш тези неща с него. Конър може да те заведе до лабораторията му.

Боже. Като сватовник Радинка беше безмилостна. Шана погледна големия часовник на стената в кафенето. Вече беше пет и десет.

— Нямам време. Дойдох тук с Грегори и Конър и те казаха, че ще си тръгнем в пет и петнадесет, нали? — тя погледна към Конър за потвърждение.

— Да, но дойдохме с кола — Конър сгъна вестника си. — Ти можеш да се телепортираш по-късно с Роман, ако искаш.

Шана го погледна намръщено.

— Ти по-добре намери Грегори. Надявам се, че е приключил с всички тези бедни вампири.

— Дали проучването върви добре? — Радинка изсипа малко дресинг върху салатата си с печено пиле.

— Предполагам. Беше тъжно да видиш тези потиснати хора. Имаше една бездомница, която... — Шана спря и се опита да си спомни. — О, Господи. Тя изобщо не се върна.

— Какво? — Конър се наведе напред. — Кой беше това?

— Старата жена, която открадна бутилка с шококръв. Тя излезе с охраната до тоалетната и изобщо не се върна.

— Оу, това е лошо — Конър се изправи и измъкна мобилния си телефон.

— Може би й е станало лошо и си е отишла вкъщи — предположи Радинка.

Шана се усъмни.

— Вампирите въобще разболяват ли се?

— Да, ако пият инфектирана кръв — Радинка набучи салатата си с вилица. — Също така новата фюзън кухня не се понася добре от

всички.

Конър бързо набра номера.

— Ангъс? Може би има член от фокус групата на Грегори, който сме изпуснали в сградата. Една възрастна жена.

— Може да се е загубила — отхапа от салатата си Радинка.

Шана наблюдаваше как Конър закрачи неспокойно наоколо. Изглеждаше разтревожен. Той пушна телефона в торбата на тарана си и започна да се разхожда нервно.

Ангъс даде заповеди за пълно претърсване на сградата и заключване. Ще започнат от склада, където се случи последната експлозия. Всяка стая ще бъде претърсена, после запечатана, докато цялото място не бъде проверено.

— Очакваш ли някой мръсен номер? — попита Радинка.

— Не искам да им оставя такава възможност — Конър погледна часовника и трепна. — Нямаме много време преди изгрева.

Той беше разтревожен и според Шана искаше да помогне с търсенето, но горкият човек беше сложен за нейна бавачка.

— Тръгвай, Конър. Аз ще бъда с Радинка.

— Не. Не мога да те оставя, девойче.

Радинка набучи едно парченце домат на вилицата си.

— Конър, заведи я до лабораторията на Роман. Той може да я наглежда, докато ти претърсваш.

Шана трепна. Радинка просто никога не се отказваше. За съжаление Конър я погледна с такава надежда в очите, че сърце не й даде да го разочарова.

— Предполагам, че връщането ми вкъщи се отлага?

— Засега да.

— Добре — тя взе портмонето си. — Ще отида.

Радинка се усмихна.

— Ще се видим по късно, скъпа.

Шана трябваше да се насили да спазва темпото на големите крачки на Конър. Докато преминаваха покрай ъгъла за крилото, където се намираше лабораторията на Роман, се чу силен звук от аларма.

— Какво е това?

— Сигнал за тревога — Конър започна да бяга. — Нещо става.

Той спря пред вратата на Роман и почука. Той отвори вратата и изчака Шана да го настигне. Дишайки тежко, тя го последва вътре.

Роман говореше по телефона, но погледна към нея, когато влезе. Неговото притеснено изражение изчезна в момента, в който я видя, и усмивката, която ѝ отправи, я остави съвсем без дъх.

— Тя е добре. Тук е заедно с Конър — Роман слушаше какво му говорят от другата страна, но не изпускаше Шана от поглед.

Сърцето ѝ започна да бие бързо, а устата ѝ пресъхна. Сигурно беше от бягането. Няма нищо общо с начина, по който Роман я погледна.

Тя остави портмонето си на масата с черно покритие. Звучеше някаква тиха музика. Не се чуваше инструментален съпровод, само мъжки гласове. Успокояващият звук беше в остър контраст с настоящето пиукане на алармата в коридора. Тя се загледа в притъмнените прозорци. Можеше да види кафенето в другия край на градината.

— Дръж ме в течение — Роман затвори телефона.

— Какво се е случило — попита Конър.

— Ангъс е намерил охранителя, затворен в тоалетната, близко до залата, където се проведе проучването. Човекът е бил парализиран, но в съзнание.

Конър пребледня.

— Петровски стои зад това.

— Какво е станало с клошарката — попита Шана.

— Търсят я — осведоми я Роман. — Знаем, че ти си добре, така че нашата главна грижа сега е Ласло.

Конър спря на половината път към вратата.

— Трябва да вървя.

— Тръгвай. Шана ще е в безопасност с мен — Роман затвори вратата след него и я погледна. — Как си?

— Добре съм — вече доста добре се справяше с шока, но просто беше минала предела на силите си и се беше вцепенила. Тя се огледа наоколо. Беше идвала тук веднъж преди време, но тогава беше прекалено тъмно, за да види нещо. Една стена с накачени дипломи по нея привлече вниманието ѝ. Тя ги разгледа.

Роман имаше дипломи по микробиология, химия и фармакология. След всичкото това време той все още беше учител. Както беше казал Конър, смъртта не променяше човешкото сърце. Сърцето на Роман беше добро. Тя погледна назад.

— Не съм предполагала, че си такъв зубър.

Той повдигна едната си вежда.

— Моля?

— Имаш доста дипломи.

— Разполагах с доста време — отвърна й сухо.

Тя прехапа устни, за да не се усмихне.

— Вечерно училище?

Ъгълчето на устната му се изви.

— Как позна?

Принтерът в другия край на стаята започна шумно да печата листи. Той отиде до монитора, на който имаше множество от документи с графики по тях. Данните изглеждаха неразбираемо за Шана, но Роман ги следеше с огромен интерес.

— Това е добре — прошепна той. Той грабна няколко излезли страници от принтера и започна да ги проучва. — Това наистина е добре.

— Какво?

Той остави документите на плота на масата.

— Това — той повдигна една колба, пълна със зеленикава течност. — Мисля, че успях — на лицето му се появи широка усмивка.

Изглеждаше толкова млад и щастлив. Сякаш от раменете му бяха паднали грижи, трупани с векове.

Шана не можеше да спре усмивката си. Ето такъв трябваше да е Роман. Лечител, който работи усилено в лабораторията си и се наслаждава на откритията си.

Тя се приближи към него.

— Какво е това? Нов почистващ препарат за тоалетна?

Той се засмя и остави колбата обратно.

— Това е формула, която ще позволи на вампирите да останат будни дори през деня.

Шана замръзна на място.

— Шегуваш се?

— Не, никога не бих си правил шеги с нещо такова. Това е...

— Революционно — прошепна тя. — Ти можеш да промениш света на вампирите.

Той кимна замислено.

— Все още не е изпробвано, разбира се, така че не мога да съм сигурен. Но това ще бъде най-голямата стъпка от успешното произвеждане на кръв насам.

Синтетичната кръв спасяваше хиляди животи. Тя стоеше в присъствието на един гений и той твърдеше, че я обича.

Роман скръсти ръце, изучавайки с поглед зеленикавата течност.

— При условие че тази формула успешно подсилва вампир, който е клинично мъртъв, тя би могла да има приложение и при определени условия върху смъртните, като комата или парализата.

— О, боже мой. Ти си истински гений, Роман.

Той трепна.

— Имах доста повече години за учене от повечето учени. Или зубъри, както ти каза — той се усмихна.

— Хей, зубърите са супер. Поздравления — тя протегна ръце, за да го прегърне, но после размисли и само го потупа по ръката, преди да отстъпи назад.

Усмивката му изчезна.

— Страхуваш ли се от мен?

— Не, просто мисля, че е по-добре за нас да не се...

— Докосваме? Или да правим любов? — очите му потъмняха от глад. — Знаеш, че между нас има недовършени неща.

Тя преглътна и пристъпи назад. Проблемът не беше в това, че не му вярва. Тя знаеше, че той щеше да направи всичко възможно, за да я предпази. Истината беше, че не можеше да вярва на себе си. Когато я погледнеше по този начин, цялата ѝ съпротива се стопяваше. Два пъти му беше позволила да я люби, а трябваше и двата пъти да му откаже. Тя осъзнаваше, че връзка с вампир нямаше кой знае какво бъдеще. За съжаление, този факт не помагаше с нищо, за да облекчи копнежа в сърцето ѝ. Със сигурност не помагаше за физическото привличане, което измъчваше сетивата ѝ и караше тялото ѝ да копнее за него.

Тя реши да смени темата.

— Какво слушаш?

— Грегориански песнопения. Помагат ми да се съсредоточа — той отиде до малък хладилник и извади бутилка с кръв. — За да сме сигурни, че не съм гладен — Роман я надигна и започна да отпива студената течност.

Леле. Дали това означава, че възнамерява да я съблазни? Със сигурност не. Слънцето щеше да изгрее скоро. Още петнадесет минути и той ще бъде вкочанен. Разбира се, вампирите могат да се движат много по-бързо, когато искат. Тя се замисли за неговата лаборатория, докато той стоеше там, пиеше и следеше всеки неин ход.

— Това изглежда старо — тя разгледа старо каменно хаванче и чукало.

— Старо е. Извадих го от руините на манастира, в който израснах. Това и кръста, който носиш, са единствените неща, останали ми от онзи живот.

Шана докосна разпятието.

— Когато съм в безопасност, трябва да ти го върна. Сигурно е безценно за теб.

— Твое е. И нищо не е по-безценно за мен от теб.

Тя нямаше идея какво да му отговори. „Аз също те харесвам“, звучеше малко тъпичко.

— Радинка ми каза, че е провела някакви търсения за теб и че трябвало да ги обсъдя с теб.

— Радинка говори твърде много — той отпи още една глътка. — Червената папка — той посочи лабораторната маса до нея.

Шана отвори папката бавно, чудейки се какво, за Бога, ще е това проучване. Тя я разтвори и откри, че се взира в огромна гланцирана снимка на голдън ретривър.

— Ох, това е... куче — тя обърна следващата и последващата снимка. На тях имаше черен лабрадор, немска овчарка. — Защо гледам тези кучета?

— Ти каза, че искаш голямо куче.

— Не сега. Все още се укривам — тя прелисти страницата с едно хъски и затаи дъх. Под него имаше снимка на къща. Беше голяма, двуетажна с бяла фасада и голяма веранда отпред и бяла ограда. На видно място в предния двор имаше табелка, че се продава. Къщата на нейните мечти.

Беше повече от това. Това беше предложение за мечтан живот, който Роман искаше да сподели с нея. Гърлото ѝ се сви и тя остана без въздух. Беше грешала. Изобщо не понасяше шока чак толкова добре. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Ръката ѝ трепереше, докато разгръщаше следващата страница. Там имаше още една къща с ограда.

Тази беше в стар викториански стил и с прекрасна кула. Беше също за продан.

Тя му беше казала какво най-много иска в живота си и той се опитваше да ѝ го даде. Когато стигна до осмата и последна снимка, ѝ беше трудно да я види. Погледът ѝ бе замъглен от сълзи.

— Можем да ги огледаме през нощта — Роман остави празната бутилка и отиде до нея. — Можеш да си избереш, която поискаш. Ако не ти харесва някоя от тези, ще продължим да търсим.

— Роман — ръцете ѝ трепереха, докато затваряше палката. — Ти си най-милият мъж. Но...

— Не е нужно да отговаряш веднага. Слънцето ще изгрее скоро, така че трябва да тръгваме. Може да се телепортираме обратно в моята спалня. Ще дойдеш ли с мен?

И да бъде сама с него. Дори да се опиташе да я съблазни, веднъж след като слънцето започне да изгрява, ще трябва да спре. Той нямаше да е в състояние да си помръдне пръста, а още по-малко...

Вратата се отвори рязко и в стаята нахлу огромен шотландец. Той дишаше тежко, а зелените му очи блестяха от непролети сълзи.

— Ангъс? — Роман тръгна към него. — Какво се е случило?

— Малкият ви химик го няма. Копелетата са го отвлекли.

— О, не — Шана закри устата си с ръка. — Бедният малък Ласло.

— Стационарният телефон в лабораторията му стоеше отворен — продължи Ангъс. — Проследихме линията до къщата на Петровски в Бруклин.

— Разбирам — лицето на Роман преbledня.

— И Юън. Юън Грант, който го пазеше — изражението на Ангъс се втвърди. — Убили са го.

Роман отстъпи назад с изумено изражение.

— Сигурен ли си? Може да са отвлекли и него.

— Не са — Ангъс поклати глава. — Открихме прахта му. Проклетите копелета са го намушкали.

— По дяволите — Роман се хвана за ръба на масата. — Юън. Той беше толкова силен. Как може да е...

Дъхът на Ангъс направо изсвистя през стиснатите му зъби. Той стисна ръце в юмруци.

— Мислим, че са използвали беладона върху него, също както и при охранителя в тоалетната. Той... той е бил безпомощен.

— По дяволите! — Роман удари масата с юмрук. — Тези копелета — той прекоси стаята. — Кога ще изгрее слънцето? Имаме ли достатъчно време да им отвърнем?

— Не, копелетата са избрали този час нарочно. Слънцето ще изгрее след пет минути, така че е твърде късно.

Роман измърмори още едно проклятие.

— Ти беше прав Ангъс. Трябваше да ги нападнем тази нощ.

— Недей обвинява себе си — Ангъс погледна към Шана и се намръщи.

Мили Боже. По тялото ѝ полазиха студени тръпки. Той мислеше, че вината е нейна. Петровски никога нямаше да се заеме с Ласло, ако той не ѝ беше помогнал да избяга. А ако Ласло не беше мишена, техният шотландски приятел щеше още да съществува.

Роман пребледня още повече.

— Поне няма да са в състояние да го измъчват дълго.

— Да, слънцето ще спре тяхната злоба — Ангъс спря с ръка на дръжката на вратата. — Тогава си съгласен. Утре вечер отиваме на война.

Роман кимна. Очите му излъчваха гняв.

— Да.

Шана преглътна. Тогава щяха да загинат още вампири. Може би дори Роман.

— Момчетата и аз ще се подслоним в избата. Докато слънцето залезе, ще сме измислили плана си. Ти по-добре намери място, за да поспиш, докато все още можеш.

— Разбирам — Роман спря до масата.

Когато Ангъс затвори вратата, Роман закри очите си с ръка. Шана не беше сигурна дали това е от мъка или от изтощение. Вероятно и от двете. Той вероятно познаваше шотландеца от много години.

— Роман? Може би трябва да отидем в сребърната стая.

— Вината е моя — прошепна той.

Ех, той също се чувстваше виновен. В очите му имаше сълзи. Тя знаеше какво е да изпитваш вина за смъртта на приятел.

— Не е твоя вината. Моя е.

— Не — той изглеждаше учуден. — Аз бях този, който взе решението да те защитава. Аз се обадох на Ласло по телефона и му казах да се върне. Той следваше моите заповеди. Как може ти да си виновна? Ти беше в безсъзнание през това време.

— Но ако не бях аз...

— Не. Враждата между Петровски и мен е много стара — Роман се олюля на краката си.

Тя го сграбчи за ръката.

— Ти не си на себе си. Да отидем в сребърната стая.

— Няма достатъчно време — той се огледа в лабораторията. — Ще бъда добре и в килера.

— Не, не искам да спиш на пода.

Той ѝ се усмихна уморено.

— Съкровище, няма да изпитам никакъв дискомфорт.

— Аз ще кажа на дневния смяна да те пренесат в леглото в сребърната стая.

— Не. Те не знаят за мен. Ще бъда добре — той се запрепъва към килера. — Пусни щорите, моля те.

Тя се засили към прозореца. Небето на изток изсветляваше в сиво-розов оттенък. Точно когато пусна щорите, един златен лъч докосна покрива на „Роматех“.

Роман стигна до килера и отвори вратата.

Изведнъж я оглуши мощен взрив. Земята се разтресе. Тя се хвана за щорите, за да не падне, но те се олюляваха и я правеха нестабилна. Алармата започна да пищи. Другият звук, който Шана разпозна, беше писъци на хора.

— О, Господи — тя надникна през прозореца. В отблясъците на утринното слънце забеляза струйка дим.

— Експлозия? — прошепна Роман. — Къде е?

— Не съм сигурна. Всичко, което виждам, е дим — Шата се обърна назад. Роман беше смъртноблед и се подпираше нестабилно на вратата на килера.

— Избрали са това време, за да не мога да направя нищо.

Шана отново надникна през щорите.

— Това е крилото срещу нас. Кафенето! Радинка беше там — тя изтича до телефона и набра 911.

— Там... там трябва да има много хора — Роман се отлепи от вратата, направи няколко крачки и падна на колене.

Когато операторът отговори, Шана извика в слушалката.

— Имаше експлозия в „Роматех Индъстрис“.

— Какъв е видът на вашия спешен случай? — попита жената.

— Експлозия! Нуждаем се от линейки и пожарна.

— Успокойте се. Вашето име е?

— Бихте ли побързали? Тук има ранени хора! — тя затвори и хукна към Роман. Бедният мъж пълзеше по пода.

— Нищо не можеш да направиш. Отиди да си починеш.

— Не, трябва да им помогна.

— Обадох се на бърза помощ. Аз самата ще отида там, веднага след като се уверя, че си добре — тя посочи килера и се опита да изглежда авторитетна. — Отивай си в стаята.

— Не мога да понеса да съм безпомощен, когато хората се нуждаят от мен.

Тя клекна до него със сълзи на очите.

— Разбирам. Повярвай ми, аз ще бъда там. Но ти нищо не можеш да направиш.

— Напротив, мога — той сграбчи лабораторната маса и се изправи несръчно на крака. Роман протегна ръка към колбата със зеленикавата течност.

— Не можеш! Още не е изпробвана.

Той я погледна криво.

— Какво може да ми направи? Да ме убие?

— Не е смешно, Роман, моля те. Недей.

Неговата ръка трепереше, докато надигаше колбата към устата си. Той преглътна няколко големи глътки и я остави обратно на мястото ѝ.

Шана склучи пръстите си около кръста, който той ѝ беше дал.

— Знаеш ли изобщо каква трябва да е нормалната доза?

— Не — той отстъпи назад с несигурна крачка. — Чувствам се... странно — каза Роман и след тези думи припадна на пода.

ГЛАВА 24

Шана падна на колене до него.

— Роман? — тя докосна бузата му. Беше студен. Мъртъв. Дали това беше нормалното му състояние на мъртвец през деня или наистина се беше самоубил с тази течност? — Какво направи? — тя сложи глава на гърдите му и се опита да чуе сърцето му. Нищо. Но обикновено сърцето му биеше само през нощта. Ами ако никога повече не се събуди? Беше ли си отишъл завинаги?

— Не ме оставяй — прошепна му тя, после седна на пода и закри лицето си с ръце.

Тя толкова усилено се опитваше да убеди себе си, че връзката им е невъзможна. Но сега, когато го гледаше толкова... мъртъв. Това убиваше и нея.

— Роман — името му сякаш прозвуча, изтръгнато от самата ѝ душа. Не можеше да понесе да го загуби.

Имаше хора в кафенето, които се нуждаеха от нейната помощ. Трябваше да тръгва, но не можеше да се помръдне. Не можеше да го изостави. Беше толкова тежко, когато загуби Карън, но този... този път сякаш сърцето ѝ беше изтръгнато. С болката дойде и изпепеляващата истина.

Не можеше повече да се преструва, че връзката ѝ с Роман е невъзможна. Тя вече съществуваше. Беше влюбена в него. Вярваше му дотолкова, че би му поверила живота си. Беше го допуснала в мислите си. Преодоля страха си от кръвта заради него. Тя винаги беше вярвала, че той е добър и почтен мъж. Защото го бе обичала.

Той беше прав. Тя разбираше вината и разкаянието му така, както никой друг. Те бяха свързани емоционално и духовно. Жестоките обрати на съдбата ги бяха наранили в миналото, но сега заедно можеха да се издигнат над болката и отчаянието, като се изправят заедно пред света.

Нещо сграбчи китката ѝ.

Той беше жив! Гърдите му изведнъж се помръднаха, когато си пое въздух. Очите му се отвориха и бяха яркочервени.

Шана ахна. Тя се опита да се премести назад, но той я стискаше здраво. О, Господи ами ако се беше превърнал в мистър Хайд^[1]?

Той извърна глава и я погледна. Премигна веднъж, два пъти и тогава очите му бавно се върнаха към нормалния си златистокафяв цвят.

— Роман, добре ли си?

— Така мисля — той освободи ръката ѝ и седна на пода. — Колко време бях в безсъзнание?

— Аз... не знам. Стори ми се цяла вечност.

Той погледна часовника на стената.

— Минали са само няколко минути — каза той и после погледна към нея. — Изплаших те. Съжалявам.

Тя се изправи бързо.

— Уплаших се, че си се наранил сериозно. Беше лудост да го правиш.

— Да, но проработи. Буден съм, а вече има слънце — той се изправи и тръгна към килера. — Тук вътре трябва да има медицински принадлежности — той грабна бяла пластмасова кутия — Да вървим.

Те се втурнаха надолу по коридора. Хората сновяха с уплашени лица. Някои се втрещваха в Роман, докато други просто не реагираха веднага.

— Те знаят ли кой си? — попита Шана.

— Предполагам, има моя снимка в ръководството на служителите. Никога не съм виждал толкова пренаселено място.

Те завиха към коридора, който свързваше крилото на лабораторията с кафенето. Беше претъпкано с хора и струеше ярка слънчева светлина от трите източно разположени прозореца. Когато Шана премина покрай първия прозорец, чу как Роман изруга. Една възпалена червена резка се беше появила на бузата му.

Тя сграбчи ръката му.

— Слънцето те изгори.

— Само лицето ми се изгори. Трябва да блокираш слънчевите лъчи към останалата част от мен. Стой отстрани до мен.

Докато притичваха покрай втория лъч светлина, Роман вдигна аптекката отстрани на изгореното си лице. Слънцето прогори втора

червена бразда по ръката, с която я държеше.

— Мамка му — той сви изгорените си пръсти.

— Дай да държа кутията.

Шана взе аптечката от него и я вдигна високо, за да достигне правилната височина. Хората ги гледаха странно, но те успяха да преминат през последния прорез светлина, без Роман да бъде изгорен.

Когато влязоха в кафенето, Роман ѝ посочи близкия мъж.

— Това е Тод Спенсър — заместник-директор по продукцията.

Шана кимна едва-едва. Беше твърде шокирана от сцената пред нея. Ранени хора лежах по пода. Останалите тичаха наоколо. Някои бяха пометени от отломките. Други се бяха навели над ранените и ги превързваха.

В стената, където преди бяха бетонните колони и стъкления прозорец, зееше огромна дупка.

Обърнати маси, счупени столове и табли с храна бяха разпилени навсякъде. Съскането на пожарогасителите заглушаваше стоновите на ранените. Радинка беше някъде тук.

— Спенсър — Роман повика вицепрезидента. — Каква е ситуацията?

Очите на Тод Спенсър се разшириха.

— Господин Драганести, не знаех, че сте тук. Тъх, ние овладяхме огъня. Сега помагаме на ранените. Лейките са на път. Но не мога да разбера кой би направил подобно нещо?

Роман се огледа наоколо.

— Всички ли са живи?

Спенсър се намръщи.

— Не знам. Все още не сме намерили всички.

Роман се насочи към мястото, където стените бяха пропаднали.

— Там отдолу може да има някой.

Спенсър тръгна с него.

— Ние се опитахме да преместим тази купчина, но беше твърде тежка. Изпратих да донесат специално оборудване.

Една бетонна колона беше паднала и притиснала масата под нея. Роман подхвана огромно парче бетон, вдигна го над главата си и го изхвърли в градината.

— О, Господи — прошепна Спенсър. — Как е възможно той да...?

Шана трепна. Роман не си правеше труда да прикрие вампирските си суперсили.

— Може би е заради преживяния ужас. Чувала съм, че след подобни инциденти хора могат да преместят дори коли.

— Сигурно е така — намръщи се Спенсър. — Добре ли сте, сър? Роман се беше навел, после бавно се изправи и се обърна.

Шана ахна. Това, че беше до градината, го беше изложило на пряка слънчева светлина. Ризата му тлееше, обгорена и черна. Дим се издигаше от ранените му гърди и от тях се носеше мирис на изгорена плът.

Спенсър трепна.

— Сър, не знаех, че и вие също сте ранен. Не трябва да правите това.

— Добре съм — Роман се наведе и подхвана още една част от бетонната колона. — Помогни ми да разчистя това — Спенсър премести няколко по-малки парчета бетон. Шана от своя страна започна да събира отломките и да ги трупва накуп. Скоро счупената маса се откри. За щастие столовете я бяха задържали, за да не бъде съвсем смачкана. Те разкриха пространство с въздух под масата. Там имаше тяло. Радинка.

Роман хвана масата и я премести. Той издърпа и столовете, които препречваха пътя.

— Радинка, чуваш ли ме?

Клепачите ѝ трепнаха.

— Тя е жива — прошепна Шана.

Роман клекна до нея.

— Нуждая се от още превръзки.

— Ще отида да донеса — каза Спенсър и хукна.

Шана отвори малката аптечка и подаде на Роман бинтовете, които имаше там.

— Радинка, чуваш ли ме? — той притисна превръзката до раната на слепоочието ѝ.

Тя изстена и отвори очи.

— Боли — прошепна.

— Знам — отговори Роман. — Линеите са на път.

— Как е възможно да си тук? Сигурно сънувам.

— Ще се справиш. Твърде млада си, за да умираш.

Тя слабо изсумтя.

— За теб всички са млади.

— О, Господи — стомахът на Шана се преобърна.

— Какво има? — Попита Роман.

Тя посочи Радинка. Отстрани в тялото ѝ се беше забил нож. Под нея се беше образувала локва кръв. Шана прикри устата си с ръка и бавно преглътна жлъчната течност в гърлото си.

Роман я погледна.

— Всичко ще бъде наред. Можеш да се справиш с това.

Тя пое дълбоко въздух няколко пъти. Трябваше да го направи. Не можеше да предаде още един приятел.

Един млад мъж се приближи до тях с ръце, пълни с нарязани от покривки ленти.

— Господин Спенсър каза, че тези ви трябва.

— Да — с трепереци ръце Шана седна с превръзките в скута си и сгъна едната в плътна лента.

— Готова ли си? — Роман хвана ножа. — Веднага след като го извадя, притисни здраво прореза — каза той и издърпа ножа.

Тя притисна превръзката към раната. Пръстите ѝ се оцапаха с кръв. Стомахът ѝ се преобърна. Роман грабна една лента и също направи превръзка.

— Аз съм наред — той я притисна към раната. — Справяш се добре, Шана.

Тя изхвърли настрана кървавата превръзка и направи нова.

— Помагаш ли ми? Телепатично имам предвид.

— Не, ти се справяш сама.

— Добре — тя притисна чистата превръзка към раната. — Аз мога да го направя.

Медиците нахълтаха в помещението, бутайки носилки.

— Насам! — извика Роман.

Двама от тях придвижиха носилката до тях.

— Ние ще поемем оттук — каза единият.

Роман им помогна да сложат Радинка на носилката.

Шана застана от едната страна и пое ръката ѝ.

— Ние ще кажем на Грегори. Той ще дойде да те види довечера.

Радинка кимна, лицето ѝ беше бледо.

— Роман, ще има ли война? Не позволявай на Грегори да влиза в боя. Той не е трениран за нея.

— Тя бълнува — промърмори единият парамедик.

— Не се тревожи — Роман докосна рамото ѝ. — Няма да позволя да му се случи нищо.

— Ти си добър човек, Роман — прошепна тя и след това стисна ръката на Шана. — Не го оставяй. Той се нуждае от теб.

Медицинският екип я отведе. Полицията също пристигна. В помещението започнаха да проблясват светкавици, когато разследващите криминалисти започнаха да правят снимки.

— По дяволите — Роман се отдръпна назад. — Трябва да се махна.

— Защо? — попита Шана.

— Не мисля, че това са дигитални камери — Роман сграбчи, ръката на Шана и я поведе към вратата.

Един лекар го спря, като застана пред него.

— Господине, имате тежко изгаряне. Трябва да дойдете с нас.

— Не, добре съм.

— Ще ви заведем в линейката. Насам, ако обичате.

— Няма да дойда.

— Аз съм д-р Уилън — усмихна се Шана на парамедика. — Този мъж е мой пациент. Аз ще се погрижа за него. Благодаря ви.

— Добре, ваша воля — лекарят побърза да се присъедини към останалите.

— Благодаря — Роман я изведе от кафенето. — Отиваме в сребърната стая — той отвори вратата към стълбите и те се спуснаха надолу. — Толкова е дразнещо. Наистина искам да разбера какво са открили полицейските власти, но не смея да се мотая с всичките тези камери наоколо.

— Не се ли виждаш на обикновена камера?

— Не — Роман отвори вратата към сутерена.

Те продължиха надолу по коридора към входа на сребърната стая.

— Слушай сега — предложи Шана, докато той набираще кода на вратата. — Ще ти помогна да почистиш раните си. После ще се върна обратно, за да видя какво мога да открия, и след това ще дойда да ти разкажа.

— Добре — той погледна в ретиновия скенер. — Не ми харесва да те оставям незащитена, но предполагам, че ще си в безопасност там горе с всичката тази полиция — той отвори вратата и я пусна да влезе вътре.

Тя внезапно се почувства ядосана. Той се тревожеше за нейната безопасност, без изобщо да се интересува от неговата собствена.

— Виж аз съм добре. Въпросът е ти как си? Ти си този със странното, неизпробвано лекарство в кръвта.

— Вече не е неизпробвано — той се огледа наоколо за нещо, с което да предпази ръцете си от сребърната врата.

— Аз ще я заключа — тя бутна вратата, за да я затвори, щракна сребърните ключалки и сложи резето на мястото му. — Все още не знаем дали формулата е напълно безопасна. Със сигурност не е безвредно за теб да си навън през деня. Изглеждаш ужасно.

— Е, благодаря ти.

Тя се намръщи на изгарянето по гърдите му.

— Ти си ранен. Най-добре да пиеш малко кръв — тя отиде до хладилника и извади една бутилка.

Той смръщи вежди.

— Ти да не би да ми нареждаш?

— Да — тя сложи бутилката в микровълновата. — Някой трябва да внимава, да се грижи за теб. Поемаш твърде много рискове.

— Хората се нуждаеха от моята помощ. Радинка се нуждаеше от нас.

Шана кимна, очите ѝ се помрачиха при спомена.

— Ти си герой — прошепна тя. Толкова силно го обичаше.

— Ти също беше много смела — Роман се приближи към нея.

Очите им се срещнаха. Искеше да го прегърне и никога да не го пусне.

Микровълновата иззвъня и я върна в реалността. Тя извади бутилката с кръв.

— Не знам дали е достатъчно топло за теб.

— Добре е, — той отпи голяма глътка. — Има и друга храна в шкафовете, ако си гладна.

— Добре съм. Трябва да се погрижим за изгарянето ти. Когато приключиш с питието, си свали дрехите.

Той се усмихна.

— Започвам да харесвам властните жени.

— И влизай под душа. Трябва да те изчистим — тя тръгна към банята. Нямаше огледален шкаф, където обикновено се държаха медикаментите. Е, разбира се. Шана прерови чекмеджетата, докато намери някакъв антибиотичен крем. — Така, след като те почистим, ще ти сложим това — тя се изправи и се обърна. — Ау! — тя скочи и изтърва тубата с мазилото.

— Каза ми да се съблека — той стоеше гол на вратата и отпиваше лениво от бутилката с кръв.

Тя се наведе, за да вдигне тубичката.

Бузите ѝ бяха пламнали.

— Не очаквах да го направиш толкова бързо... нито да се изправиш така пред мен — тя тръгна да излиза. Той не се помръдна. — Извини ме.

Роман се извъртя леко настрани, за да може тя да се промъкне покрай него. Страните ѝ пламтяха. Беше ѝ ясно, че ще се отърка в бедрото му.

— Шана?

— Приятен душ — тя се втурна в кухнята и започна да отваря шкафовете. — Аз огладнях.

— Аз също — той притвори вратата на банята.

Скоро тя чу шума от течащата вода. Бедният човек.

Тези изгаряния сигурно боляха ужасно. Тя си напълни чаша вода и отпи една глътка. Не беше истински гладна, просто уплашена. Роман ѝ беше казал, че е смела и тя наистина беше преодоляла страха си от кръвта. Но оставаха другите ѝ страхове — от това, че връзката им не може да се получи.

Тя започна да се разхожда из помещението.

Колко връзки успяваха? Половината? Нямаше никакви гаранции. Или тя просто се страхуваше да не го изгуби? Загуби Карън. Загуби семейството си. Дали нямаше да провали шанса си да бъде щастлива сега, защото се страхуваше дали няма да я напусне след години. Трябваше ли да позволи съмненията да унищожат тези красиви непреодолими чувства вътре в нея?

Обичаше го с цялото си сърце. Той също я обичаше. Шансът, че се бяха открили беше един на милион. Роман се нуждаеше от нея. Той беше страдал в продължение на години. Как можеше да му откаже това

малко щастие. Трябваше да е доволна, че може да му предложи малко радост, дори и да не е завинаги.

Тя спря по средата на стаята. Сърцето ѝ се разтуптя. Ако наистина беше смела, както той мислеше, трябваше да влезе там вътре и да му покаже колко много го обича.

Тя се върна в кухненския бокс и отпи още малко вода. Добре, беше смела. Можеше да го направи. Изрита обувките си и погледна леглото. Завивката беше пухкава и с ориенталски дизайн, изработена в червени и златни тонове. Чаршафите изглеждаха като златиста коприна... доста луксозни за скривалище.

Тя погледна нагоре към камерата за наблюдение. Това трябваше да се махне. Шана грабна ризата на Роман от пода и се покатери на леглото. След няколко усуквания беше успяла да прикрие камерата изцяло. Слезе от леглото и издърпа завивката.

Пулсът ѝ беше силно ускорен, когато приключи със събличането. Тя остана гола и мина тихо през вратата на банята. Парата замъгляваше погледа ѝ, но можеше да види Роман под струята на душа. Очите му бяха затворени, защото той плакнеше черната си дълга до раменете коса. Космите на гърдите му бяха прилепнали към мократа му кожа.

Имаше ивици от изгаряне по гърдите. Прииска ѝ се да ги целуне и да направи така, че да се почувства по-добре. Погледът ѝ се плъзна надолу. Мъжествеността му беше отпусната между черните му къдрави косъмчета. Искаше да го целуне там и... да го направи по-голям.

Тя отвори вратата на душкабината и звукът го накара да отвори очи. Шана влезе вътре и водната струя намокри тялото и косата ѝ.

Погледът му се спусна надолу по нея и се върна обратно върху лицето ѝ. В очите му проблясваше червен пламък.

— Сигурна ли си?

Тя обви ръце около врата му.

— Напълно.

Той я прегърна и завладя устата ѝ със своята. Целувката му беше дива и жадна. Никакви встъпителни целувчици, нито сладникави прелюдии — само неконтролируема и изгаряща страст. Той превзе устните ѝ. Обгърна с ръце дупето ѝ и го притисна към мъжествеността си.

Шана преплете езика си с неговия. Косата му беше мокра и хлъзгава, когато наведе главата си по-ниско. Тя прекъсна целувката им и прокара устни по изгорените му гърди.

Роман промуши ръката си между телата им и погали гърдите ѝ.

— Толкова си красива.

— О, така ли? — ръката ѝ се плъзна по корема му, докато пръстите ѝ не стигнаха заплетената коса. Тя го обхвана с ръка. — А според мен ти си красив.

Той започна да диша учестено.

— О, Господи! — той се опря на стената. — Шана.

— Да? — тя движеше ръката си по дължината на члена му. Беше твърд, но кожата му беше нежна и еластична. Особено на върха.

— Не знам колко от това мога да издържа.

— Ще се справиш. Ти си твърдо момче — тя клекна и го пое с устните си.

Тялото му се изопна. Той простена. Беше толкова голям, че тя се усъмни дали ще може да влезе целия. Шана го държеше с едната си ръка в основата и леко го стискаше, докато го възбуждаше с устни. Той ставаше все по-голям и твърд.

— Шана — той сграбчи раменете ѝ. — Спри, не мога...

Тя се надигна, като плъзна тялото си по неговото.

Той хвана талията ѝ, очите му бяха затворени.

Тя неумолимо обхвана мъжествеността му с ръка. Надигна се на пръсти и прошепна в ухото му.

— Роман, обичам те.

Очите му се отвориха, блестяха в червено. Той издаде стон, а цялото му тяло се разтърси. Тя почувства горещата течност по бедрото си.

Прегърна го, наслаждавайки се на трусовете по тялото му. Да, нямаше съмнение, че го обича.

Дишането му се забави.

— Кръв господня — той се облегна назад под струята от течаща, топла вода. С прилепнала по лицето му коса от стичащата се вода той се облегна назад и поклати глава. — Майчице.

Шана се засмя.

— Не беше зле, а?

Той погледна надолу към бедрото ѝ.

— Цялата те изцапах.

— Е, и? Мога да се измия, нали знаеш — тя пристъпи под струята и намокри косата си. — Ще ми сложиш шампоан, нали?

Той го направи.

— Наистина ли го мислеше, като каза, че ме обичаш?

Тя насапуниса косата си.

— Разбира се. Аз наистина те обичам.

Той я придърпа към себе си и я целуна.

— Ааа! Имам шампоан в очите.

— Извинявай — той я обърна с гръб към струята с вода.

Тя се изви назад, за да отмие косата си. В следващия момент почувства устните му на гърдите си. Сложи ръце на раменете му. Роман я подхвана за дупето и я повдигна, а тя обви крака около кръста му. Както я държеше, я обърна и я притисна към плочките. Потърка врата ѝ с брадичка.

— Обичаш ме?

— Да.

Той я повдигна по-високо, за да може да целуне гърдите ѝ. Тя се наслаждаваше на всяка целувка, на всяко докосване на езика му и всяка ласка. Шана осъзнаваше с болезнена яснота, че женствеността ѝ се притиска до твърдите мускули на корема му. Искаше повече. Нуждаеше се да го усеща в себе си.

— Роман — простена тя. — Имам нужда от теб.

Той я държеше с една ръка, за да улесни движенията на другата си ръка. Когато пръстите му я докоснаха, тя простена и се притисна към него. Той плъзна единия си пръст в нея. Тя се изви към него. Мокрите им тела се триеха и притискаха едно в друго.

Той спря ръката си.

— Така май не е много удобно, не мислиш ли?

Тя отвори очи. Неговите бяха червени. Шана се усмихна. Фактът, че цветът на очите му можеше да се сменя, не я плашеше. В действителност това ѝ харесваше. Беше толкова очевидно истински. Не можеше да скрие глада си за нея.

— Заведи ме в леглото.

Той ѝ върна усмивката.

— Както желаш — Роман спря водата и отвори вратата на душкабината.

Шана се хвана за раменете му и обгърна бедрата му с крака. Докато прекосяваше банята, той грабна една хавлия и обви с нея мокрия ѝ гръб и коса.

Той се приближи до леглото и се засмя.

— Виждам колко добре си използвала ризата ми.

Роман бавно я отпусна на леглото. Тя понечи да свие краката си, но той я хвана за коленете и я спря.

— Харесва ми гледката — той клекна до леглото и я придърпа към ръба му. Целуна вътрешната страна на бедрото ѝ, а после и най-чувствителната ѝ плът.

Шана беше на ръба на своите усещания и нямаше да издържи още много. Когато я докосна с език, тя изви тялото си нагоре. За щастие той разбра от какво се нуждае и беше готов да ѝ го даде. Удоволствието бързо се надигна в нея. Тя задържа усещанията за миг и после избухна във вълната на освобождението.

Шана извика.

Той се качи на леглото и я взе в прегръдките си.

— Обичам те, Шана — той целуна челото ѝ. — Винаги ще те обичам — после целуна бузата ѝ — ще ти бъда добър съпруг — след това целуна врата ѝ.

— Да — тя обви крака около него. Нейният сладък, старомоден любим от средните векове. Той беше почувствал необходимост да поеме отговорност към нея, преди да влезе в тялото ѝ и това бе докоснало сърцето ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Обичам те толкова много.

Той се наведе и застана срещу нея.

— Последният обет.

— Хмм?

Той я погледна с горещите си червени очи.

— Чаках те много дълго — след тези думи влезе в нея.

Тя ахна и веднага се стегна при това внезапно навлизане.

Той дишаше тежко, подпрял глава на рамото ѝ.

— Шана — прошепна той.

Като чу гласа му, мускулите ѝ се отпуснаха. Той се плъзна целия в нея, изпълвайки я докрай. Гласът му продължаваше да ехти в главата ѝ. Шана. Шана.

— Роман — тя го погледна в очите. Имаше нещо много повече от страст в дълбините на червения му поглед. Имаше любов и вяра, топлина и радост. Всичко, което някога беше искала.

Той се отдръпна бавно, после отново навлезе в нея.

Не знам колко дълго мога да издържа. Това е твърде...

— Знам, аз също го чувствам — тя го дръпна към себе си, докато челото му не се опря в нейното. Той беше в ума и в тялото ѝ. Беше част от сърцето ѝ.

Обичам те, Роман.

Съзнанията им се бяха слели така, че Шана не можеше да определи разликата между нейното удоволствие и неговото. То беше едно и също, споделено между двамата. Те се бяха вкопчили един в друг и движенията им ставаха все по-бързи и по-бързи. Той първи достигна върха. Неговото освобождение експлодира в тялото и съзнанието ѝ и я доведе до нейното собствено.

Те лежаха прегърнати и задъхани.

Най-накрая Роман се отдръпна.

— Тежа ли ти?

— Не — тя се сгуши в него.

Той гледаше в тавана.

— Ти... си единствената жена, с която някога съм бил. На живо имам предвид.

— Какво имаш предвид?

— Дадох няколко клетви, когато станах монах. Обещах да не наранявам. Наруших го. Обещах също да живея в бедност. И това наруших.

— Но ти си направил толкова много добрини. Не трябва да се чувстваш зле.

Той се обърна към нея и я погледна.

— Дадох клетва и за безбрачие. Току-що наруших и нея.

Тя си спомни последните му думи, преди да влезе в нея.

— Последният обет?

— Да.

Тя се подпря на ръката си.

— Да не искаш да ми кажеш, че си бил девствен?

— Физически да. Мислено практикувам вампирски секс от векове.

— Сигурно се шегуваш. Ти никога...?

Той се намръщи.

— Спазвах обетите си, докато бях жив. Очаквала си нещо друго от мен ли?

— Не, просто съм изумена. Имам предвид, че си невероятно привлекателен. Нима селските девойки не са припадали по теб?

— О, припадаха и още как. Умираха си за мен. Всички жени, които виждах, бяха болни, покрити със струпеи и израстъци, и...

— Добре, схванах картинката. Не е точно привлекателно.

Той се усмихна.

— Първия път, когато правих вампирски секс, беше случайно. Помислих си, че дамата е изпаднала в беда и се нуждае от помощ.

Шана изсумтя.

— О, да, тя определено се е нуждаела от нещо.

Той се претърколи по гръб и се прозя.

— Мисля, че формулата отслабва. Преди да заспя, искам да те попитам нещо.

Той тъкмо щеше да изкаже въпроса си. Шана се надигна.

— Да?

— Ако бъдеш нападната, не че аз бих позволил да ти се случи подобно нещо, но... — той я погледна. — Ако бъдеш нападната и умираш, ще поискаш ли от мен да те трансформирам?

Устата ѝ зейна от изненада. Това не беше предложение за женитба.

— Искаш да ме превърнеш във вампир?

— Не, не искам да прокълна безсмъртната ти душа.

Боже, той беше заседнал в средните векове.

— Роман, аз не мисля, че Господ те е изоставил. Твоята синтетична кръв спасява човешки животи всеки ден. Ти може би си част от божия план.

— Иска ми се да вярвам в това, но... — той се прозя. — Ако нещата с Петровски се объркат, искам да знам какво е мнението ти.

— Не искам да бъда вампир — тя трепна. — Моля те, не ме разбирай погрешно. Обичам те такъв, какъвто си.

Той се прозя отново.

— Ти си всичко красиво, чисто и невинно в този свят. Не е чудно, че те обичам толкова много.

Тя се протегна до него.

— Аз не съм толкова добра. Стоя си тук долу и изпитвам наслада, докато хората горе се оправят с бъркотията.

Роман се намръщи, докато се взираше в тавана. Внезапно се изправи.

— Ласло!

— Той спи в момента.

— Именно — Роман докосна челото си. — Виждам петна.

— Не си на себе си — Шана също се изправи. — Трябва да поспиш сега, така че раните ти да зараснат.

— Не. Не разбираш ли? Всички вампири сега са мъртви. Това е идеалното време да спасим Ласло.

— Но ти си почти заспал.

Той сграбчи ръката ѝ.

— Помниш ли как да стигнеш до лабораторията ми? Можеш да ми донесеш останалата част от формулата...

— Не! Няма да вземеш още една доза. Нямаме представа какви поражения може да причини.

— Ще се излекувам, когато заспя. Трябва да направя това, Шана. В момента, в който Петровски се събуди, той може да убие Ласло. Ако нападнем къщата му, тогава със сигурност ще го убие. Хайде — той я побутна с лакът. — Побързай, преди да съм се отнесъл.

Тя скочи от леглото и започна да се облича.

— Трябва да помислим и над това, как ще стигнеш до къщата на Петровски.

— Ще се телепортирам вътре, ще намеря Ласло и ще се телепортирам обратно. Ще бъде лесно. Трябваше да се сетя за това по-рано.

— Ами, беше леко разсеян — Шана завърза връзките на обувките си.

— Побързай — Роман седна на ръба на леглото.

— Добре — тя отключи вратата. — Ще оставя тази леко откrehната, за да мога да вляза обратно.

Той кимна.

— Добре.

Тя изтича до близкото стълбище и изкачи стълбите. Не беше сигурна, че е съгласна с тази идея. Кой знае какво би причинила на

Роман още една доза от формулата. Главният коридор беше пълен с хора и тя мина покрай тях, колкото се може по-бързо. Какво щеше да стане, ако къщата на Петровски се охраняваше. Роман със сигурност не трябваше да влиза там сам. В лабораторията тя намери стъкленницата със зеленикавата течност. Тя я вдигна бавно и я прибра в чантата си. Колко жалко, че не носеше Беретата си.

Шана грабна чантата си и се запъти обратно към сребърната стая. Вероятно можеше да вземе друго оръжие. Едно нещо беше сигурно. Роман нямаше да отиде на тази мисия сам.

---

[1] Герой от романа на Робърт Люк Стивънсън „Странният случай с доктор Джекил и мистър Хайд“. Историята се разказва за добрия доктор Джекил, чиито добронамерени експерименти със самия него периодично го превръщат в жестокия и садистичен мистър Хайд. Доктор Джекил и мистър Хайд са класически пример на раздвоение на личността. Двамата често се използват и като символ на добрата и лошата страна на една личност. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Сигурна ли си, че искаш да отидеш там сама? — попита Фил, докато паркираше колата по-надолу по улицата от къщата на Петровски.

— Няма да бъда сама задълго — Шана провери дамската си чанта. Беше натъпкана с дълго въже за завързване. Тя извади мобилния телефон, който беше взела от Хауърд Бар и набра наскоро запаметения телефонен номер на къщата на Роман.

— Бар — отговори ръководителят на дневната охрана.

— На мястото сме. Влизам.

— Добре. Остави линията отворена — каза Хауърд с носовия си глас. — Чакай. Роман иска да говори с теб.

— Пази се — предупреди я той.

— Всичко ще е наред. Фил е тук, ако се нуждае от помощ — Шана отвори вратата на колата. — Слагам мобилния в чантата си. Ще се видим скоро — тя постави отворения телефон най-отгоре върху нещата в чантата си.

Фил й кимна окуражително, след това Шана слезе от колата и тръгна към къщата на Петровски.

В „Роматех“ беше дала на Роман още една доза от формулата, преди да се телепортират в дома му. Там, със съвета на Хауърд Бар, те измислиха плана си за спасяването на Ласло. Тя бе против мнението на Роман, че той би могъл просто да се обади в къщата на Петровски и да се телепортира там. Беше възможно случайно да пристигне в стая, обляна от слънчева светлина. Така с подкрепата на Хауърд, беше придумала Роман да й позволи да участва.

Тя спря пред двуетажната къща на Петровски и погледна назад. Фил продължаваше да седи в черния седан и да наблюдава. Погледът ѝ беше привлечен от друго превозно средство — черен джип, паркиран от противоположната страна на улицата. Изглеждаше точно като онзи, който я беше следвал по-рано. Но те всички бяха еднакви. Градът беше пълен с тях.

Шана притисна чантата към гърдите си. Телефонът беше съвсем наблизно, а Роман слушаше от другата страна на линията. Изкачи стълбите до входната врата и позвъни. Тя се отвори. Набит мъж с обръсната глава и прошарена козя брадичка я изгледа свирепо.

— Какво искаш?

— Аз съм Шана Уилън. Мисля, че сте ме търсили?

Очите му се разшириха. Той сграбчи ръката ѝ и я издърпа в къщата.

— Трябва да си една много тъпа кучка — изръмжа мъжът със силен акцент и затвори вратата.

Шана отстъпи назад. Имаше твърде много светлина, идваща от прозореца над вратата. Тя видя една отворена врата отстрани и се вмъкна в малка всекидневна. Килимът беше износен, мебелите стари и изкривени. Светлината се процеждаше през прашни и пожълтели щори. Руснакът я последва в стаята.

— Това е прекалено странно. Ти или имаш желание да умреш, или това е някакъв номер — той разтвори якето си и тя видя кобура на рамото му.

Шана се насочи към прозореца.

— Няма никакъв номер. Просто се уморих да бягам.

Мъжът извади пистолета си.

— Знаеш, че Петровски ще те убие.

— Надявах се да се споразумея с него — тя се премести малко по-близо до прозореца. — Виж, бях в къщата на Драганести и знам много за охраната му.

Руснакът присви очи.

— Искаш да изтъргуваш живота си за информация?

— Това е планът — Шана пусна обратно завесите.

— Дай ми чантата си. Трябва да я проверя.

Тя я остави долу в близкия стол. Докато руснакът се придвижваше напред, Шана бързо затвори щорите.

— Така — обяви тя на висок глас. — Тук е хубаво и тъмно вече.

Мъжът надникна в чантата ѝ и извади мобилния ѝ телефон.

— Какво е това? — той го затвори и прекъсна връзката.

Но Роман беше чул намека ѝ и вече се материализираше в стаята. С вампирска бързина, той изтръгна пистолета от ръката на мъжа и го удари в челюстта. Руснакът се строполи на пода.

Шана извади въжето от чантичката си и го подаде на Роман. Той бързо върза ръцете и краката на руснака.

— Засега всичко върви добре — прошепна тя. — Как се чувстваш?

— Добре съм — Роман ѝ подаде пистолета на руснака. — Използвай го, ако се наложи.

Тя кимна.

— Ще се върна веднага, щом мога — Роман изчезна в мъглявина от неясни очертания.

Шана знаеше, че дори да имаше още охранители в къщата, никога нямаше да го видят, че идва. Щеше да ги удари и повали на земята, да ги върже и после да продължи претърсването си, докато не открие Ласло.

Тя вдигна телефона и още веднъж набра номера за къщата на Роман.

— Хауърд, все още ли си там?

— Да, как върви?

— Добре. Би трябвало да се върнем скоро — тя остави мобилния до чантата си.

Внезапно входната врата се разби. Със затаен дъх Шана вдигна оръжието на руснака.

Във фойето се чуха бързи стъпки, които след миг спряха на прага на всекидневната. Двама мъже в черни костюми се появиха пред нея с извадени оръжия.

Шана остана с отворена уста и премигна изненадано.

— Татко?

Шон Дърмът Уилън изглеждаше почти същият, какъвто беше преди година, когато го бе видяла за последно.

Имаше малко повече сиво в червеникавозлатистата му коса, но сините му очи бяха остри както винаги. Той свали пистолета си.

— Шана, добре ли си? — баща ѝ влезе в стаята, докато се оглеждаше наоколо. Той се намръщи при вида на мъжа, който лежеше в безсъзнание на пода.

— Татко! — Шана остави пистолета до чантата си, изтича до него и обви ръцете си около врата му.

— Милинка — той държеше пистолета си настрана, докато я прегръщаше със свободната си ръка. — Изплаши ме до смърт, когато

те видях да влизаш в тази къща. Какво, по дяволите, правиш тук?

Тя се отдръпна назад.

— Мога да те попитам същото нещо. Мислех, че си в Литва.

— Върнах се за известно време — той докосна лицето ѝ. — Благодаря на Бога, че си добре. Бях толкова притеснен за теб.

— Добре съм — тя го прегърна отново. — Мислех, че никога няма да те видя отново. Как е мама и...

— Не сега — прекъсна я той. — Трябва да се махнем оттук — баща ѝ кимна към чантичката ѝ. — Вземи си нещата.

Вторият мъж, облечен в черно, влезе в стаята. Беше млад, с тъмна чуплива коса.

— Фоайето е чисто — каза той и прекрачи прага на стаята.

Шана погледна към чантата си. Телефонът все още беше до нея върху подплатения стол. Как би могла да тръгне без Роман? Как би могла да обясни на баща си какво прави тук?

Беше развълнувана да го види отново, но нямаше как да не се запита защо той беше тук.

— Видял си ме да идвам?

— Наблюдаваме къщата на Петровски от седмици. Мястото на Драганести също.

Той посочи с глава придружителя си.

— Това е Гарет.

— Здравей — Шана поздрави другия мъж, после се обърна към баща си, когато прозрението я осени внезапно.

— Ти си бил в черния джип, който видях, докато пресичах улицата.

— Да — Шон махна нетърпеливо. — Хайде. Може да има една дузина мафиотски горили в тази къща. Не можем да останем и да си бъбрим.

— А... Аз не съм тук сама.

Шон присви сините си очи.

— Беше сама, когато дойде в тази къща. Но имаше шофьор...

— Пуснете оръжията — Фил се появи внезапно на прага на всекидневната, насочвайки пистолета си към Шон и Гарет. Те се обърнаха и хвърлиха оръжията си към него.

Шана затаи дъх.

— Не стреляй!

Фил държеше пистолета си здраво, докато се взираше свирепо в мъжете в черно.

— Добре ли си, Шана? Вече можеш да дойдеш с мен.

Шон застана пред нея.

— Тя няма да ходи никъде с теб. Кой по дяволите си ти?

— Охранител — отговори Фил. — Отговарям за нейната безопасност. Сега отстъпи и я пусни.

— Аз съм неин баща. Тя идва с мен.

— О, знам кои сте — Фил ги погледна с отвращение. — Вие сте ЦРУ. Операция „Колове“.

— Какво? — Гарет хвърли притеснен поглед към бащата на Шана. — Откъде знаят?

ЦРУ? Шана местеше погледа си от един мъж към друг, опитвайки се да разбере какво става. Баща ѝ винаги беше казвал, че работи за Държавния департамент, но сега със сигурност не се държеше като дипломат. И какво беше операция „Колове“?

— Значи ти трябва да си един от дневната охрана на Драганести — гласът на Шон беше натезал от възмущение. — Ти си предател за човечеството. Човек, който се занимава с опазването на вампири.

Шана ахна. Баща ѝ знаеше за вампирите?

— Пусни го — предупреди нов глас.

Друг мъж, облечен в черно, се появи зад Фил.

Той погледна назад, измърмори едно проклятие и свали пистолета си на пода.

— Добра работа, Остин — каза Шон. Той тръгна към Фил и взе отново оръжието си. — Ти си човек, затова ще те пусна. Върви обратно при онова чудовище, на което служиш и му кажи, че дните му или по-скоро нощите му са преброени. Премахваме вампирите един по един и няма нищо, което да могат да направят по въпроса.

Фил хвърли на Шана притеснен поглед.

— Аз ще съм добре. Върви — тя го наблюдаваше как си тръгва от къщата. Мили Боже, каква бъркотия. Баща ѝ и тези мъже бяха унищожители на вампири?

Сякаш, за да потвърди заключението ѝ, Гарет извади дървен кол от самото си.

— Така и така сме тук, защо не се погрижим за няколко вампири, докато спят?

— Ще са добре охранявани — мъжът на име Остин влезе във всекидневната. Беше млад, с разрошена руса коса. Той забеляза руснака на пода. — Обикновено има между десет и дванадесет въоръжени мъже в тази къща през деня. Никога не съм ги виждал да напускат. Така че къде са те?

Шон кимна.

— Мястото е твърде тихо — той погледна към Шана. — Каза, че не си била тук сама?

Тя преглътна тежко. Това беше, преди да узнае, че баща ѝ е убиец на вампири. Ако той и хората му претърсеха къщата, за да убиват вампири, можеха да убият Ласло или дори Роман.

— Обърках се. Мисля, че е по-добре да тръгваме — тя се наведе над стола, за да вдигне чантичката си. Телефонът все още беше отворен, затова тя повиши гласа си, надявайки се Хауърд Бар да я чуе.

— Готова съм да тръгна с теб, татко.

Шон грабна телефона, погледна номера, и после го вдигна към ухото си.

— Кой е? — той се намръщи на дъщеря си. — Прекъснаха линията. — Шон затвори телефона и го пусна в джоба си. — Какво става, Шана?

— Нищо — тя сложи чантата си на рамо с безгрижен жест. — Готова съм да тръгваме.

Нямаше значение, че баща ѝ беше взел мобилния. Роман можеше да използва всеки телефон в къщата, за да се телепортира у дома. И когато го направеше, Хауърд Бар и Фил щяха да са в състояние да му обяснят какво е станало с нея. Точно сега тя трябваше да разкара тези убийци на вампири от къщата и далеч от Роман.

— Ще тръгваме ли? — тя се насочи към фоайето.

— Чакай — Шон протегна ръка, за да я спре. — Не изглеждаш много изненадана относно вампирите — той я изучаваше внимателно. — Прекара доста време в къщата на Драганести. Знаеш що за зло създание е той, нали?

— Мисля, че е по-добре да тръгваме, преди мафиотите да ни открият.

Шон отмести косата ѝ назад и разгледа врата ѝ от всички страни.

— Това чудовище ухапа ли те?

— Той не е чудовище — отдръпна се Шана. — Ако сте наблюдавали него и Петровски, трябва да знаете, че те са напълно различни. Роман е добър човек.

Устата на Шон се сви от отвращение.

— Драганести е противно създание от ада.

— Не е! Той рискува живота си, за да ме спаси!

— Стокхолмски синдром — промърмори Гарет.

Шон кимна. Очите му се присвиха.

— Допусна ли го, Шана?

В ума си? Да, и в тялото, и в сърцето си. Но нямаше никакъв начин да признае това на баща си. Той вече искаше да убие Роман. Ако знаеше истината, щеше да премести името му най-отгоре в черния си списък. Тя трябваше да предупреди Роман за тази нова опасност.

Но всъщност той може би вече знаеше за операция „Колове“. Фил знаеше.

— Всичко, което направих, беше по моя собствена воля.

Шон наклони главата си, докато я изучаваше.

— Ще видим.

В стаята се стрелна мъгла от движения. Роман се появи с Ласло, проснат на рамото му.

— Чух гласове. Какво става тук?

Шон, Гарет и Остин го зяпнаха.

Той забеляза оръжията им и погледна Шана въпросително.

— Познаваш ли тези мъже?

Тя направи знак към Шон.

— Баща ми си помислил, че имам нужда от спасяване.

Шон примигна.

— Това не може да бъде. Вампир, който се движи през деня?

— И то толкова бързо — прошепна Остин. — Въобще не го видях да идва.

Роман се намръщи при вида на баща й.

— Ти си Шон Уилън.

Шон кимна.

— А ти си Драганести, отвратителното създание, което държеше дъщеря ми като затворничка.

Роман стисна устни.

— Тя е на различно мнение. Не е ли така, Шана?

Тя видя Гарет зад Роман, който се движеше бавно към него с дървен кол.

— Мисля, че трябва да си отидеш.

— Не тръгвам без теб.

— Копеле — Шон извади дървен кол от самото си. — Не знам какво си сторил на дъщеря ми, но ще си платиш за това.

Шана изтича до баща си, надявайки се нейната прегръдка да го възпре да скочи върху Роман. Горкият мъж просто си стоеше там, втренчен в нея, и правеше себе си лесна мишена.

— Тръгвай!

— Виждаш ли? — Шон обви ръка около Шана. — Тя остава с мен. В действителност тя ще се превърне в част от моя екип.

Роман изглеждаше като болен.

— Вярно ли е това, Шана? Вече искаш да ме убиеш, така ли?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Има мъж със заострен кол зад гърба ти.

Роман хвърли поглед назад и видя Гарет. После се обърна и погледна измъчено още веднъж към Шана, придвижи се бързо до фоайето и след това нагоре по стълбите.

— След него — извика Шон.

Гарет и Остин се обърнаха и последваха Роман.

Шон пусна Шана и я погледна разочаровано.

— Ти го предупреди, нали? Съчувстваш на същество, което те държеше като затворничка.

— Той не е същество! И никога не съм била негова затворничка. Напуснах, когато поисках да го направя.

— И после дотича обратно при него още на следващата нощ. Приеми фактите, Шана. Той те контролира. Това правят вампирите. Те мислено манипулират жертвите си, докато вече не можеш да видиш истината.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Не се случи това. Истината е, че смъртта не може да промени сърцето на човек. Злите хора като Иван Петровски, се превръщат в зли вампири. Но мъже като Роман Драганести остават добри и почтени.

Челюстта на Шон се стегна.

— Няма нищо добро или почтено във вампирите. Те са серийни убийци. Измъкват се от убийствата в продължение на векове — той се

наведе към нея. — Но вече няма да е така.

Кожата ѝ се вледени.

— Не можеш да ги убиеш всичките.

— Точно това възнамеряваме да направим... да ги понижем през сърцето един по един, докато светът се освободи от тяхното зло съществуване.

Остин и Гарет се върнаха долу.

— Няма го — съобщи Остин. — Изчезнал е. Всичко, което намерихме, беше откачена телефонна слушалка.

Шана въздъхна от облекчение. Роман беше в безопасност. В безопасност у дома, но измъчван от убеждението, че тя го е предала. Трябваше да намери начин да се върне при него.

Шон сграбчи ръката ѝ.

— Идваш с нас.

Петнадесет минути по-късно Шана се взеше на задната седалка на черния джип с баща си. Остин шофираше, а Гарет седеше отпред до него. Тя погледна през прозореца и забеляза, че преминаваха през Бруклинския мост и са се насочили по посока на Манхатън.

Роман си беше у дома, вероятно горе в спалнята си. Тя се надяваше формулата да е намалила ефекта си. Нямахше да страда, ако беше заспал. И поне Ласло щеше да се събуди тази нощ на безопасно място. Очите ѝ продължаваха да се пълнят със сълзи, но тя се насили да ги преглътне, защото не искаше да плаче пред баща си.

— Знам, че премина през няколко трудни месеца — баща ѝ говореше нежно. — Но вече всичко свърши. В безопасност си.

В безопасност, но с разбито сърце, ако никога повече не можеше да види Роман отново.

Тя прочисти гърлото си.

— Как е мама?

— Добре. Тя е тук в Щатите. Брат ти и сестра ти също. Страхувам се, че не можеш да ги видиш.

Шана кимна.

— Много съжалявам за приятелката ти, която беше убита — каза Шон. — Попитах Министерството на правосъдието за теб, но те не можах да ми кажат нищо. Бях се поболял от тревога.

— Добре съм. Беше тежко, но съм добре — Шана бе толкова самотна, докато не влезе в света на Роман. Той вече ѝ липсваше. Също

така ѝ липсваха Радинка, Грегори и Конър. Бяха станали първите ѝ истински приятели след загубата на Карън.

— Открих местонахождението ти случайно — продължи Шон. — Моят екип наблюдаваше Петровски от седмици. Сложихме в къщата му подслушвателни устройства, следяхме и телефона му. Чухме го да се обажда до стоматологична клиника „Бели и блестящи в Сохо“. Аз разпознах гласа ти и разбрах, че идват да те убият.

Шана потръпна, когато си спомни ужаса, който беше почувствала.

— Втурнахме се към клиниката, но ти вече беше изчезнала. Знаехме, че Петровски не беше стигнал до теб. Бях в паника, докато се опитвах да те намеря. Гарет наблюдаваше къщата на Драганести и те е забелязал да си тръгваш оттам. За съжаление те е загубил от поглед.

— Опасявах се, че този руснак ще я убие — промърмори Гарет.

— За щастие ти се обади на онази пицария. Имахме подслушвателно устройство на техния телефон, така че те намерихме. Чакахме отвън пред хотела ти, после те проследихме — Шон погледна Гарет. — Но те загубихме отново.

Лицето на младия мъж почервения.

Шана почти почувства съжаление към него. Никога не беше добре да разочароваш баща ѝ.

— Значи сега работиш за ЦРУ?

— Винаги съм работил за тях.

— О... — Шана потрепери вътрешно. Явно баща ѝ ги беше лъгал с години.

— Наскоро ми беше възложена нова задача — да създам специален екип с цел премахване на най-опасната заплаха, с която човечеството някога се е сблъсквало.

Тя преглътна тежко.

— Вампирите?

— Да — Шон се облегна назад в седалката си. — Преди пет месеца бях в Санкт Петербург, когато забелязах един мъж да напада жена. Извадих оръжието си. Казах му да я освободи и да отстъпи назад. Когато той я пусна, тя падна в снега. Стрелях с пистолета си, но това не му причини нищо. После навсякъде в ума ми внезапно се появи хладина и чух глас, който ми казваше да забравя. И след това той

изчезна. Проверих жената. Тя беше мъртва, с две прободни дупки на врата си.

Шон сви рамене.

— Вероятно са били забелязвани много пъти през вековете, но винаги са използвали контрол над ума, за да не позволят на хората да запомнят това, което са видели. В моя случай това не проработи.

— Можеш да устояваш на контрола над ума?

— Да. Всички ние можем. Ето защо екипът ми е толкова малък. Има само една шепа хора в света с достатъчно психическа сила, за да се противопоставят на техния контрол над ума. Ние сме единствените, които могат да унищожат тези демони.

Тя пое дълбоко дъх, оставяйки това ново откритие да проникне в съзнанието ѝ.

— От... от колко време знаеш за психическата си сила?

Шон сви рамене.

— Около тридесет години. Когато се присъединих към ЦРУ, те откриха моя талант и ме обучиха да чета и манипулирам съзнанието. Полезно е да има такова нещо, когато имаш работа с отрепки.

— Всички тези години си работил като шпионин, а ни беше казал, че си дипломат.

— Не можех да позволя майка ти да узнае. Беше ѝ достатъчно трудно и така. С непрекъснатите местения от едно място на друго и винаги живеейки в чужди страни.

Шана си спомни как майка ѝ винаги бе изглеждала весела и оптимистична. Тя беше силна опора за децата си и винаги правеше превратностите в живота им да изглеждат като едни големи приключения.

— Мислех, че мама се справя с всичко наистина добре.

Шон се намръщи.

— Не и на първо време. Тя беше нервна развалина. Но с времето се научих как да управлявам това и нещата се подобриха значително.

Да го управлява? Разяждащо чувство се настани в стомаха на Шана и тя усети, че ѝ се гади.

— Как си го управлявал?

— Укрепих умствената ѝ сила с моята собствена. Беше много по-способна след това.

Неприятното чувство се усука във вътрешностите ѝ.

— Използвал си контрол над ума върху мама!
Двете момчета на предната седалка се спогледаха.
Шон я погледна раздразнено.

— Не е нужно да го правиш да звучи толкова лошо. Аз просто помогнах на майка ти да поддържа здраво психическо равновесие. В противен случай бедната жена щеше да получи нервен срив.

Шана стисна зъби.

— Било е за нейно добро?

— Точно така. И за вас деца, също. Беше много по-лесно да се концентрирам върху работата си, когато цареше мир у дома.

Гняв закипя в Шана.

— Ти... ти си контролирал всички нас? Като шибаното семейство Степфорд!

— Успокой се. Вече си прекалено голяма за подобни детински избухвания.

Тя стисна юмруците си и пое дълбоко дъх. Не можеше да повярва. През всички тези години семейството ѝ липсваше толкова много. Но беше ли то, а и цялото ѝ детство, само една лъжа? Нищо от това ли не бе истинско?

Внезапно поток от топъл въздух премина през челото на Шана, обгради главата ѝ и проби умствените ѝ защити. Тя затвори очи и се облегна назад.

— Това е моето момиче — прошепна Шон.

Тя отвори очи и се втренчи в баща си. Умственият натиск изчезна.

— Това беше ти?

Той сви рамене.

— Просто проверявах твоите защити. Винаги си била силна. И колкото повече се бореше с мен, толкова по-силна ставаше.

Дъхът ѝ секна.

— Ето защо си ме отпратил. Изпрати ме в интернат, защото съм била прекалено трудна за контролиране.

— Хей — той насочи пръст към нея. — Похарчих цяло състояние за теб. Ти имаш най-доброто образование в семейството. Нямах причина да се оплакваш.

Сълзи опариха очите ѝ.

— Липсваше ми семейството ми.

Той потупа ръката ѝ.

— И ти ни липсваше. Винаги съм бил горд с теб, Шана. Знаех, че твоите способности могат да бъдат толкова силни, колкото моите някой ден.

Тя дръпна ръката си. Мили Боже. Познавала ли е някога нейните истински майка, брат и сестра. Или те бяха просто смирени работи, които баща ѝ контролираше? Всички тези години тя се беше чувствала зле за това, че е отпратена. Сега осъзнаваше, че е била щастливка. Било ѝ е позволено да расте свободно и да развие собствения си усет за правилно и грешно.

А това, което правеше баща ѝ, беше грешно. Да елиминира всички вампири, беше близо до расово пречистване. Това беше престъпление, породено от омраза.

Тя погледна навън през прозореца. Какво можеше да направи?

— Е, кажи ми — продължи баща ѝ. — Как така Драганести е буден и подвижен през деня?

— Той е брилянтен учен. Тества формула с риск за собствения му живот, за да спаси приятел.

Шон изсумтя.

— Накарал те е да мислиш, че е нещо като благороден супер герой. Повярвай ми, ако е гладен, ти ще бъдеш просто поредната топла храна за него.

Тя стисна зъби.

— Той е създател на синтетична кръв. Отговорен е за спасяването на милиони човешки животи.

— Той вероятно е изобретил веществото, за да даде на приятелчетата си повече храна.

Шана се обърна с лице към него.

— Ако го познаваше, щеше да знаеш, че е добър. Но ти дори няма да опиташ. Просто си твърдо решен да ги мразиш всичките.

Шон се намръщи.

— Забравяш много важен факт, Шана. Те вече не са хора. Те се хранят с хора.

— Напротив! Роман и неговите последователи не се хранят вече от хора. Те искат да защитят смъртните. Петровски и Бунтовниците са тези, които искат да ни нападнат.

Шон поклати глава.

— Тази синтетична кръв е нова. Преди Драганести да я създаде, той се е хранил с хора, точно както останалите вампири. Те са чудовища, Шана. Не можеш да ги превърнеш в светци.

Тя въздъхна. Баща ѝ винаги е бил толкова упорит.

— Има два различни вида вампири навън... съвременните вампири и Бунтовниците.

— И нашата работа е да убием всички тях — заключи Шон.

— Може да има известна доза истина в това, което тя казва — заговори Остин, докато насочваше джипа към десния завой. — Чувал съм по телефона Петровски. Той мрази Драганести до дъното на душата си. Имаше някакъв разговор относно две групи, които са във вражда.

— Вампирска война? — попита Гарет. — Това би било яко.

Шон се обърна към Шана.

— Тези експлозии в „Роматех“... знаеш ли кой стои зад тях?

— Бяха Петровски и Бунтовниците. Те искат да унищожат цялата синтетична кръв, за да накарат вампирите навсякъде да се върнат към храненето от хора.

Шон кимна.

— Какво друго знаеш?

— Роман и неговите последователи са против това. Те са готови да се бият, за да ни защитят.

Шон присви очи.

— Трудно ми е да повярвам.

— Хей, нека се бият — каза Гарет. — Може би ще се избият взаимно. Това със сигурност ще направи работата ни по-лесна.

Шана изстена вътрешно. Роман, Конър, Иън и всички шотландци да рискуват живота си в битка? Тази мисъл я разболяваше. Ако само имаше някакъв начин да предотврати войната?

Джипът отби към входната алея на хубав хотел.

— Тук ли ще стоим? — попита тя.

— Ти да — отговори Шон. — Остин ще остане с теб да те пази. Гарет и аз имаме малко работа, за която да се погрижим.

Значи баща ѝ я оставяше с куче-пазач. Това щеше да я затрудни да се свърже с Роман.

— Както казах и преди — продължи баща ѝ, — нашият екип е малък. Аз търся хора, които имат достатъчно психическа сила, за да

устоят на вампирския контрол над ума. Всеки американец с тази способност има дълг към страната си да я използва правилно.

Шана преглътна тежко. Да не би думите на баща ѝ да се отнасяха за нея?

— Това, което казвам, Шана, е, че... искам да се присъединиш към екипа ми.

Аха, имал е предвид нея.

— Искаш да убивам вампири?

— Искам да защитавам света от демонични същества. Те са много повече от нас, Шана. Нуждаем се от теб. Мога да те вкарам в ЦРУ незабавно и веднага ще започнем обучението ти.

— Вече имам кариера. Аз съм зъболекарка.

Шон махна с ръка.

— Това не е истинското ти призвание. Господ ти е дал дарба, дарба да се бориш срещу това проклятие на човечеството. Би било непростимо да не я използваш.

Да работи за деспотичния си баща? Който говореше за проклятия? Реакцията на вътрешностите ѝ беше, да каже на баща си да я остави намира, по дяволите. Тя искаше повече от всичко да бъде с Роман.

Ами ако това, че живее с Драганести, накара Шон да премести името му на първо място в черния му списък. В този случай щеше да бъде по-добре за нея да остане с баща си.

А ако знаеше всичко за плановете на баща си? Тогава можеше да информира Роман за всяка опасност, която се задаваше на пътя му.

И може би след известно време щеше да успее да убеди Шон, че добрите вампири наистина съществуват.

Може би след известно време би могла да бъде с Роман отново.

Ако тя откаже да се присъедини към екипа на баща си и той се отдаде на убийствената веселба да пронизва приятелите ѝ, как щеше да живее със себе си след това? Роман беше направил всичко, за да я предпази. Сега беше неин ред да го защити.

Джипът спря пред въртящата се входна врата на хотела.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Добре. Ще си помисля дали да се присъединя към екипа ти.

ГЛАВА 26

Роман се събуди с обичайната остра и внезапна нужда от въздух. Сърцето му се удряше в гърдите. После се успокои до нормален ритъм и той отвори очи.

— Благодаря ти, Господи — промърмори някакъв глас. — Мислехме, че никога няма да се събудиш.

Роман премигна и завъртя глава по посока на гласа. Ангъс седеше точно до леглото му и го гледаше намръщено. Всъщност имаше няколко човека, наобиколили леглото му — Жан-Люк, Конър, Хауърд Бар, Фил, Грегори, Ласло.

— Здравсти, брато — усмихна му се Грегори. — Притеснихме се за теб.

Роман погледна към Ласло.

— Добре ли си?

— Да, сър — малкият химик кимна. — Благодарение на вас. Не можете да си представите колко облекчен бях, да се събудя във вашата къща.

Ангъс кръстоса ръце под широките си гърди.

— Въпросът е ти как си? Чух, че си бил буден през деня.

— Да — Роман се изправи и погледна часовника до леглото си. По дяволите. Слънцето трябва да е залязло преди час. — Успал съм се.

— Аз не съм чувал това да се е случвало преди — каза Конър.

— Най-вероятно страничен ефект от формулата — Ласло се наведе напред. — Имате ли нещо против да ви премеря пулса, сър?

— Хайде — Роман протегна ръка. Ласло наблюдаваше часовника си, докато държеше китката му.

— Поздравления, топ амі — каза Жан-Люк. — Формулата ти има голям успех. Буден през деня — това е удивително.

— Все пак бях изгорен от слънчевата светлина.

Роман погледна надолу към гърдите си, където слънцето беше направило прорезна рана върху кожата му. Разпраното по тениската му беше все още там, но кожата му беше заздравяла. Сега раната, която

беше вътре в него, разкъсваше сърцето му. Елайза беше направила раната преди сто години, когато искаше да го убие. Сега заради Шана тя отново бе отворена.

— Пулсът е нормален — Ласло пусна китката на Роман.

Как можеше да е нормален, когато сърцето му беше разкъсано на парчета? Роман преглътна тежко.

— Шана върна ли се?

— Не — прошепна Конър. — Не сме чули нищо за нея.

— Аз се опитах да я спася — каза Фил начумерен. — Но те ме превъзхождаха.

— Тази проклетата операция „Колове“ — промърмори Ангъс. — Фил и Хауърд ми разказаха всичко за техните дневни приключения, докато ние сме чакали да дойде време да се събудим.

Роман почувства притискане в гърдите.

— Тя се присъедини към отбора на баща си. Той ще я учи как да ни убива.

Конър се усмихна подигравателно.

— Не го вярвам.

Грегори разтърси глава.

— Това не звучи като нея.

Ангъс въздъхна.

— На смъртните не бива да се вярва. Научих това по трудния начин — той погледна Роман тъжно. — Мисля, че и ти.

Така беше. Но Шана го бе изпълнила с надежда още веднъж. Роман беше заспал напълно объркан и нещата все още не му се връзваха. Защо щеше да му спасява живота, ако го искаше мъртъв? Дали си мислеше, че като остава с баща си, го предпазва по някакъв начин. Изглеждаше ясно, че Шана иска да остане при баща си. А това означаваше, че тя ще стане убиец на вампири. Но защо го предупреди за мъжа, който се бе промъкнал зад него по-рано? Дали наистина го обичаше все пак?

— Бяхме заети, докато спеше — обяви Ангъс. — Когато се събудихме, оставаше още около един час от нощта в Лондон и Единбург. Така че ползвахме всеки телефон в къщата, за да телепортираме колкото може повече от моите хора тук. Добрата новина е, че долу имаме армия от двеста воители. Готови сме за война.

— Виждам — Роман се надигна от леглото.

Много от мъжете долу бяха такива, защото той лично ги беше трансформирал. Ако те загинаха в битка тази вечер, какво щеше да стане с безсмъртните им души? Той знаеше, че са добри мъже, но все пак в продължение на векове се бяха хранили от смъртни. Господ никога не би позволил на такива създания да отидат в рая. И ако единствената им алтернатива беше адът, то Роман бе обрекъл безсмъртните им души в минутата, в която ги беше трансформирал. Беше му тежко да носи това бреме от чувството му за вина.

— Ще бъда при вас след няколко минути. Изчакайте ме в офиса.

Мъжете излязоха един след друг. Роман се облече. После отиде в кабинета си, за да си стопли бутилка с кръв.

— Как е майка ти, Грегори?

— Добре. Тъкмо идвам от болницата — Грегори се отпусна в едно кресло намръщено. — Тя ми каза, че те е накарала да й дадеш клетва, че ще ме пазиш по време на войната. Аз не съм страхливец, да знаеш.

— Знам — микровълновата иззвъня и Роман изкара бутилката. — Но ти не си трениран да се биеш.

— Голяма работа — измърмори Грегори. — Няма да стоя настрана.

Роман отпи направо от бутилката.

— Имаме ли достатъчно оръжия?

— Ще вземем колове и посребрените си мечове — Ангъс крачеше из стаята и килта му се люшкеше около коленете. — И оръжия в случай че Петровски доведе смъртни да му помагат.

Телефонът върху бюрото на Роман звънна.

— Говорим за вълка — прошепна Жан-Люк.

Роман закрачи към бюрото си и вдигна телефонната слушалка.

— Драганести е на телефона.

— Аз съм, Петровски. Не знам как си успял да влезеш в дома ми през деня, но никога повече не се опитвай. Отсега нататък ще имам тридесет въоръжени охранители, които ще стрелят със сребърни куршуми.

Роман седна зад бюрото.

— Виждам, че моята нова формула те е притеснила. Да не би да те е страх, че ще дойда, докато спиш и ще те намушкам.

— Няма да ни намериш, проклет мерзавец! Имаме и други места, където да спим през деня. Никога няма да ни намериш.

— Намерих химика си. Мога да намеря и вас.

— Можеш да задържиш глупавия си химик. Малката невестулка изтръгна всички копчета от дивана ми. Ето каква е сделката, Драганести. Ти ще ми доведеш Шана Уилън тази вечер или ще продължавам да бомбардирам фабриките ти и да отвличам работниците ти. И следващия път, когато взема някого от хората ти, ще бъде купчина прах, докато дойдеш да го спасиш. Точно както шотландеца, който намушках миналата вечер.

Роман хвана слушалката по-силно. Той нямаше да рискува повече шотландци. Нито да предаде Шана, както тя го предаде.

— Доктор Уилън не е при мен.

— Естествено, че е. Чух, че е била с теб в къщата ми. Предай ми я и ще спра да нападам „Роматех“.

Абсурд. Петровски никога нямаше да спре да причинява неприятности. Роман беше убеден в това. А също така знаеше, че ще защитава Шана до последния си дъх.

— Слушай, Петровски. Ти няма да нападаш „Роматех“, нито да отвличаш мои служители, а ако от главата на Шана падне и косъм, няма да доживееш края на нощта.

Иван изсумтя.

— Това лекарство, което взимаш, ти обърква мозъка.

— Имаме армия от двеста войници и тази вечер идваме за теб. Колко мъже имаш ти, Петровски? — последва пауза. Роман знаеше от Ангъс, че по последни данни руско-американското сближение можеше да събере около петдесет воина най-много.

— Ще бъда великодушен — продължи Роман. — И ще кажа, че имаш около стотина мъже. Но това все още е много по-малко от двеста. Искаш ли да се обзаложим кой ще спечели битката довчера?

— Ти, миризлив проклетник. Не можеш да имаш двеста мъже.

— Телепортирахме няколко от Обединеното кралство. Но не взимай предвид какво ти говоря. Ще ни видиш достатъчно скоро.

Петровски запсува на руски.

— Ние също можем да направим така, нали знаеш. Ще доведе стотици от Русия.

— Твърде късно е. Слънцето вече е изгряло там. Можеш да звънеш, но никой няма да ти отговори — Роман чу приятелите му да се подсмивват, но знаеше, че няма да намерят следващия му коментар за много забавен. — Но тъй като сте притиснати, съм склонен да направя сделка.

— Каква по точно сделка — попита Петровски.

Ангъс, Конър, Жан-Люк се приближиха към бюрото на Роман с предпазливи изражения на лицата.

— Какво искаш повече от всичко? — попита Роман. — Повече от това да убиеш Шана Уилън или няколко шотландци?

Петровски изсумтя.

— Искам да изтръгна главата ти и да я опека на бавен огън.

— Добре, ще ти дам този шанс. Ще решим този спор веднъж и завинаги. Само ти и аз.

Ангъс се наклони към бюрото и зашепна.

— Какво говориш, човече, не можем да ти позволим да се биеш сам!

— Нека войните ни се бият — каза Жан-Люк. — Това е сигурна победа.

Роман покри слушалката с ръка.

— Така ще бъде най-добре, не трябва да рискуваме живота на никого.

Конър се намръщи.

— Ти рискуваш твоя собствен. Няма да стане.

— Какво по точно искаш да кажеш, Драганести — обади се Петровски от телефона. — Че се предаваш?

— Не — отговори Роман. — Предлагам дуел. Ще се бием със сребърни мечове и битката ще продължи, докато единият от нас не стане на пепел.

— Какво печеля, освен удоволствието от това, че ще те убия?

— Ще приемеш моята смърт като разплата за сигурността на моите служители, сборището ми, шотландците и Шана Уилън. Няма да нараняваш никого от тях.

— Не! — Ангъс удари с юмрук по бюрото. — Няма да го направиш.

Роман вдигна ръка, за да спре други възражения от страна на приятелите си.

— Колко благородно от твоя страна — присмя се Петровски. — Но това не би било много забавно за мен, не мислиш ли? Аз искам победа за Истинските.

Роман го обмисли.

— Добре. Ако умра тази вечер, цялото производство на вампирската фюжън кухня ще спре — все пак той нямаше да е тук, за да измисля формулите.

— Това ще включва ли и твоята синтетична кръв — попита Петровски.

— Не. Синтетичната кръв спасява човешки живот. Не искаш ли здрави смъртни да се скитат наоколо?

Петровски изсумтя.

— Добре. Избирам да ти намушкам задника. И ще сложа край на твоята гадна фюжън кухня. Два през нощта Централ парк, Източен Грийн. Ще се видим там.

— Чакай малко — прекъсна го Роман. — Не се разбрахме какво ще получа аз, ако спечеля.

— Ха. Ти няма да спечелиш...

— Когато спечеля, твоите хора трябва да се закълнат, че никога няма да нараняват някой от моите повече. Това включва всичките ми работници, вампири и смъртни, шотландците и Шана Уилън.

— Какво? Така твоите хора ще останат непокътнати независимо от това дали си жив или умрял. Това е гадно.

— Но е единственото ми условие. Ако искаш възможност да ме убиеш и да сложиш край на фюжън кухнята, това е твоят шанс.

Докато Петровски го обмисляше, Ангъс и Жан-Люк се суетяха около Роман.

— Това са глупости, топ аті — прошепна Жан-Люк. — Кога за последно си се упражнявал с меч?

Роман не можа да си спомни.

— Ти си ме тренирал повече от сто години. Мога да го направя.

— Но ти нямаш подготовка, човече — Ангъс се обърна към него заплашително. — Затворен си в лабораторията от прекалено дълго време.

— Именно — обяви Жан-Люк. — Аз ще отида вместо теб.

— Не — отговори Роман. — Аз ви превърнах и няма да рискувам безсмъртните ви души.

Жан-Люк присви очи.

— Това е проблемът. Ти още чувстваш вина затова че си ни превърнал.

— Дяволите да те вземат — изръмжа Ангъс. — Това дали искаме да рискуваме душите си, е наш избор. За кого, по дяволите, се мислиш?

Роман ги игнорира и заговори по телефона.

— Ще бъдем сами Петровски. Само ти и аз и само един ще оцелее. Имаме ли сделка?

— Да. Но само защото искам да те убия от петстотин години. Кажй си свещеническите молитви, Драганести, защото тази вечер ще умреш — каза той и затвори телефона.

Роман остави слушалката и се изправи.

— Не можеш да го направиш — разкреця се Ангъс. — Няма да позволя.

Роман сложи ръка на рамото на стария си приятел.

— Това е мой избор, Ангъс. И ще спаси живота на приятелите ми.

— Аз се справям най-добре с меча от всички нас — очите на Жан-Люк просветнаха в ледено синьо. — Настоявам да заема твоето място. Това е мое право.

— Не се притеснявай, Жан-Люк — Роман хвана французина за рамото. — Ти си ме научил добре. Не бях ли аз този, който нанесе онзи фатален удар на Касимир.

Жан-Люк му се намръщи.

— Само защото аз ти пазих гърба.

— Не мислиш разумно — настоя Ангъс. — Твърде си разстроен заради това, че Уилън те изостави.

Роман преглътна тежко. Имаше ли истина в това, което Ангъс казва? Ако Шана беше тук дали би бил толкова склонен да рискува живота си? И все пак той не се опитваше да се самоубие. Роман определено искаше да победи. Убиването на Петровски би довело до промени при Бунтовниците, но не би сложило край на действията им. Той трябваше да оцелее, за да продължи да защитава хората си.

— Решението ми е взето.

— Ще ви бъда секундант — обяви Конър.

— Не, Петровски и аз се разбрахме да се срещнем сами.

— Той няма да уважи уговорката ви — заключи Ангъс. — На него не може да му се вярва.

— Няма да наруша уговорката. Нито пък вие — Роман погледна всичките си приятели в очите. — Не знаете къде ни е срещата. И няма да ме последвате.

Те всички го погледнаха с очи, пълни с отчаяние. Ангъс отвори уста, за да протестира.

— Обещайте ми — извика Роман, преди да могат да възразят. — Няма да ме следвате.

— Добре — Ангъс го погледна с изражение, изпълнено с болка. — Имаш думата ни.

Роман се запъти към вратата.

— Някога вярваше, че можеш да спасиш цяло село, и в гордостта си падна в жертва на Касимир. Сега мислиш, че можеш да спасиш всички нас.

Роман спря на половината път до вратата и се обърна към Ангъс.

— Това не е същото.

— Сигурен ли си — прошепна Ангъс. — Внимавай, стари приятелю. Веднъж вече се опари от гордостта си.

Шана седна в леглото. Тя се огледа и за момент се почувства дезориентирана.

— Добре ли си? — попита Остин.

— Аз... да. Трябва да съм заспала — тя беше в хотелска стая с двама души, които я пазеха. Остин беше придружен от млада брюнетка, която се появи малко след пристигането им. Радиочасовникът до леглото светеше и показваше 8:20. Проклятие. Беше спала прекалено дълго. Но това, че беше стояла будна цяла нощ, я беше изтощило. — Тъмно ли е навън?

— Разбира се — Остин посочи пицата на жената до себе си. — Искаш ли да хапнеш?

— След малко — значи сега Роман беше буден. Дали се подготвяше за война с руснаците. Само да можеше да говори с него, за да разбере дали е добре. Баща ѝ конфискува телефона ѝ. Тя погледна този на масичката до леглото. Все още беше изключен. Остин го дръпна от кабела още когато пристигнаха. На нея определено не

трябваше да ѝ се вярва. Тя не можеше да се оплаква, за това бяха прави.

При първа възможност щеше да се опита да отиде при Роман.

— Здравей, аз съм Алиса — представи се брюнетката. — Баща ти ме помоли да ти донеса разни дрехи от апартамента ти — тя посочи куфара до леглото.

Шана разпозна багажа си.

— Благодаря ти.

— Нагласихме телевизора да излъчва ДВК — Остин взе дистанционното и увеличи звука. — Експлозията в „Роматех“ беше голямата им сензация в новините. Те се чудят дали Драганести ще отвърне на удара тази вечер.

— Тази вампирска телевизия е невероятна — Алиса отпи от колата. — И те имат като нашите сапунени опери. А какво, по дяволите, е „Шококръв“?

— Напитка, направена от шоколад и кръв — обясни Шана. — Популярна е сред жените, въпреки че напълняват от нея.

Алиса се засмя.

— Шегуваш се.

— Не, всъщност той измисли напитка, която да реши и проблема с теглото. Казва се „Кръв Лайт“.

Този път и двамата ѝ пазачи се засмяха. Остин разтърси глава.

— Те изобщо не са това, което очаквах.

— И аз не съм очаквала — Алиса си взе парче пица. — Аз си мислех, че ще са бели и слаби, а те изглеждат нормално.

— Да — съгласи се Остин. — И имат цялата тази култура, която е толкова различна, но все пак и толкова... човешка.

— Те са хора. Те чувстват болка и страх... и любов — Шана се запита какво чувства Роман в момента.

— Добре, но не позволявай на баща ти да чуе това — предупреди я Алиса. — Той мисли, че са група омагьосани психопати.

— Къде е баща ми? — попита Шана.

— Наблюдава къщата на Петровски, както обикновено — отговори Остин. — Той изпитва към руснаците невиджана омраза. Особено след като се опитаха да се доберат до теб в онзи ресторант.

Шана премигна.

— Моля?

— Браво, Остин — промърмори Алиса.

— Мислих, че знае — Остин се обърна към Шана. — ФБР не ти ли казаха.

— Да ми кажат какво? — пулсът на Шана се учести. — Да не искаш да кажеш, че убийството на приятелката ми не е било инцидент?

Остин се завъртя.

— Било е разчистване на сметки. Баща ти изпрати в затвора някои от най-големите руски мафиоти. Семейството ти беше изведено тайно от Русия и никой не знаеше къде са. Когато останалите от мафията поискаха да си отмъстят, ти беше единственият останал член на семейството, който можаха да открият.

На Шана ѝ се зави свят.

— Те са се опитвали да убият мен? Карън е умряла заради мен?

— Не е твоя вината — настоя Алиса. — Станала си жертва само защото си дъщеря на Шон Уилън.

— Като се имат предвид обстоятелствата — продължи Остин, — да работиш за нашия екип, би бил най-добрият живот за теб. Ще бъдеш под обсега на радара, непроследима и добре тренирана за самозащита.

Шана падна по гръб и се загледа в тавана. През цялото време си мислеше, че онази вечер в ресторанта е била нещастна случайност. Че те са били на грешното място в грешното време. Но се оказа, че през цялото време тя е била мишената. Трябвало е тя да умре, а не Карън.

— Добре ли си? — попита Алиса.

— Чувствам се ужасно, че Карън е умряла вместо мен.

— Е — Остин си отвори кенче със сода. — Ако това ще ти помогне да не се обвиняваш, трябва да знаеш, че мафията щеше да убие и двете ви, ако те бяха видели. Нямаше да оставят живи свидетели.

Това не ѝ помогна по никакъв начин. Шана затвори очи.

Шана? Къде си?

Тя ахна и седна. Остин и Алиса се загледаха в нея.

— Аз, оуу, трябва да отида... — тя се забърза към тоалетната. Боже, Господи, нима Роман се опитваше да се свърже с нея? Нима връзката между тях беше толкова силна, че можеха да се свържат и на толкова далечно разстояние. Тя пусна водните кранове, за да заглушат гласа ѝ.

— Роман, чуваш ли ме?

Да, тук съм.

Неговият глас звучеше силно в главата ѝ, сякаш затягаше връзката между тях.

Къде си?

— В хотел, с членовете от екипа на баща ми.

Насила ли те държат? Или искаш да бъдеш там?

— Засега съм добре. Не се тревожи за мен. Ти как си? Ще ходиш ли на война тази вечер?

Конфликтът ще приключи тази вечер. Защо... защо се обади на баща си? Мислех, че ще останеш с мен.

— Не съм му се обаждала. Той е бил отвън, за да наблюдава къщата на Петровски и ме е видял да влизам вътре. Мислел е, че съм в опасност и дошъл да ме спаси.

Имаш ли намерение да останеш с него?

— Предпочитам да съм с теб, но присъствието ми тук ще ми помогне да те предпазя.

Аз не искам да ме предпазваш!

Ядосаният му глас кънтеше в главата ѝ няколко секунди.

— Роман, винаги ще те обичам и никога няма да те предам.

Връзката им се разпадна от напрежението.

— Роман? Там ли си?

Във връзката се прокрадна нова емоция. Отчаяние. Той беше наранен. Шана притисна сребърното разпятие, което ѝ бе дал, към сърцето си.

Ако преживея нощта, ще се върнеш ли при мен?

Ако преживее нощта?

— Роман, какво искаш да кажеш? Ще ходиш на война ли?

Ще се върнеш ли при мен?

— Да! Да, ще го направя! Но, Роман, не прави нищо опасно. Моля те — тя хвана разпятието още по-силно.

Нямаше никакъв отговор.

— Роман! Не отивай! — тя скочи към вратата, когато чу някой да тропа.

— Шана — провикна се Остин. — Добре ли си?

— Добре съм — отвърна му тя и се опита да се концентрира, за да му изпрати мисловно съобщение. — Роман. Роман, чуваш ли ме?

Никакъв отговор. Връзката беше изчезнала. Както и Роман.

Не можеше да става въпрос за гордост. Ангъс трябваше да греши. Роман знаеше, че Жан-Люк е по-добър фехтовач. А Ангъс по-добър войник. Но как можеше да е гордост това, че го болеше, че е избрал този път? Не знаеше. Знаеше със сигурност само това, че трябва да спаси хората си и Шана. Той беше трансформирал много шотландци сам. Дори беше превърнал Жан-Люк и Ангъс. Беше осъдил душите им на вечен ад. Не можеше да позволи това да се случи, дори цената да бе смъртта му и вечни мъки.

Беше малко след единадесет, когато Роман се изкачи по каменните стълбища и отвори тежката дървена врата на църквата. Стъпките му ехтяха в цялото фоайе. Пламъците се появяваха един по един на червеното стъкло. Статуи на светци и Светата майка го гледаха въпросително, чудейки се какво прави в дома на Господ. Той също се питаше какво прави тук. Какво си мислеше да направи тук. Роман се прекръсти и се пресегна към светената вода. Той се спря и ръката му остана на повърхността. Водата почна да се върти и започна да извира. Парата, която излезе, опари кожата му. Той отдръпна ръката си. Трябваше му здрава и в добра форма за предстоящата битка. Ако водата не престанеше да извира, сърцето му щеше да потъне в отчаяние. Със сигурност имаше отговор на въпроса си. Душата му беше обречена. Вратата се тресна зад него и той се обърна рязко, но когато видя кой влиза, се отпусна.

Конър, Грегори и Ласло го изгледаха смутено.

— Мисля, че бях пределно ясен. Не трябваше да ме следвате.

Конър сви рамене.

— Знаехме, че тук можем да те последваме. Няма как дуелът да се проведе в църква, нали?

— Всъщност — добави Грегори. — Ние и без това идвахме насам. Искаме да се помолим за теб.

— Да — прекъсна го Ласло. — Дойдохме, за да се помолим.

Роман изсумтя.

— Молете се, колкото искате, ще стане, каквото е писано.

Той закрачи към изповедалнята и влезе в нея. От другата страна тихо се отвори малка вратичка. Роман едва можеше да види

очертанията на свещеника в тъмното. Той изглеждаше стар и изгърбен.

— Благослови ме, отче, затова че съгреших — Роман се обърна настрани и измърмори първата половина на следващото изречение. — Минаха петстотин и четиринадесет години от последната ми изповед.

— Какво каза — попита един стар, ръждясал глас. Свещеникът прочисти гърлото си. — Четиринадесет години?

— Мина много време. Аз наруших обета си пред Господ. Извърших много грехове. И тази вечер на съществуването ми може да бъде сложен край.

— Болен ли си, синко?

— Не. Тази вечер ще рискувам живота си, за да спася хората си — Роман облегна глава на дървената стена. — Но не съм сигурен, че доброто ще триумфира над злото, нито в това, че аз съм добър. Господ ме изостави, затова най-вероятно аз също съм зло.

— Защо вярваш, че Господ те е изоставил?

— Веднъж, много отдавна, си мислех, че мога да спася едно село, но се поддадох на светлината на гордостта и паднах в мрака. И оттогава съм там.

Свещеникът прочисти гърлото си и се завъртя в стола си. Роман предположи, че историята му е прозвучала твърде странно. Беше си загубил времето, идвайки тук. Какво очакваше да намери?

— Нека да видим дали съм разбрал — каза свещеникът. — Първия път, когато си се опитал да спасиш хора, си бил сигурен в победата си.

— Да, бях се възгордял. Мислех, че няма как да се проваля.

— Значи в ума си ти не си рискувал нищо. И си сигурен в победата си тази вечер?

Роман се загледа в тъмнината на кабинката.

— Не, не съм.

— Тогава защо рискуваш живота си?

Очите му се напълниха със сълзи.

— Не мога да понеса те да рискуват своя. Аз... ги обичам.

Свещеникът пое дълбоко дъх.

— Значи имаш своя отговор. Ти правиш това не от гордост, а от любов. И след като любовта идва от Господ, значи той не те е изоставил.

Роман се присмя.

— Ти не разбираш големината на моите грехове.
— Може би ти не разбираш големината на Божията прошка.
Една сълза се търколи по бузата на Роман.
— Искан ми се да ви повярвам, отче, но съм причинил толкова зло. Страхувам се, че е твърде късно за мен.
Свещеникът се приближи до малката преграда.
— Синко, за истинското разкаяние никога не е твърде късно. Ще се моля за теб тази вечер.

ГЛАВА 27

Беше след полунощ, когато телефонът на Остин звънна. По тона, изпълнен с уважение, и погледа, забит в нея, Шана предположи, че той говори с баща ѝ. Тя се притесняваше цяла вечер за възможността от вампирска война. Опитите ѝ да се свърже мисловно с Роман, се проваляха.

— Разбирам, сър — Остин подаде телефона на Шана. — Баща ти иска да говори с теб.

Тя сложи телефона до ухото си.

— Татко?

— Мисля да ти кажа какво става. Подслушваме телефона на Петровски, така че го чуваме да говори с Драганести.

— Какво става? Ще има ли война?

— Е, изглежда Драганести беше готов за това. Той твърди, че има двеста войници на разположение. Петровски беше на телефона цяла вечер. Заповяда на неговите последователи да се появят. Мисля, че са петдесет най-много.

Шана въздъхна облекчено.

— Роман го превъзхожда числено.

— Е, не точно. Виждаш ли, Драганести направи сделка с Петровски. Ще се срещнат в Сентрал парк. Вместо война двамата ще се бият в дуел до смърт.

Коленете на Шана омекнаха и тя рухна на леглото.

— Какво?!

— Да, трябва да се срещнат сами в Източен Грийн в два през нощта. Условията са сребърни мечове и сражение до смърт.

Шана се бореше за въздух. Роман ще се бие до смърт.

— Това... това не може да е вярно. Трябва да го спрем.

— Не си мисли, че можем, скъпа. Но аз съм малко загрижен за приятеля ти. Чуваме, че Петровски поръча на мъжете си да се появят тази вечер. А доколкото сме запознати, Драганести ще отиде сам. А Петровски ще си вземе цяла армия.

Шана ахна.

— О, Боже Господи.

— Докато слушахме, разбрахме, че хората на Драганести не знаят къде ще е дуелът. Така че няма начин да му помогнат. Малко тъжно. Според мен ще стане клане.

Шана размисли върху разговора. Два през нощта, Източен Грийн, Сентрал парк. Тя трябваше веднага да информира шотландците.

— Трябва да затварям, скъпа, просто исках да те информирам за новостите. Чао.

— Чао — Шана хвана телефона здраво и погледна към Остин и Алиса. — Трябва да звънна.

Алиса се изправи.

— Не можем да ти позволим това, Шана.

Остин се излегна на второто легло.

— Какво лошо има? Дори затворниците имат право на едно обаждане.

Алиса се наклони към Остин.

— Ти луд ли си?

— Не — Остин я изгледа остро.

Шана бързо набра номера за къщата на Роман. Тя знаеше, че това беше твърде странно. Твърде удобно. Първо баща ѝ каза тази информация, а сега и Остин ѝ позволи да използва телефона. Но нямаше значение. Трябваше да спаси Роман.

— Ало.

— Конър, ти ли си?

— Да. Шана? Тревожихме сме се за теб.

— Можеш ли, въъ, да направиш онова нещо с телефона?

— Телепортирането? Да. Ти къде си?

— В хотелска стая. Побързай. Аз ще продължавам да говоря — Шана погледна към Остин и Алиса. — Има двама други човека с мен, но не мисля, че това ще е...

Конър се материализира зад нея.

— По дяволите — Остин скочи от леглото.

Алиса остана с отворена уста.

— Съжалявам за нахлуването — Конър взе телефона от Шана. — Иън, там ли си?

— Той... той носи килт — прошепна Алиса.

— Да, така е — погледът на Конър се плъзна към агентката от ЦРУ. — А ти си хубаво девойче.

Алиса заекна.

— Как, по дяволите, правиш това? — попита Остин.

— По същия начин, по който ще направя и това — Конър обвиръка около Шана и тя го сграбчи, точно когато всичко стана черно.

Когато тъмнината си отиде, тя видя, че се намира във фоайето на къщата на Роман.

Първият етаж беше задръстен от шотландци, всички въоръжени до зъби. Около тях витаеше гняв, докато обикаляха. Ангъс МакКей застана срещу нея.

— Конър, защо си я довел тук? — преди Конър да успее да отговори, Шана се намеси.

— Имам новини, Роман и Петровски ще се дуелират тази вечер.

— Това не са новини, момиче — изгледа я тъжно Конър.

— Но Петровски ще дойде с цяла армия, трябва да помогнете на Роман!

— Проклетник — промърмори Ангъс. — Знаех си, че това копеле няма да удържи на думата си.

— Откъде знаеш това, Шана? — попита Конър.

— Баща ми подслушва къщата на Петровски. Той е чул за плановете им и ми каза. Трябваше да ви предупредя. Роман ще се срещне с Петровски в Източен Грийн в Централ парк в два сутринта.

Шотландците си размениха отчаяни погледи. Ангъс разтърси глава.

— Няма полза, момиче, ние обещахме да не го следваме.

— Аз няма да го оставя сам — Шана се пресегна за меча на Конър. — Аз не съм дала обещание, така че отивам.

— Чакай — кресна Конър. — Ако Шана отиде, ние можем да я последваме. Не сме обещавали да не правим такова нещо.

— Да — Ангъс се ухили. — И момичето има нужда от нашата защита. Роман би искал да я последваме.

— Чудесно — Шана се обърна към всички шотландци и вдигна меча нависоко във въздуха. — Последвайте ме!

И малката надежда, която Роман беше събрал след изповедта, бързо се изпари, след като пристигна в Източен Грийн. Петровски не беше спазил уговорката им. Не беше сам. Сборището му се беше разположило в полукръг. Роман преброи петдесет войника, повечето мъже. Две дузини от тях носеха факли.

Петровски пристъпи напред.

— За мен ще е удоволствие да те убия.

Роман хвана дръжката на меча си.

— Виждам, че си се страхувал да дойдеш сам. Дори си докарал няколко жени да ти бършат носа.

— Не ме е страх. Дадох дума, че няма да нараня никого от твоите хора, но никога не съм обещавал, че моите последователи няма да те нападнат, ако аз умра. Така че, както виждаш, по един или друг начин тази вечер ти ще умреш.

Роман преглътна тежко. Той така си и мислеше. Молитвите на един свещеник и трима приятели не бяха достатъчни. Господ го беше изоставил много отдавна.

— Готов ли си? — Петровски извади своя меч.

Роман също. Подарък от Жан-Люк. Беше остър като бръснач. Стоманено острие, покрито с чисто сребро. Дръжката беше от стомана и кожа и пасваше перфектно в дланта му. Той размаха острието във въздуха и се поклони подигравателно на Петровски. Позволи си само още веднъж да си помисли за Шана и след това фокусира вниманието си към едно-единствено нещо — оцеляване.

Докато Шана тичаше през Източен Грийн, чуваше звука от сблъсъка на мечовете. Той беше ужасяващ, но и успокояващ. Ако Роман се биеше, значи беше жив.

— Спрете! — Ангъс застана до нея. — Знам, че се предполага, че трябва да те следваме, момиче, но е необходимо да го направим по-бързо — той я вдигна на ръце.

Дърветата наоколо й се сториха огромни и Шана се хвана здраво. Шотландците се движеха с вампирска бързина, докато не стигнаха до края на сечището. Ангъс я остави да стъпи на крака.

— Съжалявам, че не те прецених правилно. Ето — той й подаде меч. — Сега ще те следваме.

— Благодаря — тя пристъпи в сечището.

Воините се разпръснаха зад нея, водени от Ангъс МакКей и Жан-Люк Ешарп. Роман и Иван Петровски бяха в центъра на сечището и се въртяха в кръг един срещу друг. Доколкото Шана можеше да види, Роман не беше ранен. Дрехите на Иван бяха скъсани на няколко места, а от лявото му рамо се стичаше струйка кръв. Петровски я погледна и почна да къльне.

— Ти, копеле, била е при теб през цялото време. И си довел и проклетата си армия.

Роман се успокои и погледна набързо шотландците и Шана. Той отново се съсредоточи още върху Петровски, но се развика:

— Ангъс, ти ми даде дума, че няма да ме следваш.

— Не сме те следвали — викна Ангъс в отговор. — Не знаехме къде си. Ние следвахме момичето.

Роман отскочи наляво, докато Петровски се засилваше срещу него. Той се завъртя и го блъсна в рамото. Иван извика и обви ръка около раната си.

— Шана! — развика се Роман. — Махай се отгук.

— Няма да те изоставя — тя пристъпи напред. — И няма да те оставя да умреш.

Иван погледна кръвта по ръцете си.

— Ти си мислиш, че ще победиш, нали, Драганести? Но грешиш, точно както сгреши и за Касимир.

Роман обикаляше в кръг около него.

— Касимир е мъртъв.

— Дали? — Иван се наклони, за да може да вижда Роман по-добре. — Видя ли го да умира?

— Той падна точно, преди да настъпи изгревът.

— Ти и твоите приятели избягахте, за да си намерите подслон. Така че не видя какво се случи после. Аз занесох Касимир в тайната ми бърлога.

Между шотландците се чуа ахвания.

— Лъжеш — Роман шептеше и лицето му беше преbledняло. — Касимир е мъртъв.

— Той е жив и събира армия, за да отмъсти! — Иван се хвърли напред и прободде с меч си Роман в стомаха.

Роман се дръпна бързо, но все пак имаше рана от прободането. Кръвта започна да се стича от дълбокия разрез. Той се препъна.

Шана ахна, когато видя, че Роман кърви. После забеляза двама руснаци зад него, които изкарваха оръжията си.

— Роман, пази се! — тя се затича към него.

Ангъс я хвана със светкавична скорост.

— Не, момиче.

Роман се завъртя, за да се предпази от двамата руснаци. Иван изгледа свирепо Шана.

— Писна ми от теб, кучко — той се хвърли към нея с насочен меч, който размахваше във въздуха.

Ангъс я бутна зад себе си и извади оръжието си. Но Жан-Люк скочи напред пръв и вдигна меча си. Той замахна надолу със силно свистене. Иван отстъпи назад, но Жан-Люк се хвърли към него безмилостно.

Шана ахна, когато видя как Роман намушка единия от руснаците право в сърцето. Мъжът рухна на земята и се превърна в пепел. Другият руснак пусна меча си и отстъпи назад. Роман се придвижи към Шана.

— Ангъс, заведи я вкъщи, където ще бъде в безопасност — той притисна ръката към раната си, точно по средата на разреза.

Шана се опита да отиде при него, но Ангъс я задържа.

— Роман, ела с нас. Ти си ранен.

Той стисна зъби.

— Имам недовършена работа — след тези думи той се хвърли към Иван.

Жан-Люк отскочи назад, точно когато мечът на Роман се сблъска с този на Иван. Петровски беше хванат неподготвен. С бързи движения Роман избяга меча от ръцете на Иван. Оръжието излетя и се приземи на земята близо до един руснак. Иван се затича натам, но Роман го удари през краката и го притисна към земята. Той се обърна, но Роман вече беше там, насочвайки меча си към сърцето му.

— Ти губиш — прошепна Роман.

Иван се огледа трескаво около себе си. Роман натисна меча по-силно към гърдите му.

— Заклеваш ли се, че никой от твоето сорище няма да закача моите хора.

Иван преглътна.

— Заклевам се.

— И ще прекратиш терористичните си атаки срещу фабриките ми?

Иван кимна.

— Ако обещаеш, ти няма да ме убиеш, нали?

Жан-Люк застана до него.

— Той трябва да умре, Роман.

— Да — Ангъс пушна Шана и се запъти към тях. — Не можеш да му вярваш.

Роман си пое дълбоко дъх.

— Ако той умре, някой друг ще заеме мястото му в сборището и ще стане лидер на Бунтовниците. И новият лидер ще продължи да ни тероризира. Но ако оставим Петровски жив, той ще удържи на думата си, нали?

— Точно — Иван кимна. — Ще удържи на думата си.

— Разбира се, че ще го направиш — усмихна се мрачно Роман.

— Или ще те посети през деня, когато си беззащитен. Разбра ли?

— Да — Иван бавно се изправи.

Роман отстъпи назад.

— Сега вече приключихме тук.

Един от руснаците се втурна напред и вдигна меч на Иван.

— Аз мисля, че това ти принадлежи — каза той и прободя Иван в стомаха.

Иван се препъна назад.

— Алек? Защо ме предаде? — той падна на колене. — Ти, ти копеле. Ти искаш властта ми, сборището ми.

— Не — Алек го погледна свирепо. — Искам жена ти.

Иван се свлече на земята с ръка, притисната в стомаха.

— Ти, глупак такъв — жена-вампиър се приближаваше към него и вадеше дървен кол от колана си. — Ти се отнасяше с мен като с курва.

Иван отвори уста за въздух.

— Галина, тъпа кучко. Ти си курва!

Друга женска извади кол от колана си.

— Вече няма да ни наричаш курви. Ние поемаме контрола над сборището.

— Какво? — Иван се изтъркаля в тревата, докато двете вампирки го стигнаха. — Катя, Галина спрете. Не можете да ръководите сборище, прекалено сте тъпи.

— Никога не сме били тъпи — Галина клекна до него. — И ще имам колкото мъже искам.

Катя коленичи от другата страна.

— А аз ще стана като Екатерина Велика — тя се обърна към Галина. — Ще действаме ли? — двете жени се спогледаха и забиха коловите си в сърцето на Иван.

— Не! — викът му избледняваше, докато накрая той се превърна в пепел.

Жените се изправиха и погледнаха шотландците.

— Примирие засега? — предложи Катя.

— Съгласни сме — отвърна Ангъс.

Руснаците се втурнаха напред и изчезнаха в нощта.

Беше приключило.

Шана се усмихна несигурно на Роман.

— Това беше странно. Хайде, вдигни ръка, за да можем да превържем раната.

Конър обви бинт около кръста на Роман и го пристегна силно. После изкара бутилка с кръв от джоба на полата си и му я подаде.

— Благодаря — Роман отпи и се обърна към Шана. — Трябва да поговорим.

— Да, определено трябва. Никога повече не се съгласявай на подобен глупав дуел, защото ще те заключи в сребърната стая и ще изхвърля ключа.

Той се смееше, докато я прегръщаше.

— Обичам, когато си толкова властна.

— Пусни я — извика някой.

Шана се обърна и видя баща си, който се приближаваше с фенерче. Зад него бяха Гарет, Остин и Алиса, които също носеха фенери и сребърни пистолети. На коланите им бяха наредени дървени колове. Те спряха на разстояние от тях и огледаха наоколо със светлините от фенерите, които проблясваха насам-натам.

Баща ѝ освети купчина с пепел.

— Надявам се това да е Петровски?

— Да — отговори Ангъс. — А вие сигурно сте Шон Уилън?

— Да — Шон посочи друга купчина пепел. — Още един руснак?

— Да — отговори Роман. — Аз го убих.

Шон въздъхна и огледа Източен Грийн.

— Не е точно резултатът, на който се надявах. Само двама мъртви.

— Какво искаш да кажеш? — попита Шана.

— Ти свърши своята част идеално, съкровище. Знам, че си под влиянието на това ужасно същество, което е обвило лапите си около теб в момента. Казах на Остин да те остави да използваш телефона, защото знаех, че ще предупредиш приятелите на Драганести.

— Ти си се надявал на война — Роман я стисна още по-силно. — Надявал си се повечето от нас да умрат.

— Щяхме да имаме по-малко работа, ако се бяхте избили помежду си — Шон сви рамене. — Но ние ще ви хванем, помнете ми думите.

Жан-Люк вдигна своя меч.

— Глупави думи, когато ние сме повече от вас.

— Да — Ангъс се приближи до тях. — Това, което ще трябва да осъзнаеш, е, че се нуждаеш от нас. Има един зъл вампир, който си сформира армия, докато ние си говорим тук. Няма да можеш да победиш Касимир без наша помощ.

Очите на Шон се стесниха.

— Не съм чувал за този Касимир и защо трябва да вярвам на нещо, което ми казва демон?

— Вярно е, татко — провикна се Шана. — Тези мъже ще ти трябват.

— Те не са мъже — отговори ѝ Шон. — Сега отстъпи от това чудовище и ела с мен.

Роман прочисти гърлото си.

— Предполагам, че не е най-подходящият момент да поискам ръката на дъщеря ви?

Шон извади дървен кол от колана си.

— Първо ще се видим в ада.

Роман трепна.

— Да, не е подходящ момент.

Шана докосна лицето му и се усмихна.

— Аз мисля, че моментът е прекрасен.

— Шана, ще се опитам да ти дам всичко, което искаш. Къща с красива ограда.

Тя се засмя и го прегърна по-силно.

— Това, от което наистина се нуждаеш, си ти.

— Дори деца — продължи Роман. — Ще намеря начин да имплантирам ДНК в жива сперма.

— Какво? — погледна го Шана. — Искаш да станеш баща?

— Само ако ти си майката.

Шана се ухили.

— Знаеш, че харемът трябва да си отиде, нали?

— Вече съм се погрижил. Грегори ги взе в своята къща, докато им намерим нова.

— О, колко мило от негова страна — засмя се тя. — Майка му ще изпадне в нервна криза.

— Обичам те, Шана — каза той и я целуна по устата.

— Махни се от нея — Шон пристъпи напред с дървения кол в ръка.

— Не — Шана се обърна и се изправи с лице срещу баща си.

— Шана, ела с мен, това същество ти е взело ума.

— Не, взело ми е сърцето — тя притисна ръка към гърдите си. — Обичам го — тя осъзна, че ръката ѝ притискаше сребърния кръст. — О, Боже Господи — Шана се завъртя към Роман. — Прегърни ме отново.

И той го направи.

— И не те боли? — тя отстъпи назад и повдигна разпятието. — Не те е изгорило.

Очите на Роман се разшириха и той леко докосна кръста.

— Трябва да е знак — очите на Шана се изпълниха със сълзи. — Господ не те е изоставил.

Ръката на Роман се въртеше около кръста.

— „Може би ти не разбираш големината на Божията прошка“. Един мъдър човек ми го каза тази вечер. Не го вярвах до този момент.

Шана премигна през сълзи.

— Господ никога не те е изоставял, нито пък аз.

Роман докосна лицето ѝ.

— Винаги ще те обичам.

Шана се засмя, когато една сълза се търколи по бузата ѝ.

— Осъзнаваш ли, че ако Господ може да ти прости, то тогава и ти трябва да си простиш. Не можеш повече да продължаваш да се мразиш. Никой от вас не трябва да го прави.

— Да — промърмори Конър. — Ще се наложи да започна да харесвам мръсника.

Роман бутна шотландеца настрани и му се озъби. А после обви ръце около Шана.

— Това не е приключило още — развика се Шон. — Ще ви преследвам един по един.

Той закрачи по обратния път, следван от своята група.

— Не се притеснявай за баща ми — Шана положи глава на рамото на Роман. — Ще свикне с теб.

— Значи наистина ще се ожениш за мен? — попита Роман.

— Да.

Когато Роман се наведе да я целуне, тя чу оваците на шотландците. Шана се сгуши по-близо до него. Животът беше хубав, дори и с вампир.

Издание:

Автор: Керелин Спаркс

Заглавие: Как да се омъжиш за вампир милионер

Преводач: Димитрия Петрова

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Тиара Букс

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Излязла от печат: 05.04.2012

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Марина Константинова

ISBN: 978-954-2969-04-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8713>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.